

ΨΑΛΤΗΡΙΟΝ.

ΔΑΒΙΔ

ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΜΕΛΟΣ,

ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ἙΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ.

Καὶ ἡ αὐτοῦ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΗΝ ΔΙΑΛΕΚΤΟΝ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΓΓΕΛΟΥ Ν. Π. ΠΑΚΩΣΤΑ

ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῳ

Ἐτυπώθη παρὰ Ῥ. ΟΥΑΤΤΣ

Δαπάνη τῆς ἐν Βρεταννίᾳ καὶ παρ' Ἀλλογενέσιν Ἑταιρείας
τῆς Ἱερᾶς βίβλου.

ΕΤΕΙ α ω κή.

122729

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΩΝ ΨΑΛΜΩΝ.

0

ΨΑΛΜΟΣ α'. Ι.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ ἀνὴρ, ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν, καὶ ἐν ὁδῷ ἀμαρτωλῶν οὐκ ἔστη, καὶ ἐπὶ καθέδρᾳ λοιμῶν οὐκ ἐκάθισεν·

2 Ἀλλ' ἢ ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετήσῃ ἡμέρας καὶ νυκτός.

3 Καὶ ἔσται ὡς τὸ ξύλον τὸ πεφυτευμένον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ὃ τὸν καρπὸν αὐτοῦ δώσει ἐν καιρῷ αὐτοῦ· καὶ τὸ φύλλον αὐτοῦ οὐκ ἀπορρήσεται· καὶ πάντα ὅσα ἂν ποιῇ, κατευοδωθήσεται.

4 Οὐχ οὕτως οἱ ἀσεβεῖς, οὐχ οὕτως ἀλλ' ἢ ὡσεὶ χνοῦς, ὃν ἐκρίπτει ὁ ἄνεμος ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

5 Διὰ τοῦτο οὐκ ἀναστήσονται ἀσεβεῖς ἐν κρίσει, οὐδὲ ἀμαρτωλοὶ ἐν βουλῇ δικαίων.

6 Ὅτι γινώσκει Κύριος ὁδὸν δικαίων, καὶ ὁδὸς ἀσεβῶν ἀπολεῖται.

ΨΑΛ. β'. ΙΙ.

ἸΝΑΤΙ' ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά·

2 Παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ

ΨΑΛΜΟΣ α'. Ι.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὃ ὁποῖος δὲν περιπατεῖ κατὰ τὴν συμβουλήν τῶν ἀσεβῶν, οὔτε στέκεται εἰς τὸν δρόμον τῶν ἀμαρτωλῶν, οὔτε κάθηται εἰς τὸ κάθισμα τῶν ἀσώτων·

2 Ἀλλ' εἰς μόνον τὸν νόμον τοῦ Κυρίου ἀφορᾷ ἢ θέλησίς του, καὶ τὸν νόμον του μελετᾷ ἡμέραν καὶ νύκτα.

3 (Διότι ὁ τοιοῦτος) θέλει εἶναι ὡς τὸ δένδρον τὸ πεφυτευμένον εἰς τὰ ἀυλάκια τοῦ νεροῦ, τὸ ὁποῖον δίδει τὸν καρπὸν του εἰς τὸν καιρὸν του· καὶ τὰ φύλλα του δὲν πίπτει μαραινόμενα· καὶ ὅσα ἂν κάμῃ, θέλουσιν εὐδοκιμῇ.

4 Δὲν (θέλουσιν εἶναι) τοιοῦτοι οἱ ἀσεβεῖς, δὲν (θέλουσιν εἶναι) τοιοῦτοι· ἀλλὰ (θέλουσιν εἶναι) ὡς ὁ κονιορτὸς, τὸν ὁποῖον σκορπίζει ὁ ἄνεμος μακρὰν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς.

5 Διὰ τοῦτο δὲν δύνανται οἱ ἀσεβεῖς νὰ σταθῶσιν εἰς τὴν κρίσιν, οὔτε οἱ ἀμαρτωλοὶ εἰς τὸ βουλευτήριον τῶν δικαίων.

6 Διότι γνωρίζει ὁ Κύριος τὸν δρόμον τῶν δικαίων, ὁ δρόμος ὅμως τῶν ἀσεβῶν θέλει ἀφανισθῇ.

ΨΑΛ. β'. ΙΙ.

ΔΙΑΤΙ' ἀλαζονικῶς ἐκινήθησαν τὰ ἔθνη, καὶ (διατί) ἐμελέτησαν μάταια (πράγματα) οἱ λαοί·

2 Παρεστάθησαν αὐτοπροσώπως οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες

αὐτὸ, κατὰ τοῦ Κυρίου, καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.

3 Διαρρήξωμεν τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν, καὶ ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτῶν.

4 Ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς ἐκγελάσεται αὐτοὺς, καὶ ὁ Κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτούς.

5 Τότε λαλήσει πρὸς αὐτοὺς ἐν ὀργῇ αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ θυμῷ αὐταῦ ταραξεί αὐτούς.

6 Ἐγὼ δὲ κατεστάθην βασιλεὺς ὑπ' αὐτοῦ, ἐπὶ Σιών ὄρος τὸ ἅγιον αὐτοῦ, διαγγέλλων τὸ πρόσταγμα Κυρίου.

7 Κύριος εἶπε πρὸς με· Υἱός μου εἶ σὺ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.

8 Αἴτησαι παρ' ἐμοῦ, καὶ δώσω σοι ἔθνη τὴν κληρονομίαν σου, καὶ τὴν κατάσχεσίν σου τὰ πέρατα τῆς γῆς.

9 Ποιμανεῖς αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ, ὡς σκεύη κεραμέως συντρίψεις αὐτούς.

10 Καὶ νῦν βασιλεῖς σύνετε, παιδεύθητε πάντες οἱ κρίνοντες τὴν γῆν.

11 Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ, καὶ ἀγαλλιᾶσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ.

12 Δράξασθε παιδείας, μήποτε ὀργισθῇ Κύριος, καὶ ἀπολεῖσθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας. Ὅταν ἐκκαυθῇ ἐν τάχει ὁ θυμὸς αὐτοῦ, μακάριοι πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ.

ΨΑΛ. γ'. ΙΙΙ.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ, ὅποτε ἀπεδίδρασκεν ἀπὸ προσώπου Ἀβεσσαλὼμ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

ΚΥΡΙΕ, τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με; πολλοὶ ἐπανίστανται ἐπ' ἐμέ.

2 Πολλοὶ λέγουσι τῇ ψυχῇ μου·

συνελθόντες συνεβουλεύθησαν ἑμοῦ ἐναντίον τοῦ Κυρίου, καὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.

3 (Αὐτοὶ εἶπον·) Ἄς κόψωμεν τὰ δεσμά των, καὶ ἄς ρίψωμεν ἐπάνωθέν μας τὸν ζυγὸν αὐτῶν.

4 Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, θέλει τοὺς περιγελάσῃ, καὶ ὁ Κύριος θέλει τοὺς περιπαίξῃ μεγάλως.

5 Τότε θέλει λαλήσῃ εἰς αὐτοὺς μὲ τὴν ὀργὴν του, καὶ μὲ τὸν θυμὸν του θέλει τοὺς ταραξῆ.

6 Ἐγὼ ὅμως κατεστάθην βασιλεὺς ἀπὸ αὐτὸν ἐπάνω εἰς τὴν Σιών, εἰς τὸ βουνὸν αὐτοῦ τὸ ἅγιον, διὰ νὰ κηρύξω παρρησίᾳ τὴν προσταγὴν τοῦ Κυρίου.

7 Κύριος εἶπεν εἰς ἐμέ· Σὺ εἶσαι Υἱός μου, ἐγὼ σήμερον σὲ ἐγέννησα.

8 Ζήτησον ἀπὸ ἐμέ, καὶ θέλω δώσῃ εἰς σὲ τὰ ἔθνη (διὰ) κληρονομίαν σου, καὶ (διὰ) κτήμά σου τὰ ἄκρα τῆς γῆς.

9 Σὺ θέλεις τοὺς ποιμάνῃ μὲ ῥάβδον σιδηρᾶν, καὶ ὡς πήλινον ἀγγεῖον θέλεις τοὺς συντρίψῃ.

10 Ἐν τούτῳ (λοιπὸν), ὦ βασιλεῖς, καταλάβετε, σεῖς ὅλοι οἱ κριταὶ τῆς γῆς διορθώθητε.

11 Δουλεύσατε τὸν Κύριον μὲ φόβον, καὶ χαίrete δι' αὐτὸν μὲ τρόμον.

12 Κρατήσατε σφικτὰ τὴν ὀρθὴν διδασκαλίαν, μήποτε ὀργισθῇ ὁ Κύριος, καὶ ἀφανισθῆτε (μένοντες ἔξω) ἀπὸ τὸν δίκαιον δρόμον. Ὅταν αἰφνιδίως ἀναφθῇ ὁ θυμὸς του, (πόσον) μακάριοι εἶναι ὅλοι ὅσοι ἀφιερώνουσι τὰς ἐλπίδας των εἰς αὐτόν.

ΨΑΛ. γ'. ΙΙΙ.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ, ὅτε ἔφευγεν ἀπὸ Ἀβεσσαλὼμ τὸν υἱὸν του.

ΚΥΡΙΕ, πόσον πολλοὶ ἐγένοντο ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μὲ θλίβουσι; πολλοὶ σηκώνονται ἐναντίον μου.

2 Πολλοὶ λέγουσιν εἰς τὴν ψυχὴν

Οὐκ ἔστι σωτηρία αὐτῷ ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ.

3 Σὺ δὲ, Κύριε, ἀντιλήπτωρ μου εἶ, δόξα μου, καὶ ὑψῶν τὴν κεφαλὴν μου.

4 Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ ὄρους ἁγίου αὐτοῦ.

5 Ἐγὼ ἐκοιμήθην, καὶ ὑπνώσα, ἐξηγέρθην, ὅτι Κύριος ἀντιλήφεταιί μου.

6 Οὐ φοβηθήσομαι ἀπὸ μυριάδων λαοῦ, τῶν κύκλω συνεπιτιθεμένων μοι. Ἄνάστα Κύριε, σῶσόν με ὁ Θεός μου.

7 Ὅτι σὺ ἐπάταξας πάντας τοὺς ἐχθραίνοντάς μοι ματαιίως· ὀδόντας ἁμαρτωλῶν συνέτριψας.

8 Τοῦ Κυρίου ἡ σωτηρία, καὶ ἐπὶ τὸν λαόν σου ἡ εὐλογία σου.

ΨΑΛ. δ'. IV.

Εἰς τὸ τέλος ἐν ὕμνοις, ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ἘΝ τῷ ἐπικαλεῖσθαί με εἰσήκουσάς μου, ὁ Θεὸς τῆς δικαιοσύνης μου, ἐν θλίψει ἐπλάτυνάς με·

2 Οἰκτείρησόν με, καὶ εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

3 Υἱοὶ ἀνθρώπων, ἕως πότε βαρυκάρδιοι; ἵνατί ἀγαπήατε ματαιότητα, καὶ ζητεῖτε ψεῦδος;

4 Καὶ γινῶτε, ὅτι ἐθαυμάστωσε Κύριος τὸν ὄσιον αὐτοῦ· Κύριος εἰσακούσεταιί μου ἐν τῷ κεκραγένοι με πρὸς αὐτόν.

5 Ὁργίζεσθε, καὶ μὴ ἁμαρτάνετε· ἃ λέγετε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, ἐπὶ ταῖς κοίταις ὑμῶν καταλύγητε.

6 Θύσατε θυσίαν δικαιοσύνης, καὶ ἐλπίζατε ἐπὶ Κύριον. Πολλοὶ λέγουσι, Τίς δείξει ἡμῖν τὰ ἀγαθὰ;

μου· Σωτηρία δὲν εἶναι δι' αὐτὸν ἀπὸ τὸν Θεόν του.

3 Ὅμως σὺ, Κύριε, εἶσαι βοηθός μου, δόξα μου, καὶ ὁ ὁποῖος σηκώνεις ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν μου.

4 Μὲ τὴν φωνὴν μου ἐπεκαλέσθην τὸν Κύριον, καὶ μοῦ ἐπήκουσεν ἀπὸ τὸ ἅγιόν του βουνόν.

5 Ἐγὼ πλαγιάζω εἰς στρῶμα, καὶ κοιμῶμαι, καὶ (πάλιν) σηκώνομαι (ἀβλαβῆς), διότι ὁ Κύριος με φυλάττει.

6 (Διὰ τοῦτο) δὲν φοβοῦμαι ἀπὸ μυριάδας λαοῦ, οἱ ὁποῖοι ὅλοι ὁμοῦ ὀρμῶσι κατ' ἐμοῦ. Σηκώθητι Κύριε, σῶσόν με ὁ Θεός μου.

7 Διότι σὺ ἐρράπισας ὅλους, ὅσοι μὲ ἐχθρεύονται ἀναίτιως· σὺ τὰ ὀδόντια τῶν ἁμαρτωλῶν συνέτριψας.

8 Ἡ σωτηρία (ἔρχεται) ἀπὸ τὸν Κύριον, καὶ ἡ εὐλογία σου εἶναι ἐπάνω εἰς τὸν λαόν σου.

ΨΑΛ. δ'. IV.

Εἰς τὸ τέλος περὶ ὕμνων, ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

Ὁ ΘΕΕ τῆς δικαιοσύνης μου, σὺ μοῦ ἐπήκουσας, ὅτε σὲ ἐπεκαλέσθην, καὶ (ὅτε ἤμην) εἰς στενοχωρίας, μὲ ἔφερες εἰς ἄνεσιν·

2 Ἐλέησόν με, καὶ ἄκουσον τὴν προσευχήν μου.

3 Ὁ ἄνθρωποι, ἕως πότε βαρύνετε τὴν καρδίαν σας; διατί ἀγαπήατε τὴν ματαιότητα, καὶ ζητεῖτε τὸ ψεῦδος;

4 Μάθετε λοιπὸν, ὅτι ὁ Κύριος ἐδόξασε λαμπρῶς τὸν ὄσιον αὐτοῦ· Κύριος θέλει μοῦ εἰσακούσῃ, ὅταν τὸν ἐπικαλῶμαι.

5 Θυμάνετε, πλὴν μὴ ἁμαρτάνετε· ὅσα διαλογίζεσθε μέσα εἰς τὰς καρδίας σας, μὲ κατάνυξιν ἐξετάζετε τα, ὅταν ἠσυχάζετε εἰς τὸ στρῶμά σας.

6 Θυσιάσατε θυσίας δικαιοσύνης, καὶ ἐλπίζετε εἰς τὸν Κύριον. Πολλοὶ (ὅμως) λέγουσι, Τίς θέλει μᾶς δείξῃ τὰ (ἐλπιζόμενα) καλὰ;

7 Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε· ἔδωκας εὐφροσύνην εἰς τὴν καρδίαν μου·

8 Ἀπὸ καρποῦ σίτου, οἴνου, καὶ ἐλαίου αὐτῶν ἐπληθύνθησαν.

9 Ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθήσομαι, καὶ ὑπνώσω·

10 Ὅτι σὺ, Κύριε, κατὰ μόνους ἐπ' ἐλπίδι κατώκισάς με.

ΨΑΛ. ε'. V.

Εἰς τὸ τέλος ὑπὲρ τῆς κληρονομώσεως, ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΤΑ ῥήματά μου ἐνώτισαι, Κύριε· σύνες τῆς κραυγῆς μου.

2 Πρόσχεσ τῆ φωνῆ τῆς δεήσεώς μου, ὁ Βασιλεὺς μου, καὶ ὁ Θεός μου.

3 Ὅτι πρὸς σὲ προσεύξομαι, Κύριε· τὸ πρῶν εἰσακούσῃ τῆς φωνῆς μου.

4 Τὸ πρῶν παραστήσομαι σοι, καὶ ἐπόψει με· ὅτι οὐχὶ Θεὸς θέλων ἀνομίαν σὺ εἶ.

5 Οὐ παροικήσει σοι πονηρευόμενος, οὐδὲ διαμενοῦσι παράνομοι κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν σου.

6 Ἐμίσησας πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν· ἀπολεῖς πάντας τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος.

7 Ἄνδρα αἱμάτων καὶ δόλιον βδελύσσεται Κύριος.

8 Ἐγὼ δὲ ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου εἰσελεύσομαι εἰς τὸν οἶκόν σου· προσκυνήσω πρὸς ναὸν ἁγίον σου ἐν φόβῳ σου.

9 Κύριε, ὁδήγησόν με ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου· ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου, κατεῦθυνον ἐνώπιόν σου τὴν ὁδόν μου.

10 Ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ στόματι

7 Ἐσημειώθη εἰς ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε· καὶ ἔδωκας εὐφροσύνην εἰς τὴν καρδίαν μου·

8 Μὲ ἀφθονίαν ἀπήλαυσαν καρπὸν σιταρίου, οἴνου, καὶ ἐλαίου.

9 Μὲ ἡσυχίαν θέλω ἀναπαυθῆ, καὶ θέλω κοιμηθῆ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος·

10 Διότι σὺ μόνος, ὦ Κύριε, μὲ ἔβαλες εἰς τοιαύτην ἀσφαλῆ ἐλπίδα.

ΨΑΛ. ε'. V.

Εἰς τὸ τέλος διὰ τὸν κληρονόμον, ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, ἄκουσον τοὺς λόγους μου· καὶ ἐννόησον τὴν κραυγὴν μου.

2 (Σὺ) ὁ Βασιλεὺς μου, καὶ ὁ Θεός μου, πρόσσεξον εἰς τὴν φωνὴν τῆς παρακλήσεώς μου.

3 Διότι εἰς σὲ ἐξευθύνω τὴν προσευχήν μου, Κύριε· εἰσάκουσον τὸ πρῶν τὴν φωνήν μου.

4 Ἀπὸ τὸ πρῶν θέλω παρασταθῆ ἔμπροσθέν σου, καὶ θέλεις μὲ ἴδῃ εὐμενῶς· διότι σὺ δὲν εἶσαι Θεὸς (τοιούτος ὥστε) νὰ ἀγαπᾷς τὴν ἀνομίαν.

5 Κακὸς ἄνθρωπος δὲν θέλει κατοικήσῃ πλησίον σου, καὶ οἱ παράνομοι δὲν θέλουσι μείνῃ ἔμπροσθεν τῶν ὀμμάτων σου.

6 (Διότι) σὺ μισεῖς ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐργάζονται τὴν ἀνομίαν· καὶ ἐξολοθρεύεις ὅλους ἐκείνους οἱ ὅποιοι λαλοῦσι τὸ ψεῦδος.

7 Λίμοβόρον καὶ δόλιον ἄνθρωπον ἀποστρέφεται ὁ Κύριος.

8 Ἀλλ' ἐγὼ διὰ τὴν πολλήν σου εὐσπλαγχνίαν θέλω ἔμβῃ εἰς τὸν οἶκόν σου· καὶ θέλω προσκυνήσῃ εἰς τὸν ἅγιον ναὸν σου μὲ τὸ εἰς σὲ χρεωστούμενον σέβας.

9 Κύριε, μὲ τὴν δικαιοσύνην σου ὁδήγησόν με· καὶ διὰ τοὺς ἐχθρούς μου, ἐξίσωσον ἔμπροσθέν σου τὸν δρόμον μου.

10 Διότι ἀλήθεια δὲν εὐρίσκεται εἰς

αὐτῶν ἀλήθεια, ἡ καρδία αὐτῶν ματαία.

11 Τάφος ἀνεωγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν, ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιούσαν· κρίνον αὐτοὺς, ὁ Θεός.

12 Ἀποπεσάτωσαν ἀπὸ τῶν διὰ βουλιῶν αὐτῶν, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀσεβειῶν αὐτῶν ἔξωσον αὐτοὺς, ὅτι παρεπίκρανάν σε, Κύριε.

13 Καὶ εὐφρανθείησαν πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ σέ, εἰς αἰῶνα ἀγαλλιάσονται, καὶ κατασκηνώσεις ἐν αὐτοῖς·

14 Καὶ καυχῆσονται ἐν σοὶ πάντες οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομά σου, ὅτι σὺ εὐλογῆσεις δίκαιον.

15 Κύριε, ὡς ὄπλῳ εὐδοκίας ἐστεφάνωσας ἡμᾶς.

ΨΑΛ. ε'. VI.

Εἰς τὸ τέλος ἐν ὕμνοις ὑπὲρ τῆς ὀγδότης· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

2 Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι ἀσθενής εἶμι· ἰάσαί με, Κύριε, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὀστέα μου·

3 Καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα· καὶ σὺ, Κύριε, ἕως πότε;

4 Ἐπίστρεψον, Κύριε, ρῦσαι τὴν ψυχὴν μου· σῶσόν με ἕνεκεν τοῦ ἐλέους σου.

5 Ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ θανάτῳ ὁ μνημονεύων σου, ἐν δὲ τῷ ἄδῃ τίς ἐξομολογήσεται σοι;

6 Ἐκοπίασα ἐν τῷ στεναγμῷ μου, λούσω καθ' ἐκάστην νύκτα τὴν κλίνην μου, ἐν δάκρυσί μου τὴν στρωμνὴν μου βρέξω.

7 Ἐταράχθη ἀπὸ θυμοῦ ὁ ὀφθαλμὸς μου, ἐπαλαιώθην ἐν πᾶσι τοῖς ἐχθροῖς μου.

τὸ στόμα των, καὶ ἡ καρδία των εἶναι ματαία.

11 Τάφος ἀνοικτὸς εἶναι ὁ λάρυγξ των, κολακεύουσι δολίως μὲ τὰς γλώσσας των· καταδίκασον αὐτοὺς, ὦ Θεέ.

12 Ἄς ἐκπέσωσιν ἀπὸ τοὺς σκοπούς των· ἀπόβαλέ τους μακρὰν διὰ τὰς πολλὰς των ἀσεβείας, διότι πολλὰ σὲ ἐλύπησαν, Κύριε.

13 Ἄς εὐφρανθῶσιν ὅμως ὅλοι ὅσοι ἐλπίζουσιν εἰς σέ, αὐτοὶ θέλουσι χαίρῃ διαπαντός, καὶ σὺ θέλεις κατοικήσῃ εἰς αὐτούς·

14 Καὶ ὅλοι ὅσοι ἀγαπῶσι τὸ ὄνομά σου ἄς καυχῶνται διὰ σέ, διότι σὺ εὐλογεῖς τὸν δίκαιον.

15 Κύριε, σὺ μᾶς περικυκλώνεις μὲ εὐμένειαν, ὡς μὲ κἀνὲν προφυλακτικὸν ὄπλον.

ΨΑΛ. ε'. VI.

Εἰς τὸ τέλος περὶ ὕμνων ὑπὲρ τῆς ὀγδότης· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, μὴ μὲ ἐπιπλήξης μὲ τὸν θυμόν σου, καὶ μὴ με παιδεύσης μὲ τὴν ὀργὴν σου.

2 Ἐλέησόν με, Κύριε, διότι εἶμαι ἀδύνατος· ἰάτρευσόν με, Κύριε, διότι πολλὰ τεταραγμένα εἶναι τὰ κοκκαλά μου.

3 Ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη καθ' ὑπερβολὴν· καὶ σὺ, Κύριε, ἕως πότε (μὲ παραβλέπεις);

4 Γύρισε καὶ ἰδέ με μὲ εὐμένειαν, Κύριε, καὶ λύτρωσον τὴν ψυχὴν μου· καὶ σῶσόν με διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου.

5 Ἐπειδὴ μετὰ θάνατον κἀνεὶς δὲν εἶναι ὁ ὁποῖος σὲ ἐνθυμεῖται, καὶ εἰς τὸν ἄδῃ ποῖος θέλει σοὶ ἐξομολογηθῆ;

6 Ἐκοπίασα ἀνιστεναζῶν, λούω καθ' ἐκάστην νύκτα τὸν κράββατόν μου, καὶ μὲ τὰ δάκρυά μου βρέχω τὸ στρώμα μου.

7 Τὰ ὄμματά μου ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν κατεταράχθησαν, καὶ ἐπαλαιώθην μετὰ ὅλων τῶν ἐχθρῶν μου.

8 Ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν, ὅτι εἰσήκουσε Κύριος τῆς φωνῆς τοῦ κλαυθμοῦ μου.

9 Ἦκουσε Κύριος τῆς δεήσεώς μου, Κύριος τὴν προσευχήν μου προσεδέξατο.

10 Αἰσχυνθείησαν, καὶ ταραχθείησαν σφόδρα πάντες οἱ ἐχθροί μου, ἀποστραφείησαν, καὶ καταισχυνθείησαν σφόδρα διὰ τάχους.

ΨΑΛ. 5'. VII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβὶδ, ὃν ᾄσει τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ τῶν λόγων Χουσί υἱοῦ Ἰεμενεΐ.

ΚΥΡΙΕ ὁ Θεός μου, ἐπὶ σοὶ ἠλπισα· σῶσόν με ἐκ πάντων τῶν διωκόντων με, καὶ ῥῦσαί με.

2 Μήποτε ἀρπάσῃ ὡς λέων τὴν ψυχὴν μου, μὴ ὄντος λυτρουμένου, μηδὲ σώζοντος.

3 Κύριε ὁ Θεός μου, εἰ ἐποίησα τοῦτο, εἰ ἔστιν ἀδικία ἐν χερσὶ μου.

4 Εἰ ἀνταπέδωκα τοῖς ἀνταποδιδούσι μοι κακὰ, ἀποπέσοιμι ἄρα ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν μου κενός.

5 Καταδιώξαι ἄρα ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, καὶ καταλάβοι, καὶ καταπατήσαι εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου, καὶ τὴν δόξαν μου εἰς χοῦν κατασκηνώσαι.

6 Ἀνάστηθι, Κύριε, ἐν ὀργῇ σου, ὑψώθητι ἐν τοῖς πέρασι τῶν ἐχθρῶν μου.

7 Καὶ ἐξεγέρθητι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν προσταγμῆτι ᾧ ἐνετείλω, καὶ συναγωγὴ λαῶν κυκλώσει σε.

8 Καὶ ὑπὲρ ταύτης εἰς ὕψος ἐπιστρεψον.

9 Κύριος κρινεῖ λαούς. Κρίνον με,

8 Φύγετε μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ ὅλοι οἱ ἐργάται τῆς ἀνομίας, διότι ἤκουσεν ὁ Κύριος τὴν κλαυθμηρὰν μου φωνήν.

9 Κύριος ἤκουσε τὴν δεήσίν μου, καὶ ἐδέχθη ὁ Κύριος τὴν προσευχήν μου.

10 Εἴθε νὰ ἐντραπῶσι καὶ νὰ ταραχθῶσιν ὑπερβαλλόντως ὅλοι οἱ ἐχθροί μου, εἴθε νὰ στραφῶσιν ἀπρακτοὶ καὶ νὰ καταισχυθῶσι πολλὰ ταχέως.

ΨΑΛ. 5'. VII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ τὸν ὁποῖον ἔψαλεν εἰς τὸν Κύριον διὰ τοὺς λόγους τοῦ Χουσί υἱοῦ Ἰεμενεΐ.

ΚΥΡΙΕ ὁ Θεός μου, εἰς σὲ ἔχω ὅλας μου τὰς ἐλπίδας· σῶσόν με, καὶ λύτρωσέ με ἀπὸ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μὲ κατατρέχουσι.

2 Μήποτε (ὁ κατατρέχων) ἀρπάσῃ τὴν ψυχὴν μου, ὡς λέων, ἐπειδὴ κανεῖς δὲν εἶναι ὅστις δύναται νὰ μὲ λυτρώσῃ, καὶ νὰ μὲ σώσῃ.

3 Κύριε ὁ Θεός μου, ἂν ἔκαμον τοιοῦτον (ἔργον), ἂν εἶναι ἔνοχοι αἱ χεῖρές μου εἰς ἀδικίαν.

4 Ἐὰν ἀνταπέδωκα κακὸν εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μοὶ ἀπέδωκαν κακὸν, εὐχομαὶ νὰ ἀποβῶσι μάταια τὰ κατὰ τῶν ἐχθρῶν κινήματά μου.

5 Εὐχομαὶ νὰ κυνηγήσῃ ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, καὶ νὰ τὴν ἐξουσιάσῃ, καὶ νὰ καταπατήσῃ τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν γῆν, καὶ νὰ σκορπίσῃ τὴν δόξαν μου εἰς τὸν κονιορτόν.

6 Σηκώθητι, Κύριε, μὲ τὴν ὀργὴν σου, καὶ ἐμφάνισον τὸ ὕψος σου εἰς τὰ τέλη τῶν ἐχθρῶν μου.

7 Καὶ κινήθητι εἰς ἐκδίκησιν, Κύριε ὁ Θεός μου, κατὰ τὴν προσταγὴν, τὴν ὁποῖαν ἐπρόσταξας, καὶ (τότε) θέλει σὲ περικυκλώσῃ πολὺ ἄθροισμα λαῶν.

8 Καὶ δι' αὐτὸ (τὸ πλῆθος) ἐπιστρεψον εἰς τὸ ὕψος.

9 Ὁ Κύριος θέλει κρίνῃ τοὺς λαούς.

Κύριε, κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου, καὶ κατὰ τὴν ἀκακίαν μου ἐπ' ἐμοί.

10 Συντελεσθήτω δὴ πονηρία ἀμαρτωλῶν, καὶ κατευθυνεῖς δίκαιον, ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς ὁ Θεός.

11 Δικαία ἡ βοήθειά μου παρὰ τοῦ Θεοῦ, τοῦ σώζοντος τοὺς εὐθεῖς τῆ καρδία.

12 Ὁ Θεὸς κριτῆς δίκαιος, καὶ ἰσχυρὸς καὶ μακρόθυμος, καὶ μὴ ὀργὴν ἐπάγων καθ' ἐκάστην ἡμέραν.

13 Ἐὰν μὴ ἐπιστραφῆτε, τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει, τὸ τόξον αὐτοῦ ἐνέτεινε, καὶ ἠτοίμασεν αὐτό.

14 Καὶ ἐν αὐτῷ ἠτοίμασε σκευὴ θανάτου, τὰ βέλη αὐτοῦ τοῖς καιομένοις ἐξειργάσατο.

15 Ἴδου, ὠδίνησεν ἀδικίαν, συνέλαβε πόνον, καὶ ἔτεκεν ἀνομίαν.

16 Λάκκον ὠρυξε, καὶ ἀνέσκαψεν αὐτὸν, καὶ ἐμπεσεῖται εἰς βόθρον, ὃν εἰργάσατο.

17 Ἐπιστρέψει ὁ πόνος αὐτοῦ εἰς κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ κορυφὴν αὐτοῦ ἡ ἀδικία αὐτοῦ καταβήσεται.

18 Ἐξομολογήσομαι τῷ Κυρίῳ κατὰ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ψαλῶ τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Ὑψίστου.

ΨΑΛ. η'. VIII.

Εἰς τὸ τέλος ὑπὲρ τῶν ληνῶν
ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῆ.

2 Ὅτι ἐπήρθη ἡ μεγαλοπρέπειά σου ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν.

Κύριε, κρίνον με κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου, καὶ κατὰ τὴν ἀκακίαν μου.

10 Ἄς καταπαύσῃ ἡ κακία τῶν ἀμαρτωλῶν, (καὶ οὕτω) θέλεις ὀδηγήσῃ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν τοὺς δικαίους, ὦ Θεέ, ὁ ὁποῖος ἐξετάζεις τὰς καρδίας καὶ τοὺς νεφρούς.

11 Ἡ βοήθειά μου γίνεται δικαία ἀπὸ τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος διαφυλάττει τοὺς ἔχοντας ὀρθὴν καρδίαν.

12 Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος κριτῆς, καὶ δυνατὸς, καὶ μακρόθυμος, καὶ δὲν ἐπιφέρει τιμωρίαν καθ' ἐκάστην ἡμέραν.

13 Ἄλλ' ἐὰν δὲν διορθωθῆτε, (ὁ Θεός) θέλει ἀκονίσῃ τὸ σπαθίον του, καὶ τὸ τόξον του θέλει τανύσῃ, καὶ θέλει τὸ ἐτοιμάσῃ.

14 Καὶ ἠτοίμασε δι' αὐτὸ θανατηφόρα ὅπλα, θέλει μεταχειρισθῆ πραγματικῶς τὰ βέλη του ἐναντίον εἰς τοὺς θερμοτάτους διώκτας.

15 Ἄλλ' ἰδου, (ὁ κακοποιὸς) κοιλοπονεῖ διὰ νὰ γεννήσῃ ἀδικίαν, συνέλαβε πόνον, καὶ ἐγέννησεν ἀνομίαν.

16 Λάκκον σκαλίζει, καὶ τὸν σκάπτει, ὅμως θέλει πέσῃ (αὐτὸς) εἰς τὸν λάκκον, τὸν ὁποῖον κατεσκεύασεν.

17 Ἡ ἐπιχείρησίς του θέλει πέσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν του, καὶ εἰς τὴν κορυφὴν του θέλει καταβῆ ἡ ἀδικία του.

18 (Ἐγὼ ὅμως) θέλω δοξάσῃ τὸν Κύριον διὰ τὴν δικαιοσύνην του, καὶ θέλω ὑμνήσῃ τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Ὑψίστου.

ΨΑΛ. η'. VIII.

Εἰς τὸ τέλος ὑπὲρ τῶν ληνῶν
ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

Ω ΚΥΡΙΕ ὁ Κύριος ἡμῶν, πόσον θαυμαστὸν εἶναι τὸ ὄνομά σου εἰς ὅλην τὴν γῆν.

2 Ἐπειδὴ ἡ μεγαλοπρέπειά σου ὑψώθη ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν.

3 Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον, ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν σου, τοῦ καταλύσαι ἐχθρὸν, καὶ ἐκδικητήν.

4 Ὅτι ὄψομαι τοὺς οὐρανοὺς, ἔργα τῶν δακτύλων σου, σελήνην καὶ ἀστέρας, ἃ σὺ ἐθεμελίωσας·

5 Τί ἐστὶν ἄνθρωπος, ὅτι μιμήσκη αὐτοῦ, ἢ υἱὸς ἀνθρώπου, ὅτι ἐπισκέπη αὐτόν;

6 Ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους· δόξην καὶ τιμὴν ἐστεφάνωσας αὐτόν, καὶ κατέστησας αὐτόν ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου.

7 Πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ, πρόβατα, καὶ βόας ἀπάσας, ἔτι δὲ καὶ τὰ κτήνη τοῦ πεδίου·

8 Τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης, τὰ διαπορευόμενα τρίβους θαλασσῶν.

9 Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῆ.

ΨΑΛ. θ'. ΙΧ.

Εἰς τὸ τέλος ὑπὲρ τῶν κρυφίων τοῦ υἱοῦ· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

Ἐξομολογήσομαι σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, διηγῆσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου.

2 Εὐφρανθήσομαι, καὶ ἀγαλλιάσομαι ἐν σοί, ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου, Ὕψιστε.

3 Ἐν τῷ ἀποστραφῆναι τὸν ἐχθρὸν μου εἰς τὰ ὀπίσω, ἀσθενήσουσι καὶ ἀπολοῦνται ἀπὸ προσώπου σου.

4 Ὅτι ἐποίησας τὴν κρίσιν μου, καὶ τὴν δίκην μου, ἐκάθισας ἐπὶ θρόνου ὁ κρίνων δικαιοσύνην.

3 Ἀπὸ τὸ στόμα τῶν νηπίων καὶ βουζανόντων κατώρθωσας τέλειον ὕμνον, διὰ τοὺς ἐχθροὺς σου, διὰ νὰ ἀφανίσῃς ἐχθρὸν καὶ ἐκδικητήν.

4 Διότι (ὅταν) βλέπω τοὺς οὐρανοὺς, τὰ ἔργα τῶν δακτύλων σου, (ὅταν βλέπω) τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας, τὰ ὅποια σὺ μὲ θεμελίωσας·

5 (Λέγω·) Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὥστε (τόσον) νὰ τὸν ἐνθυμῆσαι; καὶ (τί εἶναι) ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε (τόσον) νὰ φροντίζῃς δι' αὐτόν;

6 (Διότι σὺ) τὸν ἔκαμες ὀλίγον τι κατώτερον ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, καὶ μὲ τόσην δόξαν καὶ ἀξίωμα τὸν ἐστόλισας, (ὥστε) τὸν κατέστησας καὶ ἐπιστάτην τῶν ἔργων τῶν χειρῶν σου.

7 Ὅλα τὰ ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν του, τὰ πρόβατα καὶ ὅλα τὰ βοῖδια, καὶ πρὸς τούτοις καὶ τὰ κτήνη τῆς πεδιάδος·

8 Τὰ ἐναέρια πουλῖα, καὶ τὰ θαλάσσια ὄψαρια, τὰ ὅποια διατρέχουσι τοὺς θαλασσίους δρόμους.

9 Ὡ Κύριε, ὁ Κύριος ἡμῶν, πόσον θαυμαστὸν εἶναι τὸ ὄνομά σου εἰς ὅλην τὴν γῆν.

ΨΑΛ. θ'. ΙΧ.

Εἰς τὸ τέλος ὑπὲρ τῶν κρυφίων τοῦ υἱοῦ· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΘΕΛΩ σὲ δοξάσῃ εὐχαρίστως, Κύριε, μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν, διηγούμενος ὅλα σου τὰ θαύματα.

2 Θέλω εὐφρανθῆ καὶ θέλω χαρῆ πολλὰ διὰ σὲ, καὶ θέλω δυσολογῆ τὸ ὄνομά σου, Ὕψιστε.

3 Ἐπειδὴ ἐστράφη ὁ ἐχθρὸς μου εἰς τὰ ὀπίσω, (ὅλοι οἱ κατ' ἐμοῦ) ἠσθένησαν καὶ ἠφανίσθησαν ἀπὸ τὸ πρόσωπόν σου.

4 Διότι σὺ μὲ ἔκρινας, καὶ μὲ ἐδικαίωσας, ἐκάθισας ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον (σὺ) ὁ δίκαιος Κριτής.

5 Ἐπετίμητας ἔθνεσι, καὶ ἀπόλετο ὁ ἀσεβής· τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐξήλειψας εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

6 Τοῦ ἐχθροῦ ἐξέλιπον αἱ ῥομφαῖαι εἰς τέλος, καὶ πόλεις καθεῖλες.

7 Ἀπόλετο τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ μετ' ἤχου, καὶ ὁ Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα μένει.

8 Ἡτοίμασεν ἐν κρίσει τὸν θρόνον αὐτοῦ· καὶ αὐτὸς κρινεῖ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, κρινεῖ λαοὺς ἐν εὐθύτητι.

9 Καὶ ἐγένετο Κύριος καταφυγὴ τῷ πένητι, βοηθὸς ἐν εὐκαιρίαις, ἐν θλίψεσι.

10 Καὶ ἐλπισάτωσαν ἐπὶ σοὶ οἱ γινώσκοντες τὸ ὄνομά σου, ὅτι οὐκ ἐγκατέλιπες τοὺς ἐκζητοῦντάς σε, Κύριε.

11 Ψάλατε τῷ Κυρίῳ τῷ κατοικοῦντι ἐν Σιών, ἀναγγείλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ.

12 Ὅτι ὁ ἐκζητῶν τὰ αἵματα αὐτῶν ἐμνήσθη, οὐκ ἐπελάθετο τῆς κραυγῆς τῶν πενήτων.

13 Ἐλέησόν με, Κύριε· ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου,

14 Ὁ ὑψῶν με ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου, ὅπως ἂν ἐξαγγείλω πάσας τὰς αἰνέσεις σου, ἐν ταῖς πύλαις τῆς θυγατρὸς Σιών.

15 Ἀγαλλιασόμεθα ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου, ἐνεπάγησαν ἔθνη ἐν διαφθορᾷ, ἧ ἐποίησαν·

16 Ἐν παγίδι ταύτῃ, ἧ ἔκρυψαν, συνελήφθη ὁ ποῦς αὐτῶν.

17 Γινώσκεται Κύριος κρίματα ποιῶν· ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτοῦ συνελήφθη ὁ ἁμαρτωλός.

5 Σὺ ἐπέπληξας τὰ ἔθνη, καὶ ἠφανίσθη ὁ ἀσεβής, καὶ τὸ ὄνομά των ἐξήλειψας εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν μέλλοντα.

6 Τὰ ὅπλα τοῦ ἐχθροῦ ἔχασαν τὴν ἐνεργειάν των δι' ὅλου, καὶ σὺ ἐκρήμνισας τὰς πόλεις (του).

7 Καὶ ἡ ἐνθύμησις του ἠφανίσθη μὲ κρότον, ὁ Κύριος ὅμως μένει διαπαντός.

8 Καὶ (ὁ Κύριος) ἠτοίμασε διὰ κρίσιν τὸν θρόνον του, καὶ αὐτὸς θέλει κρίνη τὴν οἰκουμένην μὲ δικαιοσύνην, καὶ θέλει κρίνη τοὺς λαοὺς μὲ εὐθύτητα.

9 Καὶ ἐγένετο ὁ Κύριος καταφύγιον τοῦ πτωχοῦ, καὶ βοηθὸς εἰς τοὺς ἀναγκαίους καιροὺς, καὶ εἰς τὰς θλίψεις του.

10 Καὶ (διὰ τοῦτο) ἄς ἐλπίζωσιν εἰς σέ, Κύριε, ὅσοι γνωρίζουσι τὸ ὄνομά σου, διότι δὲν ἀφίνεις ἀβοηθήτους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σέ ζητοῦσι.

11 Δοξολογήσατε τὸν Κύριον, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς τὴν Σιών, κηρύξατε εἰς τὰ ἔθνη τὰς πράξεις του.

12 Διότι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ζητεῖ (τὴν ἐκδίκησιν) τῶν αἱμάτων αὐτῶν, ἔλαβε πρόνοιαν, καὶ δὲν ἐλησμόνησε τῶν πτωχῶν τὴν θερμὴν παράκλησιν.

13 Ἐλέησόν με, Κύριε· ἴδε ὅτι καταθλίβομαι ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου.

14 (Σὺ) εἶσαι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος με ἐλευθερώνεις ἀπὸ τὰς πύλας τοῦ θανάτου, ὥστε νὰ κηρύττω λαμπρῶς ὅλους τοὺς ἐπαίνους σου εἰς τὰς πύλας τῆς θυγατρὸς Σιών.

15 Ἡμεῖς θέλομεν χαρῆ μεγάλης διὰ τὴν παρὰ σοῦ σωτηρίαν, (διότι) τὰ ἔθνη ἐβυθίσθησαν εἰς τὴν διαφθορίαν, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ κατεσκεύασαν·

16 Καὶ ὁ ποῦς των ἐπιάσθη εἰς τὴν αὐτὴν παγίδα, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ κρυφίως ἔστησαν.

17 Ὁ Κύριος δεικνύεται φανερά, ὅτι κάμνει κρίσιν, (διότι) ὁ ἁμαρτωλὸς ἐπιάσθη ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν ἰδίων του χειρῶν.

18 Ἀποστραφήτωσαν οἱ ἁμαρτωλοὶ εἰς τὸν ἄδην, πάντα τὰ ἔθνη τὰ ἐπιλανθανόμενα τοῦ Θεοῦ.

19 Ὅτι οὐκ εἰς τέλος ἐπιλησθήσεται ὁ πτωχός, ἡ ὑπομονὴ τῶν πενήτων οὐκ ἀπολεῖται εἰς τέλος.

20 Ἀνάστηθι, Κύριε, μὴ κραταιούσθω ἄνθρωπος, κριθήτωσαν ἔθνη ἐνώπιόν σου.

21 Κατάστησον, Κύριε, νομοθέτην ἐπ' αὐτούς· γνώτωσαν ἔθνη ὅτι ἄνθρωποι εἰσιν.

22 Ἴνα τί, Κύριε, ἀφέστηκας μακρόθεν; ὑπερορᾷς ἐν εὐκαιρίαις, ἐν θλίψεσιν;

23 Ἐν τῷ ὑπερηφανεύεσθαι τὸν ἄσεβῆ, ἐμπυρίζεται ὁ πτωχός, συλλαμβάνονται ἐν διαβουλίαις, οἷς διαλογίζονται.

24 Ὅτι ἐπαινεῖται ὁ ἁμαρτωλὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ ὁ ἀδικῶν ἐνευλογεῖται.

25 Παρώξυνε τὸν Κύριον ὁ ἁμαρτωλός, κατὰ τὸ πλῆθος τῆς ὀργῆς αὐτοῦ οὐκ ἐκζητήσεται.

26 Οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς ἐνώπιον αὐτοῦ· βεβηλοῦνται αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ ἐν παντὶ καιρῷ.

27 Ἀνταναιρεῖται τὰ κρίματά σου ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, πάντων τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ κατακυριεύσει.

28 Εἶπε γὰρ ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, οὐ μὴ σαλευθῶ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ἄνευ κακοῦ.

29 Οὐ ἄρα τὸ στόμα αὐτοῦ γέμει, καὶ πικρίας, καὶ δόλου, ὑπὸ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ κόπος καὶ πόνος.

30 Ἐγκάθηται ἐν ἐνέδρᾳ μετὰ πλουσίων, ἐν ἀποκρύφοις τοῦ ἀποκτεῖναι ἄθῶν.

31 Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἰς τὸν

18 Ἵς ἀποστραφῶσιν οἱ ἁμαρτωλοὶ εἰς τὸν ἄδην, ὅλα τὰ ἔθνη, τὰ ὅποια δὲν ἐνθυμοῦνται τὸν Θεόν.

19 Διότι δὲν θέλει λησμονηθῆ διὰ πάντα ὁ πτωχός, ἡ ὑπομονὴ τῶν πενήτων δὲν θέλει μείνη ματαία μέχρι τέλους.

20 Σηκώθητι, Κύριε, ἅς μὴ ἐνδυναμώηται ὁ (θνητὸς) ἄνθρωπος, ἅς κριθῶσι τὰ ἔθνη ἔμπροσθέν σου.

21 Κατάστησον, Κύριε, νομοθέτην ἐπάνω εἰς αὐτούς, καὶ ἅς γνωρίσωσι τὰ ἔθνη, ὅτι εἶναι ἄνθρωποι (θνητοί).

22 Κύριε, δικτί στέκεσαι ἀπὸ μακρίαν; (δικτί με) παραβλέπεις εἰς τὸν ἀναγκαῖον καιρὸν τῆς στενοχωρίας;

23 Ὅτε ὁ ἄσεβῆς ὑπερηφανεύεται, (τότε) ταράττεται ἀπὸ ζῆλον ὁ πτωχός, οἱ (ἄσεβεῖς) θέλουσι πιασθῆ ἀπὸ τὰς μηχανουργίας, τὰς ὁποίας ἐμελέτησαν.

24 Διότι καυχᾶται ὁ ἁμαρτωλὸς εἰς τὰς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς του, καὶ εὐτυχῆ νομίζει τὸν ἑαυτὸν του ὁ πλεονέκτης.

25 Παρώργισε τὸν Κύριον ὁ ἁμαρτωλός, καὶ διὰ τὴν πολλὴν του ὀργὴν δὲν θέλει τὸν ζητήσῃ.

26 Καὶ δὲν εἶναι ὁ Θεὸς ἐμπρός του· ἀκάθαρτα (καὶ ἀπάνθρωπα) εἶναι πάντοτε τὰ ἐπιχειρήματά του.

27 Αὐτὸς σηκώνει δίολου τὰς κρίσεις σου ἀπὸ τὴν παρατήρησίν του, καὶ (φρονεῖ ὅτι) θέλει ἐξουσιάσῃ ὅλους τοὺς ἐχθρούς του.

28 Διότι αὐτὸς εἶπεν εἰς τὴν καρδίαν του, ἐγὼ δὲν θέλω διασεισθῆ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, (ἀλλὰ θέλω ζῆσῃ) χωρὶς κακόν.

29 Τὸ στόμα του γέμει ἀπὸ κατάραν καὶ πικρίαν καὶ ἀπάτην, κόπος καὶ πόνος εὐρίσκεται ὑποκάτω εἰς τὴν γλῶσσαν του.

30 Κάθηται εἰς ἐνέδρας ὁμοῦ μετὰ τοὺς πλουσίους, διὰ νὰ φονεύσῃ ἄθῶν εἰς ἀποκρύφους τόπους.

31 Τὰ ὄμματά του κατασκοπεύουσι

πένητα ἀποβλέπουσιν· ἐνεδρεύει ἐν ἀποκρύφῳ, ὡς λέων ἐν τῇ μάνδρᾳ αὐτοῦ.

32 Ἐνεδρεύει τοῦ ἀρπάσαι πτωχόν, ἀρπάσαι πτωχόν ἐν τῷ ἐλκύσαι αὐτόν.

33 Ἐν τῇ παγίδι αὐτοῦ ταπεινώσει αὐτόν· κύψει καὶ πεσεῖται ἐν τῷ αὐτόν κατακυριεῦσαι τῶν πενήτων.

34 Εἶπε γὰρ ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, Ἐπιλέλησται ὁ Θεός, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ μὴ βλέπειν εἰς τέλος.

35 Ἀνάστηθι, Κύριε, ὁ Θεός μου, ὑψώθητω ἡ χεὶρ σου, μὴ ἐπιλάβῃ τῶν πενήτων σου εἰς τέλος.

36 Ἐνεκεν τίνος παρώργισεν ὁ ἀσεβῆς τὸν Θεόν; εἶπε γὰρ ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, Οὐκ ἐκζητήσεται.

37 Βλέπεις, ὅτι σὺ πόνον καὶ θυμὸν κατανοεῖς, τοῦ παραδοῦναι αὐτόν εἰς χεῖράς σου.

38 Σοὶ ἐγκαταλέλειπται ὁ πτωχός, ὀρφανῶ σὺ ἦσθα βοηθός.

39 Σύντριψον τὸν βραχίονα τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ πονηροῦ· ζητηθήσεται ἡ ἀμαρτία αὐτοῦ, καὶ οὐ μὴ εὔρεθῇ.

40 Κύριος βασιλεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· ἀπολεῖσθε ἔθνη ἐκ τῆς γῆς αὐτοῦ.

41 Τὴν ἐπιθυμίαν τῶν πενήτων εἰσήκουσας, Κύριε, τῇ ἐτοιμασίᾳ τῆς καρδίας αὐτῶν προσέσχε τὸ οὖς σου.

42 Κρίναι ὀρφανῶ, καὶ ταπεινῶ, ἵνα μὴ προσθῇ ἔτι τοῦ μεγαλαυχεῖν ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς.

τὸν πτωχόν· παραμονεύει εἰς κρυφὸν τόπον, ὡς λέων εἰς τὴν φωλεάν του.

32 Παραμονεύει διὰ νὰ ἀρπάσῃ τὸν πτωχόν, (δηλαδή) διὰ νὰ ἀρπάσῃ τὸν πτωχόν μὲ τὸ νὰ τὸν σύρῃ μὲ τὰ δίκτυά του.

33 (Ἄφ' οὗ τὸν βάλη) εἰς τὴν παγίδα του, τὸν ρίπτει κατὰ γῆς· αὐτὸς θέλει κύψῃ καὶ θέλει πέσῃ μὲ ὄρμην κατὰ τῶν πτωχῶν, ὅταν τοὺς ἐξουσιάσῃ.

34 Διότι εἶπε μέσα εἰς τὸν νοῦν του, Ἐλησμόνησεν ὁ Θεός, ἔστρεψεν εἰς τὰ ὀπίσω τὸ πρόσωπόν του, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ παντῶς.

35 Σηκώθητι, Κύριε, ὁ Θεός μου, ὑψώσον τὴν χεῖρα σου, καὶ μὴ λησμονήσῃς τοὺς πτωχοὺς μέχρι τέλους.

36 Διὰ τί παρώργισεν ὁ ἀσεβῆς τὸν Θεόν; διότι εἶπε μέσα εἰς τὸν νοῦν του, Ὅτι ὁ Θεός δὲν θέλει (τὸν) ἐξετάσῃ;

37 Σὺ βλέπεις (πάντα)· διότι καταλαμβάνεις τὴν ταλαιπωρίαν καὶ τὴν ἀγωνίαν (τοῦ πτωχοῦ), ἕως οὗ νὰ παραδώσῃ αὐτόν (τὸν ἀσεβῆ) εἰς τὰς χεῖρας σου.

38 Εἰς σὲ εἶναι ἀφωσιωμένος ὁ πτωχός, σὺ εἶσαι ὁ βοηθός τοῦ ὀρφανοῦ.

39 Σύντριψον τὸν βραχίονα τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ πονηροῦ, ὥστε ἡ κακία τοῦ πονηροῦ, εἰς τὴν ζητηθῆ, νὰ μὴ εὔρεθῇ.

40 (Ὁ Κύριος) εἶναι αἰώνιος καὶ διαπαντὸς βασιλεὺς· θέλετε ἀφανισθῆ ἀπὸ τὴν γῆν του σεῖς τὰ ἔθνη.

41 Τὰς εὐχὰς τῶν πτωχῶν ἤκουσας, Κύριε, καὶ τὸ ὠτίον σου ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὴν πρόθυμον δέησιν τῆς καρδίας των.

42 Προστάτευσον τὴν κρίσιν τοῦ ὀρφανοῦ καὶ τεταπεινωμένου, διὰ νὰ μὴ μεγαλαυχῇ περισσότερο εἰς τὸ ἐξῆς ἐπάνω εἰς τὴν γῆν ὁ (θνητὸς) ἄνθρωπος.

ΨΑΛ. ι'. Χ.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ἘΠΓ τῷ Κυρίῳ πέποιθα, πῶς ἔρεῖτε τῇ ψυχῇ μου, μεταναστεύου ἐπὶ τὰ ὄρη ὡς στρουθίον;

2 Ὅτι ἰδοὺ, οἱ ἁμαρτωλοὶ ἐνέτειναν τόξον, ἠτοίμασαν βέλη εἰς φαρέτραν, τοῦ κατατοξεῦσαι ἐν σκοτομήνῃ τοὺς εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ.

3 Ὅτι, ἂ σὺ κατηρτίσω, αὐτοὶ καθ-εῖλον· ὁ δὲ δίκαιος τί ἐποίησε;

4 Κύριος ἐν ναῷ ἁγίῳ αὐτοῦ· Κύριος, ἐν οὐρανῷ ὁ θρόνος αὐτοῦ.

5 Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἰς τὸν πένητα ἐπιβλέπουσι· τὰ βλέφαρα αὐτοῦ ἐξετάζει τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

6 Κύριος ἐξετάζει τὸν δίκαιον, καὶ τὸν ἀσεβῆ· ὁ δὲ ἀγαπῶν τὴν ἀδικίαν, μισεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν.

7 Ἐπιβρέξει ἐπὶ ἁμαρτωλοὺς παγίδας, πῦρ, καὶ θεῖον, καὶ πνεῦμα καταιγίδος, ἡ μερίς τοῦ ποτηρίου αὐτῶν.

8 Ὅτι δίκαιος Κύριος, καὶ δικαιοσύνας ἠγάπησεν, εὐθύτητας εἶδε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ια'. ΧΙ.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῆς ὀγδόης· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΣΩΣΟΝ με, Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὅσιος, ὅτι ὠλιγόθησαν αἱ ἀλήθειαι ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων.

2 Μάταια ἐλάλησεν ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ· χεῖλη δόλια ἐν καρδίᾳ, καὶ ἐν καρδίᾳ ἐλάλησε κακά.

3 Ἐξολοθρεύσαι Κύριος πάντα τὰ χεῖλη τὰ δόλια, καὶ γλῶσσαν μεγαλορῆμονα·

ΨΑΛ. ι'. Χ.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ἘΓΩ εἰς τὸν Κύριον ἐλπίζω, διατί λέγετε εἰς τὴν ψυχὴν μου, φεῦγε, ὡς πουλίον, εἰς τὰ βουνά;

2 Βέβαια οἱ ἁμαρτωλοὶ ἐτάνυσαν τὸ τοξάριον, καὶ ἠτοίμασαν εἰς τὴν βελοθήκην τὰ βέλη των, διὰ νὰ τοξεύσωσιν ἀπὸ σκοτεινὸν τόπον ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔχουσιν ὀρθὴν καρδίαν.

3 Διότι, ὅσα σὺ ἐτελειοποίησας, αὐτοὶ τὰ ἐκρήμνισαν· ὁ δίκαιος ὅμως τί ἔπραξε;

4 Ὁ Κύριος (κατοικεῖ) εἰς τὸν ἅγιόν του ναόν, ὁ Κύριος ἔχει τὸν θρόνον του εἰς τὸν οὐρανόν.

5 Τὰ ὄμματά του θεωροῦσιν εὐμενῶς τὸν πτωχόν· τὰ βλέφαρά του ἐξετάζουσι τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

6 Ὁ Κύριος ἐξετάζει τὸν δίκαιον, καὶ τὸν ἀσεβῆ· καὶ ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν ἀδικίαν, μισεῖ τὴν ἰδίαν του ψυχὴν.

7 Καὶ ὁ Κύριος θέλει βρέξῃ ἐπάνω εἰς τοὺς ἁμαρτωλοὺς παγίδας, καὶ πῦρ καὶ θειάφιον καὶ ἀνεμοζάλην, (τοῦτο θέλει εἶναι) τὸ μερίδιον τοῦ ποτηρίου των.

8 Διότι δίκαιος εἶναι ὁ Κύριος, καὶ ἀγαπᾷ τὴν δικαιοσύνην, τὸ πρόσωπον του βλέπει εὐθύτητας.

ΨΑΛ. ια'. ΧΙ.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῆς ὀγδόης· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ἘΛΕΥΘΕΡΩΣΟΝ με, Κύριε, διότι δὲν ἔμεινε πλέον ὅσιος (ἄνθρωπος), καὶ διότι αἱ ἀλήθειαι ὠλιγόστευσαν ἐξ αἰτίας τῶν ἀνθρώπων.

2 Καθεὶς μὲ δολιότητα ὁμιλεῖ εἰς τὸν γείτονά του· τὰ χεῖλη του εἶναι εἰς τὴν καρδίαν του δόλια, καὶ μὲ τὴν καρδίαν του ὁμιλεῖ κακά.

3 Εἶθε νὰ ἐξολοθρεύσῃ ὁ Κύριος ὅλα τὰ δόλια χεῖλη, καὶ τὴν γλῶσσαν ἢ ὅποια ὁμιλεῖ ὑπερήφανα·

4 Τοὺς εἰπόντας, Τὴν γλῶσσαν ἡμῶν μεγαλυνοῦμεν, τὰ χεῖλη ἡμῶν παρ' ἡμῖν ἐστὶ· τίς ἡμῶν κύριός ἐστιν;

5 Ἐνεκεν τῆς ταλαιπωρίας τῶν πτωχῶν, καὶ τοῦ στεναγμοῦ τῶν πενήτων, νῦν ἀναστήσομαι, λέγει Κύριος.

6 Θήσομαι ἐν σωτηρίῳ, παρρησιάσομαι ἐν αὐτῷ.

7 Τὰ λόγια Κυρίου, λόγια ἀγνά· ἀργύριον πεπυρωμένον, δοκίμιον τῆ γῆ, κεκαθαρισμένον ἑπταπλασίως.

8 Σὺ, Κύριε, φυλάξαις ἡμᾶς, καὶ διατηρήσαις ἡμᾶς ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα·

9 Κύκλω οἱ ἀσεβεῖς περιπατοῦσι, κατὰ τὸ ὕψος σου ἐπολυώρησας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

ΨΑΛ. ΙΒ'. XII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ἘΩΣ πότε, Κύριε, ἐπιλήση μου εἰς τέλος; ἕως πότε ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ;

2 Ἐως τίνος θήσομαι βουλὰς ἐν ψυχῇ μου, ὀδύνας ἐν καρδίᾳ μου ἡμέρας, καὶ νυκτός;

3 Ἐως πότε ὑψωθήσεται ὁ ἐχθρὸς μου ἐπ' ἐμέ; Ἐπίβλεψον, εἰσάκουσόν μου, Κύριε ὁ Θεός μου.

4 Φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον· μήποτε εἶπη ὁ ἐχθρὸς μου, ἴσχυσα πρὸς αὐτόν.

5 Οἱ θλίβοντές με ἀγαλλιάσονται ἐὰν σαλευθῶ· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῷ ἔλεει σου ἤλπισα.

6 Ἀγαλλιάσεται ἡ καρδία μου ἐπὶ

4 (Δηλαδή) ἐκείνους οἱ ὅποιοι λέγουσιν, Ἡμεῖς θέλομεν μεταχειρισθῆ εἰς μεγάλα τὴν γλῶσσαν μας, ἡμεῖς ὀρίζομεν τὰ χεῖλη μας· ποῖος δύναται νὰ γίνῃ κύριος ἡμῶν;

5 Διὰ τὴν ταλαιπωρίαν τῶν πτωχῶν, καὶ διὰ τὸν στεναγμὸν τῶν πενήτων, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ θέλω σηκωθῆ, λέγει ὁ Κύριος.

6 Καὶ θέλω φέρῃ (αὐτόν) εἰς σωτηρίαν, καὶ θέλω δείξῃ παρρησιαστικὴν ἐνέργειαν κατὰ τοῦτο.

7 Τὰ λόγια τοῦ Κυρίου εἶναι καθαρὰ λόγια, (καθὼς εἶναι τὸ) ἀργύριον (τὸ) δεδοκιμασμένον μὲ τὸ πῦρ μέσα εἰς πήλινον χωνευτήριον καὶ ἑπτὰκις κεκαθαρισμένον.

8 Σὺ, Κύριε, θέλεις φυλάξῃ ἡμᾶς, καὶ θέλεις μᾶς διατηρήσῃ διὰ παντὸς ἀπὸ ταύτην τὴν γενεάν.

9 Οἱ ἀσεβεῖς περιφέρονται ὀλόγυρα, ἀναλόγως μὲ τὸ ὕψος σου ἔλαβες καὶ πολλὴν φροντίδα διὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

ΨΑΛ. ΙΒ'. XII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ἘΩΣ πότε, Κύριε, θέλεις μὲ λησμονῆ πάντοτε; ἕως πότε θέλεις στρέφῃ τὸ πρόσωπόν σου εἰς τὰ ὀπίσω διὰ νὰ μὴ μὲ ἴδῃς;

2 Ἐως πότε θέλω πλάττῃ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μου (διαφόρους) διαλογισμούς, καὶ θέλω λυπῆ τὴν καρδίαν μου καθ' ἡμέραν καὶ νύκτα;

3 Ἐως πότε θέλει ὑψώνηται ὁ ἐχθρὸς μου ἐναντίον μου; Κύριε ὁ Θεός μου, ἐπίβλεψον, καὶ εἰσάκουσόν μου.

4 Φώτισον τὰ ὄμματά μου, διὰ νὰ μὴ ἀποκοιμηθῶ θανάτου ὕπνον· διὰ νὰ μὴ εἶπη ὁ ἐχθρὸς μου, τὸν ἐνίκησα.

5 Καὶ (διότι) θέλουσι χαρῆ, ὅσοι μὲ θλίβουσι, ἐὰν ἐγὼ κλονισθῶ· ἐγὼ ὅμως εἰς τὸ ἔλεός σου ἐλπίζω.

6 Καὶ ἡ καρδία μου θέλει χαρῆ

τῷ σωτηρίῳ σου. Ἄσω τῷ Κυρίῳ τῷ
εὐεργετήσαντί με, καὶ ψαλῶ τῷ ὀνό-
ματι Κυρίου τοῦ Ὑψίστου.

ΨΑΛ. ιγ'. XIII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΕΙΠΕΝ ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ,
οὐκ ἔστι Θεός.

2 Διεφθάρησαν, καὶ ἐβδελύχθησαν
ἐν ἐπιτηδεύμασιν, οὐκ ἔστι ποιῶν
χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός.

3 Κύριος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψεν
ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, τοῦ
ἰδεῖν εἰ ἔστι συνιών, ἢ ἐκζητῶν τὸν
Θεόν.

4 Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθη-
σαν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα,
οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός.

5 Οὐχὶ γνῶσκονται πάντες οἱ ἐργα-
ζόμενοι τὴν ἀνομίαν, οἱ ἐσθίοντες τὸν
λαόν μου ἐν βρώσει ἄρτου;

6 Τὸν Κύριον οὐκ ἐπεκαλέσαντο·
ἐκεῖ ἐδειλίασαν φόβον, οὗ οὐκ ἦν
φόβος.

7 Ὅτι Κύριος ἐν γενεᾷ δικαίων·
βουλήν πτωχοῦ κατησχύνετε, ὁ δὲ
Κύριος ἐλπίς αὐτοῦ ἔστι.

8 Τίς δώσει ἐκ Σιών τὸ σωτήριον
τοῦ Ἰσραήλ; ἐν τῷ ἐπιστρέψαι Κύ-
ριον τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ
αὐτοῦ, ἀγαλλιάσεται Ἰακώβ, καὶ
εὐφρανθήσεται Ἰσραήλ.

ΨΑΛ. ιδ'. XIV.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, τίς παροικήσει ἐν τῷ σκη-

μεγάλως διὰ τὴν παρὰ σοῦ σωτηρίαν·
καὶ θέλω δοξολογῆ τὸν εὐεργετήσαν-
τά με Κύριον, καὶ θέλω ψάλη (ὑμνους)
εἰς τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Ὑψίστου.

ΨΑΛ. ιγ'. XIII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΙΠΕΝ ὁ ἀνόητος μὲ τὸν νοῦν του,
(ὅτι) δὲν εἶναι Θεός.

2 (Τόσον) διεφθάρμενοι καὶ βδελυκ-
τοὶ ἐγένοντο εἰς τὰς πράξεις των (οἱ
ἄνθρωποι), (ὥστε) κἀνεῖς δὲν εὐρίσ-
κεται, ὁ ὁποῖος κάμνει (τι) καλόν,
δὲν εὐρίσκεται μήτε εἷς.

3 Ὁ Κύριος ἔκυψεν ἀπὸ τοὺς οὐ-
ρανοῦς (παρατηρῶν) τοὺς υἱοὺς τῶν
ἀνθρώπων, διὰ νὰ ἴδῃ, ἂν εἶναι τις ὁ
ὁποῖος ἔχει σύνεσιν, καὶ ζητεῖ τὸν
Θεόν.

4 Ὅλοι ἐπλανήθησαν ἀπὸ τὸν ἴσον
δρόμον, ὅλοι ὁμοῦ ἠχρειώθησαν, (ὥσ-
τε) δὲν εἶναι ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος κάμ-
νει (τι) καλόν, δὲν εἶναι μήτε εἷς.

5 (Ἄρα) δὲν (τὸ) γνωρίζουσιν, ὅσοι
πράττουσι τὴν ἀνομίαν; καὶ ὅσοι
κατατρώγουσι τὸν λαόν μου, καθὼς
κἀν ἔτρωγον ψωμίον;

6 Αὐτοὶ δὲν ἐπεκαλέσθησαν τὸν Κύ-
ριον· (διὰ τοῦτο) καὶ ἐφοβήθησαν
μεγάλως ἐκεῖ ὅπου δὲν ἦτον οὐδὲ εἷς
φόβος.

7 Διότι ὁ Κύριος εὐρίσκεται ὁμοῦ
μὲ τὸ δίκαιον γένος· σεῖς ὅμως κατησ-
χύνετε τοῦ πτωχοῦ τὴν βουλήν, ὁ
δὲ Κύριος εἶναι τὸ θάρρος του.

8 Τίς θέλει δώσῃ ἀπὸ τὴν Σιών σω-
τηρίαν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας; ὅταν ὁ
Κύριος ἀνακαλέσῃ τοὺς αἰχμαλώ-
τους τοῦ λαοῦ του, (τότε) θέλει χαρῆ
μεγάλως ὁ Ἰακώβ, καὶ θέλει εὐφραν-
θῆ ὁ Ἰσραήλ.

ΨΑΛ. ιδ'. XIV.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, τίς θέλει διατρίψῃ εἰς τὴν

νώματί σου; ἢ τίς κατασκηνώσει ἐν ὄρει ἁγίῳ σου;

2 Πορευόμενος ἄμωμος, καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην.

3 Λαλῶν ἀλήθειαν ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· ὃς οὐκ ἐδόλωσεν ἐν γλώσσει αὐτοῦ.

4 Καὶ οὐκ ἐποίησε τῷ πλησίον αὐτοῦ κακόν, καὶ ὀνειδισμόν οὐκ ἔλαβεν ἐπὶ τοῖς ἔγγιστα αὐτοῦ.

5 Ἐξουδένωται ἐνώπιον αὐτοῦ πονηρευόμενος, τοὺς δὲ φοβουμένους Κύριον δοξάζει.

6 Ὁ ὀμνύων τῷ πλησίον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἀθετῶν· τὸ ἀργύριον αὐτοῦ οὐκ ἔδωκεν ἐπὶ τόκῳ, καὶ δῶρα ἀπ' ἀθώοις οὐκ ἔλαβεν.

7 Ὁ ποιῶν ταῦτα, οὐ σαλευθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα.

ΨΑΛ. ιε'. XV.

Στηλογραφία τῷ Δαβίδ.

ΦΥΛΑΞΟΝ με, Κύριε, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα· εἶπα τῷ Κυρίῳ, Κύριός μου εἶ σὺ, ὅτι τῶν ἀγαθῶν μου οὐ χρεῖαν ἔχεις.

2 Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

3 Ἐπληθύνθησαν αἱ ἀσθένειαι αὐτῶν, μετὰ ταῦτα ἐτάχυναν.

4 Οὐ μὴ συναγάγω τὰς συναγωγὰς αὐτῶν ἐξ αἱμάτων, οὐδ' οὐ μὴ μνησθῶ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν διὰ χειλέων μου.

5 Κύριος μερὶς τῆς κληρονομίας μου, καὶ τοῦ ποτηρίου μου· σὺ εἶ ὁ ἀποκαθιστῶν τὴν κληρονομίαν μου ἐμοί.

6 Σχοινία ἐπέπεσέ μοι ἐν τοῖς κρα-

σκηνήν σου; ἢ τίς θέλει κατοικήσῃ εἰς τὸ ἅγιον βουνόν σου;

2 Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διάγει τὴν ζωὴν του χωρὶς μῶμον, καὶ ὁ ὁποῖος πράττει τὸ δίκαιον.

3 Καὶ λαλεῖ τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὴν καρδίαν του, καὶ ὁ ὁποῖος μὲ τὴν γλώσσαν του δὲν ἐδολιεύθη.

4 Καὶ δὲν ἔκαμε κακὸν εἰς τὸν γείτονά του, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀκούσῃ ὀνειδισμόν κατὰ τῶν οἰκειοτάτων του.

5 Αὐτὸς λογίζεται ὡς μηδὲν ἔμπροσθέν του ἐκεῖνον, ὅστις πράττει τὴν πονηρίαν, ὅμως τιμᾷ τοὺς φοβουμένους τὸν Κύριον.

6 Ὁ ὁποῖος ὀμνύει εἰς τὸν γείτονά του, καὶ δὲν ἀρνεῖται τὸν ὄρκον του, καὶ δὲν δίδει τὸ ἀργύριόν του διὰ νὰ λάβῃ τόκον, καὶ δῶρα διὰ νὰ καταβιάσῃ τοὺς ἀθώους δὲν δέχεται.

7 Ὁποῖος πράττει ταῦτα, ποτὲ δὲν θέλει σαλευθῆ.

ΨΑΛ. ιε'. XV.

Στηλογραφία τοῦ Δαβίδ.

ΦΥΛΑΞΟΝ με, Κύριε, διότι εἰς σὲ ἐλπίζω· (οὕτως) εἶπα εἰς τὸν Κύριον, Σὺ εἶσαι ὁ Κύριός μου, διότι χρεῖαν δὲν ἔχεις ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ μου.

2 Ὁ Κύριος παρέστησε μὲ τρόπον θαυμάστον ὅλα τὰ θελήματα του εἰς τοὺς ἁγίους του, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

3 Αἱ ταλαιπωρίαι των ἐπερίσσευσαν, ὕστερον ὅμως ταχέως ἐτελείωσαν.

4 Ἐγὼ δὲν θέλω συναθροίσῃ τὰς συνελεύσεις των διὰ νὰ χύσω τιν αἱματα (ζῶων), μήτε θέλω ἐνθυμηθῆ, ὥστε νὰ λαλήσω τὰ ὀνόματά των.

5 Σὺ, Κύριε, εἶσαι τὸ μερίδιον τῆς κληρονομίας μου καὶ τοῦ ποτηρίου μου· σὺ εἶσαι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θέλεις ἀποκαταστήσῃ εἰς ἐμὲ τὴν κληρονομίαν μου.

6 Σχοινία περιώρισαν εἰς ἐμὲ τὴν

τίστοις, καὶ γὰρ ἡ κληρονομία μου κρατίστη μοι ἐστίν.

7 Εὐλογήσω τὸν Κύριον τὸν συνετίσαντά με, ἔτι δὲ καὶ ἕως νυκτὸς ἐπαίδευσάν με οἱ νεφροί μου.

8 Προωρώμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διαπαντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστίν, ἵνα μὴ σαλευθῶ.

9 Διὰ τοῦτο εὐφράνθη ἡ καρδία μου, καὶ ἠγαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου, ἔτι δὲ καὶ ἡ σὰρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι.

10 Ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχὴν μου εἰς ἄδην, οὐδὲ δώσεις τὸν ὀσίόν σου ἰδεῖν διαφθοράν.

11 Ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς, πληρώσεις με εὐφροσύνης μετὰ τοῦ προσώπου σου· τερπνότητες ἐν τῇ δεξιᾷ σου εἰς τέλος.

ΨΑΛ. ις'. XVI.

Προσευχὴ τῷ Δαβίδ.

ΕΙΣΑΚΟΥΣΟΝ, Κύριε, δικαιοσύνης μου, πρόσχες τῇ δεήσει μου.

2 Ἐνώτισαι τὴν προσευχήν μου, οὐκ ἐν χείλεσι δολίοις.

3 Ἐκ προσώπου σου τὸ κρίμα μου ἐξέλθοι, οἱ ὀφθαλμοί μου ἰδέτωσαν εὐθύτητας.

4 Ἐδοκίμασας τὴν καρδίαν μου, ἐπεσκέψω νυκτὸς· ἐπύρωσάς με, καὶ οὐχ εὐρέθη ἐν ἐμοὶ ἀδικία.

5 Ὅπως ἂν μὴ λαλήσῃ τὸ στόμα μου τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοὺς λόγους τῶν χειλέων σου ἐγὼ ἐφύλαξα ὁδοὺς σκληράς.

6 Κατάρτισαι τὰ διαβήματά μου ἐν ταῖς τρίβοις σου, ἵνα μὴ σαλευθῶσι τὰ διαβήματά μου.

κληρονομίαν μου μὲ τρόπον κάλλιστον, διότι πολλὰ καλὴ κληρονομία ἔτυχεν εἰς ἐμέ.

7 Ἐγὼ θέλω εὐλογῆσαι τὸν Κύριον, ὁ ὁποῖος (οὕτω) μὲ ἐσυνέτισεν, (ὥστε) καὶ οἱ νεφροί μου τὴν νύκτα μὲ διδάσκουσι.

8 Τὸν Κύριον βλέπω πάντοτε ἔμπροσθέν μου, διότι στέκεται εἰς τὰ δεξιὰ μου, διὰ νὰ μὴ σαλευθῶ.

9 Διὰ τοῦτο εὐφράνθη ἡ καρδία μου, καὶ ἡ γλῶσσα μου ἠγαλλιάσθη, πρὸς δὲ τούτοις καὶ αὐτὰ τὰ μέλη μου θέλουσιν ἀναπαυθῆ με ἐλπίδα.

10 Διότι σὺ δὲν θέλεις ἀφήσῃ τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν ἄδην, οὔτε θέλεις συγχωρήσῃ νὰ δοκιμάσῃ διαφθοράν ὁ ἀφωσιωμένος εἰς σέ.

11 Σὺ μὲ ἐδίδαξας τοὺς δρόμους τῆς ζωῆς, σὺ θέλεις μὲ γεμίσῃ ἀπὸ χαρᾶν, (δεικνύων μοι) τὸ πρόσωπόν σου· αἰώνια ἡδοναὶ εὐρίσκονται εἰς τὴν δεξιάν σου.

ΨΑΛ. ις'. XVI.

Προσευχὴ τοῦ Δαβίδ.

ἌΚΟΥΣΟΝ, Κύριε, τὴν δικαίαν μου κρίσιν, πρόσεξον εἰς τὸ ταπεινὸν ζήτημά μου.

2 Βάλε εἰς τὰ ὠτία σου τὴν προσευχήν μου, (τὴν ὁποίαν προσφέρω) μὲ χεῖλη οὐχὶ δόλια.

3 Ἄς ἐξέλθῃ ἡ κρίσις μου ἀπὸ τὸ πρόσωπόν σου, καὶ τὰ ὄμματά μου ἄς ἰδῶσι τὰς ὀρθὰς ἀποφάσεις (σου).

4 Σὺ ἐδοκίμασας τὴν καρδίαν μου, τὴν ἐπεσκέψης καὶ ἐν καιρῷ νυκτὸς· μὲ ἐξήτασας, καὶ δὲν εὐρέθη εἰς ἐμέ ἀδικία.

5 Διὰ νὰ μὴ λαλήσῃ τὸ στόμα μου τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, ἐγὼ ἐφύλαξα τοὺς σκληροὺς δρόμους διὰ τὰς ἐντολάς (αἱ ὁποῖαι ἐλαλήθησαν) διὰ τῶν χειλέων σου.

6 Στήριξον τὰ διαβήματά μου εἰς τοὺς δρόμους σου, διὰ νὰ μὴ σαλευθῶσι τὰ διαβήματά μου.

7 Ἐγὼ ἐκέκραξα, ὅτι ἐπήκουσάς μου ὁ Θεός· κλῖνον τὸ οὖς σου ἐμοί, καὶ εἰσάκουσον τῶν ῥημάτων μου.

8 Θαυμάστωσον τὰ ἐλέη σου, ὁ σῶζων τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ σέ.

9 Ἐκ τῶν ἀνθεστηκότων τῇ δεξιᾷ σου, φύλαξόν με, Κύριε, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ·

10 Ἐν σκέπῃ τῶν πτερύγων σου σκεπάσεις με, ἀπὸ προσώπου ἀσεβῶν τῶν ταλαιπωρησάντων με.

11 Οἱ ἐχθροί μου τὴν ψυχὴν μου περιέσχον· τὸ στέαρ αὐτῶν συνέκλεισαν, τὸ στόμα αὐτῶν ἐλάλησεν ὑπερηφανίαν.

12 Ἐκβάλλοντές με νυνὶ περιέκυκλωσάν με, τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἔθεντο ἐκκλῖναι ἐν τῇ γῇ.

13 Ὑπέλαβόν με ὡσεὶ λέων ἔτοιμος εἰς θήραν, καὶ ὡσεὶ σκύμνος οἰκῶν ἐν ἀποκρύφοις.

14 Ἀνάστηθι, Κύριε, πρόφθασον αὐτοὺς, καὶ ὑποσκέλισον αὐτούς· ῥῦσαι τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ ἀσεβοῦς, ῥομφαίαν σου ἀπὸ ἐχθρῶν τῆς χειρός σου.

15 Κύριε, ἀπὸ ὀλίγων ἀπὸ γῆς διαμέρισον αὐτοὺς ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν, καὶ τῶν κεκρυμμένων σου ἐπλήσθη ἡ γαστήρ αὐτῶν.

16 Ἐχορτάσθησαν υἱῶν, καὶ ἀφῆκαν τὰ κατάλοιπα τοῖς νηπίοις αὐτῶν.

17 Ἐγὼ δὲ ἐν δικαιοσύνῃ ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ σου, χορτασθήσομαι ἐν τῷ ὀφθῆναι μοι τὴν δόξαν σου.

7 Ἐγὼ (διὰ τοῦτο) ἐφώνησα, διότι με ἀκούεις, ὦ Θεέ· κλῖνον εἰς ἐμὲ τὸ ὠτίον σου, καὶ ἀκουσον τὰ λόγια μου.

8 Δεῖξον θαυμαστὰ τὰ ἐλέη σου, σὺ ὁ ὁποῖος σῶζεις τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ.

9 Ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐναντιοῦνται εἰς τὴν δεξιάν σου, φύλαξόν με, Κύριε, ὡς κόρην τοῦ ὀμματίου·

10 Μὲ τὴν σκέπην τῶν πτερύγων σου σκέπασόν με, (διὰ τὰ φυλαχθῶ) ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῶν ἀσεβῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ ἐταλαιπώρησαν.

11 Οἱ ἐχθροί μου περιέκυκλωσαν τὴν ψυχὴν μου· ἐκλείσαν (κατ' ἐμοῦ) τὰ σπλάγχνα των, καὶ τὸ στόμα των ὠμίλησεν ὑπερήφανα.

12 Καὶ ἀφ' οὗ ἐπὶ τοῦ παρόντος μὲ ἀπερρίψαν, μὲ περιέκυκλωσαν, καὶ προσήλωσαν τὰ βλέμματά των διὰ τὰ μὲ ρίψωσιν εἰς τὴν γῆν.

13 Ἐμελέτησαν τὰ μὲ συλλάβωσιν, ὡς λέων ἔτοιμος διὰ τὸ κυνήγιον, καὶ ὡς λεονταρόπουλον, τὸ ὁποῖον κατοικεῖ εἰς ἀποκρύφους (τόπους).

14 Σηκώθητι, Κύριε, πρόλαβέ τους, καὶ ρίψον αὐτοὺς κατὰ γῆς· καὶ λύτρωσαι τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὸν ἀσεβῆ, καὶ τὴν ῥομφαίαν σου ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς χειρός σου.

15 Κύριε, διαμέρισαί τους ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ζωῆς των, χωρίζων αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς ὀλίγους, ἡ κοιλία των ἐπληρώθη ἀπὸ (τὰ ἀγαθὰ) τὰ κεκρυμμένα (εἰς τοὺς θησαυροὺς σου).

16 Αὐτοὶ ἐχορτάσθησαν ἀπὸ υἱοῦς, καὶ ἀφῆκαν τὰ περισσεύματα εἰς τὰ μικρὰ παιδία των.

17 Ὅμως ἐγὼ μὲ τὴν δικαιοσύνην θέλω παρρησιασθῆ εἰς τὸ πρόσωπόν σου, καὶ θέλω χορτασθῆ ὅταν ἐμφανισθῆ εἰς ἐμὲ ἡ δόξα σου.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΓΓΛΟΥ Ν Π ΠΑΚΩΣΤΑ

ΨΑΛ. ιζ'. XVII.

Εἰς τὸ τέλος, τῷ παιδί Κυρίου τῷ Δαβίδ, ἃ ἐλάλησε τῷ Κυρίῳ τοὺς λόγους τῆς ᾠδῆς ταύτης, ἐν ἡμέρᾳ ἣ ἔρρύσατο αὐτὸν ὁ Κύριος ἐκ χειρὸς πάντων τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ, καὶ ἐκ χειρὸς Σαούλ, καὶ εἶπεν·

ἈΓΑΠΗΣΩ σε, Κύριε, ἡ ἰσχὺς μου. Κύριος στερέωμά μου, καὶ καταφυγή μου, καὶ ῥύστης μου·

2 Ὁ Θεός μου, βοηθός μου, καὶ ἐλπῶ ἐπ' αὐτόν·

3 Ὑπερασπιστῆς μου, καὶ κέρασ σωτηρίας μου, καὶ ἀντιλήπτωρ μου.

4 Αἰνῶν ἐπικαλέσομαι τὸν Κύριον, καὶ ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου σωθήσομαι.

5 Περιέσχον με ᾠδῖνες θανάτου, καὶ χεῖμαρροι ἀνομίας ἐξετάραξάν με.

6 ᾠδῖνες ἄδου περιεκύκλωσάν με, προέφθασάν με παγίδες θανάτου.

7 Καὶ ἐν τῷ θλίβεσθαί με ἐπεκαλεσάμην τὸν Κύριον, καὶ πρὸς τὸν Θεόν μου ἐκέκραξα·

8 Ἦκουσεν ἐκ ναοῦ ἁγίου αὐτοῦ φωνῆς μου, καὶ ἡ κραυγὴ μου ἐνώπιον αὐτοῦ εἰσελεύσεται εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ.

9 Καὶ ἐσαλεύθη, καὶ ἔντρομος ἐγενήθη ἡ γῆ, καὶ τὰ θεμέλια τῶν ὀρέων ἐταράχθησαν, καὶ ἐσαλεύθησαν, ὅτι ὠργίσθη αὐτοῖς ὁ Θεός.

10 Ἀνέβη καπνὸς ἐν ὀργῇ αὐτοῦ, καὶ πῦρ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ κατεφλόγισεν· ἀνθρακες ἀνήφθησαν ἀπ' αὐτοῦ.

11 Καὶ ἐκλινεν οὐρανοὺς, καὶ κατέβη, καὶ γνόφος ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ.

12 Καὶ ἐπέβη ἐπὶ χερουβὶμ, καὶ

ΨΑΛ. ιζ'. XVII.

Εἰς τὸ τέλος, ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ τοῦ δούλου τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος ἐλάλησεν εἰς τὸν Κύριον τοὺς λόγους ταύτης τῆς ᾠδῆς, τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἠλευθέρωσεν ὁ Κύριος ἀπὸ τῆν χεῖρα ὄλων του τῶν ἐχθρῶν, καὶ (μάλιστα) ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Σαούλ, καὶ εἶπεν·

ἘΓΩ θέλω σὲ ἀγαπήσῃ, Κύριε, (ὁ ὁποῖος εἶσαι) ἡ δύνάμις μου. Ὁ Κύριος εἶναι στερεὸν στήριγμά μου, καὶ καταφύγιόν μου, καὶ σωτήρ μου·

2 Ὁ Θεός μου εἶναι βοηθός μου, καὶ ἐγὼ θέλω ἐλπίσῃ εἰς αὐτόν·

3 (Αὐτὸς εἶναι) ὁ ὑπερασπιστῆς μου, καὶ τὸ κέρασ (ἀπὸ τὸ ὁποῖον κρέμαται) ἡ σωτηρία μου, (αὐτὸς εἶναι) ὁ προστάτης μου.

4 Ἐγὼ θέλω ἐπικαλεσθῆ τὸν Κύριον μὲ ἐπαίνους, καὶ θέλω ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου.

5 Πόνοι θανάτου μὲ περιέζωσαν, καὶ χεῖμαρροι ἀνόμων μὲ κατετάραξαν.

6 Πόνοι ἄδου μὲ περιεκύκλωσαν, καὶ παγίδες θανάτου μὲ προέφθασαν.

7 Καὶ εἰς ταύτην τὴν στενοχωρίαν μου ἐπεκαλέσθην τὸν Κύριον, καὶ ἐφώναξα εἰς τὸν Θεόν μου·

8 Καὶ ἤκουσε τὴν φωνήν μου ἀπὸ τὸν ἅγιον ναόν του, καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν κραυγὴ μου ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτιά του.

9 Καὶ (εὐθύς) ἡ γῆ σαλευομένη, ἔτρεμε, καὶ τῶν βουνῶν τὰ θεμέλια ἐταράχθησαν, καὶ ἐσαλεύθησαν, διότι ὠργίσθη κατ' αὐτῶν ὁ Θεός.

10 Καὶ ἐπειδὴ ὠργίσθη, καπνὸν ἔπνεεν, καὶ ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του ἐξήρχοντο φλόγες πυρὸς, (ὥστε καὶ) ἀνθρακες ἀνήφθησαν ἀπ' αὐτὸ (τὸ πῦρ).

11 Χαμηλώσας λοιπὸν τοὺς οὐρανοὺς, κατέβη, (ἔχων) ὀμίχλην ὑποκάτω εἰς τοὺς πόδας του.

12 Καὶ καθήμενος ἐπάνω εἰς τὰ

ἐπετάσθη· ἐπετάσθη ἐπὶ πτερίγων ἀνέμων.

13 Καὶ ἔθετο σκότος ἀποκρυφὴν αὐτοῦ, κύκλω αὐτοῦ ἢ σκηνὴ αὐτοῦ, σκοτεινὸν ὕδωρ ἐν νεφέλαις ἀέρων.

14 Ἀπὸ τῆς τηλαυγήσεως ἐνώπιον αὐτοῦ αἱ νεφέλαι διήλθον, χάλαζα καὶ ἄνθρακες πυρός.

15 Καὶ ἐβρόντησεν ἐξ οὐρανοῦ ὁ Κύριος, καὶ ὁ Ὑψιστος ἔδωκε φωνὴν αὐτοῦ.

16 Ἐξαπέστειλε βέλη, καὶ ἐσκόρπισεν αὐτούς· καὶ ἀστραπὰς ἐπλήθυνε, καὶ συνετάραξεν αὐτούς.

17 Καὶ ὤφθησαν αἱ πηγαὶ τῶν ὑδάτων, καὶ ἀνεκαλύφθη τὰ θεμέλια τῆς οἰκουμένης·

18 Ἀπὸ ἐπιτιμήσεώς σου, Κύριε, ἀπὸ ἐμπνεύσεως πνεύματος ὀργῆς σου.

19 Ἐξαπέστειλεν ἐξ ὕψους, καὶ ἔλαβέ με, προσελάβετό με ἐξ ὑδάτων πολλῶν.

20 Ῥύσεταιί με ἐξ ἐχθρῶν μου δυνατῶν, καὶ ἐκ τῶν μισούντων με, ὅτι ἔστερεώθησαν ὑπὲρ ἐμέ.

21 Προέφθασάν με ἐν ἡμέρᾳ κακώσεώς μου, καὶ ἐγένετο Κύριος ἀντιστήριγμά μου.

22 Καὶ ἐξήγαγέ με εἰς πλατυσμόν· Ῥύσεταιί με, ὅτι ἠθέλησέ με.

23 Καὶ ἀνταποδώσει μοι Κύριος κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου, καὶ κατὰ τὴν καθαριότητα τῶν χειρῶν μου ἀνταποδώσει μοι.

24 Ὅτι ἐφύλαξα τὰς ὁδοὺς Κυρίου, καὶ οὐκ ἠσέβησα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μου.

25 Ὅτι πάντα τὰ κρίματα αὐτοῦ ἐνώπιόν μου, καὶ τὰ δικαιώματα

χερουβὶμ, ἐπέτασεν· ἐπέτασεν ἐπάνω εἰς τὰς πτέρυγας τῶν ἀνέμων.

13 Καὶ ἦτον περικυκλωμένος ὡς ἀπὸ κρυπτήρα, ἀπὸ σκότος, καὶ ἡ σκηνὴ τοῦ ἦτον ὀλόγουρά του, (δηλαδὴ) τὸ σκοτεινὸν ὕδωρ, (τὸ ὁποῖον εἶναι) αἱ νεφέλαι τῶν ἀέρων.

14 Καὶ τὰ σύννεφα διελύθησαν ἀπὸ τὴν λάμψιν τῆς παρουσίας του, καὶ ἐξῆλθον χάλαζα καὶ ἄνθρακες ἀνημμένοι.

15 (Τότε) ὁ Κύριος ἐβρόντησεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ ὁ Ὑψιστος ἔκαμε νὰ ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ του.

16 Ἐρρίψε τὰ βέλη του, καὶ τοὺς ἐσκόρπισε· καὶ μὲ τὰς συχνὰς ἀστραπὰς τοὺς ἐτάραξεν ὅλους.

17 (Τότε) ἐφάνησαν αἱ πηγαὶ τῶν ὑδάτων, καὶ τὰ θεμέλια τῆς κατοικουμένης (γῆς) ἐξεσκεπάσθησαν·

18 Διὰ ταύτην τὴν ἀπειλήν σου, Κύριε, καὶ διὰ τὸν πνέοντα τῆς ὀργῆς σου ἄνεμον.

19 (Τότε) αὐτὸς ἀπὸ τὸ ὕψος ἔστειλε (τὴν βοήθειάν του) καὶ μὲ ἀνέλαβε, καὶ μὲ ἔσυρεν ἀπὸ τόσα πολλὰ ὕδατα.

20 Θέλει μὲ λυτρώσῃ ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς ἐχθροὺς μου, καὶ ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μὲ μισοῦσι, διότι ἔγιναν δυνατώτεροί μου.

21 Ἐκεῖνοι ὥρμησαν ἐναντίον μου εἰς τὸν καιρὸν τῆς θλίψεώς μου, (ἀλλ') ὁ Κύριος ἐγένετο στήριγμά μου ἐναντίον αὐτῶν.

22 Μὲ ἔφερεν ἔξω εἰς εὐρύχωρον τόπον, καὶ θέλει μὲ ἐλευθερώσῃ διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ εὐμένειάν του.

23 Καὶ θέλει μὲ ἀνταμείψῃ ὁ Κύριος κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου, καὶ θέλει μὲ βραβεύσῃ κατὰ τὴν καθαρότητα τῶν χειρῶν μου.

24 Διότι ἐφύλαξα τὰς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου, καὶ δὲν ἐξέκλινα ἀπὸ τὸ σέβας τοῦ Θεοῦ μου.

25 Διότι ὅλα του τὰ δίκαια προστάγματα εἶχον ἔμπροσθέν μου, καὶ

αὐτοῦ οὐκ ἀπέστησαν ἀπ' ἐμοῦ.

26 Καὶ ἔσομαι ἄμωμος μετ' αὐτοῦ,
καὶ φυλάξομαι ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου.

27 Καὶ ἀνταποδώσει μοι Κύριος
κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου, καὶ κατὰ
τὴν καθαριότητα τῶν χειρῶν μου,
ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

28 Μετὰ ὀσίου, ὀσιος ἔση· καὶ μετὰ
ἀνδρὸς ἀθῶου, ἀθῶος ἔση·

29 Καὶ μετὰ ἐκλεκτοῦ, ἐκλεκτὸς
ἔση· καὶ μετὰ στρεβλοῦ διαστρέψεις.

30 Ὅτι σὺ λαὸν ταπεινὸν σώσεις,
καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπερηφάνων ταπει-
νώσεις.

31 Ὅτι σὺ φωτιεῖς λύχνον μου,
Κύριε ὁ Θεός μου, φωτιεῖς τὸ σκότος
μου.

32 Ὅτι ἐν σοὶ ῥυσθήσομαι ἀπὸ πει-
ρατηρίου, καὶ ἐν τῷ Θεῷ μου ὑπερ-
βήσομαι τεῖχος.

33 Ὁ Θεός μου, ἄμωμος ἡ ὁδὸς
αὐτοῦ, τὰ λόγια Κυρίου πεπυρω-
μένα, ὑπερισπιστὴς ἔστι πάντων
τῶν ἐλπίζόντων ἐπ' αὐτόν.

34 Ὅτι τίς Θεὸς πάρεξ τοῦ Κυ-
ρίου; ἢ τίς Θεὸς πλὴν τοῦ Θεοῦ
ἡμῶν;

35 Ὁ Θεὸς ὁ περιζωννύων με δύνα-
μιν, καὶ ἔθετο ἄμωμον τὴν ὁδόν μου.

36 Καταρτιζόμενος τοὺς πόδας μου
ὡσεὶ ἐλάφου, ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ ἰστῶν
με·

37 Διδάσκων χειράς μου εἰς πόλε-
μον· καὶ ἔθου τόξον χαλκοῦν τοὺς
βραχίονάς μου.

38 Καὶ ἔδωκάς μοι ὑπερασπισμὸν
σωτηρίας, καὶ ἡ δεξιὰ σου ἀντελά-
βετό μου·

δὲν ἀπέρριψα μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ τὰς
δικαίας προσταγὰς του.

26 Καὶ θέλω εἶσθαι ὁμοῦ με αὐτόν
ἄμεμπτος, καὶ θέλω φυλαχθῆ ἀπὸ
τὴν ἀνομίαν μου.

27 Καὶ θέλει με ἀνταμείψῃ ὁ Κύ-
ριος κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου, καὶ
κατὰ τὴν καθαρότητα τῶν χειρῶν
μου, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν ὁ ἴδιος.

28 Μὲ τὸν ὀσιον θέλεις εἶσθαι ὀσιος,
καὶ με τὸν ἀθῶον ἄνδρα θέλεις εἶσθαι
ἀθῶος·

29 Καὶ με τὸν ἐκλεκτὸν θέλεις
εἶσθαι ἐκλεκτός· ὅμως με τὸν δύσ-
τροπον θέλεις κινηθῆ κατὰ τὴν δυσ-
τροπίαν του.

30 Διότι σὺ καὶ τὸν ταπεινὸν λαὸν
θέλεις σώσῃ, καὶ τῶν ὑπερηφάνων
τὰς ὀφρῦας θέλεις ταπεινώσῃ.

31 Διότι σὺ θέλεις ἀνάψῃ φῶς εἰς
τὸν λύχνον μου, Κύριε ὁ Θεός μου,
καὶ τὸ σκότος μου θέλεις κάμῃ φῶς.

32 Διότι με τὴν βοήθειάν σου θέλω
ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς, καὶ
με τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ μου θέλω
ὑπερπηδήσῃ τὸ τεῖχος.

33 Ὁ δρόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄμεμ-
πτος, τὰ λόγια τοῦ Κυρίου εἶναι με
τὸ πῦρ δεδοκιμασμένα, (ὁ Κύριος) εἶ-
ναι ὑπερισπιστὴς ἐκείνων, οἱ ὅποιοι
ἐλπίζουσιν εἰς αὐτόν.

34 Διότι τίς ἄλλος εἶναι Θεός, εἰ
μὴ ὁ Κύριος; ἢ τίς ἄλλος εἶναι Θεός,
εἰ μὴ ὁ Θεὸς ἡμῶν;

35 Ὁ ὁποῖος Θεὸς με περιζώννει
με δύναμιν, καὶ διατηρεῖ ἀμώμητα τὰ
διαβήματά μου.

36 Ἐπειδὴ κάμνει ταχυτάτους τοὺς
πόδας μου, ὡς τῆς ἐλάφου, καὶ με
ἰστᾷ εἰς ὑψηλοὺς τόπους.

37 Καὶ (σὺ Κύριε) ἐκδιδάσκεις τὰς
χειράς μου νὰ πολεμῶσι· καὶ ἀπο-
κατέστησας ὡς τόξον χάλκινον τοὺς
βραχίονάς μου.

38 Σὺ ἔδωκας εἰς ἐμὲ τὴν ἀσπίδα
τῆς προστασίας σου διὰ νὰ σωθῶ, καὶ
ἡ δεξιὰ σου με ἔλαβεν εἰς τὴν πρό-
νοιάν της·

39 Καὶ ἡ παιδεία σου ἀνώρθωσέ με εἰς τέλος, καὶ ἡ παιδεία σου αὐτὴ με διδάξει.

40 Ἐπλάτυνας τὰ διαβήματά μου ὑποκάτω μου, καὶ οὐκ ἠσθένησε τὰ ἴχνη μου.

41 Καταδιώξω τοὺς ἐχθροὺς μου, καὶ καταλήψομαι αὐτούς, καὶ οὐκ ἀποστραφήσομαι, ἕως ἂν ἐκλείπωσιν.

42 Ἐκθλίψω αὐτούς, καὶ οὐ μὴ δύνωνται στῆναι, πεσοῦνται ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

43 Καὶ περιέζωσάς με δύναμιν εἰς πόλεμον, συνεπόδισας πάντας τοὺς ἐπανισταμένους ἐπ' ἐμὲ ὑποκάτω μου.

44 Καὶ τοὺς ἐχθροὺς μου ἔδωκάς μοι νῶτον, καὶ τοὺς μισοῦντάς με ἐξωλόθρευσας.

45 Ἐκέκραξαν, καὶ οὐκ ἦν ὁ σῶζων· πρὸς Κύριον, καὶ οὐκ εἰσήκουσεν αὐτῶν.

46 Καὶ λεπτυνῶ αὐτούς ὡσεὶ χνουῦν κατὰ πρόσωπον ἀνέμου, ὡς πηλὸν πλατειῶν λεανῶ αὐτούς.

47 Ῥῦσαί με ἐξ ἀντιλογίας λαοῦ, καταστήσεις με εἰς κεφαλὴν ἔθνῶν·

48 Λαὸς, ὃν οὐκ ἔγνω, ἐδούλευσέ μοι, εἰς ἀκοὴν ὠτίου ὑπήκουσέ μου.

49 Υἱοὶ ἀλλότριοι ἐψεύσαντό μοι· υἱοὶ ἀλλότριοι ἐπαλαιώθησαν, καὶ ἐχώλαναν ἀπὸ τῶν τρίβων αὐτῶν.

50 Ζῆ Κύριος, καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς μου, καὶ ὑψωθήτω ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

51 Ὁ Θεὸς ὁ διδοὺς ἐκδικήσεις ἐμοί, καὶ ὑποτάξας λαοὺς ὑπ' ἐμέ· ὁ ῥύστης μου ἐξ ἐχθρῶν μου ὀργίλων.

39 Καὶ ἡ παιδεία σου μὲ ἔκαμε νὰ ὀρθοποδίσω μέχρι τέλους, καὶ αὐτὴ ἡ παιδεία σου θέλει μὲ διδάξει.

40 Σὺ μὲ ἔκαμες νὰ περιπατῶ μὲ εὐρύχωρον ἐλευθερίαν, ὥστε δὲν ἠδυνάτησαν αἱ πτέρουαι μου.

41 Ἐγὼ θέλω κυνηγήσῃ τοὺς ἐχθροὺς μου, καὶ θέλω τοὺς φθάσῃ, καὶ δὲν θέλω ἐπιστρέψῃ, ἕως νὰ ἀφανισθῶσι.

42 Καὶ θέλω τοὺς καταθλίψῃ (τόσον, ὥστε) νὰ μὴ δύνωνται νὰ σταθῶσι, καὶ θέλουσι πέσῃ ὑποκάτω εἰς τοὺς πόδας μου.

43 Καὶ σὺ μὲ περιέζωσας μὲ δύναμιν διὰ νὰ πολεμῶ, καὶ ἐνήργησας νὰ πέσωσιν ὑποκάτω μου ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐπαναστατοῦσιν ἐναντίον μου.

44 Καὶ τοὺς ἐχθροὺς μου ἠνάγκασας νὰ στρέψωσι τὴν ῥάχην των πρὸς ἐμὲ, καὶ ἐξωλόθρευσας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μὲ μισοῦσιν.

45 Αὐτοὶ ἐφώναξαν, ὅμως κἀνεῖς δὲν τοὺς σῶζει· (ἐφώναξαν) πρὸς τὸν Κύριον, αὐτὸς ὅμως δὲν τοὺς ἤκουσε.

46 (Διὰ τοῦτο) θέλω τοὺς τρίψῃ εἰς λεπτὰ κομμάτια, ὡς (εἶναι) ὁ κονιορτὸς, τὸν ὁποῖον σκορπίζει ὁ ἄνεμος, καὶ θέλω τοὺς λεπτύνῃ, καθὼς τὸν πηλὸν τῶν πλατειῶν.

47 Σὺ θέλεις μὲ λυτρώσῃ ἀπὸ τὰ σκάνδαλα τοῦ λαοῦ, καὶ θέλεις μὲ καταστήσῃ, ὡς κεφαλὴν ἔθνῶν·

48 Λαὸς, τὸν ὁποῖον ἐγὼ δὲν ἐγνώριζον, ἐπετάγη εἰς ἐμὲ, καὶ μοὶ ὑπήκουσε, καθὼς ἤκουσε μὲ τὰ ὦτα του (τὴν φωνὴν μου).

49 Υἱοὶ ξένοι ὑπεκρίθησαν ψευδῆ φιλίαν εἰς ἐμέ· υἱοὶ ξένοι ἐπαλαιώθησαν, καὶ δυσκόλως κινούμενοι ἐνεποδίσθησαν ἀπὸ τοὺς δρόμους των.

50 Ζῆ Κύριος, καὶ ὁ Θεὸς μου ἄς εἶναι εὐλογημένος, καὶ ἄς εἶναι ὑψωμένος ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

51 Ὁ Θεὸς, ὁ ὁποῖος δίδει εἰς ἐμὲ τρόπους διὰ νὰ ἐκδικηθῶ, καὶ ὑπέταξε λαοὺς εἰς ἐμέ· καὶ ὁ ὁποῖος μὲ λυτρώνει ἀπὸ θυμῶδεις ἐχθροὺς μου.

52 Ἀπὸ τῶν ἐπανισταμένων ἐπ' ἐμὲ ὑψώσεις με, ἀπὸ ἀνδρῶν ἀδίκου ῥῦσαί με.

53 Διὰ τοῦτο ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἔθνεσι, Κύριε, καὶ τῷ ὀνόματί σου ψαλῶ.

54 Μεγαλύνων τὰς σωτηρίας τοῦ βασιλέως, καὶ ποιῶν ἔλεος τῷ χριστῷ αὐτοῦ, τῷ Δαβίδ, καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ, ἕως αἰῶνος.

ΨΑΛ. ιη'. XVIII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

2 Ἡμέρα τῇ ἡμέρα ἐρεύγεται ῥῆμα, καὶ νύξ νυκτὶ ἀναγγέλλει γνῶσιν.

3 Οὐκ εἰσὶ λαλιαὶ, οὐδὲ λόγοι, ὧν οὐχὶ ἀκούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν.

4 Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

5 Ἐν τῷ ἡλίῳ ἔθετο τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ὡς νυμφίος ἐκπορευόμενος ἐκ παστοῦ αὐτοῦ.

6 Ἀγαλλιάσεται ὡς γίγας δραμεῖν ὁδὸν αὐτοῦ· ἐπ' ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἐξοδος αὐτοῦ.

7 Καὶ τὸ κατάντημα αὐτοῦ ἕως ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ· καὶ οὐκ ἔστιν ὃς ἀποκρυβήσεται τῆς θέρμης αὐτοῦ.

8 Ὁ νόμος Κυρίου ἄμωμος, ἐπιστρέφων ψυχάς· ἡ μαρτυρία Κυρίου πιστὴ, σοφίζουσα νήπια.

52 Σὺ (Θεὸς) θέλεις μὲ κάμῃ ἀνώτερον ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σηκώνονται ἐναντίον μου, καὶ λύτρωσαί με ἀπὸ ἀδίκου ἀνθρώπου.

53 Διὰ τοῦτο θέλω σὲ κηρύττει παρρησίᾳ μεταξὺ εἰς τὰ ἔθνη, Κύριε, καὶ θέλω δοξολογῆ τὸν ὄνομά σου.

54 Διότι (ὁ Κύριος) μὲ μεγαλεῖον κατάρθωσε τὸ νὰ σωθῇ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἔκαμεν ἔλεος εἰς τὸν Δαβὶδ τὸν κεχρισμένον (μὲ τὸ ἔλεόν) του, καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους του, αἰωνίως.

ΨΑΛ. ιη'. XVIII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ στερέωμα κηρύττει (εἰς ὅλους) τὰ δημιουργήματα τῶν χειρῶν του.

2 Ἡ μία ἡμέρα ἀνακαλύπτει εἰς τὴν ἄλλην ἡμέραν (αὐτὴν) τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ μία νύξ κηρύττει εἰς τὴν ἄλλην νύκτα τὴν γνῶσιν (αὐτῶν).

3 Δὲν εἶναι ὁμιλίαι, οὔτε λόγοι μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν ἀκούονται αἱ φωναὶ των.

4 Εἰς ὅλην τὴν γῆν διεδόθη ἡ φήμη αὐτῶν, καὶ οἱ λόγοι των εἰς τὰ ἄκρα τῆς κατοικουμένης (γῆς).

5 Ὁ Θεὸς ἔστησε τὴν σκηνὴν του εἰς τὸν ἥλιον, καὶ αὐτὸς ἐκβαίνει ὡς νυμφίος ἀπὸ τὸν παστόν του.

6 Καὶ θέλει ὁρμῆση μετὰ χαρῆς, ὡς γίγας διὰ νὰ τρέξῃ τὸν δρόμον του· ἡ ἀρχὴ τοῦ δρόμου του ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον τοῦ οὐρανοῦ.

7 Καὶ τὸ τέλος τοῦ δρόμου του καταντᾷ εἰς τὸ (ἄλλο) ἄκρον τοῦ οὐρανοῦ· καὶ δὲν εἶναι κἀνεὶς, ὁ ὅποιος δύναται νὰ κρυβῇ ἀπὸ τὴν θερμότητά του.

8 Ὁ νόμος τοῦ Κυρίου εἶναι χωρὶς μῶμον, καὶ ἐπιστρέφει (εἰς τὸ ὀρθόν) τὰς ψυχάς· ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου εἶναι βεβαία, καὶ δίδει σοφίαν εἰς τοὺς νηπίους.

9 Τὰ δικαιώματα Κυρίου εὐθέα, εὐφραίνοντα καρδίαν· ἡ ἐντολὴ Κυρίου τηλαυγής, φωτίζουσα ὀφθαλμούς.

10 Ὁ φόβος Κυρίου ἀγνός, διαμένων εἰς αἰῶνα αἰῶνος· τὰ κρίματα Κυρίου ἀληθινὰ, δεδικαιωμένα ἐπὶ τὸ αὐτό.

11 Ἐπιθυμητὰ ὑπὲρ χρυσίον καὶ λίθον τίμιον πολὺν, καὶ γλυκύτερα ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον.

12 Καὶ γὰρ ὁ δοῦλός σου φυλάσσει αὐτὰ, ἐν τῷ φυλάσσειν αὐτὰ ἀνταπόδοσις πολλή.

13 Παραπτώματα τίς συνήσει; ἐκ τῶν κρυφίων μου καθάρισόν με, καὶ ἀπὸ ἀλλοτρίων φεῖσαι τοῦ δούλου σου.

14 Ἐὰν μὴ μου κατακυριεύσωσι, τότε ἄμωμος ἔσομαι, καὶ καθαρισθήσομαι ἀπὸ ἀμαρτίας μεγάλης.

15 Καὶ ἔσονται εἰς εὐδοκίαν τὰ λόγια τοῦ στόματός μου, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου, ἐνώπιόν σου διαπαντός· Κύριε, βοηθέ μου, καὶ λυτρωτά μου.

ΨΑΛ. ΙΘ'. XIX.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ἘΠΑΚΟΥΣΑΙ σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

2 Ἐξαποστείλαι σοι βοήθειαν ἐξ ἁγίου, καὶ ἐκ Σιών ἀντιλάβοιτό σου.

3 Μνηστειή πάσης θυσίας σου, καὶ τὸ ὀλοκαύτωμά σου πιανάτω.

4 Δώη σοι Κύριος κατὰ τὴν καρδίαν σου, καὶ πᾶσαν τὴν βουλήν σου πληρώσαι.

9 Αἱ δίκαιαι προσταγαὶ τοῦ Κυρίου εἶναι ὀρθαί, καὶ εὐφραίνουσι τὴν καρδίαν· ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου εἶναι πλήρης φωτός, καὶ φωτίζει τὰ ὀμμάτια.

10 Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου εἶναι καθαρὸς, καὶ διαμένει διαπαντός· αἱ κρίσεις τοῦ Κυρίου εἶναι ἀληθιναί, καὶ παρομοίως αἰείποτε δίκαιαι.

11 Καὶ πολὺ πλεον ἡδονικώτεραι ἀπὸ τὸ χρυσίον καὶ ἀπὸ πολλὰς πολυτίμους πέτρας, καὶ γλυκύτεραι ἀπὸ τὸ μέλι καὶ (ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέλι τὸ ὁποῖον στάζει) ἀπὸ τὰς κηρήθρας.

12 Διὰ τοῦτο καὶ ὁ δοῦλος σου τὰς φυλάττει, καὶ ὅταν τὰς φυλάττη, πολὺς μισθὸς δίδεται (εἰς αὐτόν).

13 Ποῖος δύναται νὰ γνωρίσῃ τὰ ἐξ ἀγνοίας σφάλματά του; καθάρισόν με ἀπὸ τὰ κρυπτά μου (ἀμαρτήματα), καὶ ἐλευθέρωσον τὸν δούλον σου καὶ ἀπὸ τὰ ξένα (ἀμαρτήματα).

14 Ἐὰν (αὐτὰ) δὲν μὲ κατακυριεύσωσι, τότε θέλω εἶσθαι ἄμεμπτος, καὶ θέλω καθαρισθῆναι ἀπὸ μεγάλης ἀμαρτίας.

15 Καὶ θέλουσιν εἶναι ἀρεστὰ εἰς σὲ τὰ λόγια τοῦ στόματός μου, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου (θέλει εἶναι) ἔμπροσθέν σου πάντοτε· ὦ Κύριε, βοηθέ μου, καὶ λυτρωτά μου.

ΨΑΛ. ΙΘ'. XIX.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕἶΘΕ νὰ σοῦ ἀκούσῃ ὁ Κύριος εἰς καιρὸν θλίψεως, καὶ νὰ σὲ ὑπερασπισθῆ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

2 Εἶθε νὰ στείλῃ βοήθειαν εἰς σὲ ἀπὸ τὸν ἅγιον (τοπον του), καὶ νὰ σὲ προστατεύσῃ ἀπὸ τὴν Σιών.

3 Εἶθε νὰ ἐνθυμηθῆ ὅλας σου τὰς θυσίας, καὶ νὰ παχύνη τὸ ὀλοκαύτωμά σου.

4 Εἶθε νὰ δώσῃ εἰς σὲ ὁ Κύριος, ὃ, τι ἐπιθυμεῖ ἡ καρδία σου, καὶ τελειώσῃ καθένα σου σκοπόν.

5 Ἀγαλλιασόμεθα ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου, καὶ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνησόμεθα.

6 Πληρώσαι Κύριος πάντα τὰ αἰτήματά σου, νῦν ἔγνω ὅτι ἔσωσε Κύριος τὸν χριστὸν αὐτοῦ.

7 Ἐπακούσεται αὐτοῦ ἐξ οὐρανοῦ ἁγίου αὐτοῦ, ἐν δυναστείαις ἡ σωτηρία τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ.

8 Οὗτοι ἐν ἄρμασι, καὶ οὗτοι ἐν ἵπποις· ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνησόμεθα.

9 Αὐτοὶ συνεποδίσθησαν, καὶ ἔπεσον· ἡμεῖς δὲ ἀνέστημεν, καὶ ἀνορθώθημεν.

10 Κύριε, σῶσον τὸν βασιλέα, καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν, ἐν ἣ ἂν ἡμέρα ἐπικαλεσώμεθά σε.

ΨΑΛ. κ'. XX.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου ἀγαλλιάσεται σφόδρα.

2 Τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἔδωκας αὐτῷ, καὶ τὴν δέησιν τῶν χειλέων αὐτοῦ οὐκ ἐστέρησας αὐτόν.

3 Ὅτι προέφθασας αὐτόν ἐν εὐλογίαις χρηστότητος, ἔθηκας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθου τιμίου.

4 Ζωὴν ἠτήσατό σε, καὶ ἔδωκας αὐτῷ μακρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

5 Μεγάλη ἡ δόξα αὐτοῦ ἐν τῷ σωτηρίῳ σου· δόξαν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἐπιθήσεις ἐπ' αὐτόν.

6 Ὅτι δώσεις αὐτῷ εὐλογίαν εἰς

5 Ἡμεῖς θέλομεν χαρῆ καθ' ὑπερβολὴν διὰ τὴν παρὰ σοῦ σωτηρίαν, καὶ θέλομεν δοξασθῆ μεγάλως μετὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

6 Εἶθε ὁ Κύριος νὰ τελειώσῃ ὅλα τὰ ζητήματά του, αὐτῇ τῇ ᾠρᾷ ἐνόησα, ὅτι ἔσωσεν ὁ Κύριος τὸν χριστὸν του.

7 Θέλει τοῦ ἀκούσῃ ἀπὸ τὸν ἅγιόν του οὐρανόν, καὶ ἡ σωτηρία, τὴν ὁποίαν κάμνει ἡ δεξιὰ του εἶναι ἀκαταμάχητος.

8 Ἐκεῖνοι (μεγαλύνονται) διὰ τὰς ἀμάξιας των, καὶ οὗτοι διὰ τοὺς ἵππους των· ἡμεῖς ὅμως θέλομεν μεγαλυνθῆ εἰς τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

9 Ἐκεῖνοι περιπλεκόμενοι τοὺς πόδας, ἔπεσον· ἡμεῖς ὅμως ἐσηκώθημεν καὶ ἰστάμεθα ὄρθιοι.

10 Κύριε, διαφύλαξον τὸν βασιλέα, καὶ ἄκουσον μας, εἰς ὁποίαν ἡμέραν καὶ ἂν σὲ ἐπικαλεσθῶμεν.

ΨΑΛ. κ'. XX.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, εἰς τὴν δυνάμιν σου θέλει εὐφρανθῆ ὁ βασιλεὺς, καὶ διὰ τὴν παρὰ σοῦ σωτηρίαν θέλει χαρῆ καθ' ὑπερβολὴν.

2 (Διότι) σὺ ἔδωκας εἰς αὐτόν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας του, καὶ δὲν τὸν ὑστέρησας ἀπὸ τὴν δέησιν τῶν χειλέων του.

3 Ἐπειδὴ τὸν προέφθασας μετὰ πολλὰς καὶ καλὰς εὐεργεσίας, καὶ ἔβαλες εἰς τὴν κεφαλὴν του στέφανον ἀπὸ λίθους τιμίους.

4 Ζωὴν ἐζήτησεν ἀπὸ σε, καὶ σὺ ἔδωκας εἰς αὐτόν μακρότητα ἡμερῶν εἰς ἀπέραντον αἰῶνα.

5 Μεγάλη εἶναι ἡ δόξα του διὰ τὴν παρὰ σοῦ σωτηρίαν· δόξαν καὶ μεγαλοπρέπειαν θέλεις βάλλῃ ἐπάνω του.

6 Διότι σὺ θέλεις δώσῃ εἰς αὐτόν

αἰῶνα αἰῶνος· εὐφρανεῖς αὐτὸν ἐν χαρᾷ μετὰ τοῦ προσώπου σου.

7 Ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐλπίζει ἐπὶ Κύριον, καὶ ἐν τῷ ἔλεει τοῦ Ὑψίστου οὐ μὴ σαλευθῆ.

8 Εὐρεθείῃ ἡ χεὶρ σου πᾶσι τοῖς ἐχθροῖς σου, ἡ δεξιὰ σου εὖροι πάντας τοὺς μισοῦντάς σε.

9 Ὅτι θήσεις αὐτοὺς ὡς κλίβανον πυρὸς εἰς καιρὸν τοῦ προσώπου σου.

10 Κύριος ἐν ὀργῇ αὐτοῦ συνταράξει αὐτοὺς, καὶ καταφάγεται αὐτοὺς πῦρ.

11 Τὸν καρπὸν αὐτῶν ἀπὸ τῆς γῆς ἀπολείς, καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν ἀπὸ υἰῶν ἀνθρώπων.

12 Ὅτι ἐκλιναν εἰς σέ κακὰ, διελογίσαντο βουλάς, αἷς οὐ μὴ δύνωνται στήναι.

13 Ὅτι θήσεις αὐτοὺς νῶτον, ἐν τοῖς περιλοίποις σου ἐτοιμάσεις τὸ πρόσωπον αὐτῶν.

14 Ὑψάθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου· ἄσωμεν, καὶ ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου.

ΨΑΛ. κα'. XXI.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ ἀντιλήψεως τῆς ἑωθινῆς· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

Ὁ ΘΕΟΣ ὁ Θεός μου, πρόσχες μοι, ἵνατί ἐγκατέλιπές με; μακρὰν ἀπὸ τῆς σωτηρίας μου οἱ λόγοι τῶν παραπτωμάτων μου.

2 Ὁ Θεός μου, κεκράξομαι ἡμέρας, καὶ οὐκ εἰσακούσῃ· καὶ νυκτὸς, καὶ οὐκ εἰς ἀνοιαν ἐμοί.

3 Σὺ δὲ ἐν ἀγίῳ κατοικεῖς, ὁ ἔπαινος τοῦ Ἰσραὴλ.

αἰῶνιον εὐλογίαν· καὶ θέλεις τὸν χαροποιήσῃ μεγάλως ἐμφανιζόμενος εἰς αὐτόν.

7 Διότι ὁ βασιλεὺς ἐλπίζει εἰς τὸν Κύριον, καὶ μὲ τὸ ἔλεος τοῦ Ὑψίστου δὲν θέλει κλονισθῆ.

8 Εἴθε ἡ χεὶρ σου νὰ ἐπιπέσῃ ἐπάνω εἰς ὅλους τοὺς ἐχθρούς σου, καὶ ἡ δεξιὰ σου εἴθε νὰ καταλάβῃ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σε μισοῦσι.

9 Διότι σὺ θέλεις τοὺς καταστήσῃ, ὡς ἀνημμένον κλίβανον, ὅταν ἐμφανισθῆς (μὲ ὀργήν).

10 Ὁ Κύριος θέλει τοὺς ταράξῃ ὅλους ὁμοῦ, ὅταν ὀργισθῆ, καὶ τὸ πῦρ θέλει τοὺς καταφάγῃ.

11 Σὺ θέλεις ἀφανίσῃ ἀπὸ τὴν γῆν τὸ γέννημά των, καὶ τὸ σπέρμα των ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

12 Διότι ἐμηχανήθησαν κατὰ σοῦ κακὰ, καὶ διελογίσθησαν σκοποὺς, τοὺς ὁποίους δὲν θέλουσι δυνηθῆ νὰ κατορθώσωσι.

13 Διότι σὺ θέλεις τοὺς βιάσῃ νὰ τρέψωσι τὰ νῶτα, καὶ θέλεις ἐτοιμάσῃ τὸ πρόσωπον αὐτῶν (εἰς τὸ νὰ δεχθῶσι) τὰς ἐπιλοίπους (πληγὰς) σου.

14 Σηκώθητι, Κύριε, μὲ τὴν δυνάμειν σου· καὶ ἡμεῖς θέλομεν δοξολογήσῃ μὲ ψαλμωδίας τὰς θαυμαστάς δυνάμεις σου.

ΨΑΛ. κα'. XXI.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῆς ἀντιλήψεως τῆς ἑωθινῆς· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΘΕΕ' μου, Θεέ μου, βάλε προσοχὴν εἰς ἐμέ, διατί μὲ ἐγκατέλιπες; οἱ λόγοι τῶν ἀμαρτημάτων μου μὲ ἀπομακρύνουσιν ἀπὸ τὴν σωτηρίαν μου.

2 Ὅλην τὴν ἡμέραν θέλω φωνάζῃ, Θεέ μου, καὶ σὺ δὲν θέλεις μὲ ἀκούσῃ τὴν νύκτα (ὁμοίως), καὶ δὲν θέλει λογισθῆ ὡς ἀνοησία μου.

3 Σὺ δὲ κατοικεῖς εἰς ἅγιον τόπον, (καὶ εἶσαι) ὁ ἔπαινος τοῦ Ἰσραὴλ.

4 Ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν οἱ πατέρες ἡμῶν, ἤλπισαν καὶ ἐρρύσω αὐτούς.

5 Πρὸς σὲ ἐκέκραξαν, καὶ ἐσώθησαν· ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν, καὶ οὐ κατησχύνθησαν.

6 Ἐγὼ δὲ εἰμὶ σκώληξ, καὶ οὐκ ἄνθρωπος, ὄνειδος ἀνθρώπων, καὶ ἐξουθένημα λαοῦ.

7 Πάντες οἱ θεωροῦντές με ἐξεμυκτήρισάν με, ἐλάλησαν ἐν χεῖλεσιν, ἐκίνησαν κεφαλὴν·

8 Ἦλπισεν ἐπὶ Κύριον, ῥυσάσθω αὐτόν· σωσάτω αὐτόν, ὅτι θέλει αὐτόν.

9 Ὅτι σὺ εἶ ὁ ἐκσπάσας με ἐκ γαστρὸς, ἡ ἐλπίς μου ἀπὸ μαστῶν τῆς μητρός μου· ἐπὶ σὲ ἐπερρίφην ἐκ μήτρας.

10 Ἀπὸ γαστρὸς μητρός μου Θεός μου εἶ σὺ· μὴ ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ.

11 Ὅτι θλίψις ἐγγύς, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ βοηθῶν μοι.

12 Περιεκύκλωσάν με μόσχοι πολλοὶ, ταῦροι πίονες περιέσχον με.

13 Ἦνοιξαν ἐπ' ἐμὲ τὸ στόμα αὐτῶν, ὡς λέων ἀρπάζων καὶ ὠρυόμενος.

14 Ὡσεὶ ὕδωρ ἐξεχύθην, καὶ διεσκορπίσθη πάντα τὰ ὀστέα μου,

15 Ἐγενήθη ἡ καρδία μου ὡσεὶ κηρὸς τηκόμενος, ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας μου.

16 Ἐξηράνθη ὡς ὄστρακον ἡ ἰσχὺς μου, καὶ ἡ γλῶσσά μου κεκόλληται τῷ λάρυγγί μου, καὶ εἰς χοῦν θανάτου κατήγαγές με.

17 Ὅτι ἐκύκλωσάν με κύνες πολλοὶ, συναγωγὴ πονηρευομένων περιέσχον με.

18 Ὄρουξαν χεῖράς μου, καὶ πόδας μου· ἐξηράθην πάντα τὰ ὀστέα μου, αὐτοὶ δὲ κατενόησαν καὶ ἐπειδὸν με.

4 Εἰς σὲ ἤλπισαν οἱ πατέρες ἡμῶν, (καὶ ἐπειδὴ) ἤλπισαν, τοὺς ἐλύτρωσας.

5 Σὲ ἐπεκαλέσθησαν κράζοντες, καὶ ἐσώθησαν· εἰς σὲ ἤλπισαν, καὶ δὲν ἐνετράπησαν.

6 Ἐγὼ ὅμως εἶμαι σκώληξ, καὶ οὐχὶ ἄνθρωπος, ὄνειδος τῶν ἀνθρώπων, καὶ καταφρόνησις τοῦ λαοῦ.

7 Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μὲ βλέπουσιν μὲ περιπαίζουσι, λαλοῦσι μὲ τὰ χεῖλη των, καὶ κινουῦσι τὴν κεφαλὴν·

8 Εἰς τὸν Κύριον ἐλπίζει, (λέγουσιν), ἃς τὸν ἐλευθερώσῃ· ἃς τὸν σώσῃ, ἐπειδὴ (τόσον) τὸν ἀγαπᾷ.

9 Βέβαια σὺ εἶσαι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μὲ ἀπέσπασας ἀπὸ τὴν κοιλίαν (τῆς μητρός μου), σὺ εἶσαι ἡ ἐλπίς μου, (ὅτε ἀκόμη ἤμην) εἰς τοὺς μαστοὺς τῆς μητρός μου· εἰς σὲ παρεδόθην ἀπὸ τὴν μήτραν (τῆς μητρός μου).

10 Ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός σὺ εἶσαι Θεός μου· μὴ μακρυνθῆς ἀπὸ ἐμέ.

11 Διότι πλησιάζει μέγας κίνδυνος, καὶ κἀνεὶς δὲν μοὶ βοηθεῖ.

12 Πολλὰ μοσχάρια μὲ περικυκλοῦσι, καὶ παχεῖς ταῦροι μὲ ἔβαλον εἰς τὴν μέσην.

13 Ἦνοιξαν δι' ἐμὲ τὸ στόμα των, ὡς ἄρπαξ καὶ βρυχώμενος λέων.

14 Χύνομαι ὡς τὸ ὕδωρ, καὶ ὅλα μου τὰ κόκκαλα διεσκορπίσθησαν.

15 Ἡ καρδία μου μέσα εἰς τὰ σπλάγχνα μου ἐγένετο ὡς τὸ ἀναλυόμενον κηρίον.

16 Ἐξηράνθησαν αἱ δυνάμεις μου ὡς τὰ ὄστρακα, καὶ ἡ γλῶσσά μου ἐκολλήθη εἰς τὸν λάρυγγά μου, καὶ σὺ μὲ κατέστησας εἰς στάκτην θανάτου.

17 Διότι μὲ πολιορκουῦσι σκύλοι πολλοὶ, πλῆθος πονηρῶν (ἀνθρώπων) μὲ ἔβαλον εἰς τὴν μέσην.

18 Αὐτοὶ ἐτρύπησαν τὰς χεῖράς μου καὶ τοὺς πόδας μου· καὶ ἐμέτρησαν ὅλα μου τὰ κόκκαλα, καὶ αὐτοὶ μὲ πολλὴν παρατήρησιν μὲ θεωροῦσιν.

19 Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον.

20 Σὺ δὲ, Κύριε, μὴ μακρύνῃς τὴν βοήθειάν σου ἀπ' ἐμοῦ, εἰς τὴν ἀντίληψίν μου πρόσχες.

21 Ῥῦσαι ἀπὸ ῥομφαίας τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐκ χειρὸς κυνὸς τὴν μονογενῆ μου.

22 Σῶσόν με ἐκ στόματος λέοντος, καὶ ἀπὸ κεράτων μονοκερώτων τὴν ταπείνωσίν μου.

23 Διηγῆσομαι τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε.

24 Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον αἰνέσατε αὐτὸν, ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰακώβ δοξάσατε αὐτόν.

25 Φοβηθήτω δὴ ἀπ' αὐτοῦ ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰσραὴλ· ὅτι οὐκ ἐξουδένωσεν, οὐδὲ προσώχθισε τῇ δεήσει τοῦ πτωχοῦ.

26 Οὐδὲ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπ' ἐμοῦ· καὶ ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς αὐτὸν εἰσήκουσέ μου.

27 Παρὰ σοῦ ὁ ἔπαινός μου ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλη, τὰς εὐχὰς μου ἀποδώσω ἐνώπιον τῶν φοβουμένων σε.

28 Φάγονται πένητες, καὶ ἐμπλησθήσονται· καὶ αἰνέσουσι Κύριον οἱ ἐκζητοῦντες αὐτόν· ζήσονται αἱ καρδίαι αὐτῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

29 Μνησθήσονται καὶ ἐπιστραφήσονται πρὸς Κύριον πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

30 Καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιον αὐτοῦ πάντα αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν.

31 Ὅτι τοῦ Κυρίου ἡ βασιλεία, καὶ αὐτὸς δεσπόζει τῶν ἐθνῶν.

32 Ἐφαγον καὶ προσεκύνησαν πάντες οἱ πῖνες τῆς γῆς· ἐνώπιον αὐτοῦ

19 Ἐμοίρασαν ἀναμεταξύ των τὰ φορέματά μου, καὶ ἔρριψαν λαχνὸν ἐπάνω εἰς τὸ ἔνδυμά μου.

20 Σὺ ὅμως, Κύριε, μὴ μακρύνῃς τὴν βοήθειάν σου ἀπὸ ἐμέ, σπούδασον νὰ μοὶ βοηθήσῃς.

21 Λύτρωσαι ἀπὸ τὸ σπαθίον τὴν ζωὴν μου, καὶ τὴν μονογενῆ (ψυχὴν) μου ἀπὸ τοῦς σκυλλίνους ὄνυχας.

22 Λύτρωσαί με ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ λέοντος, καὶ ἀπὸ τὰ κέρατα τῶν μονοκερώτων ἐμὲ τὸν ταπεινόν.

23 Θέλω κηρύξῃ τὸ ὄνομά σου εἰς τοῦς ἀδελφούς μου, καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς συνελεύσεως θέλω σὲ ὑμνήσῃ.

24 Ὅσοι φοβεῖσθε τὸν Κύριον ἐπαινέσατέ τον, ὅλοι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰακώβ δοξάσατέ τον.

25 Ὅλοι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰσραὴλ φοβήθητε ἀπὸ αὐτόν· ἐπεὶ δὲν καταφρονεῖ, οὔτε βδελύττεται τὴν δεήσιν τοῦ πτωχοῦ.

26 Οὐδὲ ἀποστρέφει τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ ἐμέ· ἀλλὰ μὲ ἀκούει, ὅταν ἐπικαλῶμαι αὐτόν.

27 Ἀπὸ σὲ (λαμβάνει τὴν ἀρχὴν του) ὁ ἔπαινός μου εἰς πᾶσαν μεγάλην συνέλευσιν, καὶ θέλω ἀποδώσῃ τὰς εὐχὰς μου ἔμπροσθεν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι σὲ φοβοῦνται.

28 Θέλουσι φάγῃ οἱ πένητες, καὶ θέλουσι χορτασθῆ· καὶ θέλουσιν αἰνέσῃ τὸν Κύριον, ὅσοι τὸν ζητοῦσι· καὶ θέλουσι ζήσῃ αἱ καρδίαι των αἰωνίως.

29 Ὅλοι (οἱ κατοικοῦντες) ἕως εἰς τὰ ἄκρα τῆς γῆς, θέλουσιν ἐνθυμηθῆ τὸν Κύριον, καὶ θέλουσιν ἐπιστραφῆ πρὸς αὐτόν.

30 Καὶ θέλουσι προσκυνήσῃ ἔμπροσθεν του ὅλαι αἱ οἰκογένειαι τῶν ἐθνῶν.

31 Διότι αὐτὸς ὁ Κύριος εἶναι βασιλεὺς, καὶ αὐτὸς ἐξουσιάζει τὰ ἔθνη.

32 Ἐφαγον καὶ προσεκύνησαν ὅλοι οἱ πλούσιοι τῆς γῆς· εἰς αὐτὸν θέλου-

προπεσοῦνται πάντες οἱ καταβαίνοντες εἰς τὴν γῆν·

33 Καὶ ἡ ψυχὴ μου αὐτῷ ζῆ, καὶ τὸ σπέρμα μου δουλεύσει αὐτῷ·

34 Ἀναγγελήσεται τῷ Κυρίῳ γενεὰ ἡ ἐρχομένη, καὶ ἀναγγελοῦσι τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ λαῷ τῷ τεχθησομένῳ, ὃν ἐποίησεν ὁ Κύριος.

ΨΑΛ. κβ'. XXII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΟΣ ποιμαίνει με, καὶ οὐδὲν με ὑστερήσει· εἰς τόπον χλόης ἐκεῖ με κατεσκήνωσεν·

2 Ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως ἐξέθρεψέ με· τὴν ψυχὴν μου ἐπέστρεψεν.

3 Ὁδήγησέ με ἐπὶ τρίβους δικαιοσύνης, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

4 Ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακὰ, ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ·

5 Ἡ ῥάβδος σου καὶ ἡ βακτηρία σου, αὐταὶ με παρεκάλεσαν.

6 Ἡτοίμασας ἐνώπιόν μου τράπεζαν, ἐξεναντίας τῶν θλιβόντων με·

7 Ἐλίπανας ἐν ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν μου· καὶ τὸ ποτήριόν σου μεθύσκον, ὥσει κράτιστον.

8 Καὶ τὸ ἔλεός σου καταδιώξει με, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου,

9 Καὶ τὸ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

ΨΑΛ. κγ'. XXIII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ, τῆς μιᾶς τῶν Σαββάτων.

ΤΟΥ Κυρίου ἡ γῆ, καὶ τὸ πλήρωμα

σιν ὑποταχθῆ ὅλοι, ὅσοι καταβαίνουσιν εἰς τὴν γῆν·

33 Καὶ ἡ ψυχὴ μου δι' αὐτὸν ζῆ, καὶ τὸ σπέρμα μου θέλει δουλεύσῃ εἰς αὐτόν.

34 Ἡ γενεὰ, ἣτις μέλλει νὰ ἔλθῃ, θέλει κηρυχθῆ (ὡς ἀνήκουσα) εἰς τὸν Κύριον, καὶ θέλουσι κηρύξῃ τὴν δικαιοσύνην του εἰς τὸν μεταγενέστερον λαόν, τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ὁ Κύριος.

ΨΑΛ. κβ'. XXII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ με βόσκει, καὶ τίποτε δὲν θέλει με ὑστερήσῃ· εἰς τόπον (ἔχοντα) χόρτον ἐκεῖ με ἀνέπαυσεν·

2 Εἰς ἀναπαυτικὸν νερὸν με ἀνέθρεψε· καὶ ἐπέστρεψεν εἰς ἐμὲ τὴν ψυχὴν μου.

3 Ὁδήγησέ με εἰς δικαίους δρόμους διὰ τὸ ὄνομά του.

4 Διότι ἂν διαβῶ καὶ διὰ μέσου τῆς σκιᾶς τοῦ θανάτου, δὲν θέλω φοβηθῆ κἀνὲν κακόν, διότι σὺ εἶσαι ὁμοῦ με ἐμέ·

5 Ἡ ῥάβδος σου, καὶ τὸ ποιμαντικόν σου ῥόπαλον, αὐτὰ με παρηγοροῦσι.

6 Σὺ ἠτοίμασας τὴν τράπεζαν ἐμπροσθέν μου, εἰς τὰ ὀμμάτια ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι με θλίβουσι·

7 Σὺ ἔχρισας με (εὐῶδες) ἔλαιον τὴν κεφαλὴν μου· καὶ τὸ ποτήριόν σου τὸ προξενητικόν (θείας) μέθης, εἶναι θαυμασιώτατον.

8 Καὶ τὸ ἔλεός σου μοὶ ἀκολουθεῖ πλησίον ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου,

9 Καὶ ἡ κατοίκησίς μου θέλει εἶναι εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου εἰς πολὺν καιρόν.

ΨΑΛ. κγ'. XXIII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ, περὶ τῆς πρώτης τῆς ἐβδομάδος.

ΤΟΥ Κυρίου εἶναι ἡ γῆ, καὶ ὅ, τι

αὐτῆς, ἢ οἰκουμένη, καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ.

2 Αὐτὸς ἐπὶ θαλάσσων ἐθεμελίωσεν αὐτήν, καὶ ἐπὶ ποταμῶν ἠτοίμασεν αὐτήν.

3 Τίς ἀναβήσεται εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου; ἢ τίς στήσεται ἐν τόπῳ ἁγίῳ αὐτοῦ;

4 Ἄθῶος χερσὶ καὶ καθαρὸς τῇ καρδίᾳ, ὃς οὐκ ἔλαβεν ἐπὶ ματαιίῳ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ οὐκ ὤμοσεν ἐπὶ δόλῳ τῷ πλησίον αὐτοῦ.

5 Οὗτος λήψεται εὐλογίαν παρὰ Κυρίου, καὶ ἐλεημοσύνην παρὰ Θεοῦ σωτῆρος αὐτοῦ.

6 Αὕτη ἡ γενεὰ ζητούντων τὸν Κύριον, ζητούντων τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

7 Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν· καὶ ἐπάρθητε πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης,

8 Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης; Κύριος κραταιὸς καὶ δυνατὸς, Κύριος δυνατὸς ἐν πολέμῳ.

9 Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ ἐπάρθητε πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

10 Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης; Κύριος τῶν δυνάμεων, αὐτὸς ἐστὶν ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

ΨΑΛ. κδ'. XXIV.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΠΡΟΣ σέ, Κύριε, ἤρα τὴν ψυχὴν μου· ὁ Θεὸς μου, ἐπὶ σοὶ πέποιθα· μὴ καταισχυνθεῖν εἰς τὸν αἰῶνα.

2 Μὴδὲ καταγελασάτωσάν με οἱ ἐχθροί μου· καὶ γὰρ πάντες οἱ ὑπομένοντές σε οὐ μὴ καταισχυνθῶσιν·

3 Αἰσχυνθήτωσαν οἱ ἀνομοῦντες διακενῆς.

4 Τὰς ὁδοὺς σου, Κύριε, γνώρισόν

περιέχεται εἰς αὐτήν, ἢ κατοικουμένη, καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοί της.

2 (Διότι) αὐτὸς ἐπάνω εἰς τὰς θαλάσσας τὴν ἐθεμελίωσε, καὶ ἐπάνω εἰς τοὺς ποταμοὺς τὴν ἐστήριξε.

3 Τίς θέλει ἀναβῆ εἰς τὸ βουνὸν τοῦ Κυρίου; ἢ τίς θέλει σταθῆ εἰς τὸν ἅγιόν του τόπον;

4 (Ἐκεῖνος), ὁ ὁποῖος ἔχει ἄθῶας τὰς χεῖρας, καὶ τὴν καρδίαν καθάραν, ὁ ὁποῖος δὲν μεταχειρίζεται τὴν ψυχὴν του εἰς ματαιότητα, οὔτε ὀμνύει εἰς τὸν γείτονά του δι' ἀπάτην.

5 Οὗτος θέλει λάβῃ ἀπὸ τὸν Κύριον εὐλογίαν, καὶ εὐεργεσίαν ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν σωτῆρα του.

6 Τοιαύτη εἶναι ἡ γενεὰ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ζητοῦσι τὸν Κύριον, ὅσοι (δηλαδὴ) ζητοῦσι νὰ ἴδωσι τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

7 Σηκώσατε τὰς πύλας σας, ὧ ἄρχοντες· καὶ σεῖς, ὧ αἰώνιοι πύλαι, σηκώθητε, διὰ νὰ ἔμβῃ ὁ ἔνδοξος Βασιλεὺς.

8 Τίς εἶναι οὗτος ὁ ἔνδοξος Βασιλεὺς; (Αὐτὸς εἶναι) ὁ ἰσχυρὸς Κύριος καὶ δυνατὸς, Κύριος ὁ ἀνδρείος πολεμιστής.

9 Σηκώσατε τὰς πύλας σας, ὧ ἄρχοντες· καὶ σεῖς, ὧ αἰώνιοι πύλαι, σηκώθητε, διὰ νὰ ἔμβῃ ὁ ἔνδοξος Βασιλεὺς.

10 Τίς εἶναι οὗτος ὁ ἔνδοξος Βασιλεὺς; Ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, αὐτὸς εἶναι ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

ΨΑΛ. κδ'. XXIV.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΙΣ σέ, Κύριε, ὑψῶσα τὴν ψυχὴν μου· εἰς σέ, Θεέ μου, ἐλπίζω· εἴθε νὰ μὴ ἐντραπῶ ποτέ.

2 Καὶ οἱ ἐχθροί μου ἄς μὴ μὲ καταγελάσωσι· διότι, ὅσοι διὰ σέ ὑπομένουσι, δὲν θέλουσιν ἐντραπῆ·

3 Ἄς ἐντραπῶσιν ὅμως, ὅσοι χωρὶς αἰτίαν γίνονται ἄνομοι.

4 Δεῖξον, Κύριε, εἰς ἐμὲ τοὺς δρό-

μοι, καὶ τὰς τρίβους σου δίδαξόν με.

5 Ὁδήγησόν με ἐπὶ τὴν ἀληθειάν σου, καὶ δίδαξόν με, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ μου, καὶ σὲ ὑπέμεινα ὅλην τὴν ἡμέραν.

6 Μνήσθητι τῶν οἰκτιρμῶν σου, Κύριε, καὶ τὰ ἔλέη σου, ὅτι ἀπὸ τοῦ αἰῶνος εἰσίν.

7 Ἀμαρτίας νεότητός μου, καὶ ἀγνοίας μου, μὴ μνησθῆς.

8 Κατὰ τὸ ἔλεός σου μνήσθητί μου σὺ, ἕνεκεν τῆς χρηστότητός σου, Κύριε.

9 Χρηστὸς καὶ εὐθύς ὁ Κύριος, διὰ τοῦτο νομοθετήσει ἀμαρτάνοντας ἐν ὁδῷ.

10 Ὁδηγήσει πραεῖς ἐν κρίσει, δίδαξει πραεῖς ὁδοὺς αὐτοῦ.

11 Πᾶσαι αἱ ὁδοὶ Κυρίου ἔλεος καὶ ἀλήθεια, τοῖς ἐκζητοῦσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ, καὶ τὰ μαρτύρια αὐτοῦ.

12 Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, καὶ ἰλάσθητι τῇ ἀμαρτίᾳ μου, πολλὴ γὰρ ἐστὶ.

13 Τίς ἐστὶν ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον; νομοθετήσει αὐτῷ ἐν ὁδῷ, ἢ ἡρετίσατο.

14 Ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν ἀγαθοῖς ἀλισθήσεται, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ κληρονομήσει γῆν.

15 Κραταίωμα Κύριος τῶν φοβουμένων αὐτὸν, καὶ ἡ διαθήκη αὐτοῦ δηλώσει αὐτοῖς.

16 Οἱ ὀφθαλμοί μου διὰ παντὸς πρὸς τὸν Κύριον, ὅτι αὐτὸς ἐκσπάσει ἐκ παγίδος τοὺς πόδας μου.

17 Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ, καὶ ἐλέησόν με, ὅτι μονογενὴς καὶ πτωχὸς εἰμι ἐγώ.

μοι, καὶ δίδαξόν με τὰ περιπατήματά σου.

5 Ὁδήγησόν με εἰς τὴν ἀληθειάν σου, καὶ δίδαξόν με, διότι σὺ εἶσαι ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ μου, καὶ διὰ σὲ ὑπομένω ὅλην τὴν ἡμέραν.

6 Ἐνθυμήθητι τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, Κύριε, καὶ τὰ ἔλέη σου, διότι (αὐτὰ) εἶναι ἀπ' αἰῶνος.

7 Μὴ ἐνθυμηθῆς τὰς ἀμαρτίας τῆς νεότητός μου, καὶ τὰς ἐξ ἀγνοίας (παραβάσεις) μου.

8 Ἐνθυμήθητί μου, Κύριε, καθὼς ἀπαιτεῖ τὸ ἔλεός σου, διὰ τὴν χρηστότητά σου.

9 Εὐσπλαγχνος καὶ δίκαιος εἶναι Κύριος, διὰ τοῦτο θέλει ὀδηγήσῃ (μὲ τὸν νόμον του) τοὺς ἀμαρτάνοντας εἰς (τὸν ὀρθὸν) δρόμον.

10 Θέλει ὀδηγήσῃ τοὺς πραεῖς εἰς τὴν κρίσιν, καὶ θέλει τοὺς διδάξῃ τοὺς δρόμους του.

11 Ὅλαι τοῦ Κυρίου αἱ ὁδοὶ εἶναι ἔλεος καὶ ἀλήθεια εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ζητοῦσι τὴν διαθήκην καὶ τὰ ἀψευδῆ λόγια του.

12 (Εὐδόκησον) διὰ τὸ ὄνομά σου, Κύριε, καὶ συγχώρησον τὴν ἀμαρτίαν μου, διότι εἶναι μεγάλη.

13 Ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος φοβεῖται τὸν Κύριον; εἰς τοῦτον θέλει δεῖξῃ (ὁ Κύριος) ποῖον δρόμον πρέπει νὰ ἐκλέξῃ.

14 Ἡ ψυχὴ του θέλει κατοικήσῃ εἰς τὰ καλὰ, καὶ οἱ ἀπόγονοί του θέλουσι κληρονομήσῃ τὴν γῆν.

15 Ὁ Κύριος εἶναι τὸ στερέωμα καὶ ἡ δύναμις ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τὸν φοβοῦνται, καὶ ἡ διαθήκη του θέλει (τὸ) φανερώσῃ εἰς αὐτούς.

16 Τὸν Κύριον ἔχω πάντοτε ἔμπροσθεν εἰς τὰ ὀμμάτιά μου, διότι αὐτὸς θέλει ἀπολύσῃ τοὺς πόδας μου ἀπὸ τὴν παγίδα.

17 Στρέψον τὰ ὀμμάτια σου πρὸς ἐμὲ, καὶ ἐλέησόν με, διότι εἶμαι μονώτατος καὶ πτωχός.

18 Λί θλίψεις τῆς καρδίας μου ἐπληθύνθησαν· ἐκ τῶν ἀναγκῶν μου ἐξάγαγέ με.

19 Ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου, καὶ τὸν κόπον μου, καὶ ἄφες πάσας τὰς ἁμαρτίας μου.

20 Ἴδε τοὺς ἐχθρούς μου ὅτι ἐπληθύνθησαν, καὶ μῖσος ἄδικον ἐμίσησάν με.

21 Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου, καὶ ῥύσαι με· μὴ καταισχυνηθῆν, ὅτι ἤλπισα ἐπὶ σέ.

22 Ἄκακοι καὶ εὐθεῖς ἐκολλῶντό μοι, ὅτι ὑπέμεινά σε, Κύριε.

23 Λύτρωσαι ὁ Θεὸς τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτοῦ.

ΨΑΛ. κέ'. XXV.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΚΡΙΝΟΝ μοι, Κύριε, ὅτι ἐγὼ ἐν ἀκακίᾳ μου ἐπορεύθην· καὶ ἐπὶ τῷ Κυρίῳ ἐλπίζων, οὐ μὴ ἀσθενήσω.

2 Δοκίμασόν με, Κύριε, καὶ πείρασόν με· πύρωσον τοὺς νεφρούς μου, καὶ τὴν καρδίαν μου.

3 Ὅτι τὸ ἔλεός σου κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐστὶ, καὶ εὐηρέστησα ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου.

4 Οὐκ ἐκάθισα μετὰ συνεδρίου ματαιότητος, καὶ μετὰ παρανομούντων οὐ μὴ εἰσέλθω.

5 Ἐμίσησα ἐκκλησίαν πονηρευομένων, καὶ μετὰ ἀσεβῶν οὐ μὴ καθίσω.

6 Νίψομαι ἐν ἀθώοις τὰς χεῖράς μου, καὶ κυκλώσω τὸ θυσιαστήριόν σου, Κύριε.

7 Τοῦ ἀκοῦσαί με φωνῆς αἰνέσεώς (σου), καὶ διηγῆσασθαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου.

8 Κύριε, ἠγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου σου, καὶ τόπον σκηνώματος δόξης σου.

18 Λί στενοχωρίαί τῆς ψυχῆς μου ηὐξήθησαν· ἀπὸ τὰς ἀνάγκας μου λύτρωσαί με.

19 Ἴδὲ τὴν ταπείνωσίν μου καὶ τὸν κόπον μου, καὶ συγχώρησον ὅλας τὰς ἁμαρτίας μου.

20 Ἴδὲ, πόσον ηὐξήθησαν οἱ ἐχθροί μου, καὶ μὲ μισοῦσι μὲ ἄδικον μῖσος.

21 Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου, καὶ λύτρωσαί με· εἴθε νὰ μὴ ἐντραπῶ, διότι ἤλπισα εἰς σέ.

22 Οἱ ἄκακοι καὶ οἱ εὐθεῖς εἶναι προσηλωμένοι εἰς ἐμὲ, διότι διὰ σὲ ὑπομένω, Κύριε.

23 Λύτρωσαι, ὦ Θεέ, τοὺς Ἰσραηλίτας ἀπὸ ὅλας τῶν θλίψεων.

ΨΑΛ. κέ'. XXV.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΘΕΩΡΗΣΟΝ τὴν κρίσιν μου, Κύριε, διότι ἐγὼ μὲ ἀκακίαν περιεπάτησα· καὶ εἰς τὸν Κύριον ἐλπίζων δὲν θέλω ἀσθενήσω.

2 Δοκίμασόν με, Κύριε, καὶ λάβε πείραν· ἐξέτασον ὡς διὰ πυρὸς τοὺς νεφρούς μου καὶ τὴν καρδίαν μου.

3 Διότι τὸ ἔλεός σου εἶναι ἔμπροσθεν εἰς τὰ ὀμμάτιά μου, καὶ εἰς τὴν ἀλήθειάν σου λαμβάνω εὐχαρίστησιν.

4 Δὲν ἐκάθησα εἰς συνέλευσιν ματαιῶν (ἀνθρώπων), οὔτε συναναστρέφομαι μὲ παρανόμους (ἀνθρώπους).

5 Ἐμίσησα τὴν συνέλευσιν τῶν πονηρῶν, καὶ μὲ τοὺς ἀσεβεῖς δὲν θέλω συγκαθήσω.

6 Θέλω πλύνῃ τὰς χεῖρας μου μετὰ τῶν ἀθῶων, καὶ θέλω περικυκλώσω τὸ θυσιαστήριόν σου, Κύριε.

7 Διὰ νὰ ἀκούσω τὴν φωνὴν τῶν ἐπαίνων σου, καὶ νὰ διηγηθῶ ὅλα τὰ θαυμάσιά σου.

8 Κύριε, ἠγάπησα τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου σου, καὶ τὸν τόπον (εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκεται) ἡ ἐνδοξος σκηνή σου.

9 Μὴ συναπολέσης μετὰ ἀσεβῶν τὴν ψυχὴν μου, καὶ μετὰ ἀνδρῶν αἱμάτων τὴν ζωὴν μου.

10 Ὡν ἐν χερσὶν αἱ ἀνομίαι, ἡ δεξιὰ αὐτῶν ἐπλήσθη δώρων.

11 Ἐγὼ δὲ ἐν ἀκακίᾳ μου ἐπορεύθην· λύτρωσαί με (Κύριε), καὶ ἐλέησόν με.

12 Ὁ ποῦς μου ἔσται ἐν εὐθύτητι· ἐν ἐκκλησίαις εὐλογήσω σε, Κύριε.

ΨΑΛ. κς'. XXVI.

Ψαλμὸς τῷ Δαβὶδ, πρὸ τοῦ χρισθῆναι.

ΚΥΡΙΟΣ φωτισμός μου, καὶ σωτήρ μου, τίνα φοβηθήσομαι;

2 Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ τίνος δειλιάσω;

3 Ἐν τῷ ἐγγίξειν ἐπ' ἐμὲ κακοῦντας, τοῦ φαγεῖν τὰς σάρκας μου·

4 Οἱ θλίβοντές με καὶ οἱ ἐχθροί μου, αὐτοὶ ἠσθένησαν καὶ ἔπεσον.

5 Ἐὰν δὲ παρικτάξῃται ἐπ' ἐμὲ παρεμβολή, οὐ φοβηθήσεται ἡ καρδία μου·

6 Ἐὰν ἐπαναστῆ ἐπ' ἐμὲ πόλεμος, ἐν ταύτῃ ἐγὼ ἐλπίζω.

7 Μίαν ἠτησάμην παρὰ Κυρίου, ταύτην ζητήσω, τοῦ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου·

8 Τοῦ θεωρεῖν με τὴν τερπνότητα Κυρίου, καὶ ἐπισκέπτεσθαι τὸν ναὸν τὸν ἅγιον αὐτοῦ.

9 Ὅτι ἔκρυψέ με ἐν σκηνῇ αὐτοῦ ἐν ἡμέρᾳ κακῶν (μου,) ἐσκέπασέ με ἐν ἀποκρύφῳ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ.

10 Ἐν πέτρᾳ ὕψωσέ με· καὶ νῦν, ἰδοὺ, ὕψωσε κεφαλὴν μου ἐπ' ἐχθρούς μου.

9 Μὴ ἀπολέσης τὴν ψυχὴν μου ὁμοῦ με τοὺς ἀσεβεῖς, καὶ τὴν ζωὴν μου ὁμοῦ με τοὺς αἱμοβόρους.

10 Εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁποίων εἶναι αἱ ἀνομίαι, καὶ ἡ δεξιὰ των γέμει ἀπὸ δωροδοκίαν.

11 Ἐγὼ ὅμως διάγω μετὰ τὴν ἀκακίαν μου· λύτρωσαί με, Κύριε, καὶ ἐλέησόν με.

12 Ὁ ποῦς μου στέκεται σταθερὸς εἰς τὴν εὐθύτητα· εἰς τὰς συνελεύσεις, Κύριε, θέλω σε εὐλογῆ.

ΨΑΛ. κς'. XXVI.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ, πρὸ τοῦ νὰ χρισθῆ.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ εἶναι φωτισμός μου, καὶ σωτήρ μου, ἀπὸ ποῖον (λοιπὸν) θέλω φοβηθῆ;

2 Ὁ Κύριος εἶναι ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ ποῖον (λοιπὸν) θέλω δειλιάσει;

3 Ἐὰν ὀρμήσωσιν ἐναντίον μου οἱ κακοποιοί, διὰ νὰ φάγωσι τὰς σάρκας μου·

4 (Αὐτοὶ) οἱ στενοχωροῦντές με ἐχθροί μου, θέλουσιν ἀδυνατήσῃ καὶ θέλουσι πέσει.

5 Ἐὰν δὲ παραταχθῆ ἐναντίον μου ὀλόκληρον στράτευμα, δὲν θέλει φοβηθῆ ἡ καρδία μου·

6 Ἐὰν σηκωθῆ ἐναντίον μου πόλεμος, εἰς τοῦτο ἔχω τὴν ἐλπίδα μου.

7 Ἐν τι ἐζήτησα ἀπὸ τὸν Κύριον, καὶ τοῦτο ζητῶ, (δηλαδὴ) νὰ κατοικῶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου,

8 Διὰ νὰ βλέπω τὸ χαροποιὸν κέλλος τοῦ Κυρίου, καὶ νὰ ἐπισκέπτωμαι τὸν ἅγιόν του ναόν.

9 Διότι εἰς τὸν καιρὸν τῶν κακῶν μου με ἔκρυψεν εἰς τὴν σκηνὴν του, καὶ με ἐσκέπασεν εἰς τοὺς κρυπτήρας τῆς σκηνῆς του.

10 Ἐπάνω εἰς πέτραν με ὕψωσε· καὶ ἀμέσως ὕψωσε τὴν κεφαλὴν μου ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου.

11 Ἐκύκλωσα καὶ ἔθυσα ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ θυσίαν (αἰνέσεως καὶ) ἀλαλαγμοῦ, ἄσω καὶ ψαλῶ τῷ Κυρίῳ.

12 Εἰσάκουσον, Κύριε, τῆς φωνῆς μου, ἧς ἐκέκραξα· ἐλέησόν με, καὶ εἰσάκουσόν μου.

13 Σοὶ εἶπεν ἡ καρδιά μου, Κύριον ζητήσω, ἐξεζήτησέ σε τὸ πρόσωπόν μου· τὸ πρόσωπόν σου, Κύριε, ζητήσω.

14 Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ μὴ ἐκκλίνῃς ἐν ὀργῇ ἀπὸ τοῦ δούλου σου.

15 Βοηθός μου γενοῦ, μὴ ἀποσκορικήσῃς με, καὶ μὴ ἐγκαταλίπῃς με, ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ μου.

16 Ὅτι ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου ἐγκατέλιπόν με, ὁ δὲ Κύριος προσελάβετό με.

17 Νομοθέτησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου, καὶ ὁδήγησόν με ἐν τρίβῳ εὐθείᾳ ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου.

18 Μὴ παραδώσ με εἰς ψυχὰς θλιβόντων με, ὅτι ἐπανεστήσαν μοι μάρτυρες ἄδικοι, καὶ ἐψεύσατο ἡ ἀδικία ἑαυτῇ.

19 Πιστεύω τοῦ ἰδεῖν τὰ ἀγαθὰ Κυρίου, ἐν γῆ ζώντων.

20 Ὑπόμεινον τὸν Κύριον, ἀνδρίζου, καὶ κραταιούσθω ἡ καρδιά σου, καὶ ὑπόμεινον τὸν Κύριον.

ΨΑΛ. κς'. XXVII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΠΡΟΣ σέ, Κύριε, κεκράξομαι, ὁ Θεὸς μου, μὴ παρασιωπήσῃς ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

2 Εἰσάκουσον, Κύριε, τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου, ἐν τῷ δέεσθαί με πρὸς σέ, ἐν τῷ αἶρειν με χεῖράς μου πρὸς ναὸν ἅγιόν σου.

11 Ἐγὼ περιεκύκλωσα καὶ ἔθυσίασα εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θυσίαν αἰνέσεως καὶ νικητικῆς βοῆς, καὶ θέλω ὑμνῆ καὶ θέλω δοξολογῆ τὸν Κύριον.

12 Ἄκουσον, Κύριε, τὴν φωνὴν μου, μὲ τὴν ὁποίαν σὲ ἐπικαλοῦμαι κράζων· καὶ ἐλέησόν με, καὶ ἐπάκουσόν μου.

13 (Οὕτως) εἶπεν ἡ καρδιά μου εἰς σέ, Ζητῶ τὸν Κύριον, τὸ πρόσωπόν μου σὲ ἐζήτησε· τὸ πρόσωπόν σου, Κύριε, ζητῶ.

14 Μὴ γυρίσῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ ἐμέ, καὶ μὴ ἀποφεύγῃς με ὀργὴν ἐμὲ τὸν δούλον σου.

15 Σὺ γενοῦ βοηθός μου, μὴ με ἀποδιώξῃς με ὀργὴν, καὶ μὴ με παραιτήσῃς, ὦ Θεὲ καὶ σωτὴρ μου.

16 Διότι ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου μὲ ἐγκατέλιπον, ὅμως ὁ Κύριος μὲ ἐδέχθη εἰς τὴν πρόνοιάν του.

17 Δός μοι νόμους, Κύριε, κατὰ τοὺς ὁποίους νὰ περιπατῶ, καὶ ὁδήγησόν με εἰς τὸν ἴσον δρόμον, διὰ (νὰ ἐντραπῶσιν) οἱ ἐχθροί μου.

18 Μὴ με παραδώσῃς εἰς (τὴν ἐπιθυμίαν) τῶν ψυχῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι μὲ θλίβουσι, διότι ἐναντίον μου ἐσηκώθησαν ἄδικοι μάρτυρες, καὶ ἡ ἀδικία ἐψεύσθη ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ της.

19 Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι θέλω ἰδῆ τὰ ἀγαθὰ τοῦ Κυρίου εἰς τὴν γῆν τῶν ζώντων.

20 Ὑπόμεινον διὰ τὸν Κύριον, ἔσο ἀνδρεῖος, καὶ ἄς εἶναι σταθερὰ ἡ καρδιά σου, καὶ ὑπόμεινον τὸν Κύριον.

ΨΑΛ. κς'. XXVII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΣΕ, Κύριε, ἐπικαλοῦμαι κράζων, Θεὸς μου, μὴ με περάσῃς με σιωπῆν, διότι (ἂν δὲν μοῦ ἀκούσῃς) θέλω γένη ὅμοιος μὲ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι καταβαίνουσιν εἰς τὸν λάκκον.

2 Ἄκουσον, Κύριε, τὴν φωνὴν τῆς παρακλήσεώς μου, ὅταν σὲ παρακαλῶ, καὶ ὅταν ὑψῶνω τὰς χεῖρας εἰς τὸν ἅγιόν σου ναόν.

3 Μὴ συνελκύσης με μετὰ ἀμαρτωλῶν, καὶ μετὰ ἐργαζομένων ἀδικίαν μὴ συναπολέσης με·

4 Τῶν λαλούντων εἰρήνην μετὰ τῶν πλησίων αὐτῶν, κακὰ δὲ ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν.

5 Δὸς αὐτοῖς, Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, καὶ κατὰ τὴν πονηρίαν τῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτῶν.

6 Κατὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτῶν δὸς αὐτοῖς, ἀπόδος τὸ ἀνταπόδομα αὐτῶν αὐτοῖς.

7 Ὅτι οὐ συνῆκαν εἰς τὰ ἔργα Κυρίου, καὶ εἰς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ, καθελεῖς αὐτούς, καὶ οὐ μὴ οἰκοδομήσεις αὐτούς.

8 Εὐλογητὸς Κύριος, ὅτι εἰσήκουσε τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.

9 Κύριος βοηθός μου, καὶ ὑπερασπιστής μου· ἐπ' αὐτῷ ἠλπισεν ἡ καρδία μου, καὶ ἐβοηθήθη·

10 Καὶ ἀνέθαλεν ἡ σὰρξ μου, καὶ ἐκ θελήματός μου ἐξομολογήσομαι αὐτῷ.

11 Κύριος κραταίωμα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ ὑπερασπιστής τῶν σωτηρίων τοῦ χριστοῦ αὐτοῦ ἐστίν.

12 Σῶσον τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, καὶ ποιμανον αὐτούς, καὶ ἔπαρον αὐτούς ἕως τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛ. κη'. XXVIII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ· ἐξοδίου σκηνῆς.

ἘΝΕΓΚΑΤΕ τῷ Κυρίῳ, υἱοὶ Θεοῦ, ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοὺς κριῶν·

2 Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν καὶ τιμὴν· ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν ὀνόματι αὐτοῦ· προσκυνήσατε τῷ Κυρίῳ ἐν αὐτῇ ἁγίᾳ αὐτοῦ.

3 Φωνὴ Κυρίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὁ Θεὸς τῆς δόξης ἐβρόντησε, Κύριος ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν.

3 Μὴ μὲ σύρης ὁμοῦ με τοὺς ἀμαρτωλοὺς, καὶ μὴ μὲ ἀπολέσης ὁμοῦ με ἐκείνους, οἱ ὅποιοι πράττουσι τὴν ἀδικίαν·

4 Οἱ ὅποιοι με τοὺς γείτονάς των ὀμιλοῦσιν εἰρηνικὰ, εἰς τὴν καρδίαν των ὅμως (μελετῶσι) κακὰ.

5 Ἀντάμειψον αὐτούς, Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα των, καὶ κατὰ τὰς πονηρίας των πράξεις.

6 Ἀντάμειψον αὐτούς κατὰ τὰ ἔργα τῶν ἰδίων χειρῶν, πλήρωσον εἰς αὐτούς μισθὸν ἄξιον τῶν ἰδίων ἔργων.

7 Διότι δὲν ἐνόησαν τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου, τὰ ἔργα (λέγω) τῶν χειρῶν του, (διὰ τοῦτο) θέλεις τοὺς κρημνίσῃ, καὶ δὲν θέλεις τοὺς οἰκοδομήσῃ.

8 Ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ Κύριος, διότι ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς παρακλήσεώς μου.

9 Ὁ Κύριος εἶναι βοηθός μου, καὶ ὑπερασπιστής μου· εἰς αὐτὸν ἠλπισεν ἡ καρδία μου, καὶ ἐβοηθήθη·

10 Καὶ ἡ σὰρξ μου ἀνεγεννήθη, καὶ (διὰ τοῦτο) με ὄλην μου τὴν θέλησιν θέλω τὸν δοξολογήσῃ εὐχαρίστως.

11 Ὁ Κύριος εἶναι δύναμις τοῦ λαοῦ του, καὶ ὑπερασπιστής τῆς σωτηρίας τοῦ χριστοῦ του.

12 Σῶσον τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, καὶ ὀδήγησον αὐτούς, καὶ ὕψωσαί τους αἰωνίως.

ΨΑΛ. κη'. XXVIII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ· ἐξοδίου σκηνῆς.

ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΕ εἰς τὸν Κύριον, ὦ υἱοὶ Θεοῦ, προσφέρετε εἰς τὸν Κύριον τέκνα κριῶν·

2 Προσφέρετε εἰς τὸν Κύριον δόξαν καὶ τιμὴν· προσφέρετε εἰς τὸν Κύριον δόξαν (χρεωστουμένην) εἰς τὸ ὄνομά του· προσκυνήσατε τὸν Κύριον εἰς τὴν αὐτὴν του ἁγίαν.

3 Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου (ἀκούεται) ἐπάνω εἰς τὰ νερά, ὁ ἔνδοξος Θεὸς ἐβρόντησεν, ὁ Κύριος εἶναι ἐπάνω εἰς πολλὰ νερά.

4 Φωνὴ Κυρίου ἐν ἰσχύϊ· φωνὴ Κυρίου ἐν μεγαλοπρεπείᾳ.

5 Φωνὴ Κυρίου συντρίβοντος κέδρους, καὶ συντρίψει Κύριος τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου.

6 Καὶ λεπτυνεῖ αὐτὰς ὡς τὸν μόσχον, τὸν Λίβανον, καὶ ὁ ἠγαπημένος ὡς υἱὸς μονοκεράτων.

7 Φωνὴ Κυρίου διακόπτροντος φλόγα πυρός· φωνὴ Κυρίου συσσειόντος ἔρημον· καὶ συσσειεῖ Κύριος τὴν ἔρημον Κὰδδης.

8 Φωνὴ Κυρίου καταρτιζομένη ἐλάφους, καὶ ἀποκαλύψει δρυμοὺς, καὶ ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ πᾶς τις λέγει δόξαν.

9 Κύριος τὸν κατακλυσμὸν κατοικεῖ, καὶ καθιεῖται Κύριος Βασιλεὺς εἰς τὸν αἰῶνα.

10 Κύριος ἰσχύϊν τῷ λαῷ αὐτοῦ δώσει· Κύριος εὐλογήσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ.

ΨΑΛ. XXIX. κθ'.

Ψαλμὸς ᾠδῆς τοῦ ἐγκαινισμοῦ τοῦ οἴκου Δαβίδ.

ἘΨΩΣΩ σε, Κύριε, ὅτι ὑπέλαβές με, καὶ οὐκ εὐφρανὰς τοὺς ἐχθροὺς μου ἐπ' ἐμέ.

2 Κύριε ὁ Θεός μου, ἐκέκραξα πρὸς σέ, καὶ ἴασω με.

3 Κύριε, ἀνήγαγες ἐξ ἄδου τὴν ψυχὴν μου, ἔσωσάς με ἀπὸ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον.

4 Ψάλατε τῷ Κυρίῳ οἱ ὅσοι αὐτοῦ, καὶ ἐξομολογεῖσθε τῇ μνήμῃ τῆς ἁγιωσύνης αὐτοῦ.

5 Ὅτι ὀργὴ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ, καὶ ζῶν ἐν τῷ θελήματι αὐτοῦ.

6 Τὸ ἐσπέρας ἀυλισθήσεται κλαυθμὸς, καὶ εἰς τὸ πρωὶ ἀγαλλίασις.

4 Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου εἶναι δυνατὴ· ἢ φωνὴ τοῦ Κυρίου εἶναι μεγαλοπρεπής.

5 Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου συντρίβει τὰς κέδρους, καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος θέλει συντρίψῃ τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου.

6 Καὶ θέλει τὰς κάμνη λεπτὰ κομμάτια, ὡς τὸ μοσχάριον (τοῦ Μωϋσέως), (ὁμοίως καὶ τὸ βουνὸν) Λίβανον, καὶ ὁ ἠγαπημένος (ἀντέχει) ὡς τὸ βρέφος τῶν μονοκεράτων.

7 Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου διασπείρει πυρίνας φλόγας· ἢ φωνὴ τοῦ Κυρίου κάμνει νὰ τρέμῃ ἡ ἔρημος· καὶ ὁ Κύριος θέλει κάμνῃ νὰ τρέμῃ ἡ ἔρημος Κὰδδης.

8 Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου κάμνει τελείας τὰς ἐλάφους, καὶ ἐσκεπάζει τὰ δάση, καὶ καθεὶς κηρύττει τὴν δόξαν του μέσα εἰς τὸν ναὸν του.

9 Ὁ Κύριος ἐνεργεῖ νὰ διαμένῃ ὁ κατακλυσμὸς, καὶ θέλει διαμένῃ ὁ Κύριος Βασιλεὺς αἰωνίως.

10 Ὁ Κύριος θέλει δώσῃ δύναμιν εἰς τὸν λαὸν του· ὁ Κύριος θέλει εὐλογήσῃ τὸν λαὸν του μὲ εἰρήνην.

ΨΑΛ. κθ'. XXIX.

Ψαλμὸς ᾠδῆς περὶ τοῦ ἐγκαινισμοῦ τοῦ οἴκου Δαβίδ.

ἘΓΩ θέλω σε ὑψώσῃ, Κύριε, διότι μὲ ἀνώρθωσας, καὶ δὲν ἐχαροποίησας δι' ἐμέ τοὺς ἐχθροὺς μου.

2 Κύριε ὁ Θεός μου, σὲ ἐπεκαλέσθην κράζων, καὶ μὲ ἰάτρευσας.

3 Σὺ, Κύριε, ἀνεκάλεσας τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὸν ἄδην, σὺ μὲ ἐλύτρωσας ἀπὸ (τὸ μέσον) ἐκείνων, οἱ ὅποιοι καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

4 Ψάλατε εἰς τὸν Κύριον, (σεῖς) οἱ ὅσοί του, καὶ δοξάσατε εὐχαρίστως τὴν μνήμην τῆς ἁγιωσύνης του.

5 Διότι τιμωρεῖ, ὅταν θυμώσῃ, καὶ ἡ ζῶν (κρέμαται) ἀπὸ τὴν θέλησίν του.

6 Ἀπὸ ἐσπέρας συνοικεῖ μὲ ἡμᾶς πένθος, καὶ τὸ πρωὶ (ἐπακολουθεῖ) ἀγαλλίασις.

7 Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ εὐθηνίᾳ μου·
οὐ μὴ σαλευθῶ εἰς τὸν αἰῶνα.

8 Κύριε, ἐν τῷ θελήματί σου παρ-
έσχου τῷ κάλλει μου δύναμιν.

9 Ἀπέστρεψας δὲ τὸ πρόσωπόν σου,
καὶ ἐγενήθην τεταραγμένος.

10 Πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι, καὶ
πρὸς τὸν Θεόν μου δεηθήσομαι·

11 Τίς ὠφέλεια ἐν τῷ αἵματί μου,
ἐν τῷ καταβαίνειν με εἰς διαφθοράν;

12 Μὴ ἐξομολογήσεταιί σοι χοῦς;
ἢ ἀναγγελεῖ τὴν ἀλήθειάν σου;

13 Ἦκουσε Κύριος, καὶ ἠλέησέ με·
Κύριος ἐγενήθη βοηθός μου.

14 Ἐστρεψας τὸν κοπετόν μου εἰς
χαρὰν ἐμοί, διέρρηξας τὸν σάκκον
μου, καὶ περιέζωσάς με εὐφροσύνην.

15 Ὅπως ἂν ψάλη σοι ἡ δόξα μου,
καὶ οὐ μὴ κατανυγῶ. Κύριε, ὁ Θεός
μου, εἰς τὸν αἰῶνα ἐξομολογήσομαί
σοι.

ΨΑΛ. λ'. XXX.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβὶδ,
ἐκστάσεως.

ἘΠΙ σοί, Κύριε, ἠλπισα, μὴ κατ-
αισχυνηθῆν εἰς τὸν αἰῶνα· ἐν τῇ δι-
καιοσύνῃ σου ῥύσαι με, καὶ ἐξελοῦ με.

2 Κλῖνον πρὸς με τὸ οὖς σου· τά-
χυνον τοῦ ἐξελέσθαι με·

3 Γενοῦ μοι εἰς Θεὸν ὑπερασπιστὴν,
καὶ εἰς οἶκον καταφυγῆς τοῦ σῶσαί
με.

4 Ὅτι κραταίωμά μου, καὶ κατα-
φυγή μου εἶ σύ, καὶ ἕνεκεν τοῦ ὀνό-
ματός σου ὀδηγήσεις με καὶ διαθρέψεις
με.

5 Ἐξάξεις με ἐκ παγίδος ταύτης ἧς

7 Ἐγὼ εἶπα εἰς τὸν καιρὸν τῆς
εὐτυχίας μου, (ὅτι) ποτὲ δὲν θέλω
κλονισθῆν.

8 (Ὅποτε σύ,) Κύριε, διὰ τὴν εὐ-
μένειάν σου ἔδωκας εἰς τὴν εὐκλειάν
μου δύναμιν.

9 Ἄλλ' ὅτε ἔστρεψας (ἀπὸ ἐμέ)
τὸ πρόσωπόν σου, τότε κατετα-
ράχθην.

10 Εἰς σέ θέλω φωνάξῃ, Κύριε, καὶ
σέ θέλω παρακαλέσῃ, (λέγων)·

11 Τίς ὠφέλεια (θέλει εἶναι) ἀπὸ
τοῦ αἵματός μου, εἰάν καταβῶ εἰς τὴν
φθοράν (τοῦ τάφου);

12 Μήπως ὁ κονιορτός θέλει σέ δοξο-
λογήσῃ εὐχαρίστως, καὶ θέλει κη-
ρύξῃ τὴν ἀλήθειάν σου;

13 Ἦκουσεν ὁ Κύριος, καὶ ἠλέησέ
με· ὁ Κύριος ἐγενήθη βοηθός μου.

14 Σὺ ἔστρεψας τὸ πένθος μου εἰς
χαρὰν, ἐξέσχισας τὸν σάκκον (τὸν
ὁποῖον ἐφόρου) καὶ μὲ ἔζωσας μὲ
εὐφροσύνην.

15 Διὰ νὰ ψάλω τοὺς ὕμνους σου
ἐνδόξως, καὶ διὰ νὰ μὴ σιωπήσω ἀπὸ
τῆς θλίψιν. Κύριε, ὁ Θεός μου, αἰ-
ωνίως θέλω σέ δοξολογῆ εὐχαρίστως.

ΨΑΛ. λ'. XXX.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ
περὶ ἐκστάσεως.

Εἰς σέ, Κύριε, ἐλπίζω, εἴθε νὰ μὴ
καταισχυνηθῶ εἰς τὸν αἰῶνα, μὲ τὴν
δικαιοσύνην σου λύτρωσαί με, καὶ
ἀπάλλαξόν με.

2 Κλῖνον εἰς ἐμέ τὸ ὠτίον σου· σπού-
δασον νὰ μὲ ἐξαρπάσῃς (ἀπὸ τὸν
κίνδυνον)·

3 Γενοῦ εἰς ἐμέ ὡς Θεὸς ὑπερασ-
πιστῆς, καὶ καταφυγῆς οἰκία, διὰ νὰ
μὲ σώσῃς.

4 Διότι σὺ εἶσαι τὸ κραταίωμά μου,
καὶ τὸ καταφύγιόν μου, διὰ τοῦτο
ὀδήγησόν με, καὶ φρόντισον περὶ ἐμοῦ
διὰ τὸ ὄνομά σου.

5 Ἐκβαλέ με ἀπὸ ταύτην τὴν πα-

ἐκρυψάν μοι, ὅτι σὺ εἶ ὁ ὑπερασπισ-
τής μου, Κύριε.

6 Εἰς χεῖράς σου παραθήσομαι τὸ
πνεῦμά μου· ἐλυτρώσω με, Κύριε, ὁ
Θεὸς τῆς ἀληθείας.

7 Ἐμίσησας τοὺς διαφυλάσσοντας
ματαιότητάς διακενής·

8 Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῷ Κυρίῳ ἠλπισα·
ἀγαλλιάσομαι καὶ εὐφρανθήσομαι
ἐπὶ τῷ ἐλέει σου·

9 Ὅτι ἐπείδες ἐπὶ τὴν ταπείνωσίν
μου· ἔσωσας ἐκ τῶν ἀναγκῶν τὴν
ψυχὴν μου·

10 Καὶ οὐ συνέκλεισάς με εἰς χεῖρας
ἐχθρῶν, ἔστησας ἐν εὐρυχώρῳ τοὺς
πόδας μου.

11 Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι θλίβο-
μαι· ἐταράχθη ἐν θυμῷ ὁ ὀφθαλμός
μου, ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἡ γαστήρ μου.

12 Ὅτι ἐξέλιπεν ἐν ὀδύνῃ ἡ ζωὴ
μου, καὶ τὰ ἔτη μου ἐν στεναγμοῖς·

13 Ἡσθένησεν ἐν πτωχείᾳ ἡ ἰσχὺς
μου, καὶ τὰ ὀστέα μου ἐταράχθησαν.

14 Παρὰ πάντας τοὺς ἐχθρούς μου
ἐγενήθην ὄνειδος, καὶ τοῖς γείτοσί μου
σφόδρα, καὶ φόβος τοῖς γνωστοῖς
μου.

15 Οἱ θεωροῦντές με ἔξω ἔφυγον
ἀπ' ἐμοῦ, ἐπελήσθη ὡσεὶ νεκρὸς ἀπὸ
καρδίας.

16 Ἐγενήθην ὡσεὶ σκεῦος ἀπολωλός·
ὅτι ἤκουσα ψόγον πολλῶν παροι-
κούντων κυκλόθεν.

17 Ἐν τῷ ἐπισυναχθῆναι αὐτοὺς
ἅμα ἐπ' ἐμέ, τοῦ λαβεῖν τὴν ψυχὴν
μου ἐβουλεύσαντο.

18 Ἐγὼ δὲ ἐπὶ σοί, Κύριε, ἠλπισα·

γίδα, τὴν ὁποίαν κρυφίως ἔστησαν δι'
ἐμέ, διότι σὺ εἶσαι, Κύριε, ὁ ὑπερ-
ασπιστής μου.

6 Εἰς τὰς χεῖρας σου παραδίδω τὸ
πνεῦμα μου· σὺ μὲ ἔσωσας, Κύριε,
Θεὸς τῆς ἀληθείας.

7 Σὺ ἐμίσησας ἐκείνους, οἱ ὅποιοι
φυλάττουσι ματαιίους λογισμοὺς χω-
ρὶς ὄφελος·

8 Ἐγὼ ὅμως εἰς σέ τὸν Κύριον
ἐλπίζω· καὶ θέλω χαρῆ μεγάλην,
εὐφραϊνόμενος διὰ τὸ ἐλεός σου·

9 Διότι εἶδες εὐμενῶς τὴν ταπεί-
νωσίν μου, καὶ ἠλευθέρωσας ἀπὸ τὰς
ἀνάγκας τὴν ψυχὴν μου·

10 Καὶ δὲν μὲ περιέκλεισας εἰς χεῖ-
ρας ἐχθρῶν, (ἀλλ') ἔκαμες νὰ στέ-
κωνται οἱ πόδες μου εἰς εὐρύχωρον
τόπον.

11 Ἐλέησόν με, Κύριε, διότι εἶμαι
εἰς (πολλὴν) θλίψιν· (ὥστε) καὶ τὰ
ὀμμάτιά μου ἀπὸ τὴν λύπην κατα-
ταράττονται, καὶ ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἡ
κοιλία μου.

12 Καθότι ἀπὸ τὴν λύπην μου ἐγ-
γίξει νὰ τελειώσῃ ἡ ζωὴ μου, καὶ οἱ
χρόνοι μου (τελειώνουσιν) εἰς στε-
ναγμούς·

13 Ἡ δυνάμις μου ἠσθένησεν ἀπὸ
τὴν πτωχείαν, καὶ τὰ κόκκαλά μου
ἐταράχθησαν.

14 Περισσότερον ἀπὸ ὄλους τοὺς
ἐχθρούς μου ἔγινα ὄνειδος, καὶ μά-
λιστα μεταξὺ εἰς τοὺς γείτονάς μου,
καὶ οἱ γνώριμοί μου φοβοῦνται (νὰ
μὲ ἴδωσιν).

15 Ὅσοι ἔξω μὲ βλέπουσι, φεύγουσι
μακρὰν ἀπὸ ἐμέ· ἐλησμονήθην εἰς τὴν
καρδίαν (τῶν ἀνθρώπων), ὡς ὁ νεκρός·

16 Ἐνομίσθην ὡς μηδαμινὸν ἀγ-
γεῖον· διότι ἀκούω κατηγορίας ἀπὸ
πολλοὺς, οἱ ὅποιοι κατοικοῦσιν ὀλό-
γυρά μου.

17 Ὅτε συνήχθησαν ὅλοι ὁμοῦ ἐναν-
τίον μου, ἐμηχανεύθησαν νὰ μοῦ
ἀφαιρέσωσι τὴν ζωὴν.

18 Ἐγὼ ὅμως, Κύριε, εἰς σέ ἐλπίζω·

εἶπα, Σὺ εἶ ὁ Θεός μου· ἐν ταῖς χερσί σου οἱ κληροί μου.

19 Ῥῦσά με ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν μου, καὶ ἐκ τῶν καταδιωκόντων με.

20 Ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου, σῶσόν με ἐν τῷ ἐλέει σου·

21 Κύριε, μὴ καταισχυθεῖν, ὅτι ἐπεκαλεσάμην σε.

22 Λίσχυθεῖσαν ἀσεβεῖς, καὶ καταχθείσαν εἰς ἄδου· ἄλλαλα γενηθήτω τὰ χεῖλη τὰ δόλια,

23 Τὰ λαλοῦντα κατὰ τοῦ δικαίου ἀνομίαν, ἐν ὑπερηφανίᾳ καὶ ἐξουδενώσει.

24 Ὡς πολὺ τὸ πλῆθος τῆς χρηστότητός σου, Κύριε, ἧς ἐκρυψας τοῖς φοβουμένοις σε·

25 Ἐξείργασω τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπὶ σέ, ἐναντίον τῶν υἰῶν τῶν ἀνθρώπων.

26 Κατακρύψεις αὐτοὺς ἐν ἀποκρύφῳ τοῦ προσώπου σου, ἀπὸ ταρχῆς ἀνθρώπων·

27 Σκεπάσεις αὐτοὺς ἐν σκηνῇ ἀπὸ ἀντιλογίας γλωσσῶν.

28 Εὐλογητὸς Κύριος, ὅτι ἐθαυμάστωσε τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐν πόλει περιοχῆς.

29 Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει μου, Ἀπερρίμμαι ἀπὸ προσώπου τῶν ὀφθαλμῶν σου.

30 Διὰ τοῦτο εἰσήκουσας τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου, ἐν τῷ κεκραγέμαι με πρὸς σέ.

31 Ἀγαπήσατε τὸν Κύριον πάντες οἱ ὅσιοι αὐτοῦ, ὅτι ἀληθείας ἐκζητεῖ Κύριος, καὶ ἀνταποδίδωσι τοῖς περισσῶς ποιούσιν ὑπερηφανίαν.

ἐγὼ εἶπα, Σὺ εἶσαι ὁ Θεός μου· τὰ καιρικὰ περιστατιά μου εἶναι εἰς τὰς χεῖρας σου.

19 Λύτρωσαί με ἀπὸ τὴν χεῖρα τῶν ἐχθρῶν μου, καὶ ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μὲ κατατρέχουσι.

20 Τὸ πρόσωπόν σου δεῖξον λαμπρῶς εἰς ἐμέ τὸν δοῦλον σου, λύτρωσαί με διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου·

21 Κύριε, ἄς μὴ καταισχυθῶ, διότι σὲ ἐπεκαλέσθην·

22 Ἄς καταισχυθῶσιν οἱ ἀσεβεῖς, καὶ ἄς καταβιβασθῶσιν εἰς τὸν ἄδην· ἄλλαλα ἄς γένωνται τὰ χεῖλη τὰ δόλια,

23 Τὰ ὅποια λαλοῦσι λόγους παρανόμους ἐναντίον τοῦ δικαίου, μὲ ὑπερηφανίαν καὶ καταφρόνησιν.

24 Πόσον πολλὴ εἶναι ἡ ἀγαθότης σου, Κύριε, τὴν ὅποιαν ἐκρυψας (ἀποταμιεύων αὐτήν) διὰ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σὲ φοβοῦνται·

25 (Καὶ τὴν ὅποιαν) ἐνεργεῖς ἔμπροσθεν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους δι' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐλπίζουσιν εἰς ἐσέ.

26 Σὺ τοὺς κρύπτεις εἰς τὸν κρυπτήρα τοῦ προσώπου σου, μακριὰν ἀπὸ τοὺς ἐνοχλητικούς ἀνθρώπους·

27 Καὶ τοὺς φυλάττεις (ὡς) μὲ σκέπην μέσκα εἰς τὴν σκηνὴν σου, (ἀνενοχλήτους) ἀπὸ τὰς φιλονείκους γλωσσας.

28 Ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ Κύριος, διότι θαυμαστὴν ἔδειξεν (εἰς ἐμέ) τὴν εὐσπλαγχνίαν του, (ὡς ἐὰν ἤμην) εἰς ὠχυρωμένην πόλιν.

29 Ἐγὼ ὅμως εἰς τὴν (διὰ τὰ ἔργα μου) ἐκπληξίν μου εἶπα, Ὅτι εἶμαι ἀπερρίμμενος ἀπὸ τὴν ὄψιν τῶν ὀμματίων σου.

30 Διὰ τοῦτο ἤκουσας τὴν φωνὴν τῆς παρακλήσεώς μου, ὅτε σὲ ἐπεκαλέσθην.

31 Ἀγαπήσατε τὸν Κύριον ὅλοι οἱ ὅσιοί του, διότι ὁ Κύριος ἀληθινὴν ἀγάπην ζητεῖ, καὶ ἀνταποδίδει εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι φερονται μὲ πολλὴν ὑπερηφανίαν.

32 Ἀνδρίζεσθε, καὶ κραταιούσθω ἡ καρδία ὑμῶν, πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ Κύριον.

ΨΑΛ. λα'. XXXI.

Ψαλμὸς τῷ Δαβὶδ, συνέσεως.

ΜΑΚΑΡΙΟΙ ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι, καὶ ὧν ἀπεκαλύφθησαν αἱ ἀμαρτίαι.

2 Μακάριος ἀνὴρ ᾧ οὐ μὴ λογίσῃται Κύριος ἀμαρτίαν, οὐδέ ἐστὶν ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ δόλος.

3 Ὅτι ἐσίγησα, ἐπαλαιώθη τὰ ὀστέα μου, ἀπὸ τοῦ κράζειν με ὅλην τὴν ἡμέραν.

4 Ὅτι ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐβαρύνθη ἐπ' ἐμὲ ἡ χεὶρ σου, ἐστράφην εἰς ταλαιπωρίαν ἐν τῷ ἐμπαγήναί μοι ἄκανθαν.

5 Τὴν ἀνομίαν μου ἐγνώρισα, καὶ τὴν ἀμαρτίαν μου οὐκ ἐκάλυψα.

6 Εἶπα, Ἐξαγορεύσω κατ' ἐμοῦ τὴν ἀνομίαν μου τῷ Κυρίῳ, καὶ σὺ ἀφῆκας τὴν ἀσέβειαν τῆς καρδίας μου.

7 Ὑπὲρ ταύτης προσεύξεται πρὸς σὲ πᾶς ὅσιος, ἐν καιρῷ εὐθέτῳ.

8 Πλὴν ἐν κατακλυσμῷ ὑδάτων πολλῶν, πρὸς αὐτὸν οὐκ ἐγγιούσι.

9 Σὺ μου εἶ καταφυγὴ ἀπὸ θλίψεως τῆς περιεχούσης με, τὸ ἀγαλλιάματά μου, λύτρωσαί με ἀπὸ τῶν κυκλωσάντων με.

10 Συνετιῶ σε, καὶ συμβιβῶ σε ἐν ὁδῷ ταύτῃ ἢ πορεύσῃ, ἐπιστηριῶ ἐπὶ σὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου.

11 Μὴ γίνεσθε ὡς ἵππος καὶ ἡμίονος, οἷς οὐκ ἐστὶ σύνεσις· ἐν κημῷ καὶ

32 Γίνεσθε ἀνδρεῖοι, καὶ σταθεροὶ κατὰ τὰς καρδίας ὅλοι, ὅσοι ἐλπίζετε εἰς τὸν Κύριον.

ΨΑΛ. λα'. XXXI.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ, περὶ συνέσεως.

ΜΑΚΑΡΙΟΙ εἶναι ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων συνεχωρήθησαν αἱ ἀνομίαι, καὶ τῶν ὁποίων ἐξεσκεπάσθησαν τὰ ἀμαρτήματα.

2 Μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου δὲν θέλει μετρήσῃ ἀμαρτίαν ὁ Κύριος, οὔτε εὐρίσκεται δόλος εἰς τὸ στόμα του.

3 (Ἰδὲ) ὅτι ἐγὼ ἐσιώπησα, καθὼς ἂν ἦσαν παλαιὰ τὰ κόκκαλά μου, ἀπὸ τὸ ὅτι ἐφώναζον ὅλην τὴν ἡμέραν.

4 (Καὶ) ἐπειδὴ ἡμέραν καὶ νύκτα κατεβαρύνετο ἐπάνω μου ἡ χεὶρ σου, ἐστράφην (πρὸς σὲ) διὰ τὴν ταλαιπωρίαν μου, ὅτε ἐκαρφώθη εἰς ἐμὲ ἡ ἄκανθα (τοῦ πόνου).

5 Τὴν ἀνομίαν μου (λοιπὸν) ἐφάνέρωσα (εἰς σὲ), καὶ τὴν ἀμαρτίαν μου δὲν ἐκρυψα (ἀπὸ σέ).

6 Ἐγὼ εἶπα, Θέλω ἐξομολογηθῆν διὰ παιδείαν μου τὸ ἀμάρτημά μου εἰς τὸν Κύριον, καὶ σὺ συνεχώρησας τὴν ἀσέβειαν τῆς καρδίας μου.

7 Διὰ τοῦτο καθεὶς ὅσιος θέλει σὲ παρακαλέσῃ εἰς τὸν ἀρμόδιον καιρὸν.

8 Ὡστε, ὅσον καὶ ἂν πλημμυρῶσιν ὑδάτα πολλὰ, δὲν θέλουσι τὸν ἐγγίση.

9 Σὺ εἶσαι τὸ καταφύγιόν μου, (φυλάττον με) ἀπὸ (πᾶσαν) στενοχωρίαν, ἢ ὁποία μὲ περικυκλώνει, ἐλευθέρωσόν με ἀπὸ τοὺς περικυκλουῦντάς μου, σὺ, ὁ ὁποῖος εἶσαι ἡ μόνη χαρὰ μου.

10 Ἐγὼ θέλω σὲ διδάξῃ, καὶ θέλω σοὶ δείξῃ ἐκεῖνον τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ περιπατῆς, καὶ θέλω στηρίξῃ εἰς σὲ τὰ ὀμμάτιά μου.

11 Μὴ γίνεσθε ὡς ὁ ἵππος, μήτε ὡς ὁ ἡμίονος, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουσι λογι-

χαλινῶ τὰς σιαγόνας αὐτῶν ἄγ-
ξαις, τῶν μὴ ἐγγιζόντων πρὸς σέ.

12 Πολλὰ αἱ μάστιγες τοῦ ἁμαρ-
τωλοῦ, τὸν δὲ ἐλπίζοντα ἐπὶ Κύριον
ἔλεος κυκλώσει.

13 Εὐφράνθητε ἐπὶ Κύριον καὶ ἀγαλ-
λιῶσθε δίκαιοι, καὶ καυχᾶσθε πάντες
οἱ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ.

ΨΑΛ. λβ'. XXXII.

ἌΓΑΛΛΙΑΣΘΕ δίκαιοι ἐν Κυρίῳ·
τοῖς εὐθέσι πρέπει αἴνεσις.

2 Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ἐν κι-
θάρα, ἐν ψαλτηρίῳ δεκαχόρδῳ ψά-
λατε αὐτῷ.

3 Ἄσατε αὐτῷ ἄσμα καινόν, καλῶς
ψάλατε αὐτῷ ἐν ἀλαλαγμῷ.

4 Ὅτι εὐθύς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου,
καὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πίστει.

5 Ἀγαπᾷ ἐλεημοσύνην καὶ κρίσιν
ὁ Κύριος· τοῦ ἐλέους Κυρίου πλή-
ρης ἡ γῆ.

6 Τῷ λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστε-
ρεώθησαν, καὶ τῷ πνεύματι τοῦ στό-
ματος αὐτοῦ πᾶσα ἡ δύναμις αὐτῶν.

7 Συνάγων ὡσεὶ ἄσκον ὕδατα θα-
λάσσης, τιθεὶς ἐν θησαυροῖς ἀβύσσους.

8 Φοβηθήτω τὸν Κύριον πᾶσα ἡ γῆ,
ἀπ' αὐτοῦ δὲ σαλευθήτωσαν πάντες
οἱ κατοικοῦντες τὴν οἰκουμένην.

9 Ὅτι αὐτὸς εἶπε, καὶ ἐγενήθησαν·
αὐτὸς ἐνετείλατο, καὶ ἐκτίσθησαν.

10 Κύριος διασκεδάξει βουλὰς ἐθνῶν,
ἀθετεῖ δὲ λογισμοὺς λαῶν, καὶ ἀθετεῖ

κόν, καὶ πρέπει νὰ σφίγγῃς τὰς σια-
γόνας τῶν μὲ καπίστριον καὶ χαλι-
νᾶριον, διότι (ἀλλέως) δὲν πλησιάζου-
σιν εἰς σέ.

12 Πολλὰ παιδεῖαι θέλουσιν ἔλθῃ
εἰς τὸν ἁμαρτωλόν, ὅποιος ὅμως ἐλ-
πίζει εἰς τὸν Κύριον, ἐκεῖνον θέλει
τὸν περικυκλώσῃ ἔλεος.

13 Εὐφράνθητε διὰ τὸν Κύριον καὶ
ἀγαλλιᾶσθε, ὡ δίκαιοι, καὶ καυχᾶσθε
ὅλοι, ὅσοι ἔχετε ὀρθὴν καρδίαν.

ΨΑΛ. λβ'. XXXII.

ἘΠΑΙΝΕΣΑΤΕ μὲ χαρὰν, ὡ δί-
καιοι, τὸν Κύριον· (διότι) εἰς τοὺς
δικαίους (ἀνθρώπους) ἀρμόζει τὸ νὰ
ἐπαινῶσι τὸν Κύριον.

2 Δοξολογεῖτε εὐχαρίστως τὸν Κύ-
ριον μὲ κιθάραν, μὲ δεκάχορδον ψαλ-
τήριον ψάλατε (δόξαν) εἰς αὐτόν.

3 Μελωδήσατε εἰς αὐτὸν νέον με-
λώδημα, καλῶς ψάλατε εἰς αὐτόν
μὲ χαρμόσυνον φωνήν.

4 Διότι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου εἶναι
ὀρθός, καὶ ὅλα τὰ ἔργα του εἶναι
πιστά.

5 Ἀγαπᾷ τὴν ἐλεημοσύνην καὶ τὴν
δικαιοσύνην ὁ Κύριος· καὶ ἀπὸ τὸ
ἔλεος τοῦ Κυρίου εἶναι γεμάτη ἡ γῆ.

6 Μὲ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ἐγέν-
οντο στερεοὶ οἱ οὐρανοὶ, καὶ μὲ τὸ
ἐμφύσημα τοῦ στόματός του (συνίστα-
ται) ὅλη ἡ δύναμις τῶν.

7 Αὐτὸς συνήγαγε τὰ νερὰ τῆς θα-
λάσσης (εἰς ἓν), ὡς εἰς (ἓνα) ἄσκον,
καὶ ἔβαλε τὰς ἀβύσσους ὡς εἰς
ταμεῖον.

8 Ἄς φοβηθῇ (λοιπὸν) τὸν Κύριον
ὅλη ἡ γῆ, καὶ ἄς τὸν εὐλαβηθῶσι
τρέμοντες ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς οἰκου-
μένης.

9 Ἐπειδὴ αὐτὸς εἶπε (λόγον), καὶ
αὐτὰ ἔγιναν· αὐτὸς προσέταξε, καὶ
αὐτὰ ἔλαβον ὑπαρξιν.

10 Ὁ Κύριος διαλύει τὰς βουλὰς
τῶν ἐθνῶν, καὶ ἀκύρους ἀποκαθιστᾷ

βουλὰς ἀρχόντων.

11 Ἡ δὲ βουλή τοῦ Κυρίου εἰς τὸν αἰῶνα μένει, λογισμοὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

12 Μακάριον τὸ ἔθνος οὗ ἐστὶ Κύριος ὁ Θεὸς αὐτοῦ, λαὸς ὃν ἐξελέξατο εἰς κληρονομίαν ἑαυτῶ.

13 Ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος, εἶδε πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων·

14 Ἐξ ἐτοίμου κατοικητηρίου αὐτοῦ, ἐπέβλεψεν ἐπὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν.

15 Ὁ πλάσας κατὰ μόνας τὰς καρδίας αὐτῶν, ὁ συνιεὶς εἰς πάντα τὰ ἔργα αὐτῶν.

16 Οὐ σώζεται βασιλεὺς διὰ πολλὴν δύναμιν, καὶ γίγας οὐ σωθήσεται ἐν πλήθει ἰσχύος αὐτοῦ.

17 Ψευδὴς ἵππος εἰς σωτηρίαν, ἐν δὲ πλήθει δυνάμεως αὐτοῦ οὐ σωθήσεται.

18 Ἴδου οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτὸν, τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

19 Ῥύσασθαι ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς αὐτῶν, καὶ διαθρέψαι αὐτοὺς ἐν λιμῶ.

20 Ἡ ψυχὴ ἡμῶν ὑπομενεῖ τῷ Κυρίῳ, ὅτι βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς ἡμῶν ἐστίν.

21 Ὅτι ἐν αὐτῷ εὐφρανθήσεται ἡ καρδία ἡμῶν, καὶ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ ἠλπίσαμεν.

22 Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ.

τοὺς λογισμοὺς τῶν λαῶν, καὶ ἀνατρέπει τοὺς στοχασμοὺς τῶν ἀρχόντων.

11 Ἡ βουλή ὅμως τοῦ Κυρίου μένει αἰωνίως, καὶ οἱ διαλογισμοὶ τῆς καρδίας του (διαμένουσιν) ἀπὸ γενεῶν εἰς γενεάν.

12 Μακάριον εἶναι τὸ ἔθνος, τοῦ ὁποίου Θεὸς εἶναι ὁ Κύριος, (μακάριος) ὁ λαὸς τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐδιάλεξεν ὡς κληρονομίαν του.

13 Ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὁ Κύριος ἔστρεψε τὸ ὄμμα του, καὶ εἶδε ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος·

14 Ἀπὸ τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον ἠτοίμασε διὰ κατοικίαν του, ἐθεώρησεν ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς γῆς.

15 Ὁ ὁποῖος καὶ τὰς καρδίας αὐτῶν ἰδιαίτερος ἐπλασε, καὶ ὅλα των τὰ ἔργα καλῶς γνωρίζει.

16 Ὁ βασιλεὺς δὲν διασώζεται διὰ τὸ πολὺ του στράτευμα, καὶ ὁ γίγας δὲν ἐλευθεροῦται διὰ τὴν πολλὴν του ἀνδρείαν.

17 Μάταιος εἶναι ὁ ἵππος πρὸς φύλαξιν, οὔτε μὲ τὴν πολλὴν του δύναμιν θέλει σωθῆ.

18 Βεβαίως ὅμως τὰ ὄμματα τοῦ Κυρίου (ἀποβλέπουσιν) εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸν φοβοῦνται, καὶ εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐλπίζουσιν εἰς τὸ ἔλεός του·

19 Διὰ τὴν λυτρώσιν τὰς ψυχὰς των ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ τὴν τοὺς διαθρέψιν εἰς καιρὸν πείνας.

20 Ἡ ψυχὴ ἡμῶν θέλει ὑπομένη διὰ τὸν Κύριον, διότι εἶναι βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς ἡμῶν.

21 Διότι εἰς αὐτὸν θέλει εὐφρανθῆ ἡ καρδία μας, καὶ εἰς τὸ ἅγιόν του ὄνομα ἠλπίσαμεν.

22 Ἴσθε τὴν ἐλπίδα, Κύριε, εἰς ἡμᾶς τὸ ἔλεός σου, καθὼς ἡμεῖς ἐλπίζομεν εἰς σέ.

ΨΑΛ. λγ'. XXXIII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβὶδ, ὅτε ἠλλοίωσε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐναντίον Ἀβιμέλεχ, καὶ ἀπέλυσεν αὐτὸν, καὶ ἀπῆλθεν.

ΕΥΛΟΓΗΣΩ τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ, διαπαντὸς ἢ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν τῷ στόματί μου.

2 Ἐν τῷ Κυρίῳ ἐπαινεθήσεται ἡ ψυχὴ μου· ἀκουσάτωσαν πρᾶεῖς, καὶ εὐφρανθήτωσαν.

3 Μεγαλύνετε τὸν Κύριον σὺν ἔμοι, καὶ ὑψώσωμεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τὸ αὐτό.

4 Ἐξεζήτησα τὸν Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου, καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεών μου ἔρρύσατό με.

5 Προσέλθετε πρὸς αὐτὸν, καὶ φωτισθήτε, καὶ τὰ πρόσωπα ὑμῶν οὐ μὴ καταισχυνθῆ.

6 Οὗτος ὁ πτωχὸς ἐκέκραξε, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτοῦ, καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτοῦ ἔσωσεν αὐτόν.

7 Παρεμβαλεῖ ἄγγελος Κυρίου κύκλῳ τῶν φοβουμένων αὐτόν, καὶ ῥύσεται αὐτούς.

8 Γεύσασθε καὶ ἴδετε, ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος, μακάριος ἀνὴρ ὃς ἐλπίζει ἐπ' αὐτόν.

9 Φοβήθητε τὸν Κύριον πάντες οἱ ἅγιοι αὐτοῦ, ὅτι οὐκ ἔστιν ὑστέρημα τοῖς φοβουμένοις αὐτόν.

10 Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπέινασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ.

11 Δεῦτε τέκνα, ἀκούσατέ μου, φόβον Κυρίου διδάξω ὑμᾶς.

12 Τίς ἐστὶν ἄνθρωπος ὃς, θέλων ζῶν, ἀγαπῶν ἡμέρας ἰδεῖν ἀγάθας;

13 Παῦσον τὴν γλῶσσάν σου ἀπὸ κακοῦ, καὶ χεῖλη σου τοῦ μὴ λαλήσαι δόλον.

ΨΑΛ. λγ'. XXXIII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ, ὅπταν μετέβαλε τὸ πρόσωπόν του ἔμπροσθεν τοῦ Ἀβιμέλεχ, καὶ τὸν ἀφῆκεν ἐλεύθερον, καὶ ἀνεχώρησεν.

ἘΓΩ θέλω εὐλογῆ τὸν Κύριον εἰς πάντα καιρὸν, ἀκαταπαύστως θέλει εἶναι ὁ ἔπαινός του εἰς τὸ στόμα μου.

2 Διὰ τὸν Κύριον θέλει ἐπαινεθῆ ἡ ψυχὴ μου· ἄς ἀκούσωσι (τοῦτο) οἱ πρᾶοι (ἄνθρωποι) καὶ ἄς εὐφρανθῶσι.

3 Μεγαλύνετε τὸν Κύριον ὁμοῦ μὲ ἐμὲ, καὶ ἄς ὑψώσωμεν τὸ ὄνομά του ὅλοι ὁμοῦ.

4 Τὸν Κύριον ἐζήτησα ἐπιμελῶς, καὶ μοῦ ἤκουσε, καὶ μὲ ἔσωσεν ἀπὸ ὅλας μου τὰς θλίψεις.

5 Πλησιάσατε εἰς αὐτόν, καὶ θέλετε φωτισθῆ, καὶ τὰ πρόσωπά σας δὲν θέλουσιν ἐντραπῆ.

6 Οὗτος ὁ πτωχὸς ἐφώναξε, καὶ τοῦ ἤκουσεν ὁ Κύριος, καὶ ἀπὸ ὅλας του τὰς στενοχωρίας τὸν ἠλευθέρωσεν.

7 Ἄγγελος Κυρίου θέλει περικυκλώσῃ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὸν φοβοῦνται, καὶ θέλει τοὺς ἐλευθερώσῃ.

8 Δοκιμάσατε, καὶ καταλάβετε, πόσον καλὸς εἶναι ὁ Κύριος, μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὃ ὅποιος ἐλπίζει εἰς αὐτόν.

9 Φοβήθητε τὸν Κύριον ὅλοι σεῖς οἱ ἅγιοί του, διότι ἀπὸ τίποτε δὲν ὑστεροῦνται, ὅσοι τὸν φοβοῦνται.

10 Οἱ πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπέινασαν, ὅσοι ὅμως ζητοῦσι τὸν Κύριον, δὲν θέλουσι στερηθῆ κίβνεν καλόν.

11 Ἐλθετε, τέκνα, ἀκούσατέ μου, φόβον Κυρίου θέλω σᾶς διδάξῃ.

12 Τίς εἶναι (ἀπὸ σᾶς) φιλόζωος ἄνθρωπος, καὶ ὃ ὅποιος ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ ἡμέρας εὐτυχεῖς;

13 Σὺ (ὃ τοιοῦτος) παῦσον τὴν γλῶσσαν σου ἀπὸ κακίας, καὶ τὴν χεῖλη σου ἀπὸ τὸ νὰ ὁμιλῶσι δολιότητα.

14 Ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ, καὶ ποιήσον ἀγαθόν· ζήτησον εἰρήνην, καὶ διώξον αὐτήν.

15 Ὁφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ δικαίους, καὶ ὦτα αὐτοῦ εἰς δέησιν αὐτῶν.

16 Πρόσωπον δὲ Κυρίου ἐπὶ ποιούντας κακὰ, τοῦ ἐξολοθρεῦσαι ἐκ γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

17 Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν, καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτῶν ἐρρύσατο αὐτούς.

18 Ἐγγὺς Κύριος τοῖς συντετριμμένοις τὴν καρδίαν, καὶ τοὺς ταπεινοὺς τῷ πνεύματι σώσει.

19 Πολλὰ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων, καὶ ἐκ πασῶν αὐτῶν ρύσεται αὐτοὺς ὁ Κύριος.

20 Φυλάσσει Κύριος πάντα τὰ ὀστέα αὐτῶν, ἐν ἑξ αὐτῶν οὐ συντριβήσεται.

21 Θάνατος ἀμαρτωλῶν πονηρὸς, καὶ οἱ μισοῦντες τὸν δίκαιον πλημμελήσουσι.

22 Λυτρώσεται Κύριος ψυχὰς δούλων αὐτοῦ, καὶ οὐ μὴ πλημμελήσουσι πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπ' αὐτόν.

ΨΑΛ. λδ'. XXXIV.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΔΙΚΑΣΟΝ, Κύριε, τοὺς ἀδικοῦντάς με· πολέμησον τοὺς πολεμοῦντάς με.

2 Ἐπιλαβοῦ ὄπλου καὶ θυρεοῦ, καὶ ἀνάστηθι εἰς τὴν βοήθειάν μου.

3 Ἐκχεον ῥομφαίαν, καὶ σύγκλεισον ἐξεναντίας τῶν καταδιωκόντων με· εἶπὸν τῇ ψυχῇ μου, Σωτηρία σου εἰμὶ ἐγώ.

4 Αἰσχυρθήτωσαν, καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου.

5 Ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω,

14 Ἀπομακρύνθητι ἀπὸ τὸ κακόν, καὶ κάμε καλόν· ζήτησον τὴν εἰρήνην, καὶ ἀκολούθει εἰς αὐτήν πάντοτε.

15 Τὰ ὄμματα τοῦ Κυρίου εἶναι (προσεκτικὰ) ἐπάνω εἰς τοὺς δικαίους, καὶ τὰ ὦτια του ἀνοικτὰ εἰς τὴν δέησιν των.

16 Τὸ πρόσωπον ὅμως τοῦ Κυρίου εἶναι φοβερόν εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι κάμνουσι κακὰ, διὰ νὰ ἐξολοθρεύσῃ ἀπὸ τὴν γῆν τὴν ἐνθύμησιν των.

17 Οἱ δίκαιοι ἐφώνησαν, καὶ ὁ Κύριος τοὺς ἤκουσε, καὶ ἀπὸ ὅλας των τὰς στενοχωρίας τοὺς ἔσωσεν.

18 Ὁ Κύριος εἶναι πλησίον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἔχουσι τὴν καρδίαν συντετριμμένην, καὶ σώζει τοὺς ἔχοντας τὸ πνεῦμα τεταπεινωμένον.

19 Πολλὰς θλίψεις ἔχουσιν οἱ δίκαιοι, καὶ ἀπὸ ὅλας αὐτὰς θέλει τοὺς ἐλευθερώσῃ ὁ Κύριος.

20 Ὅλα τὰ κόκκαλά των (οὕτω) διαφυλάττει ὁ Κύριος, (ὥστε) κἀνὲν ἀπὸ αὐτὰ δὲν θέλει συντριφθῆ.

21 Ὁ θάνατος τῶν ἀμαρτωλῶν γίνεται πονηρὸς, καὶ ὅσοι μισοῦσι τὸν δίκαιον θέλουσιν ἀμαρτήσῃ.

22 Ὁ Κύριος θέλει σῶσῃ τὰς ψυχὰς τῶν δούλων του, καὶ δὲν θέλουσιν ἀμαρτήσῃ ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐλπίζουσιν εἰς αὐτόν.

ΨΑΛ. λδ'. XXXIV.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΚΡΙΝΟΝ, Κύριε, ἐκείνους, οἱ ὅποιοι με ἀδικοῦσι· πολέμησον ἐκείνους, οἱ ὅποιοι με πολεμοῦσι.

2 Πιάσον ὄπλον καὶ ἀσπίδα, καὶ σηκώθητι εἰς βοήθειάν μου.

3 Γύμνωσον τὴν ῥομφαίαν σου, καὶ κλείσον τὴν διάβασιν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι με κυνηγοῦσιν· εἶπε εἰς τὴν ψυχὴν μου, Ἐγὼ εἶμαι ἡ σωτηρία σου.

4 Ἄς αἰσχυρθῶσι καὶ ἄς ἐντραπήωσιν, ὅσοι ζητοῦσι τὴν ψυχὴν μου.

5 Ἄς ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ ὀπίσω

καὶ καταισχυνήτωσαν οἱ λογιζόμενοι
μοι κακία.

6 Γενηθήτωσαν ὡσεὶ χοῦς κατὰ
πρόσωπον ἀνέμου, καὶ ἄγγελος Κυ-
ρίου ἐκθλίβων αὐτούς.

7 Γενηθήτω ἡ ὁδὸς αὐτῶν σκοτός
καὶ ὀλισθημικα, καὶ ἄγγελος Κυρίου
καταδιώκων αὐτούς.

8 Ὅτι δωρεὰν ἔκρυψάν μοι δια-
φθορὰν παγίδος αὐτῶν, μάτην ὠνείδι-
σαν τὴν ψυχὴν μου.

9 Ἐλθέτω αὐτῷ παγίς ἣν οὐ γι-
νώσκει, καὶ ἡ θήρα ἣν ἔκρυψε συλλα-
βέτω αὐτόν, καὶ ἐν τῇ παγίδι πεσεῖ-
ται ἐν αὐτῇ.

10 Ἡ δὲ ψυχὴ μου ἀγαλλιάσεται
ἐπὶ τῷ Κυρίῳ, τερφθήσεται ἐπὶ τῷ
σωτηρίῳ αὐτοῦ.

11 Πάντα τὰ ὀστέα μου ἐρουῖσι,
Κύριε, Κύριε, τίς ὅμοιός σοι;

12 Ῥυόμενος πτωχὸν ἐκ χειρὸς στε-
ρεωτέρων αὐτοῦ, καὶ πτωχὸν καὶ
πένητα ἀπὸ τῶν διαρπαζόντων αὐτόν.

13 Ἀναστάντες μοι μάρτυρες ἄδι-
κοι, ἃ οὐκ ἐγίνωσκον ἠρώτων με.

14 Ἀνταπεδίδοσάν μοι πονηρὰ ἀντὶ
ἀγαθῶν, καὶ ἀτεκνίαν τῇ ψυχῇ μου.

15 Ἐγὼ δὲ, ἐν τῷ αὐτοῦ παρεν-
σχεῖν μοι, ἐνεδυόμην σάκκον·

16 Καὶ ἐταπείνουν ἐν νηστείᾳ τὴν
ψυχὴν μου, καὶ ἡ προσευχὴ μου εἰς
κόλπον μου ἀποστραφήσεται.

17 Ὡς πλησίον, ὡς ἀδελφῷ ἡμε-
τέρῳ, οὕτως εὐηρέστουν, ὡς πενθῶν
καὶ σκυθρωπάζων, οὕτως ἐταπεινού-
μην.

καὶ ἅς καταισχυνηθῶσιν ἐκεῖνοι, οἱ
ὁποῖοι διαλογίζονται κακία δι' ἐμέ.

6 Ἄς γένωνται ὡς ὁ κοινορτὸς ὁ
εἰς τὸν ἄνεμον ἐκτεθειμένος, καὶ ὁ
ἄγγελος τοῦ Κυρίου ἅς τοὺς κατα-
θλίβη.

7 Ἄς γένη ὁ δρόμος τῶν σκοτεινῶν
καὶ ὀλισθηρῶν, καὶ ἅς τοὺς καταδιώκῃ
ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου.

8 Διότι ἀναίτιως ἔστησαν κατ'
ἐμοῦ κρυφίως τὴν θανατηφόρον πα-
γίδα τῶν, καὶ ἀναίτιως ὠνείδισαν
τὴν ψυχὴν μου.

9 Ἄς ἀκολουθήσῃ εἰς αὐτόν παγίς,
τὴν ὁποίαν δὲν ἰξεύρει, καὶ ἅς τὸν
πιάσῃ ἡ παγίς, τὴν ὁποίαν κρυφίως
ἔστησε (διὰ τὴν πιάσῃ ἄλλους), καὶ
εἰς αὐτὴν τὴν παγίδα ἅς πέσῃ.

10 Ὅμως ἡ ψυχὴ μου θέλει εὐ-
φρανθῆ διὰ τὸν Κύριον, καὶ θέλει
χαρῆ διὰ τὴν παρ' αὐτοῦ σωτηρίαν.

11 Ὅλα τὰ κόκκαλά μου θέλουσιν
εἶπῃ, Κύριε, Κύριε, τίς εἶναι ὅμοιός
σου;

12 (Σὺ εἶσαι ἐκεῖνος) ὁ ὁποῖος σώζει
τὸν πτωχὸν ἀπὸ τὴν χεῖρα τῶν δυ-
νακωτέρων του, καὶ τὸν πτωχὸν καὶ
τὸν ἄπορον ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι
τὸν διαρπάζουσιν.

13 Ἐσηκώθησαν κατ' ἐμοῦ μάρτυρες
ἄδικοι, καὶ ἠρώτων με ἐκεῖνα, τὰ
ὁποῖα δὲν ἴξευρον.

14 Ἀνταπέδωκαν εἰς ἐμὲ κακὰ ἀντὶ
ἀγαθῶν, καὶ ἀτεκνίαν εἰς τὴν ψυχὴν
μου.

15 Ἐγὼ ὅμως, ὅτε αὐτοὶ μὲ ἠν-
ώχλουν, ἐνεδυόμην σάκκον·

16 Καὶ μὲ τὴν νηστείαν ἐταλαιπώ-
ρουν τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐστρέφετο
μυστικῶς εἰς τὸν κόλπον μου ἡ
προσευχὴ μου.

17 Διῆγον εὐαρέστως μὲ καθένα
αὐτῶν ὡς εἴαν ἦτον οἰκειότατος φίλος,
ὡς εἴαν ἦτον ἀδελφός μου, καὶ μὲ
τοιιοῦτον τρόπον ἐφερόμην ταπεινό-
τατα, καθὼς εἴαν εἶχον πένθος, καὶ
ἤμην κατηφής.

18 Καὶ κατ' ἐμοῦ εὐφράνθησαν, καὶ συνήχθησαν ἐπ' ἐμὲ μίστιγες, καὶ οὐκ ἔγνωσαν.

19 Διεσχίσθησαν, καὶ οὐ κατενύγησαν· ἐπέειράσαν με, ἐξεμυκτήρισάν με μυκτηρισμῶ, ἔβρυξαν ἐπ' ἐμὲ τοὺς ὀδόντας αὐτῶν.

20 Κύριε, πότε ἐπόψῃ; ἀποκατάστησον τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τῆς κακουργίας αὐτῶν, ἀπὸ λεόντων τὴν μονογενῆ μου.

21 Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἐκκλησίᾳ πολλῇ, ἐν λαῶ βαρεῖ αἰνέσω σε.

22 Μὴ ἐπιχαρείησάν μοι οἱ ἐχθραίνοντές μοι ἀδίκως, οἱ μισοῦντες με δωρεάν, καὶ διανεύοντες ὀφθαλμοῖς.

23 Ὅτι μοι μὲν εἰρηνικὰ ἐλάλουν, καὶ ἐπ' ὀργὴν δόλους διελογίζοντο.

24 Καὶ ἐπλάτυναν ἐπ' ἐμὲ τὸ στόμα αὐτῶν, εἶπον, Εὖγε, εὖγε, εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν.

25 Εἶδες, Κύριε, μὴ παρασιωπήσης· Κύριε, μὴ ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ.

26 Ἐξεγέρθητι, Κύριε, καὶ πρόσχες τῇ κρίσει μου, ὁ Θεός μου, καὶ ὁ Κύριός μου, εἰς τὴν δίκην μου.

27 Κρίνον με, Κύριε, κατὰ τὴν δικαιοσύνην σου, Κύριε ὁ Θεός μου, καὶ μὴ ἐπιχαρείησάν μοι.

28 Μὴ εἴποισαν ἐν καρδίαις αὐτῶν, Εὖγε, εὖγε, τῇ ψυχῇ ἡμῶν· μηδὲ εἴποιεν, Κατεπίομεν αὐτόν.

29 Λίσχυνθείησαν καὶ ἐντραπήησαν ἅμα οἱ ἐπιχαίροντες τοῖς κακοῖς μου.

18 Ἄλλ' οὗτοι εἰς ταύτην μου τὴν θλίψιν εὐφράνθησαν καὶ συνηθροίσθησαν κατ' ἐμοῦ, ὡς σκληραὶ πληγαὶ, χωρὶς νὰ ἰξεύρω (τὴν αἰτίαν).

19 Διεφθάρησαν, πλὴν δὲν ἦλθον εἰς κατάνυξιν· μὲ ἠνώχλησαν, μὲ κατεφρόνησαν καθ' ὑπερβολὴν, καὶ ἔτριζον κατ' ἐμοῦ τοὺς ὀδόντας των.

20 Κύριε, πότε θέλεις ἰδεῖν (αὐτά); βάλε εἰς τὸν τόπον τῆς τῆν ψυχὴν μου, ἐλευθέρωσον αὐτὴν ἀπὸ τῆν κακουργίαν των, (ἐλευθέρωσον) τὴν μεμονωμένην μου (ψυχὴν) ἀπὸ λεόντων.

21 Ἐγὼ θέλω σὲ δοξολογήσει παρρησίᾳ μέσα εἰς πολλὴν συνέλευσιν, καὶ θέλω σὲ ἐπαινέσει εἰς μεγάλην ἀνθρώπων συνάθροισιν.

22 Ἄς μὴ χαιρεκακήσωσι δι' ἐμὲ ὅσοι μὲ ἐχθρεύονται ἀδίκως, καὶ ὅσοι μὲ μισοῦσιν ἀναιτίως, καὶ κάμνουσι νεύματα μετὰ ὀμματαίων (ὡς φίλοι).

23 Διότι αὐτοὶ εἰς ἐμὲ μὲν ἐλάλουν μὲ εἰρηνικὸν τρόπον, ὅμως, ὅτε ὠργίζοντο, ἐσκέπτοντο δολιότητος κατ' ἐμοῦ.

24 Καὶ ἐπλάτυναν κατ' ἐμοῦ τὸ στόμα των, καὶ εἶπον, Εὖγε, εὖγε, μὲ τὰ ὀμμάτιά μας εἶδομεν (τὸν σκοπὸν των).

25 Βλέπεις, Κύριε, μὴ τὸ περάσης μὲ σιωπὴν· Κύριε, μὴ μακρυνθῆς ἀπὸ ἐμέ.

26 Σηκώθητι, Κύριε, βάλε προσοχὴν, ὦ Θεέ μου, εἰς τὴν κρίσιν μου, καὶ (κάμε) τὴν ἐκδίκησίν μου, Κύριέ μου.

27 Κρίνον με, Κύριε, κατὰ τὴν δικαιοσύνην σου, Κύριε ὁ Θεός μου, καὶ ἄς μὴ χαιρεκακήσωσι δι' ἐμέ.

28 Ἄς μὴ εἴπωσιν εἰς τὰς καρδίας των, Εὖγε, εὖγε, εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ψυχῆς μας· μήτε ἄς εἴπωσι, Τὸν κατεπίομεν.

29 Ἄς ἐντραπῶσι κατησχυμμένοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι χαίρουσι διὰ τὰ κακά μου.

30 Ἐνδυσάσθωσαν αἰσχύνην καὶ ἐντροπήν, οἱ μεγαλοῤῥήμονοῦντες ἐπ' ἐμέ.

31 Ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν οἱ θέλοντες τὴν δικαιοσύνην μου, καὶ εἰπάτωσαν διαπαντός, Μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ θέλοντες τὴν εἰρήνην τοῦ δούλου αὐτοῦ.

32 Καὶ ἡ γλῶσσά μου μελετήσῃ τὴν δικαιοσύνην σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὸν ἔπαιμόν σου.

ΨΑΛ. ΛΕ'. XXXV.

Εἰς τὸ τέλος, τῷ παιδί Κυρίου, τῷ Δαβίδ.

ΦΗΣΙΝ ὁ παράνομος τοῦ ἀμαρτάνειν ἐν ἑαυτῷ, οὐκ ἔστι φόβος Θεοῦ ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

2 Ὅτι ἐδόλωσεν ἐνώπιον αὐτοῦ, τοῦ εὐρεῖν τὴν ἀνομίαν αὐτοῦ, καὶ μισῆσαι.

3 Τὰ ῥήματα τοῦ στόματός αὐτοῦ ἀνομία καὶ δόλος, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι τοῦ ἀγαθῦναι.

4 Ἀνομίαν διελογίσατο ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ, παρέστη πάσῃ ὁδῷ οὐκ ἀγαθῇ, κακία δὲ οὐ προσώχθισε.

5 Κύριε, ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ἔλεός σου, καὶ ἡ ἀλήθειά σου ἕως τῶν νεφελῶν.

6 Ἡ δικαιοσύνη σου ὡς ὄρη Θεοῦ, τὰ κρίματά σου ἄβυσσος πολλή.

7 Ἀνθρώπους καὶ κτήνη σώσεις, Κύριε· ὡς ἐπλήθυνας τὸ ἔλεός σου ὁ Θεός·

8 Οἱ δὲ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν σκέπη τῶν πτερύγων σου ἐλπιούσι.

9 Μεθυσθήσονται ἀπὸ πίότητος οἴκου σου, καὶ τὸν χειμάρρου τῆς τροφῆς σου ποτιεῖς αὐτούς.

30 Ἄς σκεπαθῶσιν ἀπὸ αἰσχύνην καὶ ἐντροπήν, ὅσοι λαλοῦσι μεγάλους λόγους κατ' ἐμοῦ.

31 Ἄς εὐφρανθῶσιν ὅμως καὶ ἄς χαρῶσιν, ὅσοι ἐπιθυμοῦσι τὴν ἀθωότητά μου, καὶ ἀκαταπαύστως ἄς λέγωσιν, Ἄς εἶναι μέγας ὁ Κύριος, ὅσοι θέλουσι τὴν εἰρήνην τοῦ δούλου του.

32 Τότε θέλει μελετήσῃ ἡ γλῶσσα μου τὴν δικαιοσύνην σου, καὶ τὸν ἔπαιμόν σου ὅλην τὴν ἡμέραν.

ΨΑΛ. ΛΕ'. XXXV.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ, δούλου τοῦ Κυρίου.

Ὁ ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ ἀποφασίζει καθ' ἑαυτὸν νὰ ἀμαρτάνῃ (λέγων, ὅτι) φόβος Θεοῦ δὲν εἶναι ἔμπροσθεν τῶν ὀμμάτων του.

2 Ὅθεν καὶ δόλον μεταχειριζόμενος καθ' ἑαυτὸν, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀμαρτίαν του, καὶ νὰ τὴν μισῆσῃ.

3 Τὰ λόγια τοῦ στόματός του εἶναι ἀνομία καὶ δόλος, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐννοήσῃ, ὥστε νὰ πράξῃ κακόν.

4 Ἀνομίαν διαλογίζεται ἐπάνω εἰς τὸν κράββατόν του, εἰς πάντα κακὸν δρόμον στέκεται, καὶ δὲν μισεῖ τὸ κακόν.

5 Κύριε, ἕως τὸν οὐρανὸν (φθάνει) τὸ ἔλεός σου, καὶ ἡ ἀλήθειά σου ἕως τὰ νέφη.

6 Ἡ δικαιοσύνη σου εἶναι ὡς τὰ (ὑψηλότερα) βουνὰ τοῦ Θεοῦ, αἱ κρίσεις σου εἶναι βαθυτάτη ἄβυσσος.

7 Τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ κτήνη σὺ διαφυλάττεις, Κύριε· τόση πολλὴ εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία σου, ὦ Θεέ·

8 Ὅμως τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἐλπίζει (ἰδιαιτέρως) εἰς τὴν σκιὰν τῶν πτερύγων σου.

9 Αὐτοὶ θέλουσι χορτάσῃ κατὰ κόρον ἀπὸ τὴν λιπαρότητα τοῦ οἴκου σου, καὶ σὺ θέλεις τοὺς ποτίσῃ ἀπὸ τὸν ποταμὸν τῆς τροφῆς σου.

10 Ὅτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς, ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς.

11 Παράτεινον τὸ ἔλεός σου τοῖς γινώσκουσί σε, καὶ τὴν δικαιοσύνην σου τοῖς εὐθέσι τῆ καρδία.

12 Μὴ ἐλθέτω μοι πούς ὑπερηφάνιας, καὶ χεὶρ ἀμαρτωλοῦ μὴ σαλεύσαι με.

13 Ἐκεῖ ἔπεσον πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν· ἐξώσθησαν, καὶ οὐ μὴ δύνωνται στῆναι.

ΨΑΛ. λς'. XXXVI.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΜΗ' παραζήλου ἐν πονηρευομένοις, μηδὲ ζήλου τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνομίαν.

2 Ὅτι ὡσεὶ χόρτος ταχὺ ἀποξηρανθήσονται, καὶ ὡσεὶ λάχανα χλόης ταχὺ ἀποπεσοῦνται.

3 Ἐλπισον ἐπὶ Κύριον, καὶ ποίει χρηστότητα, καὶ κατασκήνου τὴν γῆν, καὶ ποιμανθήσῃ ἐπὶ τῷ πλούτῳ αὐτῆς.

4 Κατατρύφησον τοῦ Κυρίου, καὶ δώσει σοὶ τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας σου.

5 Ἀποκάλυψον πρὸς Κύριον τὴν ὁδόν σου, καὶ ἔλπισον ἐπ' αὐτόν, καὶ αὐτὸς ποιήσει.

6 Καὶ ἐξοίσει ὡς φῶς τὴν δικαιοσύνην σου, καὶ τὸ κρίμά σου ὡς μεσημβρίαν.

7 Ὑποτάγηθι τῷ Κυρίῳ, καὶ ἰκέτευσον αὐτόν, μὴ παραζήλου ἐν τῷ κατευοδουμένῳ ἐν τῇ ὁδῷ αὐτοῦ, ἐν ἀνθρώπῳ ποιοῦντι παρανομίαν.

8 Παῦσαι ἀπὸ ὀργῆς, καὶ ἐγκατάλιπε θυμόν, μὴ παραζήλου ὥστε πονηρεύεσθαι.

9 Ὅτι οἱ πονηρευόμενοι ἐξολοθρευθήσονται, οἱ δὲ ὑπομένοντες τὸν Κύ-

10 Διότι εἰς σὲ εἶναι ἡ βρύσις τῆς ζωῆς, καὶ μετὸ φῶς σου θέλομεν ἰδῆ τὸ φῶς.

11 Ἐξάπλωσον τὸ ἔλεός σου εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σὲ γνωρίζουσι, καὶ τὴν δικαιοσύνην σου εἰς τοὺς ἔχοντας ὀρθὴν καρδίαν.

12 Ἄς μὴ προσχωρήσῃ πρὸς ἐμὲ τῶν ὑπερηφάνων ὁ πούς, καὶ τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἡ χεὶρ ἄς μὴ με σαλεύσῃ.

13 Ἐκεῖ ἔπεσον ὅλοι οἱ ἐργάται τῆς ἀνομίας· καὶ ἀπεδιώχθησαν με βίαν, ὥστε δὲν δύνανται νὰ σταθῶσι.

ΨΑΛ. λς'. XXXVI.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΜΗ' παρακινήσαι εἰς μίμησιν τῶν πονηρῶν, καὶ μὴ ζηλεύσης τοὺς πράττοντας τὴν ἀνομίαν·

2 Διότι ὡς ὁ χόρτος θέλουσι ξηρανθῆ ταχέως, καὶ ὡς τὰ χλωρὰ λάχανα ταχέως θέλουσι πέσῃ.

3 Ἐλπίζε εἰς τὸν Κύριον, καὶ κάμνε κάλον, καὶ θέλεις κατοικήσῃ τὴν γῆν, καὶ θέλεις βοσκηθῆ μετὸν πλουτόν της.

4 Ἀπόλαυσον τὸν Κύριον, καὶ θέλει δώσῃ εἰς σὲ τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας σου.

5 Φανέρωσον πρὸς τὸν Κύριον τὰ διαβήματά σου, καὶ ἔλπισον εἰς αὐτόν, καὶ αὐτὸς θέλει πράξῃ (τὰ συμφέροντα).

6 Καὶ θέλει παρρησιάσῃ τὴν δικαιοσύνην σου λαμπρὰν ὡς τὸ φῶς, καὶ τὴν κρίσιν σου ὡς τὸ μεσημέριον.

7 Ὑποτάχθητι εἰς τὸν Κύριον, καὶ παρακάλεσαί τον, καὶ μὴ μιμῆσαι ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου τάχα εὐοδοῦνται τὰ κινήματα, καὶ τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος πράττει παρανομίαν.

8 Παῦσαι ἀπὸ τὴν ὀργὴν, καὶ ἄφες τὸν θυμόν, μὴ παρακινήσαι ἀπὸ ἀχρεῖον ζῆλον διὰ νὰ κάμνης κακόν.

9 Διότι οἱ κακοποιοὶ θέλουσιν ἐξολοθρευθῆ, ὅσοι ὅμως ὑπομένουσι διὰ

ριον, αὐτοὶ κληρονομήσουσι γῆν.

10 Καὶ ἔτι ὀλίγον, καὶ οὐ μὴ ὑπάρξη ὁ ἁμαρτωλὸς, καὶ ζητήσεις τὸν τόπον αὐτοῦ, καὶ οὐ μὴ εὖρης.

11 Οἱ δὲ πραεῖς κληρονομήσουσι γῆν, καὶ κατατρυφήσουσιν ἐπὶ πλήθει εἰρήνης.

12 Παρατηρήσεται ὁ ἁμαρτωλὸς τὸν δίκαιον, καὶ βρῦξει ἐπ' αὐτὸν τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ.

13 Ὁ δὲ Κύριος ἐκγελιάσεται αὐτόν· ὅτι προβλέπει, ὅτι ἤξει ἡ ἡμέρα αὐτοῦ.

14 Ῥομφαίαν ἐσπάσαντο οἱ ἁμαρτωλοὶ, ἐνέτειναν τόξον αὐτῶν,

15 Τοῦ καταβαλεῖν πτωχὸν καὶ πένητα, τοῦ σφάξαι τοὺς εὐθεῖς τῆ καρδία.

16 Ἡ ρομφαία αὐτῶν εἰσέλθοι εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν· καὶ τὰ τόξα αὐτῶν συντριβεῖν.

17 Κρεῖσσον ὀλίγον τῷ δικαίῳ, ὑπὲρ πλοῦτον ἁμαρτωλῶν πολύν.

18 Ὅτι βραχίονες ἁμαρτωλῶν συντριβήσονται, ὑποστηρίζει δὲ τοὺς δικαίους ὁ Κύριος.

19 Γινώσκει Κύριος τὰς ὁδοὺς τῶν ἀμώμων, καὶ ἡ κληρονομία αὐτῶν εἰς αἰῶνα ἔσται.

20 Οὐ καταισχυνηθῆσονται ἐν καιρῷ πονηρῷ, καὶ ἐν ἡμέραις λιμοῦ χορτασθήσονται.

21 Ὅτι οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπολοῦνται, οἱ δὲ ἐχθροὶ τοῦ Κυρίου, ἅμα τῷ δοξασθῆναι αὐτοὺς καὶ ὑψωθῆναι, ἐκλείποντες ὡσεὶ καπνὸς ἐξέλιπον.

22 Δανείζεται ὁ ἁμαρτωλὸς, καὶ οὐκ ἀποτίσει· ὁ δὲ δίκαιος οἰκτεῖρει καὶ δίδωσιν.

23 Ὅτι οἱ εὐλογοῦντες αὐτὸν κλη-

τὸν Κύριον, θέλουσι κληρονομήσῃ τὴν γῆν.

10 Καὶ ἀφ' οὗ περάσῃ ὀλίγος καιρὸς, κἀνεὶς ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν δὲν θέλει μείνῃ, καὶ (ἂν) ζητήσῃ τὸν τόπον του, δὲν θέλεις τὸν εὖρη.

11 Οἱ πραεῖς ὅμως θέλουσι κληρονομήσῃ τὴν γῆν, καὶ θέλουσιν ἀπολαμβάνῃ εἰρηνικῶς μεγάλην εὐδαιμονίαν.

12 Ὁ ἁμαρτωλὸς μηχανᾷται τρόπους ἐναντίον τοῦ δικαίου, καὶ τρίξει τοὺς ὀδόντας του κατ' αὐτοῦ.

13 Ὅμως θέλει τὸν καταγελιάσῃ ὁ Κύριος, ἐπειδὴ προβλέπει, ὅτι ἔρχεται ταχέως ἡ ἡμέρα του.

14 Ἔσυραν τὸ σπαθίον των οἱ ἁμαρτωλοὶ, καὶ ἐτάνυσαν τὸ τόξον των,

15 Διὰ νὰ ρίψωσι κάτω τὸν πτωχὸν καὶ τὸν πένητα, καὶ διὰ νὰ σφάξωσι τοὺς ἔχοντας ὀρθὴν καρδίαν.

16 Ὅμως τὸ σπαθίον των εἴθε νὰ ἔμβῃ εἰς τὰς ἰδίας των καρδίας, καὶ τὰ τόξα των εἴθε νὰ συντριφθῶσι.

17 Καλήτερα χρησιμεύει τὸ ὀλίγον πρᾶγμα εἰς τὸν δίκαιον, παρὰ τὸν πολύν πλοῦτον τοῦ ἁμαρτωλοῦ.

18 Διότι οἱ βραχίονες τῶν ἁμαρτωλῶν θέλουσι συντριφθῆ, τοὺς δικαίους ὅμως ὁ Κύριος ὑποστηρίζει.

19 Γινώρίζει ὁ Κύριος τοὺς δρόμους τῶν ἀμέμπτων, (ὥστε) θέλει μὲν αἰωνίως ἡ κληρονομία των.

20 Δὲν θέλουσι καταισχυνηθῆ εἰς τὸν καιρὸν τῆς δυστυχίας, ἀλλ' εἰς τὸν καιρὸν τῆς πείνας θέλουσι χορτάσῃ.

21 Οἱ ἁμαρτωλοὶ ὅμως βεβαίως θέλουσιν ἀφανισθῆ, καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Κυρίου θέλουσιν ἐκλείψῃ διόλου ὡς καπνὸς ἅμα καθὼς δοξασθῶσι καὶ ὑψωθῶσιν.

22 Ὁ ἁμαρτωλὸς δανείζεται, καὶ δὲν πληροῖν· ἀλλ' ὁ δίκαιος εὐσπλαγχνίζεται καὶ δίδει.

23 Διότι, ὅσοι εὐλογοῦσιν αὐτὸν

ρονομήσουσι γῆν· οἱ δὲ καταρώμενοι αὐτὸν ἐξολοθρευθήσονται.

24 Παρὰ Κυρίου τὰ διαβήματα ἀνθρώπου κατευθύνεται, καὶ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

25 Ὄταν πέση, οὐ καταρραχθήσεται, ὅτι Κύριος ἀντιστηρίζει χεῖρα αὐτῶ.

26 Νεώτερος ἐγενόμην, καὶ γὰρ ἐγήρασα, καὶ οὐκ εἶδον δίκαιον ἐγκαταλελειμμένον, οὐδὲ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ζητοῦν ἄρτους.

27 Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐλεεῖ καὶ δανεῖζει ὁ δίκαιος, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ εἰς εὐλογίαν ἔσται.

28 Ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ, καὶ ποιήσον ἀγαθόν, καὶ κατασκήνου εἰς αἰῶνα αἰῶνος·

29 Ὅτι Κύριος ἀγαπᾷ κρίσιν, καὶ οὐκ ἐγκαταλείψει τοὺς ὀσίους αὐτοῦ, εἰς τὸν αἰῶνα φυλαχθήσονται.

30 Ἄνομοι δὲ ἐκδιωχθήσονται, καὶ σπέρμα ἀσεβῶν ἐξολοθρευθήσεται.

31 Δίκαιοι δὲ κληρονομήσουσι γῆν, καὶ κατασκηνώσουσιν εἰς αἰῶνα αἰῶνος ἐπ' αὐτῆς.

32 Στόμα δικαίου μελετήσῃ σοφίαν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσῃ κρίσιν.

33 Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ὑποσκελισθήσεται τὰ διαβήματα αὐτοῦ.

34 Κατανοεῖ ὁ ἁμαρτωλὸς τὸν δίκαιον, καὶ ζητεῖ τοῦ θανατῶσαι αὐτόν.

35 Ὁ δὲ Κύριος οὐ μὴ ἐγκαταλίπῃ αὐτόν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, οὐδ' οὐ μὴ καταδικάσῃται αὐτόν, ὅταν κρίνηται αὐτῶ.

36 Ὑπόμεινον τὸν Κύριον, καὶ φύλαξον τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ ὑψώσει σε τοῦ κατακληρονομήσαι γῆν, ἐν τῶ

(τὸν δίκαιον), θέλουσι κληρονομήσῃ τὴν γῆν· ἀλλ' ὅσοι τὸν καταρῶνται, θέλουσιν ἐξολοθρευθῆ.

24 Τοῦ ἀνθρώπου τὰ διαβήματα κατευθύνονται ἀπὸ τὸν Κύριον, καὶ ἀρέσκεται πολλὰ εἰς τὸν (τοιούτον) δρόμον του.

25 Ἐὰν πέση, δὲν θέλει συντριβῆ, διότι ὁ Κύριος τὸν ὑποστηρίζει μετὰ τὴν χεῖρά του.

26 Νεώτερος ἐχρημάτισα, διότι ἤδη εἶμαι γέρον, ὅμως δὲν εἶδον δίκαιον ἐγκαταλελειμμένον, οὔτε τοὺς ἀπογόνους του ψωμοζητοῦντας.

27 Καθ' ἡμέραν ὁ δίκαιος χαρίζει καὶ δανεῖζει, καὶ οἱ ἀπόγονοί του εὐρίσκονται εἰς εὐλογίαν.

28 Μακρύνθητι ἀπὸ τὸ κακόν, καὶ κάμε καλόν, καὶ θέλεις διαμείνῃ ἀδιάσειστος εἰς τὸν αἰῶνα·

29 Διότι ὁ Κύριος ἀγαπᾷ τὸν δίκαιον, καὶ δὲν θέλει ἐγκαταλείψῃ τοὺς ὀσίους του, εἰς τὸν αἰῶνα θέλουσι διαφυλαχθῆ.

30 Οἱ ἄνομοι ὅμως θέλουσι καταδιωχθῆ, καὶ οἱ ἀπόγονοι τῶν ἀσεβῶν θέλουσιν ἐξολοθρευθῆ.

31 Οἱ δὲ δίκαιοι θέλουσι κληρονομήσῃ τὴν γῆν, καὶ εἰς αὐτὴν θέλουσι κατοικήσῃ αἰωνίως.

32 Τὸ στόμα τοῦ δικαίου μελετᾷ σοφίαν, καὶ ἡ γλῶσσά του λαλεῖ τὸ δίκαιον.

33 Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ (διὰ τοῦτο) δὲν θέλουσιν ὑποσκελισθῆ τὰ περιπατήματά του.

34 Κατασκοπεύει ὁ ἁμαρτωλὸς τὸν δίκαιον, καὶ ζητεῖ νὰ τὸν θανατώσῃ.

35 Ἀλλ' ὁ Κύριος δὲν θέλει τὸν ἐγκαταλείψῃ εἰς τὰς χεῖράς του, οὔτε θέλει τὸν καταδικάσῃ, ὅταν κρίνηται ἀπὸ αὐτόν.

36 Ὑπόμεινον διὰ τὸν Κύριον, καὶ φύλαττε τὸν δρόμον του, καὶ θέλει σὲ ὑψώσῃ, ὥστε νὰ κληρονομήσῃς

ἐξολοθρεύεσθαι ἀμαρτωλοὺς, ὄψει.

37 Εἶδον τὸν ἀσεβῆ ὑπερυψούμενον, καὶ ἐπαιρόμενον ὡς τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου·

38 Καὶ παρῆλθον, καὶ ἰδοὺ οὐκ ἦν, καὶ ἐζήτησα αὐτὸν, καὶ οὐχ εὗρέθη ὁ τόπος αὐτοῦ.

39 Φύλασσε ἀκακίαν, καὶ ἴδε εὐθύτητα, ὅτι ἐστὶν ἐγκατάλειμμα ἀνθρώπῳ εἰρηνικῷ.

40 Οἱ δὲ παράνομοι ἐξολοθρευθήσονται ἐπὶ τὸ αὐτὸ, τὰ ἐγκαταλείμματα τῶν ἀσεβῶν ἐξολοθρευθήσονται.

41 Σωτηρία δὲ τῶν δικαίων παρὰ Κυρίου, καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἐστὶν ἐν καιρῷ θλίψεως.

42 Καὶ βοηθήσει αὐτοῖς Κύριος, καὶ ῥύσεται αὐτοὺς, καὶ ἐξελεῖται αὐτοὺς ἐξ ἀμαρτωλῶν, καὶ σώσει αὐτοὺς, ὅτι ἤλπισαν ἐπ' αὐτόν.

ΨΑΛ. λζ'. XXXVII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβὶδ εἰς ἀνάμνησιν περὶ τοῦ σαββάτου.

ΚΥΡΙΕ, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

2 Ὅτι τὰ βέλη σου ἐνεπάγησάν μοι, καὶ ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμὲ τὴν χεῖρά σου.

3 Οὐκ ἐστὶν ἰασις ἐν τῇ σαρκί μου ἀπὸ προσώπου τῆς ὀργῆς σου, οὐκ ἐστὶν εἰρήνη ἐν τοῖς ὀστέοις μου ἀπὸ προσώπου τῶν ἀμαρτιῶν μου.

4 Ὅτι αἱ ἀνομίαι μου ὑπερῆραν τὴν κεφαλὴν μου, ὡσεὶ φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν ἐπ' ἐμέ.

5 Προσώζεσαν καὶ ἐσάπησαν οἱ μάλωπές μου, ἀπὸ προσώπου τῆς ἀφροσύνης μου.

τὴν γῆν, καὶ θέλεις ἴδῃ τοὺς ἀμαρτωλοὺς, ὅταν ἐξολοθρεύωνται.

37 Ἐγὼ εἶδον τὸν ἀσεβῆ, ὅτι ὑπερυψοῦτο, καὶ ὑπερήρετο ὡς αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου·

38 Καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέρασα, καὶ δὲν ὑπῆρχε πλέον, καὶ τὸν ἐζήτησα, καὶ δὲν εὗρέθη μήτε ὁ τόπος του.

39 Φύλαττε ἀκακίαν, καὶ τήρει εὐθύτητα, (καὶ θέλεις ἴδῃ ὅτι) τοῦ εἰρηνικοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰ μετὰ τὸν θάνατον εἶναι εὐτυχῆ.

40 Οἱ παράνομοι ὅμως ὅλοι ὁμοῦ θέλουσιν ἐξολοθρευθῆ, καὶ τὰ μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἀσεβῶν θέλουσιν ἐξολοθρευθῆ (ὁμοίως).

41 Ἡ δὲ σωτηρία τῶν δικαίων εἶναι ἀπὸ τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς εἶναι ὑπερασπιστὴς των, εἰς καιρὸν θλίψεως.

42 Διότι ὁ Κύριος τοὺς βοηθεῖ, καὶ τοὺς ἀπαλλάττει, καὶ τοὺς ἐλευθερώνει ἀπὸ τοὺς ἀμαρτωλοὺς, καὶ τοὺς σώζει, διότι ἐλπίζουν εἰς αὐτόν.

ΨΑΛ. λζ'. XXXVII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ εἰς ἐνθύμησιν περὶ τοῦ σαββάτου.

ΚΥΡΙΕ, μὴ μὲ ἐπιπλήξης εἰς τὸν θυμὸν σου, καὶ μὴ μὲ παιδεύσης εἰς τὴν ὀργὴν σου.

2 Διότι τὰ βέλη σου ἐκαρφώθησαν εἰς ἐμὲ, καὶ ἡ χεὶρ σου ἔπεσε βαρέως ἐπάνω μου.

3 Καμμία θεραπεία δὲν γίνεται εἰς τὸ σῶμά μου ἐξ αἰτίας τῆς ὀργῆς σου, οὔτε εἶναι τί ἥσυχον εἰς τὰ κόκκαλά μου διὰ τὰ ἀμαρτήματά μου.

4 Διότι αἱ ἀμαρτίαι μου ὑπερέβησαν τὴν κεφαλὴν μου, καὶ μὲ καταβαρύνουσιν ὡς βαρὺ φορτίον.

5 Ἐβρώμησαν ἀπὸ σῆψιν τὰ ἀποστήματά μου, ἐξ αἰτίας τῆς ἀνοησίας μου.

6 Ἐταλαιπώρησα καὶ κατεκάμφθην ἕως τέλους, ὅλην τὴν ἡμέραν σκυθρωπάζων ἐπορευόμην.

7 Ὅτι αἱ ψόαι μου ἐπλήσθησαν ἐμπαιγμάτων, καὶ οὐκ ἔστιν ἰασις ἐν τῇ σαρκί μου.

8 Ἐκακώθην καὶ ἐταπεινώθην ἕως σφόδρα, ὠρυόμην ἀπὸ στεναγμοῦ τῆς καρδίας μου.

9 Κύριε, ἐναντίον σου πᾶσα ἡ ἐπιθυμία μου, καὶ ὁ στεναγμός μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρύβη.

10 Ἡ καρδία μου ἐταράχθη, ἐγκατέλιπέ με ἡ ἰσχύς μου, καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ αὐτὸ οὐκ ἔστι μετ' ἐμοῦ.

11 Οἱ φίλοι μου καὶ οἱ πλησίον μου ἐξ ἐναντίας μου ἤγγισαν καὶ ἔστησαν·

12 Καὶ οἱ ἐγγιστά μου ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν, καὶ ἐξεβιάζοντο οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου·

13 Καὶ οἱ ζητοῦντες τὰ κακά μοι, ἐλάλησαν ματακίότητος, καὶ δολιότητος ὅλην τὴν ἡμέραν ἐμελέτησαν.

14 Ἐγὼ δὲ ὡσεὶ κωφὸς οὐκ ἤκουον, καὶ ὡσεὶ ἄλαλος οὐκ ἀνοίγων τὸ στόμα αὐτοῦ.

15 Καὶ ἐγενόμην ὡσεὶ ἄνθρωπος οὐκ ἀκούων, καὶ οὐκ ἔχων ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ ἐλεγμούς.

16 Ὅτι ἐπὶ σοί, Κύριε, ἠλπισα· σὺ εἰσακούσῃ, Κύριε ὁ Θεός μου.

17 Ὅτι εἶπον, Μήποτε ἐπιχαρῶσί μοι οἱ ἐχθροί μου, καὶ ἐν τῷ σαλευθῆναι πόδας μου, ἐπ' ἐμὲ ἐμεγαλορρημόνησαν.

18 Ὅτι ἐγὼ εἰς μάστιγας ἕτοιμος, καὶ ἡ ἀλγηδὼν μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός.

19 Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ ἀναγγελάω, καὶ μεριμνήσω ὑπὲρ τῆς ἀμαρτίας μου.

20 Οἱ δὲ ἐχθροί μου ζῶσι καὶ κεκραταίονται ὑπὲρ ἐμὲ, καὶ ἐπληθύνθησαν οἱ μισοῦντές με ἀδίκως.

21 Οἱ ἀνταποδίδόντες (μοι) κακὰ

6 Ἐταλαιπωρήθην, καὶ ἐκυρτάθην τέλος πάντων, ὅλην τὴν ἡμέραν σκυθρωπὸς περιπατῶ.

7 Διότι οἱ νεφροί μου γέμουσιν ἀπὸ ἐμπαιγμῶν, οὔτε εἶναι μέλος ὑγιὲς εἰς τὸ σῶμά μου.

8 Ἐκακοπάθησα, καὶ ἐταπεινώθην καθ' ὑπερβολὴν, καὶ ἐβρυχώμην ἀπὸ τὸν στεναγμὸν τῆς καρδίας μου.

9 Κύριε, εἶναι φανερά εἰς σὲ πᾶσα ἐπιθυμία μου, καὶ ὁ στεναγμός μου δὲν σὲ λανθάνει.

10 Ἡ καρδία μου πάσχει παλμούς, ἡ δυνάμις μου μὲ ἐγκατέλιπε, καὶ τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων μου, καὶ αὐτὸ δὲν ἔμεινεν εἰς ἐμέ.

11 Οἱ φίλοι μου καὶ οἱ γείτονές μου ἐπλησίασαν καὶ στέκονται κατ' ἐμοῦ·

12 Οἱ πλησίον μου ἐστάθησαν μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ, καὶ ὅσοι ζητοῦσι τὴν ψυχὴν μου ἐπέφερον εἰς ἐμὲ βίαν·

13 Καὶ ὅσοι ἐπιθυμοῦσι τὸ κακόν μου, ἐπιβλαβῆ ὁμιλοῦσι, καὶ δόλους ἀκαταπαύστως μελετῶσιν.

14 Ἐγὼ ὅμως ὡσὰν κωφὸς δὲν ἤκουον, καὶ δὲν ἤνοιγον τὸ στόμα μου, καθὼς ἂν ἤμην ἄλαλος.

15 Καὶ ἐγενόμην ὅμοιος μὲ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν ἀκούει, οὔτε ἔχει εἰς τὸ στόμα του ἀντιρρήσεις.

16 Διότι εἰς σὲ, Κύριε, ἐλπίζω· σὺ μου εἰσακούεις, Κύριε ὁ Θεός μου.

17 Διότι ἐγὼ εἶπα, Ἄς μὴ χαρῶσιν οἱ ἐχθροί μου δι' ἐμὲ, οἱ ὅποιοι εἶπον μεγάλους λόγους κατ' ἐμοῦ, ὅτε ἐκλονίσθησαν οἱ πόδες μου.

18 Διότι ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμος εἰς παιδείας, καὶ ὁ πόνος μου εἶναι πάντοτε ἔμπροσθέν μου.

19 Διότι ἐγὼ καὶ τὸ πταῖσμά μου θέλω φανερώσῃ, καὶ θέλω φροντίσῃ καὶ διὰ τὴν ἀμαρτίαν μου.

20 Ἀλλ' οἱ ἐχθροί μου ζῶντες ὑπερίσχυσαν ὑπὲρ ἐμὲ, ἠϋξήθησαν ὅσοι ἀδίκως μὲ μισοῦσι.

21 Καὶ ὅσοι ἀνταποδίδουσιν εἰς ἐμὲ

ἀντὶ ἀγαθῶν, ἐνδιέβαλλόν με, ἐπεὶ κατεδίωκον ἀγαθωσύνην.

22 Μὴ ἐγκαταλίπῃς με, Κύριε ὁ Θεός μου, μὴ ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ.

23 Πρόσχευε εἰς τὴν βοήθειάν μου, Κύριε τῆς σωτηρίας μου.

ΨΑΛ. λη'. XXXVIII.

Εἰς τὸ τέλος, τῷ Ἰδιθούμ ᾠδὴ τῷ Δαβίδ.

Εἶπα, Φυλάξω τὰς ὁδοὺς μου, τοῦ μὴ ἁμαρτάνειν με ἐν γλώσσῃ μου.

2 Ἐθέμην τῷ στόματί μου φυλακὴν, ἐν τῷ συστῆναι τὸν ἁμαρτωλὸν ἐναντίον μου.

3 Ἐκωφώθην καὶ ἐταπεινώθην, καὶ ἐσίγησα ἐξ ἀγαθῶν, καὶ τὸ ἄλγημά μου ἀνεκαινίσθη.

4 Ἐθερμάνθη ἡ καρδία μου ἐντός μου, καὶ ἐν τῇ μελέτῃ μου ἐκκαυθήσεται πῦρ.

5 Ἐλάλησα ἐν γλώσσῃ μου· Γνώρισόν μοι, Κύριε, τὸ πέρασ μου,

6 Καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν μου τίς ἐστίν, ἵνα γνῶ τί ὑστερῶ ἐγώ.

7 Ἴδου, παλαιστὰς ἔθου τὰς ἡμέρας μου, καὶ ἡ ὑπόστασίς μου ὡσεὶ οὐδὲν ἐνώπιόν σου·

8 Ἰλὴν τὰ σύμπαντα ματαιότης, πᾶς ἄνθρωπος ζῶν.

9 Μέντοιγε ἐν εἰκόνι διαπορεύεται ἄνθρωπος, πλὴν μάτην ταράσσεται.

10 Θησαυρίζει, καὶ οὐ γινώσκει τίνι συνάξει αὐτά.

11 Καὶ νῦν τίς ὑπομονή μου, οὐχὶ ὁ Κύριος; καὶ ἡ ὑπόστασίς μου παρά σου ἐστίν.

12 Ἀπὸ πασῶν τῶν ἀνομιῶν μου ῥῦσαί με, ὄνειδος ἄφρονι ἔδωκάς με.

κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, μὲ κατηγοροῦν καθ' ἑαυτοὺς, ἐπειδὴ ζητῶ ἀείποτε τὸ καλόν.

22 Μὴ με ἐγκαταλίπῃς, Κύριε ὁ Θεός μου, μὴ μακρυνθῆς ἀπὸ ἐμέ.

23 Σπούδασον νὰ μὲ βοηθήσῃς, Κύριε ὁ σωτὴρ μου.

ΨΑΛ. λη'. XXXVIII.

Εἰς τὸ τέλος, τῷ Ἰδιθούμ ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

Ἐγὼ εἶπα, Θέλω φυλάξῃ τὸν δρόμον (τῆς ζωῆς) μου, (ὥστε) νὰ μὴ ἁμαρτάνω μὲ τὴν γλώσσάν μου.

2 Ἐβαλον εἰς τὸ στόμα μου φυλακὴν, ὅτε κατεφέρετο ὁ ἁμαρτωλὸς ἐναντίον μου.

3 Διέμεινα κωφεύων καὶ ταπεινούμενος, καὶ ἐσιώπησα διὰ νὰ κάμω καλόν, καὶ ὁ πόνος μου ἀνεκαινίσθη.

4 Καὶ ἡ καρδία μου ἐθερμάνθη εἰς τὰ στήθη μου, καὶ ἐν ᾧ ἐμελέτων (αὐτὰ), φλόξ ἐξεκαύθη.

5 Ἐλάλησα μὲ τὴν γλώσσάν μου, (καὶ εἶπα)· Φανέρωσον εἰς ἐμέ, Κύριε, τὸ τέλος μου,

6 Καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν μου πόσος εἶναι, διὰ νὰ ἠξεύρω, πόσον μὲ λείπει (διὰ νὰ ζήσω).

7 Ἐγὼ ἐννοῶ, ὅτι πολλὰ ὀλίγας διώρισας τὰς ἡμέρας μου, καὶ ἡ ὑπαρξίς μου τίποτε δὲν εἶναι ἔμπροσθέν σου·

8 Βέβαια ὅλον τὸ πᾶν, καὶ ὅλη ἡ ζῶσα ἀνθρωπίνη φύσις, ὅλα εἶναι μάταια.

9 Τόσον φανταστικὴν ζωὴν διάγει ὁ ἄνθρωπος, λοιπὸν ματαίως ταράττεται.

10 Θησαυρίζει, καὶ δὲν ἰξεύρει διὰ ποῖον τὰ συναβροῖζει.

11 (Λοιπὸν) ποία εἶναι ἡ παρηγορία μου, δὲν εἶσαι σὺ ὁ Κύριος; ἀπὸ σέ εἶναι καὶ ἡ ὑπαρξίς μου.

12 Ἀπὸ ὅλας μου τὰς ἀνομίας λύτρωσαί με, σὺ μὲ ἔδωκας εἰς τὸν ἀνόητον ὡς ὄνειδος.

13 Ἐκωφώθην, καὶ οὐκ ἤνοιξα τὸ στόμα μου, ὅτι σὺ ἐποίησας. Ἀποστησον ἀπ' ἐμοῦ τὰς μάστιγάς σου.

14 Ἀπὸ γὰρ τῆς ἰσχύος τῆς χειρός σου, ἐγὼ ἐξέλιπον. Ἐν ἐλεγμοῖς ὑπὲρ ἀνομίας ἐπαίδευσας ἄνθρωπον,

15 Καὶ ἐξέτηξας ὡς ἀράχνην τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· πλὴν μάτην ταράσσεται πᾶς ἄνθρωπος.

16 Εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, Κύριε, καὶ τῆς δεήσεώς μου, ἐνώτισαι τῶν δακρύων μου·

17 Μὴ παρασιωπήσης, ὅτι πάροικος ἐγὼ εἶμι παρὰ σοί, καὶ παρεπίδημος, καθὼς πάντες οἱ πατέρες μου.

18 Ἄνες μοι, ἵνα ἀναψύξω, πρὸ τοῦ με ἀπελθεῖν, καὶ οὐκέτι οὐ μὴ ὑπάρξω.

ΨΑΛ. λθ'. XXXIX.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΥΠΟΜΕΝΩΝ ὑπέμεινα τὸν Κύριον, καὶ προσέσχε μοι,

2 Καὶ εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς μου, καὶ ἀνήγαγέ με ἐκ λάκκου ταλαιπωρίας, καὶ ἀπὸ πηλοῦ ἰλύος·

3 Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου, καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.

4 Καὶ ἐνέβαλεν εἰς τὸ στόμα μου ᾠσμα καινὸν, ὕμνον τῷ Θεῷ ἡμῶν.

5 Ὀφονται πολλοὶ, καὶ φοβηθήσονται, καὶ ἐλπιοῦσιν ἐπὶ Κύριον.

6 Μακάριος ἀνὴρ, οὗ ἔστι τὸ ὄνομα Κυρίου ἐλπίς αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐπέβλεψεν εἰς ματαιότητας, καὶ μανίας ψευδεῖς.

7 Πολλὰ ἐποίησας σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, τὰ θαυμάσιά σου, καὶ τοῖς

13 Ἄλαλος ἐγενόμην, καὶ δὲν ἤνοιξα τὸ στόμα μου, διότι σὺ (οὕτω) διώρισας. Σήκωσον ἀπὸ ἐμέ τὰς πληγὰς σου.

14 Διότι ἀπὸ τὴν δυνατὴν ἐπίθεσιν τῆς χειρός σου κινδυνεύω νὰ χαθῶ. Ὅποτε ἐλέγχης κἀνένα ἄνθρωπον, διὰ τὴν ἀνομίαν του, τὸν παιδεύεις,

15 Καὶ διαλύεις ὡς ἀράχνην τὴν ψυχὴν του· λοιπὸν ματαιίως ταράσσεται πᾶς ἄνθρωπος.

16 Ἄκουσον τὴν προσευχὴν μου, Κύριε, καὶ τὴν δεήσιν μου, βάλε προσοχὴν εἰς τὰ δάκρυά μου·

17 Μὴ (τὰ) παρίδης μὲ σιωπῆν, διότι ἐγὼ εἶμαι πάροικος καὶ ξένος (εἰς τὴν γῆν) ὡς πρὸς σέ, καθὼς ὅλοι οἱ πατέρες μου.

18 Ἄφες με, διὰ νὰ ἀνασάνω, πρὶν νὰ ἀναχωρήσω, καὶ νὰ γένωμαι οὐδὲν εἰς τὸ ἐξῆς.

ΨΑΛ. λθ'. XXXIX.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ἘΓΩ ὑπέμεινα μὲ πολλὴν ὑπομονὴν τὸν Κύριον, καὶ (αὐτὸς) ἔβαλε προσοχὴν εἰς ἐμέ,

2 Καὶ ἤκουσε τὴν παράκλησίν μου, καὶ μὲ ἔσυρεν ἀπὸ ταλαιπωρίας λάκκων, καὶ ἀπὸ βορβορώδη πηλόν·

3 Καὶ ἔστησεν ἐπάνω εἰς πέτραν τοὺς πόδας μου, καὶ ὠδήγησεν εἰς ἴσον δρόμον τὰ διαβήματά μου.

4 Καὶ ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα μου νέον ᾠσμα πρὸς ὕμνον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

5 Καὶ (τοῦτο) θέλουσιν ἴδῃ πολλοὶ, καὶ θέλουσι φοβηθῆ, καὶ θέλουσιν ἐλπίσῃ εἰς τὸν Κύριον.

6 Μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ἔχει εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου τὴν ἐλπίδα του, καὶ δὲν ἀποβλέπει εἰς τὰς ματαιότητας καὶ ψευδεῖς ἀνοησίας.

7 Σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐνήργησας ἄπειρα θαυμαστὰ ἔργα, καὶ κἀνεῖς

διαλογισμοῖς σου οὐκ ἔστι τις ὁμοιωθήσεταιί σοι.

8 Ἀπήγγειλα καὶ ἐλάλησα, ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ ἀριθμόν.

9 Θυσίαν καὶ προσφορὰν οὐκ ἠθέλησας, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι.

10 Ὁλοκαυτώματα καὶ περὶ ἁμαρτίας οὐκ ἐζήτησας· τότε εἶπον, Ἴδου, ἦκω·

11 Ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ, τοῦ ποιῆσαι τὸ θέλημά σου, ὁ Θεός μου, ἠβουλήθην, καὶ τὸν νόμον σου ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας μου.

12 Εὐηγγελισάμην δικαιοσύνην ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλη· ἴδου, τὰ χεῖλη μου οὐ μὴ κωλύσω, Κύριε, σὺ ἔγνωσ.

13 Τὴν δικαιοσύνην σου οὐκ ἔκρυφα ἐν τῇ καρδίᾳ μου· τὴν ἀλήθειάν σου καὶ τὸ σωτήριόν σου εἶπα.

14 Οὐκ ἔκρυφα τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου, ἀπὸ συναγωγῆς πολλῆς.

15 Σὺ δὲ, Κύριε, μὴ μακρύνῃς τοὺς οἰκτιρμούς σου ἀπ' ἐμοῦ· τὸ ἔλεός σου καὶ ἡ ἀλήθειά σου διαπαντὸς ἀντιλάβοιτό μου.

16 Ὅτι περιέσχον με κακὰ ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός· κατέλαβόν με αἱ ἀνομίαι μου, καὶ οὐκ ἠδυνήθην τοῦ βλέπειν·

17 Ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου, καὶ ἡ καρδία μου ἐγκατέλιπέ με.

18 Εὐδόκησον, Κύριε, τοῦ ρύσασθαί με· Κύριε, εἰς τὸ βοηθῆσαί μοι πρόσχες.

19 Καταισχυνθείησαν καὶ ἐντραπήησαν ἅμα οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου, τοῦ ἐξῆραι αὐτήν·

20 Ἀποστραφείησαν εἰς τὰ ὀπίσω,

δὲν δύναται νὰ ἐξομοιωθῇ μὲ σὲ κατὰ τοὺς διαλογισμούς σου.

8 Ἐγὼ ἠθέλησα νὰ τὰ κηρύξω καὶ νὰ τὰ λαλήσω, πλὴν ὑπερβαίνουνσι πάντα ἀριθμόν.

9 Θυσίαν καὶ προσφορὰν δὲν ἠθέλησας, ἀλλὰ ἐτελειοποίησας εἰς ἐμὲ σῶμα.

10 Ὁλοκαυτώματα καὶ (προσφορὰς) περὶ ἁμαρτίας δὲν ἐζήτησας· τότε (λοιπὸν) εἶπον, Ἴδου, εἶμαι παρών·

11 Εἰς τὸ κυριώτερον βιβλίον εἶναι γεγραμμένον δι' ἐμὲ (ὅτι) ἐγὼ ἠθέλησα, Θεέ μου, νὰ ἐκτελέσω τὴν θέλησίν σου, καὶ (ἔχω) τὸν νόμον σου μέσα εἰς τὸ βάθος τῶν σπλάγχχνων μου.

12 Δικαιοσύνην ἐκήρυξα εὐαγγελικῶς εἰς μεγάλην συνέλευσιν· καὶ βεβαίως δὲν θέλω ἐμποδίσει τὰ χεῖλη μου, καὶ τὸ ἰξεύρεις, Κύριε.

13 Τὴν δικαιοσύνην σου δὲν κρύπτω εἰς τὴν καρδίαν μου· τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν παρὰ σοῦ σωτηρίαν κηρύττω.

14 Δὲν κρύπτω τὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἀπὸ μεγάλην συνέλευσιν.

15 Σὺ λοιπὸν, Κύριε, μὴ ἀπομακρύνῃς τὴν εὐσπλαγχνίαν σου ἀπὸ ἐμέ· τὸ ἔλεός σου καὶ ἡ ἀλήθειά σου ἄς μοὶ βοηθῶσιν ἀδιαλείπτως.

16 Διότι μὲ περικυκλοῦσιν ἀναρίθμητα κακὰ· (τόσον) μὲ καταθλίβουσιν αἱ ἀνομίαι μου, (ὥστε) δὲν δύναμαι νὰ (τὰς) βλέπω·

17 Τόσον ὑπερέβησαν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου, (ὥστε) καὶ ἡ καρδία μου μὲ ἐγκατέλιπε.

18 Κύριε, ἄς φανῇ ἀρεστὸν εἰς σὲ τὸ νὰ μὲ λυτρώσῃς· σπούδασον νὰ μὲ βοηθήσῃς, Κύριε.

19 Ἄς καταισχυνθῶσι καὶ ἄς ἐντραπῶσιν ἐν ταυτῶ, ὅσοι ζητοῦσι τὴν ζωὴν μου, διὰ νὰ μοῦ τὴν ἀφαιρέσωσιν·

20 Ἄς ὀπισθοδρομήσωσι κατησχυμ-

καὶ καταισχυνθείησαν οἱ θέλοντές μοι κακά.

21 Κομισάσθωσαν παραχρῆμα αἰσχύνην αὐτῶν, οἱ λέγοντές μοι, Εὖγε, εὖγε.

22 Ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ ζητοῦντές σε, Κύριε· καὶ εἰπάτωσαν διαπαντός, Μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου.

23 Ἐγὼ δὲ πτωχὸς εἶμι καὶ πένης, Κύριος φροντιεῖ μου.

24 Βοηθός μου καὶ ὑπερασπιστής μου εἶ σὺ, ὁ Θεός μου· μὴ χρονίσῃς.

ΨΑΛ. μ'. XL.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ ὁ συνιῶν ἐπὶ πτωχὸν καὶ πένητα, ἐν ἡμέρᾳ πονηρᾶ ῥύσεται αὐτὸν ὁ Κύριος.

2 Κύριος διαφυλάξαι αὐτὸν, καὶ ζήσαι αὐτὸν, καὶ μακαρίσαι αὐτὸν ἐν τῇ γῆ, καὶ μὴ παραδῶ αὐτὸν εἰς χεῖρας ἐχθρῶν αὐτοῦ.

3 Κύριος βοηθήσει αὐτῷ ἐπὶ κλίνης ὀδύνης αὐτοῦ, ὅλην τὴν κοίτην αὐτοῦ ἔστρεψας ἐν τῇ ἀρρώστίᾳ αὐτοῦ.

4 Ἐγὼ εἶπα, Κύριε, ἐλέησόν με, ἴασαι τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἡμικρὸν σοι.

5 Οἱ ἐχθροί μου εἶπον κακά μοι, Πότε ἀποθανεῖται καὶ ἀπολεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ;

6 Καὶ εἰ εἰσεπορεύετο τοῦ ἰδεῖν, μάτην ἐλάλει ἡ καρδία αὐτοῦ, συνήγαγεν ἀνομίαν ἑαυτῷ.

7 Ἐξεπορεύετο ἔξω, καὶ ἐλάλει ἐπὶ τὸ αὐτό.

8 Κατ' ἐμοῦ ἐψιθύριζον πάντες οἱ ἐχθροί μου, κατ' ἐμοῦ ἐλογίζοντο κακά μοι.

μένοι, ὅσοι ἐπιθυμοῦσι κακὸν δι' ἐμέ.

21 Ἄς καταισχυνθῶσιν ἀμέσως, ὅσοι λέγουσι κατ' ἐμοῦ, Εὖγε, εὖγε.

22 Ἄς ἀγαλλιασθῶσιν εὐφραίνόμενοι διὰ σέ ὅλοι, ὅσοι σέ ζητοῦσι, Κύριε· καὶ ὅσοι ἀγαπῶσι τὴν παρὰ σοῦ σωτηρίαν, ἃς λέγωσιν ἀκαταπαύστως, Ἄς μεγαλυνθῇ ὁ Κύριος.

23 Ἐγὼ δὲ εἶμαι πτωχὸς καὶ δυστυχῆς, ὁ Κύριος θέλει φροντίσῃ δι' ἐμέ.

24 (Διότι) σὺ εἶσαι βοηθός μου καὶ ὑπερασπιστής μου, Θεέ μου· μὴ ἀργοπορήσῃς.

ΨΑΛ. μ'. XL.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ (ὁ ἄνθρωπος), ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν φροντίδα τοῦ πτωχοῦ καὶ ἐνδεοῦς, εἰς ἡμέραν κακὴν θέλει τὸν λυτρώσῃ ὁ Κύριος.

2 Καὶ θέλει τὸν φυλάξῃ, καὶ θέλει τὸν πολυχρονίσῃ, καὶ θέλει τὸν ἀναδείξῃ μακάριον ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ δὲν θέλει τὸν παραδώσῃ εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του.

3 Ὁ Κύριος θέλει τὸν ἰατρεύσῃ εἰς τὸν κράββατον ἀσθενοῦντα, ὅλον τὸν κράββατόν του μετέβαλες, (Κύριε,) ὅτε ἡσθένει.

4 Ἐγὼ εἶπα, Κύριε, ἐλέησόν με· ἰάτρευσον τὴν ψυχὴν μου, διότι εἰς σέ ἡμαρτον.

5 Οἱ ἐχθροί μου εἶπον κακά περὶ ἐμοῦ, Πότε θέλει ἀποθάνῃ, καὶ θέλει χαθῆ τὸ ὄνομα του;

6 (Διότι) καὶ ἐάν τις ἔμβῃ διὰ νὰ με ἴδῃ, ἡ καρδία του λαλεῖ μάταια, καὶ συνάγει ἀνομίαν εἰς τὸν ἑαυτόν του.

7 Καὶ ἀφ' οὗ ἐξέλθῃ, τὰ αὐτὰ λαλεῖ ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους.

8 Κατ' ἐμοῦ ψιθυρίζουσιν ὅλοι οἱ ἐχθροί μου, κακά κατ' ἐμοῦ διαλογίζονται.

9 Λόγον παράνομον κατέθεντο κατ' ἐμοῦ, μὴ ὁ κοιμώμενος οὐχὶ προσθήσει τοῦ ἀναστῆναι;

10 Καὶ γὰρ ὁ ἄνθρωπος τῆς εἰρήνης μου ἐφ' ὃν ἤλπισα, ὁ ἐσθίων ἄρτους μου, ἐμεγάλυνεν ἐπ' ἐμὲ πτερνισμόν.

11 Σὺ δὲ, Κύριε, ἐλέησόν με, καὶ ἀνάστησόν με, καὶ ἀνταποδώσω αὐτοῖς.

12 Ἐν τούτῳ ἔγνων ὅτι τεθέληκάς με, ὅτι οὐ μὴ ἐπιχαρῆ ὁ ἐχθρός μου ἐπ' ἐμέ.

13 Ἐμοῦ δὲ διὰ τὴν ἀκακίαν ἀντελάβου, καὶ ἐβεβαίωσάς με ἐνώπιόν σου εἰς τὸν αἰῶνα.

14 Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ εἰς τὸν αἰῶνα. Γένοιτο, γένοιτο.

ΨΑΛ. μα'. ΧΛΙ.

Εἰς τὸ τέλος, εἰς σύνεσιν τοῖς υἱοῖς Κορέ.

ὍΝ τρόπον ἐπιποθεῖ ἢ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεῖ ἢ ψυχὴ μου πρὸς σέ, ὁ Θεός.

2 Ἐδίψησεν ἢ ψυχὴ μου πρὸς τὸν Θεόν, τὸν ἰσχυρόν, τὸν ζῶντα· πότε ἤξω, καὶ ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ;

3 Ἐγενήθη τὰ δάκρυά μου ἔμοι ἄρτος ἡμέρας καὶ νυκτός, ἐν τῷ λέγεσθαί μοι κατ' ἐκάστην ἡμέραν, ποῦ ἐστὶν ὁ Θεός σου;

4 Ταῦτα ἐμνήσθην, καὶ ἐξέχεα ἐπ' ἐμὲ τὴν ψυχὴν μου, ὅτι διελεύσομαι ἐν τόπῳ σκηνῆς θουμαστῆς, ἕως τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ,

5 Ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως, καὶ ἐξομολογήσεως πλήθους ἐορτάζοντος.

9 Αὐτοὶ ἐμελέτησαν κατ' ἐμοῦ πρᾶγμα παράνομον, πλὴν ὅποιος κοιμᾶται τάχα δὲν θέλει σηκωθῆ;

10 Ἐτι δὲ καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὅποιον ἔζων εἰρηνικὰ, ὁ ὁμοτράπεζός μου, ἐκίνησε μεγάλην προδοσίαν κατ' ἐμοῦ.

11 Σὺ ὅμως, Κύριε, ἐλέησόν με, καὶ ἀνάστησόν με, καὶ θέλω ἀποδώσῃ (τοὺς μισθοὺς) εἰς αὐτούς.

12 Μὲ τοῦτο θέλω καταλάβῃ, ὅτι μὲ εὐνοεῖς, διότι δὲν θέλει θριαμβεύσῃ κατ' ἐμοῦ ὁ ἐχθρός μου.

13 Καὶ διότι θέλεις μὲ λάβῃ εἰς τὴν προστασίαν σου, καὶ θέλεις μὲ φυλάττει ἀκλόνητον ἔμπροσθέν σου πάντοτε.

14 Ἄς εἶναι εὐλογημένος Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν, εἰς ὅλην τὴν αἰδιότητα. Ἀμήν, ἀμήν.

ΨΑΛ. μα'. ΧΛΙ.

Εἰς τὸ τέλος, πρὸς διδασκαλίαν τῶν υἱῶν τοῦ Κορέ.

ΚΑΘΩΣ ἢ ἔλαφος ἐπιθυμεῖ νὰ φθάσῃ εἰς τὰς πηγὰς τῶν νερῶν, οὕτως ἐπιθυμεῖ νὰ φθάσῃ ἢ ψυχὴ μου εἰς σέ, ὦ Θεέ.

2 Διψᾷ ἢ ψυχὴ μου τὸν Θεόν, τὸν ἰσχυρόν, καὶ ζῶντα· πότε θέλω ἔλθῃ, καὶ θέλω παρασταθῆ ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ;

3 Μὲ δάκρυα τρέφομαι ἡμέραν καὶ νύκτα, ἐν ὧσιν καθ' ἐκάστην τοῦτο προσβάλλουσιν εἰς ἐμὲ, ποῦ εἶναι ὁ Θεός σου;

4 Αὐτὰ ἔφερον εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου, καὶ διελύθη διὰ τὴν λύπην μου ἢ ψυχὴ μου, καθότι θέλω διέλθῃ διὰ μέσου τοῦ τόπου τῆς θουμαστῆς σκηνῆς, ἕως νὰ φθάσω εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ,

5 Μὲ φωνὴν μεγάλης χαρᾶς, καὶ εὐχαρίστου δοξολογίας, ὅποταν τὸ πλῆθος ἐορτάζῃ.

6 Ἴνατί περίλυπος εἶ, ἡ ψυχὴ μου;
καὶ ἵνατί συνταράσσεις με;

7 Ἐλπίσον ἐπὶ τὸν Θεόν· ὅτι ἐξο-
μολογήσομαι αὐτῷ, σωτήριον τοῦ
προσώπου μου, καὶ ὁ Θεός μου.

8 Πρὸς ἑμαυτὸν ἡ ψυχὴ μου ἔτα-
ράχθη, διὰ τοῦτο μνησθήσομαί σου ἐκ
γῆς Ἰορδάνου καὶ Ἑρμωνιέμ, ἀπὸ
ὄρους μικροῦ.

9 Ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται,
εἰς φωνὴν τῶν καταρράκτων σου·

10 Πάντες οἱ μετεωρισμοί σου, καὶ
τὰ κύματά σου, ἐπ' ἐμὲ διήλθον.

11 Ἡμέρας ἐντελεῖται Κύριος τὸ
ἔλεος αὐτοῦ, καὶ νυκτὸς ῥῶδή αὐτῷ
παρ' ἐμοί.

12 Προσευχὴ τῷ Θεῷ τῆς ζωῆς
μου· ἔρω τῷ Θεῷ, Ἀντιλήπτωρ
μου εἶ.

13 Διατί μου ἐπελάθου; καὶ ἵνατί
σκυθρωπάζων πορεύομαι ἐν τῷ ἐκ-
θλίβειν τὸν ἐχθρόν;

14 Ἐν τῷ καταθλάσθαι τὰ ὀστά
μου, ὠνείδιζόν με οἱ ἐχθροί μου·

15 Ἐν τῷ λέγειν αὐτοῦς μοι καθ'
ἐκάστην ἡμέραν, Ποῦ ἐστὶν ὁ Θεός
σου;

16 Ἴνατί περίλυπος εἶ, ἡ ψυχὴ μου;
καὶ ἵνατί συνταράσσεις με; Ἐλπίσον
ἐπὶ τὸν Θεόν· ὅτι ἐξομολογήσομαι
αὐτῷ, σωτήριον τοῦ προσώπου μου,
καὶ ὁ Θεός μου.

ΨΑΛ. μβ'. XLII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΚΡΙΝΟΝ μοι, ὁ Θεός, καὶ δίκασον
τὴν δίκην μου, ἐξ ἔθνους οὐχ ὀσίου,
ἀπὸ ἀνθρώπου ἀδίκου καὶ δολίου
ῥῦσαί με.

2 Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός κραταίωμα

6 Διατί κατατήκεσαι, ὦ ψυχὴ μου;
καὶ διατί μὲ ταράττεις;

7 Ἐλπίσον εἰς τὸν Θεόν· διότι ἐγὼ
εὐχαρίστως θέλω τὸν ὁμολογήσῃ, (ὅτι
αὐτὸς εἶναι) ὁ Θεός μου, καὶ ἡ προ-
φανῆς σωτηρία μου.

8 Ἡ ψυχὴ μου ἔταράχθη μέσα εἰς
τὸν ἑαυτὸν μου, διὰ τοῦτο θέλω σὲ
ἐνθυμηθῆ εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰορδάνου
καὶ τοῦ μικροῦ ὄρους Ἑρμωνιέμ.

9 Ἡ ἄβυσσος προσκαλεῖ ἄλλην
ἄβυσσον, διὰ νὰ ἀντηχήσωσιν οἱ
καταρράκταί σου·

10 Ὅλαι αἱ ὑψηλαὶ προσβολαί σου,
καὶ τὰ κύματά σου, ἀπέρασαν ἐπ'
ἀνωθέν μου.

11 Ὁ Κύριος θέλει ἐπιτάξῃ νὰ
ἔλθῃ τὸ ἔλεός του ἐν καιρῷ ἡμέρας,
καὶ ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐγὼ θέλω τὸν
δοξολογῆ.

12 (Δηλαδή) θέλω προσεύχεσθαι εἰς
τὸν Θεὸν τῆς ζωῆς μου· καὶ θέλω εἶπῃ
εἰς αὐτὸν, Σὺ εἶσαι ὁ προστάτης μου.

13 Διατί μὲ ἐλησμόνησας; καὶ
διατί μὲ σκυθρωπότητα περιπατῶ,
ὅταν μὲ στενοχωρῇ ὁ ἐχθρός;

14 Ὅτε κατασυνετρίβοντο τὰ κόκ-
καλά μου, τότε οἱ ἐχθροί μου μὲ
ὠνείδιζον·

15 Ἐπειδὴ μοὶ ἔλεγον αὐτοὶ καθ'
ἐκάστην, Ποῦ εἶναι ὁ Θεός σου;

16 Διατί κατατήκεσαι, ὦ ψυχὴ
μου; καὶ διατί μὲ ταράττεις; Ἐλπίσον
εἰς τὸν Θεόν· διότι ἐγὼ εὐχαρίστως
θέλω τὸν ὁμολογήσῃ, (ὅτι αὐτὸς
εἶναι) ὁ Θεός μου, καὶ ἡ προφανῆς
σωτηρία μου.

ΨΑΛ. μβ'. XLII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΚΡΙΝΟΝ με, ὦ Θεέ, καὶ ἀποφάσι-
σον τὴν κρίσιν μου, (ἐλευθερῶν με)
ἀπὸ ἀνόσιον ἔθνος, καὶ ἀπὸ ἀνθρω-
πον ἀδίκον καὶ δόλιον λύτρωσαί με.

2 Διότι σὺ, ὦ Θεέ, εἶσαι ἡ δύναμις

μου, ἵνατί ἀπόσω με; καὶ ἵνατί σκυθρωπάζων πορεύομαι ἐν τῷ ἐκθλίβειν τὸν ἐχθρόν;

3 Ἐξαπόστειλον τὸ φῶς σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου, αὐτά με ὠδήγησαν, καὶ ἤγαγόν με εἰς ὄρος ἁγίόν σου, καὶ εἰς τὰ σκηνώματά σου.

4 Καὶ εἰσελεύσομαι πρὸς τὸ θυσιαστήριον τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸν Θεὸν τὸν εὐφραίνοντα τὴν νεότητά μου· ἐξομολογήσομαί σοι ἐν κιθάρα, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου.

5 Ἴνατί περίλυπος εἶ, ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἵνατί συνταράσσεις με; Ἐλπίσον ἐπὶ τὸν Θεόν· ὅτι ἐξομολογήσομαι αὐτῷ, σωτήριον τοῦ προσώπου μου, καὶ ὁ Θεός μου.

ΨΑΛ. μγ'. XLIII.

Εἰς τὸ τέλος, τοῖς υἱοῖς Κορέ εἰς σύνεσιν.

Ὁ ΘΕΟΣ ἐν τοῖς ὠσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν, καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν ἀνήγειραν ἡμῖν,

2 Ἔργον, ὃ εἰργάσω ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν, ἐν ἡμέραις ἀρχαίαις.

3 Ἡ χεὶρ σου ἔθνη ἐξωλόθρευσε, καὶ κατεφύτευσας αὐτούς, ἐκάκωσας λαούς, καὶ ἐξέβαλες αὐτούς.

4 Οὐ γὰρ ἐν τῇ ῥομφαίᾳ αὐτῶν ἐκληρονόμησαν γῆν, καὶ ὁ βραχίων αὐτῶν οὐκ ἔσωσεν αὐτούς·

5 Ἀλλ' ἡ δεξιὰ σου, καὶ ὁ βραχίων σου, καὶ ὁ φωτισμὸς τοῦ προσώπου σου, ὅτι εὐδόκησας ἐν αὐτοῖς.

6 Σὺ εἶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς μου, καὶ ὁ Θεός μου, ὁ ἐντελλόμενος τὰς σωτηρίας Ἰακώβ.

7 Ἐν σοὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν κεραιουῦμεν, καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐξουθενώσομεν τοὺς ἐπανισταμένους

μου, διατί μὲ ἀπέβαλες; καὶ διατί μὲ σκυθρωπότητα νὰ περιπατῶ, ὅταν μὲ στενοχωρῇ ὁ ἐχθρός;

3 Πέμψον τὸ φῶς σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου, τὰ ὅποια θέλουσι μὲ ὠδηγήσῃ, καὶ θέλουσι μὲ φέρῃ εἰς τὸ ἅγιόν σου βουνόν, καὶ εἰς τὰς κατοικίας σου.

4 Καὶ θέλω ἔμβῃ εἰς τὸ θυσιαστήριον τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸν ἴδιον Θεόν, ὁ ὁποῖος εὐφραίνει τὴν νεότητά μου· καὶ θέλω σὲ δοξολογῆ εὐχαρίστως μὲ κιθάραν, ὦ Θεέ, ὦ Θεέ μου.

5 Διατί κατατήκεσαι, ὦ ψυχὴ μου, καὶ διατί μὲ ταράττεται; Ἐλπίσον εἰς τὸν Θεόν· διότι ἐγὼ εὐχαρίστως θέλω τὸν ὁμολογήσῃ, (ὅτι αὐτὸς εἶναι) ὁ Θεός μου, καὶ ἡ προφανὴς σωτηρία μου.

ΨΑΛ. μγ'. XLIII.

Εἰς τὸ τέλος, πρὸς διδασκαλίαν τῶν υἱῶν Κορέ.

ὦ ΘΕΕ, ἡμεῖς μὲ τὰ ὦτα μας ἠκούσαμεν, καὶ οἱ πατέρες μας ἐδηγήθησαν εἰς ἡμᾶς,

2 Τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἔπραξας εἰς τὰς ἡμέρας των, καὶ εἰς τὰς ἀρχαίας ἡμέρας.

3 Ἡ χεὶρ σου ἐξωλόθρευσεν ἔθνη, καὶ τοὺς κατεφύτευσας (ἀντὶ ἐκείνων), καὶ λαοὺς (ἄλλους) ἐκακοποίησας, καὶ τοὺς ἀπεδίωξας (ἀπὸ τὸν τόπον των).

4 Διότι οὐχὶ μὲ τὰ ὄπλα των ἐκληρονόμησαν τὴν γῆν, οὔτε ὁ βραχίων αὐτῶν τοὺς ἔσωσεν·

5 Ἀλλ' ἡ δεξιὰ σου, καὶ ὁ βραχίων σου, καὶ τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, διότι τοὺς εἶχες εἰς εὐνοίαν.

6 Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεός μου, ὁ ὁποῖος διὰ μόνης τῆς προσταγῆς σου ἔσωσας τὸν Ἰακώβ.

7 Μὲ τὴν βοήθειάν σου θέλομεν δυναθῆν νὰ νικήσωμεν τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, καὶ μὲ τὸ ὄνομά σου θέλομεν

8 Οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ τόξῳ μου ἐλπῶ,
καὶ ἡ ῥομφαία μου οὐ σώσει με.

9 Ἐσωσας γὰρ ἡμᾶς ἐκ τῶν θλι-
βόντων ἡμᾶς, καὶ τοὺς μισοῦντας
ἡμᾶς κατήσχυνας.

10 Ἐν τῷ Θεῷ ἐπαινεθησόμεθα
ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ἐν τῷ ὀνόματί
σου ἐξομολογησόμεθα εἰς τὸν αἰῶνα.

11 Νυνὶ δὲ ἀπόσω καὶ κατήσχυνας
ἡμᾶς, καὶ οὐκ ἐξελεύσῃ ὁ Θεὸς ἐν
ταῖς δυνάμεσιν ἡμῶν.

12 Ἀπέστρεψας ἡμᾶς εἰς τὰ ὀπίσω
παρὰ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, καὶ οἱ μι-
σοῦντες ἡμᾶς διήρπαζον ἑαυτοῖς.

13 Ἐδωκας ἡμᾶς ὡς πρόβατα βρώ-
σεως, καὶ ἐν τοῖς ἔθνεσι διέσπειρας
ἡμᾶς.

14 Ἀπέδου τὸν λαόν σου ἄνευ τιμῆς,
καὶ οὐκ ἦν πλῆθος ἐν τοῖς ἀλαλάγ-
μασιν αὐτῶν.

15 Ἐθου ἡμᾶς ὄνειδος τοῖς γείτοσιν
ἡμῶν, μυκτηρισμὸν καὶ χλευασμὸν
τοῖς κύκλῳ ἡμῶν.

16 Ἐθου ἡμᾶς εἰς παραβολὴν ἐν
τοῖς ἔθνεσι, κίνησιν κεφαλῆς ἐν τοῖς
λαοῖς.

17 Ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ ἐντροπή μου
κατεναντίον μου ἐστὶ, καὶ ἡ αἰσχύνη
τοῦ προσώπου μου ἐκάλυψέ με.

18 Ἀπὸ φωνῆς ὄνειδίζοντος καὶ κα-
τακαλοῦντος, ἀπὸ προσώπου ἐχθροῦ
καὶ ἐκδιώκοντος.

19 Ταῦτα πάντα ἦλθεν ἐφ' ἡμᾶς,
καὶ οὐκ ἐπελαθόμεθά σου, καὶ οὐκ
ἠδικήσαμεν ἐν τῇ διαθήκῃ σου.

20 Καὶ οὐκ ἀπέστη εἰς τὰ ὀπίσω ἡ
καρδία ἡμῶν, καὶ ἐξέκλινας τὰς τρί-
βους ἡμῶν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ σου.

21 Ὅτι ἐταπείνωσας ἡμᾶς ἐν τόπῳ
κακώσεως, καὶ ἐπεκάλυψεν ἡμᾶς σκιά
θανάτου.

ἀφανίσῃ ἐκείνους οἱ ὅποιοι κινουῦνται
καθ' ἡμῶν.

8 Διότι εἰς τὸ τόξον μου δὲν ἐλπίζω,
καὶ δὲν μὲ σώζει τὸ σπαθίον μου.

9 Διότι σὺ μᾶς ἔσωσας ἀπὸ ἐκείνους,
οἱ ὅποιοι μᾶς ἔθλιβον, καὶ κατήτχυνας
ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μᾶς μισοῦσιν.

10 Εἰς (σὲ) τὸν Θεὸν πάντοτε καυ-
χώμεθα, καὶ τὸ ὄνομά σου πάντοτε
εὐχαρίστως δοξολογοῦμεν.

11 Σὺ ὅμως κατὰ τὸ παρὸν μᾶς
ἀπέβαλες μὲ καταισχύνην, καὶ δὲν
ἐξέρχεσαι πλέον ὁμοῦ μὲ τὰ στρα-
τεύματά μας, ὦ Θεέ.

12 Σὺ μᾶς ἔκαμες νὰ στρέψωμεν
τὰ νῶτα εἰς τοὺς ἐχθροὺς, καὶ μᾶς
διαρπάξουσιν ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι μᾶς μι-
σοῦσι.

13 Μᾶς παρέδωκας ὡς πρόβατα
διωρισμένα διὰ νὰ φαγωθῶσι, καὶ
μᾶς διέσπειρας εἰς τὰ ἔθνη.

14 Ἐπώλησας τὸν λαόν σου παρὰ
τιμὴν, καὶ μ' ὅλον τὸ ὅτι δὲν ἦτον
πολὺ τὸ πλῆθος των, ὅτε μὲ ἀλαλαγ-
μοὺς μᾶς ἐδίωκον.

15 Μᾶς ἐξέθεσας ὡς ὄνειδος τῶν
γειτόνων μας, καὶ ὡς περιγέλασμα καὶ
ἐμπαιγμὸν τῶν πλησιοχώρων μας.

16 Μᾶς ἔκαμες ὡς παραβολὴν με-
ταξὺ τῶν ἐθνῶν, καὶ οἱ λαοὶ κινουῦσι
τὰς κεφαλὰς των (θεωροῦντες μας).

17 Ἡ ἐντροπή μου παραστέκεται
πάντοτε ἔμπροσθέν μου, καὶ ἡ αἰσ-
χύνη σκεπάζει τὸ πρόσωπόν μου.

18 Διὰ τὰς φωνὰς ἐκείνου, ὁ ὅποιος
(μὲ) ὄνειδίζει, καὶ μὲ καταλαλεῖ, καὶ
διὰ τὸν ἐχθρὸν ὁ ὅποιος μὲ κατα-
τρέχει.

19 Ὅλα ταῦτα ἦλθον ἐπάνω εἰς
ἡμᾶς, καὶ δὲν σὲ ἐλησμονήσαμεν, οὔτε
παρέβημεν τὴν διαθήκην σου.

20 Καὶ δὲν ὠπισθοδρόμησεν ἡ καρ-
δία μας, σὺ ὅμως ἔστρεψας τὰ διαβή-
ματά μας ἔξω ἀπὸ τὸν δρόμον σου.

21 Διότι σὺ μᾶς ἐταπείνωσας εἰς
τόπον ταλαιπωρίας, καὶ μᾶς ἐσκέ-
πασε σκιά τοῦ θανάτου.

22 Εἰ ἐπελαθόμεθα τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ εἰ διεπετάσαμεν χεῖρας ἡμῶν πρὸς Θεὸν ἀλλότριον,

23 Οὐχὶ ὁ Θεὸς ἐκζητήσει ταῦτα; αὐτὸς γὰρ γινώσκει τὰ κρύφια τῆς καρδίας.

24 Ὅτι ἕνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς.

25 Ἐξεγέρθητι, ἰνατί ὑπνοῖς, Κύριε; ἀνάστηθι, καὶ μὴ ἀπόσῃ εἰς τέλος.

26 Ἰνατί τὸ πρόσωπόν σου ἀποστρέφεις; ἐπιλανθάνῃ τῆς πτωχείας ἡμῶν, καὶ τῆς θλίψεως ἡμῶν;

27 Ὅτι ἐταπεινώθη εἰς χοῦν ἡ ψυχὴ ἡμῶν, ἐκολλήθη εἰς γῆν ἡ γαστήρ ἡμῶν.

28 Ἀνάστα, Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

ΨΑΛ. μδ'. XLIV.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν ἀλλοιωθησομένων, τοῖς υἱοῖς Κορὲ εἰς σύνεσιν ᾧδὴ ὑπὲρ τοῦ ἀγαπητοῦ.

ἘΞΗΡΕΥΞΑΤΟ ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν· λέγω ἐγὼ τὰ ἔργα μου τῷ βασιλεῖ.

2 Ἡ γλῶσσά μου, κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου.

3 Ὡραῖος κάλλει παρὰ τοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἐξεχύθη χάρις ἐν χεῖλεσί σου, διὰ τοῦτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα.

4 Περίζωσαι τὴν ῥομφαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρόν σου, Δυνατὲ,

5 Τῇ ὠραιότητί σου, καὶ τῷ κάλλει σου, καὶ ἔντεινον, καὶ κατευοδοῦ, καὶ βασίλευε·

6 Ἐνεκεν ἀληθείας καὶ πραότητος καὶ δικαιοσύνης· καὶ ὁδηγήσει σε θαυμαστῶς ἡ δεξιὰ σου.

7 Τὰ βέλη σου ἠκονημένα, Δυνατὲ, λαοὶ ὑποκάτω σου πεσοῦνται, ἐν

22 Ἐὰν ἐλησμονήσαμεν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἐὰν ἠπλώσαμεν τὰς χεῖράς μας εἰς ξένον Θεόν,

23 Τάχα ὁ Θεὸς δὲν θέλει τὰ ἐξετάσῃ; ἐν ᾧ αὐτὸς ἰξεύρει τὰ ἀπόκρυφα τῆς καρδίας.

24 Ἐξ αἰτίας σου (ὅμως) βεβαίως καθ' ἐκάστην φονευόμεθα, καὶ ὡς πρόβατα σφαγῆς λογιζόμεθα.

25 Ἐξυπνίσθητι, διατί κοιμᾶσαι, Κύριε; σηκώθητι, καὶ μὴ μᾶς ἀποβάλλῃς διαπαντός.

26 Διατί στρέφεις εἰς τὰ ὀπίσω τὸ πρόσωπόν σου; καὶ ἐλησμόνησας τὴν δυστυχίαν καὶ κακουχίαν μας;

27 Διότι ἡ ψυχὴ μας ἐταπεινώθη ἕως εἰς τὸ χῶμα, καὶ ἡ κοιλία μας ἐκόλλησεν εἰς τὴν γῆν.

28 Σηκώθητι, Κύριε, βοήθησόν μας, καὶ λύτρωσαί μας διὰ τὸ ὄνομά σου.

ΨΑΛ. μδ'. XLIV.

Εἰς τὸ τέλος, διὰ τοὺς ἀλλοιωθησομένους, πρὸς διδασκαλίαν τῶν υἱῶν Κορὲ ᾧδὴ ὑπὲρ τοῦ ἀγαπητοῦ.

Ἡ ΚΑΡΔΙΑ μου ἐξεφώνησεν ἀγαθὸν λόγον· ἐγὼ θέλω ἀναγγεῖλῃ τὰ ἔργα μου εἰς τὸν βασιλέα.

2 Ἡ γλῶσσά μου εἶναι κάλαμος ταχυγράφου γραμματέως.

3 Σὺ εἶσαι ὠραιότατος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, χάρις εἶναι κεχυμένη ἐπάνω εἰς τὰ χεῖλη σου, διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς σὲ εὐλόγησε διαπαντός.

4 Ζώσθητι τὸ σπαθίον σου εἰς τὸν μηρόν σου, ᾧ Δυνατὲ,

5 Καὶ ὁμοῦ μὲ τὴν ὠραιότητά σου, καὶ μὲ τὸ κάλλος σου αὔξανε τὸν τόνον σου, καὶ προχώρει εὐτυχῶς, καὶ βασίλευε·

6 Διὰ τὴν ἀλήθειαν, πραότητα καὶ δικαιοσύνην· καὶ ἡ δεξιὰ σου θέλει σὲ ὁδηγήσῃ θαυμασίως.

7 Ἀφ' οὗ οἱ λαοὶ ὑποταχθῶσιν εἰς σέ, (διεύθυνε) τὰ ἠκονημένα σου βέλη,

καρδία τῶν ἐχθρῶν τοῦ βασιλέως.

8 Ὁ θρόνος σου ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· ῥάβδος εὐθύτητος ἡ ῥάβδος τῆς βασιλείας σου.

9 Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός, ὁ Θεός σου, ἔλαιον ἀγαλλιᾶσεως παρὰ τοὺς μετόχους σου.

10 Σμύρνα καὶ στακτὴ καὶ κασία ἀπὸ τῶν ἱματίων σου, ἀπὸ βάρων ἐλεφαντίνων· ἐξ ὧν εὐφρανάν σε θυγατέρες βασιλέων ἐν τῇ τιμῇ σου.

11 Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη, πεποικιλμένη.

12 Ἄκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάβου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου.

13 Καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου· ὅτι αὐτὸς ἐστὶ Κύριός σου, καὶ προσκυνήσεις αὐτῷ.

14 Καὶ θυγάτηρ Τύρου ἐν δώροις, τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

15 Πᾶσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως ἔσωθεν, ἐν κροσσωτοῖς χρυσοῖς περιβεβλημένη, πεποικιλμένη.

16 Ἀπενεχθήσονται τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, αἱ πλησίον αὐτῆς ἀπενεχθήσονται σοι.

17 Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει, ἀχθήσονται εἰς ναὸν βασιλέως.

18 Ἀντὶ τῶν πατέρων σου ἐγενήθησαν οἱ υἱοί σου, καταστήσεις αὐτοὺς ἄρχοντας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

19 Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Δυνατὲ, εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἐχθρῶν τοῦ βασιλέως.

8 Ὁ θρόνος σου, ὦ Θεέ, εἰς τὸν αἰῶνα διαμένει· σκῆπτρον εὐθύτητος εἶναι τὸ σκῆπτρον τῆς βασιλείας σου.

9 Σὺ ἀγαπᾶς τὴν δικαιοσύνην καὶ μισεῖς τὴν ἀδικίαν· διὰ τοῦτο, ὦ Θεέ, ὁ Θεός σου ἔχρισέ σε, καὶ οὐχὶ τοὺς μετόχους σου, μὲ ἔλαιον ἀγαλλιᾶσεως.

10 Σμύρνα καὶ ἀλώη καὶ κανέλα (πηγάζουσιν) ἀπὸ τὰ φορέματά σου, καὶ ἀπὸ τὰ ἐλεφάντινα μεγαλοπρεπῆ σου παλάτια· διὰ ταῦτα σὲ ἐχαροποίησαν αἱ θυγατέρες τῶν βασιλέων μὲ τὴν (ἀποδιδομένην εἰς σὲ) τιμὴν.

11 Ἡ βασίλισσα παρεστάθη εἰς τὰ δεξιά σου, ἐνδεδυμένη καὶ πολυειδῶς ἐστολισμένη μὲ ὀλόχουσα φορέματα.

12 Ἄκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε, καὶ κλῖνον τὸ ὠτίον σου, καὶ λησμάνησον τὸν λαόν σου, καὶ τὴν πατρικὴν σου οἰκίαν.

13 Καὶ θέλει ἐπιθυμήσῃ ὁ βασιλεὺς τὴν ὠραιότητά σου· διότι αὐτὸς εἶναι Κύριός σου, καὶ αὐτὸν θέλεις προσκυνήσῃ.

14 Καὶ (τότε) ἡ θυγάτηρ Τύρου (θέλει παρρησιασθῆ εἰς σὲ) μὲ δῶρα, καὶ οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ θέλουσι προσφέρῃ ἔμπροσθέν σου τὰς ταπεινὰς παράκλησεις των.

15 Πᾶσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως εἶναι ἐσωτερικὴ, καὶ εἶναι ἐνδεδυμένη καὶ πολυειδῶς ἐστολισμένη μὲ κρῶσσα χρυσᾶ.

16 Κατόπιν αὐτῆς θέλουσι παρρησιασθῆ εἰς τὸν βασιλέα παρθένοι, αἱ γείτονές της θέλουσι παρρησιασθῆ.

17 Θέλουσι παρρησιασθῆ μὲ εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσιν, καὶ θέλουσιν ἔμβῃ εἰς τὸν ναὸν τοῦ βασιλέως.

18 Τοὺς πατέρας σου θέλουσι διαδεχθῆ οἱ υἱοί σου, καὶ θέλεις τοὺς καταστήσῃ ἄρχοντας εἰς ὅλην τὴν γῆν.

19 Καὶ ἐγὼ θέλω ἐνθυμηθῆ τὸ ὄνομά σου εἰς πᾶσαν διαδοχὴν γενεᾶς.

20 Διὰ τοῦτο λαοὶ ἐξομολογήσονται σοι εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛ. μέ'. XLV.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν υἱῶν Κορέ, ὑπὲρ τῶν κρυφίων ψαλμός.

Ὁ ΘΕΟΣ ἡμῶν καταφυγὴ καὶ δύναμις, βοηθὸς ἐν θλίψεσι ταῖς εὐρούσαις ἡμᾶς σφόδρα.

2 Διὰ τοῦτο οὐ φοβηθησόμεθα ἐν τῷ ταράσσεσθαι τὴν γῆν, καὶ μετατίθεσθαι ὄρη ἐν καρδίαις θαλασσῶν.

3 Ἦχησαν καὶ ἐταράχθησαν τὰ ὕδατα αὐτῶν, ἐταράχθησαν τὰ ὄρη ἐν τῇ κραταιότητι αὐτοῦ.

4 Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ, ἠγίασε τὸ σκηνῶμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

5 Ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ αὐτῆς, καὶ οὐ σαλευθήσεται, βοηθήσει αὐτῇ ὁ Θεὸς τοπροσπρωί πρωί.

6 Ἐταράχθησαν ἔθνη, ἔκλιναν βασιλεῖαι, ἔδωκε φωνὴν αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος, ἔσαλεύθη ἡ γῆ.

7 Κύριος τῶν δυνάμεων μεθ' ἡμῶν, ἀντιλήπτωρ ἡμῶν ὁ Θεὸς Ἰακώβ.

8 Δεῦτε καὶ ἴδετε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ἃ ἔθετο τέρατα ἐπὶ τῆς γῆς· ἀνταναιρῶν πολέμους μέχρι τῶν περάτων τῆς γῆς.

9 Τόξον συντρίφει, καὶ συνθλάσει ὄπλον, καὶ θυρεοὺς κατακαύσει ἐν πυρί.

10 Σχολάσατε, καὶ γνῶτε, ὅτι ἐγὼ εἶμι ὁ Θεός· ὑψωθήσομαι ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὑψωθήσομαι ἐν τῇ γῇ.

11 Κύριος τῶν δυνάμεων μεθ' ἡμῶν,

20 Καὶ διὰ τοῦτο οἱ λαοὶ θέλουσι σὲ δοξολογῆ δημοσίως εἰς ὅλην τὴν αἰδιότητα τῶν αἰώνων.

ΨΑΛ. μέ'. XLV.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν υἱῶν Κορέ, περὶ τῶν κρυφίων ψαλμός.

Ὁ ΘΕΟΣ εἶναι καταφύγιον καὶ δύναμις ἡμῶν, καὶ βοηθὸς εἰς τὰς μεγάλας θλίψεις, αἱ ὁποῖαι μᾶς περιεκύκλωσαν.

2 Διὰ τοῦτο δὲν θέλομεν φοβηθῆ, καὶ ἂν ἡ γῆ ταράττηται, καὶ τὰ βουνὰ μετατοπίζονται εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης.

3 Τὰ νερὰ τῆς θαλάσσης ἔκαμαν μέγαν κρότον καὶ ἐταράχθησαν, καὶ τὰ βουνὰ ἐκινήθησαν μετὰ τὴν κραταιὰν δυνάμιν του.

4 Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμητικὰ ρεύματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὑψιστος ἠγίασε τὸ κατοίκημά του.

5 Ὁ Θεὸς εὐρίσκεται εἰς τὸ μέσον αὐτῆς, καὶ (διὰ τοῦτο) δὲν θέλει σαλευθῆ, διότι ὁ Θεὸς θέλει τὴν βοηθῆ ἀμέσως ἀπὸ πρωΐας.

6 Ἐταράχθησαν τὰ ἔθνη, ἐταπεινώθησαν αἱ βασιλεῖαι, καὶ ὁ Ὑψιστος ἔρριψε φωνὴν, καὶ ἡ γῆ ἐκλονίσθη.

7 Ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων εἶναι ὁμοῦ μετ' ἡμᾶς, βοηθὸς ἡμῶν εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ.

8 Ἐλθετε καὶ θεωρήσατε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ὅσα θαυμάσια ἔδειξεν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν· ἐπειδὴ καταπικύει τοὺς πολέμους ἕως εἰς τὰ ἄκρα τῆς γῆς.

9 Συντρίβει τόξον, κόπτει εἰς λεπτὰ τὸ ὄπλον, καὶ τὰς ἀσπίδας κατακαίει εἰς τὸ πῦρ.

10 Ἠσυχάσατε, καὶ γνωρίσατε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός· καὶ ἐγὼ θέλω ὑψωθῆ μετὰ εἰς τὰ ἔθνη, καὶ θέλω ὑψωθῆ μετὰ εἰς τὴν γῆν.

11 Ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων εἶναι

ἀντιλήπτωρ ἡμῶν ὁ Θεὸς Ἰακώβ.

ὁμοῦ μὲ ἡμᾶς, βοηθὸς ἡμῶν εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ.

ΨΑΛ. μς'. XLVI.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν υἱῶν Κορὲ ψαλμός.

ΠΑΝΤΑ τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας, ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως.

2 Ὅτι Κύριος Ὑψιστος, φοβερός, βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

3 Ὑπέταξε λαοὺς ἡμῖν, καὶ ἔθνη ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν.

4 Ἐξελέξατο ἡμῖν τὴν κληρονομίαν ἑαυτῷ, τὴν καλλονὴν Ἰακώβ ἣν ἠγάπησεν.

5 Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

6 Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε· ψάλατε τῷ βασιλεῖ ἡμῶν, ψάλατε.

7 Ὅτι βασιλεὺς πάσης τῆς γῆς ὁ Θεὸς, ψάλατε συνετῶς.

8 Ἐβασίλευσεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τὰ ἔθνη· ὁ Θεὸς κάθηται ἐπὶ θρόνου ἁγίου αὐτοῦ.

9 Ἀρχοντες λαῶν συνήχθησαν μετὰ τοῦ Θεοῦ Ἀβραάμ, ὅτι τοῦ Θεοῦ οἱ κραταιοὶ τῆς γῆς σφόδρα ἐπήρθησαν.

ΨΑΛ. μζ'. XLVII.

Ψαλμός ᾠδῆς τοῖς υἱοῖς Κορὲ δευτέρᾳ σαββάτου.

ΜΕΓΑΣ Κύριος, καὶ αἰνετὸς σφόδρα, ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ·

2 Εὐρίζω ἀγαλλιάματι πάσης τῆς γῆς, ὄρη Σιών τὰ πλευρὰ τοῦ βορρᾶ, ἡ πόλις τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου.

ΨΑΛ. μς'. XLVI.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν υἱῶν Κορὲ ψαλμός.

ὍΛΑ τὰ ἔθνη, κόμειτε κρότον μὲ τὰς χεῖρας, εὐφημήσατε νικητικῶς τὸν Θεὸν μὲ φωνὴν ἀγαλλιάσεως.

2 Διότι ὁ Ὑψιστος Κύριος εἶναι φοβερός, μέγας βασιλεὺς εἰς ὅλην τὴν γῆν.

3 Αὐτὸς ὑπέταξε λαοὺς εἰς ἡμᾶς, καὶ ἔθνη ὑποκάτω εἰς τοὺς πόδας ἡμῶν.

4 Ἐδιάλεξε μετὰξὺ ἡμῶν κληρονομίαν διὰ τὸν ἑαυτὸν του, (δηλαδὴ) τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰακώβ, τοὺς ὁποίους ἠγάπησε.

5 Ἀνέβη ὁ Θεὸς μὲ φωνὴν ἐπινίκιον, ὁ Κύριος (ἀνέβη) μὲ ἦχον σάλπιγγος.

6 Ψάλατε εἰς τὸν Θεὸν ἡμῶν, ψάλατε· ψάλατε εἰς τὸν βασιλέα ἡμῶν, ψάλατε.

7 Διότι βασιλεὺς ὅλης τῆς γῆς εἶναι ὁ Θεὸς, ψάλατε μὲ σύνεσιν.

8 Ἐβασίλευσεν ὁ Θεὸς ἐπάνω εἰς τὰ ἔθνη· ὁ Θεὸς κάθηται ἐπάνω εἰς τὸν ἅγιόν του θρόνον.

9 Τῶν λαῶν οἱ ἄρχοντες συνελθόντες ἠνώθησαν ὁμοῦ μὲ τὸν Θεὸν τοῦ Ἀβραάμ, διότι οἱ ἰσχυροὶ (δοῦλοι) τοῦ Θεοῦ ὑψώθησαν μεγάλως ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

ΨΑΛ. μζ'. XLVII.

Ψαλμός ᾠδῆς διὰ τοὺς υἱοὺς Κορὲ δευτέρᾳ σαββάτου.

ΜΕΓΑΣ εἶναι ὁ Κύριος, καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐπαινετὸς, εἰς τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, εἰς τὸ ἅγιόν του βουνόν·

2 (Τὸ ὅποιον εἶναι) καλῶς ριζωμένον, καὶ ἀγαλλίασις ὅλης τῆς γῆς, τὸ βουνὸν τῆς Σιών εἶναι τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς πόλεως τοῦ μεγάλου βασιλέως.

3 Ὁ Θεὸς ἐν ταῖς βάρεσιν αὐτῆς γινώσκειται, ὅταν ἀντιλαμβάνηται αὐτῆς.

4 Ὅτι ἰδοὺ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς συνήχθησαν, διήλθουσαν ἐπὶ τὸ αὐτό.

5 Αὐτοὶ ἰδόντες οὕτως ἐθαύμασιν, ἐταράχθησαν, ἐσαλεύθησαν, τρόμος ἐπελάβετο αὐτῶν.

6 Ἐκεῖ ὠδῖνες ὡς τικτούσης ἐν πνεύματι βιαίῳ συντρίψεις πλοῖα θαρσεῖς.

7 Καθάπερ ἠκούσαμεν, οὕτως καὶ εἶδομεν ἐν πόλει Κυρίου τῶν δυνάμεων, ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

8 Ὁ Θεὸς ἐθεμελίωσεν αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα. Ὑπελάβομεν ὁ Θεὸς τὸ ἔλεός σου, ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ σου.

9 Κατὰ τὸ ὄνομά σου ὁ Θεὸς, οὕτως καὶ ἡ αἴνεσίς σου ἐπὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς, δικαιοσύνης πλήρης ἡ δεξιὰ σου.

10 Εὐφρανθήτω ὄρος Σιών, ἀγαλλιάσθωσαν αἱ θυγατέρες τῆς Ἰουδαίας, ἕνεκεν τῶν κριμάτων σου, Κύριε.

11 Κυκλώσατε Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτὴν, διηγῆσασθε ἐν τοῖς πύργοις αὐτῆς.

12 Θέσθε τὰς καρδίας ὑμῶν εἰς τὴν δύναμιν αὐτῆς, καὶ καταδιέλεσθε τὰς βάρεις αὐτῆς, ὅπως ἂν διηγῆσησθε εἰς γενεὰν ἑτέραν.

13 Ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· αὐτὸς ποιμανεῖ ἡμᾶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΨΑΛ. μή'. XLVIII.

Εἰς τὸ τέλος, τοῖς υἱοῖς Κορέ ψαλμός.

ἌΚΟΥΣΑΤΕ ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη,

3 Μέσα εἰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς τῆς γίνεται γνωστὸς ὁ Θεός, ὅταν ἔχη σκοπὸν νὰ τὴν βοηθήσῃ.

4 Διότι βεβαίως οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς συνήχθησαν, καὶ ἦλθον κατ' αὐτῆς ὅλοι ὁμοῦ.

5 Καὶ αὐτοὶ καθὼς εἶδον (τὴν πόλιν) ἐθαύμασαν, ἐταράχθησαν, ἐσαλεύθησαν, καὶ τρόμος τοὺς ἐξουσίασεν.

6 Ἐκεῖ (ἐδοκίμασαν) πόνους, καθὼς (εἶναι οἱ πόνοι τῆς γυναικὸς) ὅταν γεννᾷ· καὶ μὲ βίαιον ἄνεμον θέλει συντρίψῃ τὰ πλοῖα τῶν θαρσέων.

7 Ὅποια ἠκούσαμεν, τοιαῦτα καὶ εἶδομεν εἰς τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ τῶν δυνάμεων, εἰς τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

8 Ὁ Θεὸς ἐθεμελίωσεν αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα. Πραγματικῶς ἐγνωρίσαμεν, ὦ Θεέ, τὸ ἔλεός σου, εἰς τὸ μέσον τοῦ λαοῦ σου.

9 Καθὼς τὸ ὄνομά σου, ὦ Θεέ, οὕτω καὶ ὁ ἔπαινός σου ἐξηπλώθη εἰς τὰ ἄκρα τῆς γῆς, ἡ δεξιὰ σου εἶναι γεμάτη ἀπὸ δικαιοσύνην.

10 Ἄς εὐφρανθῇ τὸ βουνὸν Σιών, ἄς χαρῶσιν αἱ θυγατέρες τῆς Ἰουδαίας διὰ τὰς κρίσεις σου, Κύριε.

11 Κυκλώσατε, καὶ περιλάβετε τὴν Σιών, καὶ διηγῆθητε (ὅλα αὐτὰ) μέσα εἰς τοὺς πύργους τῆς.

12 Βάλετε τὴν προσοχὴν σας εἰς τὴν δύναμιν τῆς, καὶ κάμετε τὴν διαίρεσιν (καὶ καταγραφὴν) τῶν μεγάλων οἰκοδομῶν τῆς, διὰ νὰ τὰ διηγηθῆτε εἰς τὴν μεταγενεστέρα γενεάν.

13 Διότι οὗτος εἶναι ὁ Θεὸς ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· αὐτὸς θέλει μᾶς ποιμαίνει διαπαντός.

ΨΑΛ. μή'. XLVIII.

Εἰς τὸ τέλος, πρὸς τοὺς υἱοὺς Κορέ ψαλμός.

ἌΚΟΥΣΑΤΕ αὐτὰ (τὰ ἐξῆς) ὅλα

ἐνωτίσασθε πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν οἰκουμένην·

2 Οἱ τε γηγενεῖς, καὶ οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τὸ αὐτὸ πλούσιος καὶ πενής.

3 Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

4 Κλινῶ εἰς παραβολὴν τὸ οὖς μου, ἀνοίξω ἐν ψαλτηρίῳ τὸ πρόβλημά μου.

5 Ἵνατί φοβοῦμαι ἐν ἡμέρᾳ πονηρᾶ; ἡ ἀνομία τῆς πτέρνης μου κυκλώσει με.

6 Οἱ πεπειθότες ἐπὶ δυνάμει αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῷ πλήθει τοῦ πλούτου αὐτῶν καυχώμενοι·

7 Ἀδελφὸς οὐ λυτρῶται, λυτρώσεται ἄνθρωπος; οὐ δώσει τῷ Θεῷ ἐξίλασμα ἑαυτοῦ·

8 Καὶ τὴν τιμὴν τῆς λυτρώσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ ἐκοπίασεν εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ζήσεται εἰς τέλος.

9 Οὐκ ὄψεται καταφθορὰν, ὅταν ἴδῃ σοφοὺς ἀποθνήσκοντας, ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἄφρων καὶ ἄνους ἀπολοῦνται·

10 Καὶ καταλείψουσιν ἀλλοτρίοις τὸν πλοῦτον αὐτῶν· καὶ οἱ τάφοι αὐτῶν οἰκίαι αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα.

11 Σκηνώματα αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν, ἐπεκαλέσαντο τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐπὶ τῶν γαιῶν αὐτῶν.

12 Καὶ ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν, οὐ συνῆκε· παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνόητοις, καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς.

13 Αὕτη ἡ ὁδὸς αὐτῶν σκάνδαλον αὐτοῖς, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ στόματι αὐτῶν εὐδοκήσουσιν.

τὰ ἔθνη, προσέξατε τὴν ἀκοήν σας ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς οἰκουμένης·

2 Καὶ οἱ τὰ γήινα φρονοῦντες, καὶ ὅλοι ἀπλῶς οἱ ἄνθρωποι, πλούσιος ἐπίσης καὶ πτωχός.

3 Τὸ στόμα μου θέλει ὁμιλήσῃ σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου (θέλει λαλήσῃ) λόγους συνετούς.

4 Θέλω κλίνῃ τὸ ὠτίον μου εἰς νοήματα παραβολικὰ, καὶ θέλω ἐκθέσῃ τὸ πρόβλημά μου μὲ μέλος ψαλτηρίου.

5 Διατί θέλω φοβηθῆ εἰς καιρὸν ἡμέρας πονηρᾶς; (διότι) θέλει μὲ περικυκλώσῃ ἡ ἀνομία τῆς ἀπατηλῆς ἀμαρτίας μου.

6 (Ἄς ἀκούσωσιν) ὅσοι ἐλπίζουσιν εἰς τὴν δυνάμιν των, καὶ ὅσοι διὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἰδίου πλούτου καυχῶνται·

7 Ὁ ἀδελφὸς δὲν ἐξαγοράζει τὸν ἀδελφόν του, ἄνθρωπος δύναται νὰ ἐξαγοράσῃ; δὲν δύναται νὰ ἐξιλεώσῃ (διὰ τὸν ἑαυτόν του) τὸν Θεόν·

8 Καὶ (νὰ δώσῃ) τὴν ἐξαγορὰν τῆς σωτηρίας τῆς ἰδίας του ψυχῆς, ἀλλ' ἐκοπίασεν εἰς τὸν (παρόντα) αἰῶνα, καὶ θέλει ζῆσῃ αἰωνίως.

9 Αὐτὸς δὲν θέλει ἐννοήσῃ θάνατον, ὅταν ἴδῃ ὅτι ἀποθνήσκουσιν οἱ σοφοί, ὁ ἄφρων (ὅμως) καὶ ὁ ἀνόητος ἐπίσης θέλουσιν ἀπολεσθῆ·

10 Καὶ θέλουσιν ἀφήσῃ εἰς ξένους τὸν πλοῦτον των· καὶ οἱ τάφοι των θέλουσιν εἶναι αἰώνιοι κατοικίαι των.

11 Τοιαῦτα θέλουσιν εἶναι τὰ οἰκήματά των εἰς ὅλας τὰς γενεάς, (μ' ὅλον τὸ ὅτι) ὠνόμασαν μὲ τὰ ἰδιά των ὀνόματα τὰ ὑποστατικά των.

12 Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐν ᾧ ἦτον ἐντιμος, δὲν (τὸ) ἐνόησε· ἐσυγκρίθη μὲ τὰ ἀνόητα κτήνη, καὶ ἐγένεν ὅμοιος μὲ αὐτά.

13 Αὐτὸς ὁ δρόμος των γίνεται ἐμπόδιον τῆς σωτηρίας των, καὶ μετὰ ταῦτα αὐτοὶ μὲ τὸ ἰδίον των στόμα (ὁμολογοῦσιν ὅτι) ἀρέσκονται (εἰς αὐτά).

14 Ὡς πρόβατα ἐν ἄδῃ ἔθεντο, θάνατος ποιμανεῖ αὐτούς.

15 Καὶ κατακυριεύσουσιν αὐτῶν οἱ εὐθεῖς τὸ πρῶτ', καὶ ἡ βοήθεια αὐτῶν παλαιωθήσεται ἐν τῷ ἄδῃ, ἐκ τῆς δόξης αὐτῶν ἐξώσθησαν.

16 Πλὴν ὁ Θεὸς λυτρώσεται τὴν ψυχὴν μου ἐκ χειρὸς ἄδου, ὅταν λαμβάνη με.

17 Μὴ φοβοῦ ὅταν πλουτήσῃ ἄνθρωπος, ἢ ὅταν πληθυνθῇ ἡ δόξα τοῦ οἴκου αὐτοῦ.

18 Ὅτι οὐκ ἐν τῷ ἀποθνήσκειν αὐτὸν λήφεται τὰ πάντα, οὐδὲ συγκαταβήσεται αὐτῷ ἡ δόξα αὐτοῦ.

19 Ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ εὐλογηθήσεται, ἐξομολογήσεται σοι ὅταν ἀγαθύνῃς αὐτῷ.

20 Εἰσελεύσεται ἕως γενεᾶς πατέρων αὐτοῦ, ἕως αἰῶνος οὐκ ὄψεται φῶς.

21 Καὶ ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν, οὐ συνῆκε· παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις, καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς.

ΨΑΛ. μθ'. XLIX.

Ψαλμὸς τοῦ Ἀσάφ.

ΘΕΟΣ θεῶν Κύριος ἐλάλησε, καὶ ἐκάλεσε τὴν γῆν.

2 Ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν· ἐκ Σιών ἡ εὐπρέπεια τῆς ὠραιότητος αὐτοῦ.

3 Ὁ Θεὸς ἐμφανῶς ἤξει, ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐ παρασιωπήσεται.

4 Πῦρ ἐνώπιον αὐτοῦ καυθήσεται, καὶ κύκλω αὐτοῦ καταιγὶς σφόδρα.

5 Προσκαλέσεται τὸν οὐρανὸν ἄνω,

14 Αὐτοὶ ἐτέθησαν εἰς τὸν ἄδῃν, ὡς πρόβατα, καὶ ἡ θανατικὴ τιμωρία θέλει τοὺς βοσκήσῃ.

15 Καὶ οἱ δίκαιοι θέλουσι γένη κύριοι αὐτῶν πολλὰ ταχέως, καὶ ἡ βοήθειά των, ὡς παλαιὰ θέλει διαφθαρῆ εἰς τὸν ἄδῃν, ἀφ' οὗ γυμνωθῶσιν ἀπὸ ὅλην τὴν δόξαν των.

16 Ὅμως ὁ Θεὸς θέλει λυτρώσῃ τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὸν ἄδῃν, ὅταν μὲ λάβῃ εἰς τὴν προστασίαν του.

17 Μὴ φοβεῖσαι, ὅταν κάνεις εἶναι πλούσιος, καὶ ὅταν αὐξήσῃ ἡ δόξα τῆς οἰκίας του.

18 Διότι εἰς τὸν θάνατόν του, τίποτε δὲν θέλει λάβῃ ὁμοῦ μὲ τὸν ἑαυτόν του, οὔτε θέλει καταβῆ (εἰς τὸν ἄδῃν) ὁμοῦ μὲ αὐτόν ἢ δόξα του.

19 Διότι ἡ ψυχὴ του εἰς ταύτην τὴν ζωὴν θέλει ἔχῃ εὐλογίαν· καὶ θέλει σὲ ἐπαινῆ δημοσίᾳ, ὅταν κάμνης καλὸν εἰς αὐτόν.

20 Ὅμως θέλει ἔμβῃ ἐκεῖ, ὅπου κατοικεῖ ἡ (ὁμοία του) γενεὰ τῶν πατέρων του, καὶ ποτὲ δὲν θέλει ἴδῃ φῶς.

21 Καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἐν ᾧ ἦτον ἐντιμος, δὲν (τὸ) ἐνόησε· ἐσυγκρίθη μὲ τὰ ἀνόητα κτήνη, καὶ ἔγινεν ὁμοῖος μὲ αὐτά.

ΨΑΛ. μθ'. XLIX.

Ψαλμὸς διὰ τὸν Ἀσάφ.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ, ὁ Θεὸς τῶν θεῶν ἐλάλησε καὶ ἐκάλεσε τὴν γῆν.

2 Ἀπὸ τὰς ἀνατολάς τοῦ ἡλίου, ἕως εἰς τὰς δύσεις· ἀπὸ τὴν Σιών (ἐξέρχεται) ἡ λαμπρότης τῆς ὠραιότητός του.

3 Ὁ Θεὸς θέλει ἔλθῃ μετὰ πολλῆς παρρησίας, ὁ Θεὸς ἡμῶν (θέλει ἔλθῃ) καὶ δὲν θέλει περάσῃ μὲ σιωπὴν.

4 Ἐμπροσθέν του θέλει ἔχῃ πῦρ καταφλέγον, καὶ ὀλόγυρά του σφόδρὸν ἀνεμοστρόβιλον.

5 Ἄνωθεν θέλει προσκαλέσῃ τὸν

καὶ τὴν γῆν, τοῦ διακρίνειν τὸν λαὸν αὐτοῦ.

6 Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς ὁσίους αὐτοῦ, τοὺς διατιθεμένους τὴν διαθήκην αὐτοῦ ἐπὶ θυσίας.

7 Καὶ ἀναγγελοῦσιν οἱ οὐρανοὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, ὅτι ὁ Θεὸς κριτὴς ἐστίν.

8 Ἄκουσον λαὸς μου ἃ λαλήσω σοι, Ἰσραὴλ, καὶ διαμαρτύρωμαί σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός σου, εἰμὶ ἐγώ.

9 Οὐκ ἐπὶ ταῖς θυσίαις σου ἐλέγξω σε, τὰ δὲ ὀλοκαυτώματά σου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός.

10 Οὐ δέξομαι ἐκ τοῦ οἴκου σου μόσχους, οὐδὲ ἐκ τῶν ποιμνίων σου χιμάρους.

11 Ὅτι ἐμὰ ἐστὶ πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, κτήνη ἐν τοῖς ὄρεσι, καὶ βόες.

12 Ἐγνώκα πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὠραιότης ἀγροῦ μετ' ἐμοῦ ἐστίν.

13 Ἐὰν πεινάσω, οὐ μὴ σοι εἴπω ἔμῃ γὰρ ἐστὶν ἡ οἰκουμένη, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

14 Μὴ φάγωμαι κρέα ταύρων, ἢ αἷμα τράγων πίνωμαι;

15 Θῦσον τῷ Θεῷ θυσίαν αἰνέσεως, καὶ ἀπόδος τῷ Ὑψίστῳ τὰς εὐχάς σου.

16 Καὶ ἐπικάλεσαί με ἐν ἡμέρᾳ τῆς θλίψεώς σου, καὶ ἐξελοῦμί σε, καὶ δοξάσεις με.

17 Τῷ δὲ ἀμαρτωλῷ εἶπεν ὁ Θεός· Ἰνατί σὺ ἐκδιηγῆ τὰ δικαιώματά μου, καὶ ἀναλαμβάνεις τὴν διαθήκην μου διὰ στόματός σου;

18 Σὺ δὲ ἐμίσησας παιδείαν, καὶ ἐξέβαλες τοὺς λόγους μου εἰς τὰ ὀπίσω.

19 Εἰ ἐθεώρεις κλέπτην, συνέτρεχες

οὐρανὸν καὶ (κάτωθεν) τὴν γῆν, διὰ τὰ διακρίνωσι τὸν λαόν σου.

6 Συνάξατε εἰς αὐτὸν τοὺς ἀφιερωμένους εἰς αὐτὸν, οἱ ὅποιοι ἐνεργοῦσι τὴν διαθήκην τοῦ μὲ (μόνας) θυσίας.

7 (Τότε) οἱ οὐρανοὶ αὐτοὶ θέλουσι κηρύξῃ τὴν δικαιοσύνην, (δεικνύοντες) ὅτι εἶναι κριτὴς ὁ Θεός.

8 Ἄκουσον, ὦ λαέ μου, ὅσα θέλω σοὶ ὁμιλήσῃ, Ἰσραὴλ (ἄκουσον), καὶ θέλω σοὶ εἶπῃ τὴν ἀλήθειαν· ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός, (ὅστις εἶμαι) ὁ Θεός σου.

9 Δὲν θέλω σὲ ἐλέγξῃ διὰ τὰς θυσίας σου, διότι τὰ ὀλοκαυτώματά σου εἶναι πάντοτε ἔμπροσθέν μου.

10 Δὲν θέλω δεχθῆ ταύρους ἀπὸ τὴν οἰκίαν σου, οὔτε τράγους ἀπὸ τὰς μάνδρας σου.

11 Διότι ἰδιά μου εἶναι ὅλα τὰ ζῶα τοῦ κάμπου, καὶ ὅλα τὰ εἰς τὰ βουνὰ κτήνη, καὶ βώδια.

12 Ἐγὼ γνωρίζω ὅλα τὰ πουλία τοῦ αἰθέρος, καὶ ὅλα τὰ ὠραῖα προϊόντα τοῦ κάμπου εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου.

13 Ὅθεν, ἐὰν πεινάσω, δὲν θέλω (τὸ) εἶπῃ εἰς σὲ, ἐπειδὴ ἰδιά μου εἶναι ἡ οἰκουμένη, καὶ ὅσα εἰς αὐτὴν περιέχονται.

14 Μήπως τρώγω ταύρων κρέας, ἢ πίνω τράγων αἷμα;

15 Θυσίασον εἰς τὸν Θεὸν θυσίαν δοξολογίας, καὶ πλήρωσον εἰς τὸν Ὑψίστον τὰς ὑποσχέσεις σου.

16 Καὶ ὅταν μὲ ἐπικαλεσθῆς εἰς καιρὸν στενοχωρίας σου, θέλω σὲ λυτρώσῃ, καὶ θέλεις μὲ δοξάσῃ.

17 Εἰς τὸν ἀμαρτωλὸν ὅμως (οὕτως) εἶπεν ὁ Θεός· Διατί σὺ διηγείσαι εἰς ἄλλους τὰ δικαιώματά μου, καὶ τὴν διαθήκην μου ἔχεις μόνον εἰς τὸ στόμα σου;

18 (Ἐν ᾧ) σὺ ἐμίσησας τὴν παιδείαν, καὶ ἔρριψας ὀπίσω σου τοὺς λόγους μου.

19 Ἐὰν ἴδῃς κλέπτην, τρέχεις ὁμοῦ

αὐτῶ, καὶ μετὰ μοιχοῦ τὴν μερίδα σου ἐτίθεις.

20 Τὸ στόμα σου ἐπλεόνασε κακίαν, καὶ ἡ γλῶσσά σου περιέπλεκε δολιότητας.

21 Καθήμενος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου κατελάλεις, καὶ κατὰ τοῦ υἱοῦ τῆς μητρός σου ἐτίθεις σκάνδαλον· ταῦτα ἐποίησας, καὶ ἐσίγησα.

22 Ὑπέλαβες ἀνομίαν, ὅτι ἔσομαί σοι ὅμοιος· ἐλέγξω σε, καὶ παραστήσω κατὰ πρόσωπόν σου τὰς ἀμαρτίας σου.

23 Σύνετε δὴ ταῦτα οἱ ἐπιλανθανόμενοι τοῦ Θεοῦ, μήποτε ἀρπάσῃ, καὶ οὐ μὴ ἦ ὁ ρυόμενος.

24 Θυσία αἰνέσεως δοξάσει με, καὶ ἐκεῖ ὁδὸς ἣ δεῖξω αὐτῶ τὸ σωτήριόν μου.

ΨΑΛ. ν'. L.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβὶδ, ἐν τῷ εἰσελθεῖν πρὸς αὐτὸν Νάθαν τὸν προφήτην, ἠνίκα εἰσῆλθε πρὸς Βηρσαβεὲ τὴν γυναῖκα Οὐρίου.

ἘΛΕΗΣΟΝ με, ὁ Θεὸς, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου·

2 Καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

3 Ἐπιπλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου, καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με.

4 Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός.

5 Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

μὲ αὐτὸν, καὶ μὲ τὸν μοιχὸν ἔχεις κοινωνίαν.

20 Τὸ στόμα σου εἶναι γεμάτον ἀπὸ κακίαν, καὶ μὲ τὴν γλῶσσάν σου συσκευάζεις δολιότητας.

21 Καθήμενος καταλαλεῖς τὸν ἀδελφόν σου, καὶ βάλλεις σκάνδαλον κατὰ τοῦ υἱοῦ, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἡ μήτηρ σου· σὺ ἐπραξας ὅλα αὐτὰ, καὶ ἐγὼ ἐσιώπησα.

22 Καὶ ἐνόμισας παρανόμως, ὅτι εἶμαι ὅμοιός σου· (ἐγὼ ὅμως) θέλω σε ἐλέγξῃ, καὶ θέλω παραστήσῃ ἔμπροσθέν σου τὰς ἀνομίας σου.

23 Ἐννοήσατε ἀμέσως ταῦτα, ὅσοι λησμονεῖτε τὸν Θεὸν, μήποτε αἰφνιδίως σᾶς ἀρπάσῃ, καὶ κἀνεῖς δὲν θέλει σᾶς λυτρώσῃ.

24 (Ὁποῖος θυσιάζει) θυσίαν δοξολογίας, (ἐκεῖνός) με τιμᾷ, καὶ εἰς τοῦτο εἶναι ὁ δρόμος, διὰ τοῦ ὁποίου θέλω δεῖξῃ εἰς αὐτὸν τὴν παρ' ἐμοῦ σωτηρίαν.

ΨΑΛ. ν'. L.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ, ὅποτε ἦλθεν εἰς αὐτὸν Νάθαν ὁ προφήτης, ἀφ' οὗ συνῆλθε μὲ τὴν Βηρσαβεὲ τὴν γυναῖκα τοῦ Οὐρίου.

ἘΛΕΗΣΟΝ με, ὦ Θεέ, καθὼς ἀπαιτεῖ τὸ μέγα ἔλεός σου·

2 Καὶ καθὼς ἀπαιτεῖ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀμάρτημά μου.

3 Πλῦνόν με παντελῶς ἀπὸ τὸ ἀνόμημά μου, καὶ καθάρισόν με ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν μου.

4 Διότι ἐγὼ γνωρίζω τὸ ἀνόμημά μου, καὶ ἡ ἀμαρτία μου πάντοτε εἶναι ἔμπροσθέν μου.

5 Εἰς σὲ μόνον ἤμαρτον, καὶ ἔμπροσθέν σου ἐπραξα τὸ κακὸν, διὰ τοῦτο θέλεις φανῆ δίκαιος (καὶ ἀληθής) εἰς τοὺς λόγους σου, καὶ νικητής, ὅταν γίνηται λόγος τῶν κρίσεών σου.

6 Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

7 Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησάς, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

8 Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

9 Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

10 Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

11 Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεὸς, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

12 Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ.

13 Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ Πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με.

14 Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι.

15 Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεὸς, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου.

16 Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἰνεσίαν σου.

17 Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν' ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

18 Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

19 Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ

6 Τῷ ὄντι μὲ ἀνομίας συνελήφθην, καὶ μὲ ἀμαρτίας συνέλαβέ με ἡ μήτηρ μου.

7 Τῷ ὄντι σὺ ἠγάπησας τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐφάνέρωσας εἰς ἐμὲ τὰ ἀφανῆ καὶ κρύφια τῆς σοφίας σου.

8 Σὺ θέλεις μὲ ῤαντίση μὲ ὕσσωπον, καὶ θέλω καθαρισθῆ· θέλεις μὲ πλύνῃ, καὶ θέλω γένη λευκότερος ἀπὸ τὴν χιόνα.

9 Ἐνήχησαι εἰς τὰ ὦτα μου μεγάλην χαρὰν καὶ εὐφροσύνην, καὶ θέλουσιν εὐφρανθῆ μεγάλως τὰ δεδαμασμένα κόκκαλά μου.

10 Στρέψον εἰς τὰ ὀπίσω τὸ πρόσωπόν σου (διὰ νὰ μὴ ἴδῃς) τὰς ἀμαρτίας μου, καὶ ὅλας μου τὰς ἀνομίας ἐξάλειψον.

11 Πλάσον εἰς ἐμὲ καρδίαν καθαρὰν, ὦ Θεὲ, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἀνακαίνισον εἰς τὰ ἐντόσθιά μου.

12 Μὴ με ἀποβάλης ἀπὸ τὸ πρόσωπόν σου, καὶ μὴ σηκώσης ἀπὸ ἐμὲ τὸ ἅγιόν σου Πνεῦμα.

13 Ἀπόδος εἰς ἐμὲ τὴν μεγάλην χαρὰν τῆς σωτηρίας σου, καὶ μὲ Πνεῦμα ἡγεμονικὸν στήριξόν με.

14 Θέλω διδάξῃ τοὺς δρόμους σου εἰς τοὺς παρακνομοῦντας, καὶ οἱ ἀσεβεῖς θέλουσιν ἐπιστρέψῃ εἰς σέ.

15 ὦ Θεὲ, Θεὲ τῆς σωτηρίας μου, λύτρωσαί με ἀπὸ τὰ αἵματα, (τὰ ὅποια ἔχυσα), καὶ ἡ γλῶσσά μου θέλει εὐφρανθῆ μεγάλως διὰ τὴν δικαιοσύνην σου.

16 Ἄνοιξον, Κύριε, τὰ χεῖλη μου, καὶ τὸ στόμα μου θέλει κηρύξῃ τὸν ἔπαινόν σου.

17 Διότι ἂν ἠθελῆς ἐπιθυμήσῃ θυσίαν, ἠθελόν σοι δώσῃ· πλὴν τὰ ὀλοκαυτώματα δὲν εἶναι εἰς σὲ εὐάρεστα.

18 Θυσία (ἀξία) διὰ τὸν Θεὸν εἶναι τὸ συντετριμμένον πνεῦμα, τὴν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην καρδίαν ὁ Θεὸς δὲν καταφρονεῖ.

19 Εὐεργέτησον, Κύριε, τὴν Σιών

σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ
τείχη Ἱερουσαλήμ.

20 Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύ-
νης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα,
τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν
σου μόσχους.

ΨΑΛ. να'. LI.

Εἰς τὸ τέλος· συνέσεως τῷ Δαβὶδ,
ἐν τῷ ἐλθεῖν Δαὴκ τὸν Ἰδουμαῖον,
καὶ ἀναγγεῖλαι τῷ Σαούλ, καὶ
εἰπεῖν αὐτῷ, Ἦλθε Δαβὶδ εἰς τὸν
οἶκον Ἀβιμέλεχ.

Τί ἐγκαυχᾷ ἐν κακίᾳ, ὁ δυνατὸς,
ἀνομίαν ὅλην τὴν ἡμέραν;

2 Ἀδικίαν ἐλογίσατο ἡ γλῶσσά
σου, ὡσεὶ ξυρὸν ἠκονημένον ἐποίησας
δόλον.

3 Ἠγάπησας κακίαν ὑπὲρ ἀγαθω-
σύνην, ἀδικίαν ὑπὲρ τὸ λαλῆσαι δι-
καιοσύνην.

4 Ἠγάπησας πάντα ῥήματα κατα-
ποντισμοῦ, γλῶσσαν δολίαν.

5 Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς καθέλοι σε
εἰς τέλος· ἐκτίλαι σε καὶ μεταναστεύ-
σαι σε ἀπὸ σκηνώματός σου, καὶ τὸ
ρίζωμά σου ἐκ γῆς ζώντων.

6 Ὁφονται δίκαιοι καὶ φοβηθήσον-
ται, καὶ ἐπ' αὐτὸν γελάσονται, καὶ
ἐροῦσιν· Ἴδου, ἄνθρωπος ὃς οὐκ ἔθετο
τὸν Θεὸν βοηθὸν αὐτοῦ·

7 Ἀλλ' ἐπήλπισεν ἐπὶ τῷ πλήθει
τοῦ πλούτου αὐτοῦ, καὶ ἐνεδυναμώθη
ἐπὶ τῇ ματαιότητι αὐτοῦ.

8 Ἐγὼ δὲ ὡσεὶ ἐλαία κατάκαρπος
ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἠλπισα ἐπὶ τὸ
ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς
τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

9 Ἐξομολογήσομαι σοι εἰς τὸν

διὰ τὴν εὐμένειάν σου, καὶ θέλουσιν
οἰκοδομηθῆ τὰ τεῖχη τῆς Ἱερουσαλήμ.

20 Τότε θέλεις δεχθῆ εὐχαρίστως
θυσίαν δικαιοσύνης, καὶ προσφορὰν
καὶ ὀλοκαυτώματα, τότε θέλουσι
προσφέρῃ μοσχάρια ἐπάνω εἰς τὸ
θυσιαστήριόν σου.

ΨΑΛ. να'. LI.

Εἰς τὸ τέλος· περὶ συνέσεως τοῦ Δα-
βὶδ, ὅποτε ὁ Δαὴκ ὁ Ἰδουμαῖος
ἦλθεν εἰς τὸν Σαούλ, νὰ δώσῃ τὴν
εἶδησιν, καὶ νὰ τῷ εἴπῃ, Ὅτι ὁ Δα-
βὶδ ἐμβῆκεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
Ἀβιμέλεχ.

Τί καυχᾷσαι διὰ τὴν κακίαν σου, ὦ
δυνατὲ, (κατὰ τὸ ἐνεργεῖν) τὴν ἀνο-
μίαν καθ' ἐκάστην ἡμέραν;

2 Ἡ γλῶσσά σου ἐμελέτησεν ἀδι-
κίαν, καὶ ἐδολιεύθη, ὡς ἠκονημένον
ξυράφιον.

3 Ἠγάπησας τὸ κακὸν περισσότε-
ρον ἀπὸ τὸ καλὸν, καὶ ἀδικίαν μᾶλ-
λον λαλεῖς, παρὰ τὰ δίκαια.

4 Προετίμησας τοὺς λόγους, (οἵτινες
προξενουῦσι) καταποντισμὸν, τὴν ὀμι-
λίαν, ἣτις λαλεῖ δόλια.

5 Διὰ τοῦτο εἶθε νὰ σὲ ἐξολοθρεύσῃ
ὁ Θεὸς διαπαντός· εἶθε νὰ σὲ ἀπο-
κόψῃ καὶ νὰ σὲ μετακτοπίσῃ ἀπὸ τὴν
σκηνὴν σου, καὶ (νὰ κόψῃ) τὴν ρίζαν
σου ἀπὸ τὴν γῆν τῶν ζώντων.

6 Θέλουσιν ἴδῃ, καὶ θέλουσι φο-
βηθῆ οἱ δίκαιοι, καὶ θέλουσι γελάσῃ
δι' αὐτὸν, καὶ θέλουσιν εἴπῃ· Ἴδου,
ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐζήτησε τὸν
Θεὸν βοηθὸν του·

7 Ἀλλ' ἔλαβε τὰς ἐλπίδας του εἰς
τὸ πλῆθος τοῦ πλούτου του, καὶ
ἐνόμιζεν, ὅτι εἶναι δυνατὸς μὲ τὴν
ματαιότητά του.

8 Ἐγὼ ὅμως (θέλω εἶσθαι) εἰς τὸν
οἶκον τοῦ Θεοῦ ὡς ἐλαία πλήρης
καρποῦ, καὶ ἐλπίζω εἰς τὴν εὐσπλαγ-
χνίαν τοῦ Θεοῦ εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας.

9 Καὶ ἐγὼ, ὦ Θεέ, θέλω σὲ δοξο-

αἰῶνα, ὅτι ἐποίησας, καὶ ὑπομενῶ τὸ ὄνομά σου, ὅτι χρηστὸν ἐναντίον τῶν ὁσίων σου.

ΨΑΛ. νβ'. LII.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ Μαελέθ· συνέσεως τῷ Δαβίδ.

ΕΙΠΕΝ ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, Οὐκ ἔστι Θεός.

2 Διεφθάρησαν καὶ ἐβδελύχθησαν ἐν ἀνομίαις, οὐκ ἔστι ποιῶν ἀγαθόν.

3 Ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψεν ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, τοῦ ἰδεῖν εἰ ἔστι συνιῶν, ἢ ἐκζητῶν τὸν Θεόν.

4 Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν ἀγαθόν, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός.

5 Οὐχὶ γινώσκονται πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν, οἱ κατεσθίοντες τὸν λαόν μου ἐν βρώσει ἄρτου.

6 Τὸν Κύριον οὐκ ἐπεκαλέσαντο. Ἐκεῖ ἐφοβήθησαν φόβον, οὐ οὐκ ἦν φόβος.

7 Ὅτι ὁ Θεὸς διεσκόρπισεν ὅστ' ἀνθρωπαρέσκων· κατησχύνθησαν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐξουδένωσεν αὐτούς.

8 Τίς δώσει ἐκ Σιών τὸ σωτήριον τοῦ Ἰσραήλ; ἐν τῷ ἐπιστρέψαι τὸν Θεὸν τὸν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ἀγαλλιάσεται Ἰακώβ, καὶ εὐφρανθήσεται Ἰσραήλ.

λογῇ εὐχαρίστως πάντοτε, διότι οὕτως ἔπραξας, καὶ θέλω ὑπομένη διὰ τὸ ὄνομά σου, διότι (αὐτὸ) εἶναι ἐπιεικὲς ἔμπροσθεν τῶν ἀφωσιωμένων εἰς σέ.

ΨΑΛ. νβ'. LII.

Εἰς τὸ τέλος, περὶ Μαελέθ· πρὸς σύνεσιν, ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΙΠΕΝ ὁ ἀνόητος μὲ τὸν νοῦν του, Ὅτι δὲν εἶναι Θεός.

2 (Τόσον) διεφθαρμένοι καὶ βδελυκτοὶ ἐγένοντο (οἱ ἄνθρωποι) διὰ τὰς παρανομίας των, (ὥστε) κἀνεὶς δὲν πράττει τὸ καλόν.

3 Ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐπέβλεψε, διὰ νὰ ἴδῃ ἂν εἶναι εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος κἀνεὶς, ὁ ὁποῖος ἔχει σύνεσιν καὶ ζητεῖ τὸν Θεόν.

4 Ὅλοι ἐπλανήθησαν ἀπὸ τὸν ἴσον δρόμον, καὶ ὅλοι ὁμοῦ ἠχρειώθησαν, (ὥστε) δὲν εὐρίσκεται (ἄνθρωπος) ὁ ὁποῖος πράττει τὸ καλόν, οὔτε τοῦλάχιστον εἰς.

5 Ἄραγε δὲν (τὸ) γνωρίζουσιν, ὅσοι πράττουσι τὴν ἀνομίαν, καὶ ὅσοι κατατρώγουσι τὸν λαόν μου, καθὼς ἂν ἔτρωγον ψωμίον.

6 Αὐτοὶ δὲν ἐπεκαλέσθησαν τὸν Κύριον. (Διὰ τοῦτο) καὶ ἐφοβήθησαν μεγάλως ἐκεῖ, ὅπου δὲν ἦτον οὐδὲ εἰς φόβος.

7 Διότι ὁ Θεὸς διεσκόρπισε τὰ κόκκαλα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θέλουσι νὰ ἀρέσωσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους· κατησχύνθησαν, διότι ὁ Θεὸς τοὺς κατεφρόνησε.

8 Τίς θέλει δώσει ἀπὸ τὴν Σιών σωτηρίαν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας; ὅταν ὁ Θεὸς ἀνακαλέσῃ τοὺς αἰχμαλώτους τοῦ λαοῦ του, (τότε) θέλουσι χαρῆ μεγάλη (οἱ ἀπόγονοι) τοῦ Ἰακώβ, καὶ θέλουσιν εὐφρανθῆ οἱ Ἰσραηλίται.

ΨΑΛ. νγ'. LIII.

Εἰς τὸ τέλος· ἐν ὕμνοις συνέσεως,
τῷ Δαβὶδ, ἐν τῷ ἔλθειν τοὺς
Ζιφαῖους, καὶ εἶπειν τῷ Σαούλ,
Οὐκ ἰδοὺ Δαβὶδ κέκρυπται παρ'
ἡμῖν;

Ὁ ΘΕΟΣ ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν
με, καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου κρινόν με.

2 Ὁ Θεὸς εἰσάκουσον τῆς προσευ-
χῆς μου, ἐνώτισαι τὰ ῥήματα τοῦ
στόματός μου.

3 Ὅτι ἀλλότριοι ἐπικνέστησαν ἐπ'
ἐμὲ, καὶ κραταιοὶ ἐζήτησαν τὴν ψυ-
χὴν μου, καὶ οὐ προέθεντο τὸν Θεὸν
ἐνώπιον αὐτῶν.

4 Ἴδου γὰρ ὁ Θεὸς βοηθεῖ μοι, καὶ
ὁ Κύριος ἀντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου.

5 Ἀποστρέψει τὰ κακὰ τοῖς ἐχ-
θροῖς μου, ἐν ἀληθείᾳ σου ἐξολόθρευ-
σον αὐτούς.

6 Ἐκουσίως θύσω σοι, ἐξομολο-
γήσομαι τῷ ὀνόματί σου, Κύριε,
ὅτι ἀγαθόν.

7 Ὅτι ἐκ πάσης θλίψεως ἐρρύσω με,
καὶ ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου ἐπέιδεν ὁ
ὀφθαλμός μου.

ΨΑΛ. νδ'. LIV.

Εἰς τὸ τέλος, ἐν ὕμνοις συνέσεως τῷ
Ἀσάφ.

ἘΝΩΤΙΣΑΙ ὁ Θεὸς τὴν προσευχὴν
μου, καὶ μὴ ὑπερίδῃς τὴν δέησίν μου·
πρόσχεσ μοι, καὶ εἰσάκουσόν μου.

2 Ἐλυπήθην ἐν τῇ ἀδολεσχίᾳ μου,
καὶ ἐταράχθην ἀπὸ φωνῆς ἐχθροῦ,
καὶ ἀπὸ θλίψεως ἀμαρτωλοῦ.

3 Ὅτι ἐξέκλιναν ἐπ' ἐμὲ ἀνομίαν,
καὶ ἐν ὀργῇ ἐνεκότουν μοι.

ΨΑΛ. νγ'. LIII.

Εἰς τὸ τέλος· περὶ ὕμνων εἰς σύνεσιν,
ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ, ὅτε ἦλθον οἱ
Ζιφαῖοι καὶ εἶπον εἰς τὸν Σαούλ,
Δὲν ἰξεύρεις, ὅτι ὁ Δαβὶδ εἶναι
κεκρυμμένος εἰς τὸν τόπον μας;

Ὁ ΘΕΕ, διὰ τὸ ὄνομά σου σῶσον
με, καὶ μὲ τὴν δυνάμιν σου κρινόν με.

2 Ὁ Θεὸς, ἄκουσον τὴν προσευχὴν
μου, καὶ βάλε εἰς τὰ ὦτα σου τοὺς
λόγους τοῦ στόματός μου.

3 Διότι ξένοι ἐκινήθησαν ἐναντίον
μου, καὶ (ἐχθροὶ) δυνατοὶ ἐζήτησαν
τὴν ψυχὴν μου, καὶ δὲν ἔβαλον τὸν
Θεὸν ἐμπροσθέν των.

4 Ἴδου, ὅμως ὁ Θεὸς μοι βοηθεῖ, καὶ
ὁ Κύριος ὑπερασπίζεται τὴν ζωὴν
μου.

5 Θέλει στρέψη τὰ κακὰ εἰς τοὺς
ἐναντίους μου, ἐξολόθρευσον αὐτούς
(Κύριε), διὰ τὴν ἀλήθειάν σου.

6 Καὶ ἐγὼ θεληματικῶς θέλω θυ-
σιάση εἰς σέ, καὶ θέλω δοξολογήση
εὐχαρίστως τὸ ὄνομά σου, διότι εἶναι
ἀγαθόν.

7 Διότι ἀπὸ πᾶσαν στενοχωρίαν
μὲ ἐλύτρωσας, (ὥστε) μὲ τὰ ὀμμάτιά
μου νὰ βλέπω (τὰς ποινας) τῶν
ἐχθρῶν μου.

ΨΑΛ. νδ'. LIV.

Εἰς τὸ τέλος, περὶ ὕμνων συνέσεως
εἰς τὸν Ἀσάφ.

ΒΑΛΕ εἰς τὰ ὦτα σου, ὦ Θεέ, τὴν
προσευχὴν μου, καὶ μὴ παραβλέψῃς
τὴν δέησίν μου· δὸς προσοχὴν εἰς
ἐμὲ, καὶ ἄκουσόν μου.

2 Ἐλυπήθην, ὅτε συνεχῶς ἐμελέ-
των (τὰ κικὰ μου), καὶ ἐταράχθην
ἀπὸ τὴν (ἐπαπειλητικὴν) φωνὴν τοῦ
ἐχθροῦ μου, καὶ ἀπὸ τὴν θλίψιν τοῦ
ἀμαρτωλοῦ.

3 Διότι αὐτοὶ ἐγύρισαν κατ' ἐμοῦ
τὴν ἀνομον (βουλήν) των, καὶ, ὅτε ὠρ-
γίζοντο, ἐφύλαττον πάθος κατ' ἐμοῦ.

4 Ἡ καρδία μου ἐταράχθη ἐν ἐμοί, καὶ δειλία θανάτου ἐπέπεσεν ἐπ' ἐμέ.

5 Φόβος καὶ τρόμος ἦλθεν ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐκάλυψέ με σκότος.

6 Καὶ εἶπα, Τίς δώσει μοι πτέρυγας ὡσεὶ περιστερᾶς; καὶ πετασθήσομαι, καὶ καταπαύσω.

7 Ἴδού, ἐμάκρυνα φυγαδεύων, καὶ ἠυλίσθη ἐν τῇ ἐρήμῳ.

8 Προσεδεχόμενην τὸν Θεόν, τὸν σώζοντά με ἀπὸ ὀλιγοψυχίας, καὶ ἀπὸ καταγίδος.

9 Καταπόντισον, Κύριε, καὶ καταδίελε τὰς γλώσσας αὐτῶν ὅτι εἶδον ἀνομίαν, καὶ ἀντιλογίαν ἐν τῇ πόλει.

10 Ἡμέρας καὶ νυκτὸς κυκλώσει αὐτὴν ἐπὶ τὰ τείχη αὐτῆς, καὶ ἀνομία καὶ κόπος ἐν μέσῳ αὐτῆς, καὶ ἀδικία.

11 Καὶ οὐκ ἐξέλιπεν ἐκ τῶν πλατειῶν αὐτῆς τόκος καὶ δόλος.

12 Ὅτι εἰ ὁ ἐχθρὸς ὠνειδισέ με, ὑπήνεγκα ἄν'.

13 Καὶ εἰ ὁ μισῶν ἐπ' ἐμέ ἐμεγαλορρήμονησεν, ἐκρύβην ἄν' ἀπ' αὐτοῦ.

14 Σὺ δὲ ἄνθρωπε ἰσόψυχε, ἠγεμών μου, καὶ γνωστὴ μου.

15 Ὅς ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐγλύκανάς μοι ἐδέσματα, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ἐπορεύθημεν ἐν ὁμονοίᾳ.

16 Ἐλθέτω δὴ θάνατος ἐπ' αὐτούς, καὶ καταβήτωσαν εἰς ἄδου ζῶντες.

17 Ὅτι πονηρία ἐν ταῖς παροικίαις αὐτῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν.

18 Ἐγὼ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκέκραξα, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσέ μου.

4 Ἡ καρδία μου ἐταράχθη ἐντός μου, καὶ δειλία θανάτου ἐπέπεσεν ἐπάνω μου.

5 Φόβος καὶ τρόμος ἦλθεν εἰς ἐμέ, καὶ σκότος μὲ ἐσκέπασε.

6 Καὶ εἶπα, Ποῖος θέλει μοὶ δώσει πτερὰ, ὡς (εἶναι τὰ πτερὰ) τῆς περιστερᾶς, (μὲ τὰ ὁποῖα) νὰ πετάσω καὶ νὰ φθάσω εἰς ἀσφαλῆ τόπον;

7 Ἴδού, φεύγων ἐμακρύνθη, καὶ ἐκατοίκησα ἡμέραν καὶ νύκτα εἰς ἐρήμους τόπους.

8 Περιέμενον τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος μὲ ἐλευθερώνει ἀπὸ τὴν ὀλιγοψυχίαν καὶ ἀπὸ τρικυμίας.

9 Καταβύθισον (αὐτούς), Κύριε, καὶ διάσπασον τὰς γλώσσας των, διότι βλέπω ἀνομίαν καὶ διχόνοιαν εἰς τὴν πόλιν.

10 Καὶ (ἡ ἀνομία) ἡμέραν καὶ νύκτα τὴν περικυκλώνει καὶ ἕως εἰς τὰ τείχη, καὶ εἰς τὴν μέσσην τῆς εὐρίσκονται καὶ ἀνομία, καὶ κόπος καὶ ἀδικία.

11 Καὶ δὲν ἔλειψάν ποτε ἀπὸ τὰς πλατείας τῆς τοκισμὸς καὶ δολιότης.

12 Διότι, ἂν ὁ ἐχθρὸς ἠθελε μὲ ὠνειδίσει, ἠθελον ὑποφέρῃ.

13 Καὶ ἂν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μὲ μισεῖ, ἠθελεν εἶπη πικροὺς λόγους ἐναντίον μου, ἠθελον κρυβῆ ἀπὸ αὐτόν.

14 Ἄλλ' (εἶσαι) σὺ ὁμόψυχός μου ἄνθρωπος, καὶ πρῶτος σύμβουλός μου, καὶ γνώριμός μου.

15 Ὁ ὁποῖος μὲ εὐχαρίστησιν συνέτρωγες εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν ὁμοῦ μὲ ἐμέ, καὶ ὁμοῦ ὑπηγαίνομεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ μὲ ὁμόνοιαν.

16 Θάνατος ἄς ἔλθῃ αἰφνιδίως εἰς αὐτούς, καὶ ζωντανοὶ ἄς καταβῶσιν εἰς τὸν ἄδην.

17 Διότι κακία εὐρίσκεται καὶ εἰς τὰς κατοικίας των, καὶ μεταξύ αὐτῶν.

18 Ἐγὼ ὅμως κράζων ἐπεκαλέσθη τὸν Θεόν, καὶ ὁ Κύριος μου ἤκουσε.

19 Ἐσπέρας καὶ πρωὶ καὶ μεσημβρίας
διηγήσομαι καὶ ἀπαγγελῶ, καὶ εἰς-
ακούσεται τῆς φωνῆς μου.

20 Λυτρώσεται ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχὴν
μου ἀπὸ τῶν ἐγγιζόντων μοι, ὅτι
πολλοὶ ἦσαν σὺν ἐμοί.

21 Εἰσακούσεται ὁ Θεὸς, καὶ τα-
πεινώσει αὐτοὺς ὁ ὑπάρχων πρὸ τῶν
αἰῶνων.

22 Οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἀντάλ-
λαγμα, ὅτι οὐκ ἐφοβήθησαν τὸν
Θεόν· ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐν
τῷ ἀποδιδόναι.

23 Ἐβεβήλωσαν τὴν διαθήκην αὐ-
τοῦ· διεμερίσθησαν ἀπὸ ὀργῆς τοῦ
προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἤγγισαν αἱ
καρδίαι αὐτῶν.

24 Ἠπαλύνθησαν οἱ λόγοι αὐτῶν
ὑπὲρ ἔλαιον, καὶ αὐτοὶ εἰσι βολίδες.

25 Ἐπίρριψον ἐπὶ Κύριον τὴν μέ-
ριμνάν σου, καὶ αὐτὸς σε διαθρέψει·
οὐ δώσει εἰς τὸν αἰῶνα σάλον τῷ
δικαίῳ.

26 Σὺ δὲ ὁ Θεὸς κατάξεις αὐτοὺς
εἰς φρέαρ διαφθορᾶς.

27 Ἄνδρες αἱμάτων καὶ δολιότη-
τος οὐ μὴ ἡμισεύσωσι τὰς ἡμέρας
αὐτῶν· ἐγὼ δὲ, Κύριε, ἐλπῶ ἐπὶ σέ.

ΨΑΛ. νε'. LV.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τοῦ ἀπὸ
τῶν ἀγίων μεμακρυσμένου, τῷ
Δαβὶδ εἰς στηλογραφίαν, ὅποτε
ἐκράτησαν αὐτὸν οἱ ἀλλόφυλοι
ἐν Γέθ.

ἘΛΕΗΣΟΝ με ὁ Θεὸς, ὅτι κατε-
πάτησέ με ἄνθρωπος, ὅλην τὴν ἡμέ-
ραν πολεμῶν ἔθλιψέ με.

2 Κατεπάτησάν με οἱ ἐχθροί μου
ὅλην τὴν ἡμέραν, ὅτι πολλοὶ οἱ πο-

19 Τὴν ἐσπέραν, καὶ τὸ πρωὶ καὶ
τὸ μεσημέριον θέλω διηγείσθαι καὶ
θέλω κηρύττειν (τὰς θλίψεις μου), καὶ
θέλει ἀκούσῃ τὴν φωνὴν μου.

20 Καὶ θέλει διασώσῃ ἀσφαλῶς
τὴν ζωὴν μου ἀπὸ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοί
με πολιορκοῦσι, διότι πολλοὶ εἶναι
κατ' ἐμοῦ.

21 Ὁ Θεὸς θέλει ἀκούσῃ, καὶ θέλει
τοὺς ταπεινώσῃ, ὁ ὁποῖος αἰωνίως
διαμένει.

22 Ἐπειδὴ οὗτοι δὲν μεταβάλλον-
ται, διότι δὲν φοβοῦνται τὸν Θεόν,
(διὰ τοῦτο) ἐξήπλωσε τὴν χεῖρα του
διὰ νὰ ἀποδώσῃ εἰς αὐτοὺς (τὰ ἐπί-
χειρα).

23 Αὐτοὶ ἐμίαναν τὴν διαθήκην
του, καὶ διεσκορπίσθησαν μετὰ τὴν ὀργὴν
τοῦ προσώπου του, καὶ (τότε) ἦλθον
σχεδὸν εἰς αἴσθησιν αἱ καρδίαι των.

24 Ἀπαλώτερα ἀπὸ τὸ ἔλαιον εἶναι
τὰ λόγια των, αὐτοὶ ὅμως εἶναι καθ'
αὐτὸ βέλη.

25 ῤίψον εἰς τὸν Κύριον τὴν φρον-
τίδα σου, καὶ αὐτὸς θέλει σὲ θρέψῃ·
δὲν θέλει ποτὲ συγχωρήσῃ νὰ πέσῃ
εἰς ταραχὴν ὁ δίκαιος.

26 Ἀλλὰ σὺ, ὦ Θεέ, θέλεις τοὺς
ρίψῃ εἰς τὸ πηγάδιον τῆς διαφθορᾶς.

27 Οἱ φονικοὶ καὶ δόλιοι ἄνθρωποι
δὲν φθάνουσιν εἰς τὸ ἡμισυ τῆς ἡλικίας
των· ἐγὼ ὅμως εἰς σέ θέλω ἐλπίζειν,
Κύριε.

ΨΑΛ. νε'. LV.

Εἰς τὸ τέλος, διὰ τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος
ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὰ ἅγια, ὁ Δα-
βὶδ ἐστηλογράφησεν, ὅτε τὸν ἐ-
κράτησαν οἱ ἀλλόφυλοι εἰς τὴν
Γέθ.

ἘΛΕΗΣΟΝ με, ὦ Θεέ, διότι με
κατεπάτησεν ἄνθρωπος, καὶ με πόλε-
μον με κατάθλιψεν ἀδιακόπως.

2 Καθ' ἡμέραν με καταπατοῦσιν οἱ
ἐχθροί μου, διότι ὅσοι με πολεμοῦ-

λεμοῦντες με ἀπὸ ὕψους.

3 Ἡμέρας οὐ φοβηθήσομαι, ἐγὼ δὲ ἐλπῖω ἐπὶ σέ.

4 Ἐν τῷ Θεῷ ἐπαινέσω τοὺς λόγους μου, ἐπὶ τῷ Θεῷ ἠλπισα, οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι σὰρξ.

5 Ὅλην τὴν ἡμέραν τοὺς λόγους μου ἐβδελύσσοντο, κατ' ἐμοῦ πάντες οἱ διαλογισμοὶ αὐτῶν εἰς κακόν.

6 Πικροκίησουσι καὶ κατακρύψουσιν αὐτοὶ, τὴν πτέρναν μου φυλάξουσιν.

7 Καθάπερ ὑπέμειναν τὴν ψυχὴν μου, ὑπὲρ τοῦ μηθενὸς ὥσεις αὐτοὺς, ἐν ὀργῇ λαοὺς κατὰξεις.

8 Ὁ Θεὸς, τὴν ζωὴν μου ἐξήγγειλά σοι, ἔθου τὰ δάκρυά μου ἐνώπιόν σου.

9 Ὡς καὶ ἐν τῇ ἐπαγγελίᾳ σου, ἐπιστρέψουσιν οἱ ἐχθροί μου εἰς τὰ ὀπίσω.

10 Ἐν ἧ ἂν ἡμέρᾳ ἐπικαλέσομαι σε, ἰδοὺ ἔγνω ὅτι Θεὸς μου εἶ σύ.

11 Ἐπὶ τῷ Θεῷ αἰνέσω ῥῆμα, ἐπὶ τῷ Κυρίῳ αἰνέσω λόγον· ἐπὶ τῷ Θεῷ ἠλπισα, οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος.

12 Ἐν ἐμοὶ ὁ Θεὸς εὐχαί, ἄς ἀποδώσω αἰνέσεώς σου.

13 Ὅτι ἐρρύσω τὴν ψυχὴν μου ἐκ θανάτου, τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ἀπὸ δακρύων, καὶ τοὺς πόδας μου ἀπὸ ὀλισθήματος, εὐαρεστήσω ἐνώπιον Κυρίου, ἐν φωτὶ ζώντων.

σιν ἀπὸ ὕψους (μὲ δυναστείαν) εἶναι πολλοί.

3 Εἰς καιρὸν ἡμέρας δὲν θέλω φοβηθῆ, διότι ἐγὼ ἐλπίζω εἰς σέ.

4 Εἰς τὸν Θεὸν θέλω κάμη εὐπροσδέκτους τοὺς λόγους μου, εἰς τὸν Θεὸν ἔχω τὴν ἐλπίδα μου, καὶ δὲν θέλω φοβηθῆ, ὅ, τι καὶ ἂν κάμη εἰς ἐμὲ ὁ ἄνθρωπος.

5 Πάντοτε ἀποστρέφοντο τοὺς λόγους μου, ὅλοι των οἱ διαλογισμοὶ (ἀποβλέπουσιν) εἰς τὸ νὰ μὲ κακοποιήσωσιν.

6 Αὐτοὶ θέλουσι συνέλθῃ εἰς τὸ αὐτὸ, καὶ θέλουσι κρύπτῃ (ἐαυτοὺς), καὶ θέλουσι παρατηρῆ τὰ ἴχνη μου.

7 Καθὼς αὐτοὶ ἐκαρτέρησαν (διὰ νὰ σηκώσωσι) τὴν ζωὴν μου, οὕτω θέλεις τοὺς ἀπορρίψῃ ὡς μηδὲν, καὶ μὲ τὴν ὀργὴν σου θέλεις συντρίψῃ (αὐτοὺς) τοὺς λαοὺς.

8 Ὡ Θεὲ, ἐγὼ ἐφάνέρωσα λεπτομερῶς εἰς σέ τὴν ζωὴν μου, καὶ εἶδες ἔμπροσθέν σου (χεόμενα) τὰ δάκρυά μου.

9 Καὶ καθὼς ὑπεσχέθης, οἱ ἐχθροί μου θέλουσι γυρίσῃ ἄπρακτοι εἰς τὰ ὀπίσω.

10 Εἰς ὁποῖαν ἡμέραν ἤθελον σὲ ἐπικαλεσθῆ, τότε ἀμέσως γνωρίζω ὅτι σὺ εἶσαι Θεὸς μου.

11 Ἐγὼ θέλω κάμη ἀρεστὸν τὸν λόγον μου διὰ τὸν Θεὸν, καὶ διὰ τὸν Κύριον θέλω κάμη ἀρεστὴν τὴν ὀμιλίαν μου· εἰς τὸν Θεὸν ἔχω τὰς ἐλπίδας μου, καὶ δὲν θέλω φοβηθῆ, ὅ, τι καὶ ἂν κάμη εἰς ἐμὲ ὁ ἄνθρωπος.

12 Εἶναι εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου αἱ ὑποσχέσεις τῆς δοξολογίας σου, ὦ Θεὲ, τὰς ὁποίας θέλω σοὶ ἀποδώσῃ.

13 Διότι ἠλευθέρωσας τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὸν θάνατον, τὰ ὄμματά μου ἀπὸ τὰ δάκρυα, καὶ τοὺς πόδας μου ἀπὸ ὀλισθήμα, (διὰ νὰ δυνηθῶ) νὰ φανῶ εὐαρεστος ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου, (ὅταν λάμψῃ) τὸ φῶς τῶν ζώντων.

ΨΑΛ. νς'. LVI.

Εἰς τὸ τέλος, μὴ διαφθείρης· τῷ Δαβὶδ εἰς στηλογραφίαν, ἐν τῷ αὐτὸν ἀποδιδράσκειν ἀπὸ προσώπου Σαοὺλ εἰς τὸ σπήλαιον.

ἘΛΕΗΣΟΝ με ὁ Θεὸς, ἐλέησόν με, ὅτι ἐπὶ σοὶ πέποιθεν ἡ ψυχὴ μου·

2 Καὶ ἐν τῇ σκιᾷ τῶν πτερύγων σου ἐλπῶ, ἕως οὗ παρέλθοι ἡ ἀνομία.

3 Κεκράζομαι πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ὕψιστον, τὸν Θεὸν τὸν εὐεργετήσαντά με.

4 Ἐξάπεστειλεν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἔσωσέ με, ἔδωκεν εἰς ὄνειδος τοὺς καταπατοῦντάς με.

5 Ἐξάπεστειλεν ὁ Θεὸς τὸ ἔλεος αὐτοῦ, καὶ τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ, καὶ ἐρρύσατο τὴν ψυχὴν μου ἐκ μέσου σκύμων· ἐκοιμήθην τεταραγμένος.

6 Υἱοὶ ἀνθρώπων, οἱ ὀδόντες αὐτῶν ὅπλα καὶ βέλη, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν μάχαιρα ὀξεῖα.

7 Ὑψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς ὁ Θεός, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἡ δόξα σου.

8 Παγίδα ἠτοίμασαν τοῖς ποσί μου, καὶ κατέκαμψαν τὴν ψυχὴν μου·

9 Ὄρουξαν πρὸ προσώπου μου βόθρον, καὶ ἐνέπεσαν εἰς αὐτόν.

10 Ἐτοίμη ἡ καρδία μου ὁ Θεός, ἐτοίμη ἡ καρδία μου· ἄσομαι καὶ ψαλῶ (ἐν τῇ δόξῃ μου).

11 Ἐξεγέρθητι ἡ δόξα μου, ἐξεγέρθητι ψαλτήριον καὶ κιθάρα, ἐξεγερθήσομαι ὄρθρου.

12 Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν λαοῖς,

ΨΑΛ. νς'. LVI.

Εἰς τὸ τέλος, μὴ διαφθείρης· ὁ Δαβὶδ ἔγραψεν αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴν, ὅτε ἔφευγεν ἀπὸ τὸν Σαοὺλ, εὐρεθεὶς εἰς ἓν σπήλαιον.

ἘΛΕΗΣΟΝ με, ὦ Θεέ, ἐλέησόν με, διότι εἰς σὲ ἔχει τὰς βεβαίας ἐλπίδας ἡ ψυχὴ μου·

2 Καὶ ἐγὼ θέλω ἐλπίζῃ εἰς σκέπην τῶν πτερύγων σου, ἕως οὗ νὰ περάσῃ ἡ ἀνομία.

3 Ἐγὼ θέλω φωνάξῃ εἰς τὸν ὕψιστον Θεόν, εἰς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος με εὐηργέτησε.

4 Ἐστειλε (τὴν βοθησίαν του) ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ με ἠλευθέρωσε, καὶ ἀποκατέστησεν ὄνειδος ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι με κατεπάτουν.

5 Ὁ Θεός ἔστειλε τὸ ἔλεός του, καὶ τὴν ἀλήθειάν του, καὶ ἠλευθέρωσε τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὴν μέσην μικρῶν λεονταρίων· ἐγὼ ἐκοιμήθην τεταραγμένος.

6 Οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων ἔχουσιν ὀδόντια ὡς ὅπλα καὶ βέλη, καὶ ἡ γλῶσσα των εἶναι μάχαιρα κοπτερά.

7 ὦ Θεέ, δεῖξον (ὅτι κατοικεῖς) εἰς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, καὶ (ὡς δειχθῆ) ἡ δόξα σου εἰς ὅλην τὴν γῆν.

8 Αὐτοὶ ἠτοίμασαν παγίδα εἰς τοὺς πόδας μου, καὶ ἐταπείνωσαν τὴν ψυχὴν μου·

9 Αὐτοὶ ἔσκαψαν λάκκον ἔμπροσθέν μου, καὶ ἔπεσον οἱ ἴδιοι μέσα εἰς αὐτόν.

10 Ἡ καρδία μου, ὦ Θεέ, εἶναι ἐτοίμη, ἡ καρδία μου εἶναι ἐτοίμη· ἐγὼ θέλω σὲ ὑμνήσῃ, καὶ θέλω ἠχήσῃ (μὲ ὄργανα) τοὺς αἶνους σου, διότι με ἐδόξασας (μὲ σύνεσιν).

11 Κινήθητι εἰς ἐνέργειαν, σὺ ἡ ἐνδοξος σύνεσίς μου, κινήθητι εἰς ἐνέργειαν σὺ ψαλτήριον, καὶ σὺ κιθάρα· ἐγὼ θέλω κινηθῆ εἰς ἐργασίαν ἀπὸ πρωΐας.

12 Ἐγὼ θέλω σὲ δοξολογήσῃ, Κύ-

Κύριε, ψαλῶ σοι ἐν ἔθνεσιν.

13 Ὅτι ἐμεγαλύνθη ἕως τῶν οὐρανῶν τὸ ἔλεός σου, καὶ ἕως τῶν νεφελῶν ἡ ἀλήθειά σου.

14 Ὑψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς ὁ Θεός, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἡ δόξα σου.

ΨΑΛ. νζ'. LVII.

Εἰς τὸ τέλος, μὴ διαφθείρης· τῷ Δαβὶδ εἰς στηλογραφίαν.

Εἰ ἀληθῶς ἄρα δικαιοσύνην λαλεῖτε, εὐθείας κρίνετε υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων.

2 Καὶ γὰρ ἐν καρδίᾳ ἀνομίαν ἐργάζεσθε, ἐν τῇ γῇ ἀδικίαν αἱ χεῖρες ὑμῶν συμπλέκουσιν.

3 Ἀπηλλοτριώθησαν οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ μήτρας, ἐπλανήθησαν ἀπὸ γαστρὸς, ἐλάλησαν ψευδῆ.

4 θυμὸς αὐτοῖς κατὰ τὴν ὁμοίωσιν τοῦ ὄφεως, ὡσεὶ ἀσπίδος κωφῆς, καὶ βουούσης τὰ ὦτα αὐτῆς.

5 Ἦτις οὐκ εἰσακούσεται φωνῆς ἐπαδόντων, φαρμακοῦ τε φαρμακευομένη παρὰ σοφοῦ.

6 Ὁ Θεὸς συντρίψει τοὺς ὀδόντας αὐτῶν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, τὰς μύλας τῶν λεόντων συνέθλασεν ὁ Κύριος.

7 Ἐξουδενωθήσονται ὡσεὶ ὕδωρ διαπορευόμενον· ἐκτενεῖ τὸ τόξον αὐτοῦ ἕως οὗ ἀσθενήσουσιν.

8 Ὡσεὶ κηρὸς τακεῖς ἀνταναιρεθήσονται, ἔπεσε πῦρ ἐπ' αὐτοὺς, καὶ οὐκ εἶδον τὸν ἥλιον.

ριε, παρρησία μεταξὺ τῶν λαῶν, θέλω ψάλη (τὴν δόξαν σου) μεταξὺ τῶν ἐθνῶν.

13 Διότι τὸ ἔλεός σου ὑψώθη ἕως τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἡ ἀλήθειά σου ἕως τὰ νέφη.

14 Ὡ Θεὸς, δεῖξον (ὅτι κατοικεῖς) εἰς τὰ ὕψη τῶν οὐρανῶν, καὶ (ὡς δειχθῆ) ἡ δόξα σου εἰς ὅλην τὴν γῆν.

ΨΑΛ. νζ'. LVII.

Εἰς τὸ τέλος, μὴ διαφθείρης· ὁ Δαβὶδ ἔβαλεν αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴν.

ἌΝ κατὰ ἀλήθειαν, ὧ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ὁμιλήτε βέβαια τὴν δικαιοσύνην, κάμνετε καὶ τὰς κρίσεις σας δικαίας.

2 Ὅμως (ἐκ τοῦ ἐναντίου) μελετᾶτε πραγματικῶς τὴν ἀνομίαν μέσα εἰς τὴν καρδίαν σας, καὶ αἱ χεῖρες σας πολυειδῶς πράττουσι τὴν ἀδικίαν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

3 Οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπεμακρύνθησαν (τῆς δικαιοσύνης) εὐθὺς καθὼς ἐγεννήθησαν, ἐπλανήθησαν (ἅμα ἐξεληθόντες) ἀπὸ τὴν κοιλίαν (τῆς μητρὸς των), ἐλάλησαν ψευδῆ.

4 Ὁ θυμὸς των εἶναι ὅμοιος (μὲ τὸν θυμὸν) τοῦ ὄφεως, καὶ ὅμοιος (μὲ τὸν θυμὸν) τῆς κωφῆς ἀσπίδος, ἡ ὁποία (μόνη) κλείει τὰ ὦτά της.

5 Καθότι αὐτὴ δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῶν ἐπαοιδῶν, μήτε ὅταν γοητεύηται ἀπὸ σοφὸν μάγον.

6 Ὁ Θεὸς θέλει συντρίψῃ τὰ ὀδόντια των μέσα εἰς τὸ στόμα των, καὶ ὁ Κύριος ἔκαμε τρίμματα τὰς σιαγόνας τῶν λεονταρίων.

7 Αὐτοὶ θέλουσι γένη ὡς αὐδὲν, καθὼς τὸ νερὸν, τὸ ὁποῖον τρέχει· (ὁ Κύριος) θέλει ἐκτείνῃ τὸ τόξον του, ἕως οὗ αὐτοὶ διόλου νὰ ἀδυνατήσωσι.

8 Καθὼς τὸ κηρίον θερμαινόμενον ἀναλύεται, (οὕτω) καὶ αὐτοὶ θέλουσιν ἀναλυθῆ, πῦρ ἔπεσεν ἐπάνω εἰς αὐτοὺς, καὶ δὲν εἶδον τὸν ἥλιον.

9 Πρὸ τοῦ συνιέναι τὰς ἀκάνθας αὐτῶν τὴν ῥάμνον, ὡσεὶ ζῶντας ὡσεὶ ἐν ὀργῇ καταπίεται αὐτούς.

10 Εὐφρανθήσεται δίκαιος ὅταν ἴδῃ ἐκδίκησιν, τὰς χεῖρας αὐτοῦ νίψεται ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἁμαρτωλοῦ.

11 Καὶ ἐρεῖ ἄνθρωπος, Εἰ ἄρα ἐστὶ καρπὸς τῷ δικαίῳ, ἄρα ἐστὶν ὁ Θεὸς κρίνων αὐτούς ἐν τῇ γῆ.

ΨΑΛ. νη'. LVIII.

Εἰς τὸ τέλος, μὴ διαφθείρης· τῷ Δαβὶδ, εἰς στηλογραφίαν, ὅποτε ἀπέστειλε Σαούλ, καὶ ἐφύλαξε τὸν οἶκον αὐτοῦ τοῦ θανατῶσαι αὐτόν.

ἘΞΕΛΟΥ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου ὁ Θεὸς, καὶ ἐκ τῶν ἐπανισταμένων ἐπ' ἐμὲ λύτρωσαί με.

2 Ῥῦσαί με ἐκ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν, καὶ ἐξ ἀνδρῶν αἱμάτων σῶσόν με.

3 Ὅτι ἰδοὺ ἐθήρευσαν τὴν ψυχὴν μου, ἐπέθεντο ἐπ' ἐμὲ κραταιοί.

4 Οὔτε ἡ ἀνομία μου, οὔτε ἡ ἁμαρτία μου, Κύριε· ἄνευ ἀνομίας ἔδραμον, καὶ κατεύθυνα.

5 Ἐξεγέρθητι εἰς συνάντησίν μου, καὶ ἴδε· καὶ σὺ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ,

6 Πρόσχεσ τοῦ ἐπισκέψασθαι πάντα τὰ ἔθνη· μὴ οἰκτειρήσης πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν.

9 Πρὸ τοῦ νὰ καταλάβωσιν αἱ ἄκανθαί των (τὴν σκληρότητα) τῆς ῥάμνου (ἀκανθάδους δένδρου), θέλει τοὺς καταπίη σχεδὸν ζωντανούς μετὰ τὴν ὀργὴν του.

10 Ὁ δίκαιος θέλει εὐφρανθῆ, ὅταν ἴδῃ (ὅτι ὁ Θεὸς) ἐκδικεῖται τοὺς κακούς, καὶ θέλει πλύνῃ τὰς χεῖρας του (ἀπὸ τὸν μολυσμὸν) τοῦ αἵματος τοῦ ἁμαρτωλοῦ.

11 Καὶ πᾶς ἄνθρωπος θέλει εἶπῃ, Ἐπειδὴ καὶ ὁ δίκαιος ὑπολαμβάνει ὁμολογουμένως καρπὸν (τῆς δικαιοσύνης του), ἄρα ὑπάρχει ὁ Θεὸς, ὁ ὁποῖος κρίνει αὐτούς (τοὺς ἄνθρωπους) ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

ΨΑΛ. νη'. LVIII.

Εἰς τὸ τέλος, μὴ διαφθείρης· ταύτην τὴν ἐπιγραφὴν ἔβαλεν ὁ Δαβὶδ, ὅτε ἔστειλεν ὁ Σαούλ, καὶ ἐφύλαξε τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ τὸν θανατώσῃ.

ἘΛΕΥΘΕΡΩΣΟΝ με ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου, ὦ Θεέ, καὶ σώσον με ἀπὸ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι σηκώνονται κατ' ἐμοῦ.

2 Λύτρωσαί με ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται τὴν ἀνομίαν, καὶ σῶσον με ἀπὸ τοὺς αἰμοβόρους ἄνθρώπους.

3 Διότι ἰδοὺ αὐτοὶ ἐγγίζουσι νὰ λάβωσι τὴν ψυχὴν μου, καὶ δυνατοὶ (ὄντες) ὤρμησαν ἐναντίον μου.

4 Μῆτε ἡ ἀνομία μου, μῆτε ἡ ἁμαρτία μου, Κύριε, (εἶναι αἰτία)· ἀλλ' ἐγὼ ἐπεριπάτησα χωρὶς ἀνομίαν, καὶ ἔζησα μετὰ δικαιοσύνην.

5 Σηκώθητι (Κύριε) διὰ νὰ φθάσης ὅπου εἶμαι, καὶ ἴδε (τὸν κίνδυνόν μου)· καὶ σὺ, Κύριε, (ὅστις εἶσαι) ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ,

6 Λάβε πρόνοιαν διὰ νὰ ἐπισκεφθῆς ὅλα τὰ ἔθνη· μὴ κάμῃς ἔλεος εἰς ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται τὴν ἀνομίαν.

7 Ἐπιστρέψουσιν εἰς ἐσπέραν, καὶ λιμώξουσιν ὡς κύων, καὶ κυκλώσουσι πόλιν.

8 Ἴδου, αὐτοὶ ἀποφθέγγονται ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, καὶ ῥομφαία ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν· ὅτι τίς ἤκουσε;

9 Καὶ σὺ, Κύριε, ἐκγελάσεις αὐτούς, ἐξουδενώσεις πάντα τὰ ἔθνη.

10 Τὸ κράτος μου πρὸς σὲ φυλάξω, ὅτι σὺ ὁ Θεὸς ἀντιλήπτωρ μου εἶ· ὁ Θεὸς μου, τὸ ἔλεός σου προφθάσει με.

11 Ὁ Θεὸς μου δείξει μοι ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου· μὴ ἀποκτείνης αὐτούς, μήποτε ἐπιλάβωνται τοῦ νόμου σου.

12 Διασκόρπισον αὐτούς ἐν τῇ δυνάμει σου, καὶ κατάγαγε αὐτούς ὁ ὑπερασπιστὴς μου, Κύριε.

13 Ἀμαρτία στόματος αὐτῶν, λόγος χειλέων αὐτῶν· καὶ συλληφθήτωσαν ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ αὐτῶν.

14 Καὶ ἐξ ἀρᾶς καὶ ψεύδους διαγγελήσονται, ἐν συντελείᾳ, ἐν ὀργῇ συντελείας, καὶ οὐ μὴ ὑπάρξωσι.

15 Καὶ γνώσονται ὅτι ὁ Θεὸς δεσπόζει τοῦ Ἰακώβ, καὶ τῶν περάτων τῆς γῆς.

16 Ἐπιστρέψουσιν εἰς ἐσπέραν, καὶ λιμώξουσιν ὡς κύων, καὶ κυκλώσουσι πόλιν.

17 Αὐτοὶ διασκορπισθήσονται τοῦ φαγεῖν, εἰάν δὲ μὴ χορτασθῶσι, καὶ γογγύσουσιν.

18 Ἐγὼ δὲ ἄσομαι τῇ δυνάμει σου, καὶ ἀγαλλιάσομαι τοπρῶι τὸ ἔλεός σου·

7 Αὐτοὶ θέλουσιν ἐπιστρέψῃ τελευταῖον, καὶ θέλουσι πεινάσῃ, καθὼς ὁ σκύλος, καὶ θέλουσι περιφέρεσθαι περίξ τῆς πόλεως.

8 Βεβαίως αὐτοὶ θέλουσι λαλήσῃ (κατ' ἐμοῦ) μὲ τὸ στόμα των, καὶ εἰς τὰ χεῖλη των ἔχουσι σπαθίον, διότι (λέγουσι), ποῖος (μᾶς) ἤκουσε;

9 Σὺ ὅμως, Κύριε, θέλεις τοὺς ἀποδείξῃ γέλωτα, καὶ θέλεις καταστήσῃ ὡς μηδὲν ὅλα τὰ ἔθνη.

10 Εἰς σὲ θέλω φυλάξῃ τὴν δυνάμιν μου, διότι σὺ εἶσαι, ὦ Θεέ, ὁ ὑπερασπιστὴς μου· τὸ ἔλεός σου, ὦ Θεέ μου, θέλει μὲ προφθάσῃ.

11 Ὁ Θεὸς μου θέλει μοι δείξῃ (πῶς ἐκδικεῖται) ἐπάνω εἰς τοὺς ἐχθρούς μου· μὴ τοὺς φονεύσης, διὰ νὰ μὴ λησμονήσωσι διόλου τὸν νόμον σου.

12 Διασκόρπισέ τους μὲ τὴν δυνάμιν σου, καὶ ρίψαι τους (ἀπὸ τὸ ὕψος των), Κύριε, ὁ ὁποῖος εἶσαι ὁ ὑπερασπιστὴς μου.

13 (Τοῦτο ἄς γένη) διὰ τὴν ἀμαρτίαν τοῦ στόματός των, καὶ διὰ τὸν λόγον τῶν χειλέων των· καὶ ἄς πιασθῶσιν (αἰχμάλωτοι) ἐν ᾧ εἶναι τόσον ὑπερήφανοι.

14 Καὶ θέλουσι διακηρυχθῆ ὡς κατηγοραμένοι, καὶ ὡς ψευδόλογοι, ὅταν ἀπολεσθῶσι· θέλουσιν ἀπολεσθῆ μὲ ὀργὴν, καὶ δὲν θέλουσιν ὑπάρξῃ πλέον.

15 Καὶ (τότε) θέλουσι καταλάβῃ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Κύριος καὶ τοῦ Ἰακώβ, καὶ ὅλης τῆς ἐκτάσεως τῆς γῆς.

16 Αὐτοὶ θέλουσιν ἐπιστρέψῃ τελευταῖον, καὶ θέλουσι πεινάσῃ, ὡς κύων, καὶ θέλουσι περιφέρεσθαι περίξ τῆς πόλεως.

17 Αὐτοὶ θέλουσι διασκορπισθῆ διὰ (νὰ εὔρωσι τί) νὰ φάγωσι, καὶ ἂν δὲν χορτασθῶσι, θέλουσι γογγύσῃ.

18 Ἐγὼ ὅμως θέλω ἀποδώσῃ ὕμνους εἰς τὴν δυνάμιν σου, καὶ ἀπὸ πρῶίας θέλω δοξολογῆ μετὰ χαρᾶς τὸ ἔλεός σου·

19 Ὅτι ἐγενήθης ἀντιλήπτωρ μου, καὶ καταφυγή μου, ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου.

20 Βοηθός μου εἶ, σοὶ ψαλῶ ὅτι σὺ ὁ Θεὸς ἀντιλήπτωρ μου εἶ, ὁ Θεός μου τὸ ἔλεός μου.

ΨΑΛ. νθ'. LIX.

Εἰς τὸ τέλος, τοῖς ἀλλοιωθησομένοις· εἰς στηλογραφίαν τῷ Δαβίδ, εἰς διδαχὴν, ὅποτε ἐνεπύρισε τὴν Μεσοποταμίαν Συρίας, καὶ τὴν Συρίαν Σοβὰ, καὶ ἐπέστρεψεν Ἰωάβ, καὶ ἐπάταξε τὸν Ἐδῶμ ἐν τῇ φάραγγι τῶν ἀλῶν, δώδεκα χιλιάδας.

Ὁ ΘΕΟΣ ἀπόσω ἡμᾶς, καὶ καθεῖλες ἡμᾶς ὠργίσθης, καὶ ὠκτείρησας ἡμᾶς.

2 Συνέσεισας τὴν γῆν, καὶ συνετάραξας αὐτήν, ἴασαι τὰ συντρίμματα αὐτῆς, ὅτι ἔσαλεύθη.

3 Ἐδειξας τῷ λαῷ σου σκληρὰ, ἐπότισας ἡμᾶς οἶνον κατανύξεως.

4 Ἐδώκας τοῖς φοβουμένοις σε σημείωσιν, τοῦ φυγεῖν ἀπὸ προσώπου τόξου.

5 Ὅπως ἂν ρυσθῶσιν οἱ ἀγαπητοί σου, σῶσον τῇ δεξιᾷ σου, καὶ ἐπάκουσόν μου.

6 Ὁ Θεὸς ἐλάλησεν ἐν τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ· Ἀγαλλιάσομαι, καὶ διαμεριῶ Σίκιμα, καὶ τὴν κοιλάδα τῶν σκηνῶν διαμετρήσω.

7 Ἐμός ἐστι Γαλαὰδ καὶ ἐμός ἐστι Μανασσῆς, καὶ Ἐφραὶμ κραταίωσις τῆς κεφαλῆς μου.

8 Ἰούδας βασιλεὺς μου· Μωάβ λέβης τῆς ἐλπίδος μου·

19 Διότι σὺ ἐγενήθης ὑπερασπιστής μου, καὶ καταφύγιόν μου ἐν καιρῷ θλίψεώς μου.

20 Σὺ εἶσαι βοηθός μου, καὶ εἰς σὲ θέλω ψάλη (ὑμνους), διότι σὺ εἶσαι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος μὲ ὑπερασπίζεις, σὺ, ὦ Θεέ, εἶσαι τὸ ἔλεός μου.

ΨΑΛ. νθ'. LIX.

Εἰς τὸ τέλος, περὶ ἐκείνους, οἵτινες θέλουσιν ἀλλοιωθῆ· αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴν ἔβαλεν ὁ Δαβὶδ πρὸς διδασκαλίαν, ὅτε κατέκαυσε τὴν Μεσοποταμίαν τῆς Συρίας, καὶ τὴν Συρίαν Σοβὰ, καὶ ὅτε ἐπέστρεψεν ὁ Ἰωάβ, καὶ ἐκτύπησε τὸν Ἐδῶμ εἰς τὴν φάραγγα τῶν ἀλῶν, (νικήσας) δώδεκα χιλιάδας.

Ὁ ΘΕΕ, σὺ μᾶς ἀπέρριψας, καὶ μᾶς ἠφάνισας· σὺ ὠργίσθης, καὶ (πάλιν) ἔλαβες οἶκτον δι' ἡμᾶς.

2 Σὺ ἔσεισας ὅλην τὴν γῆν, καὶ ὅλην ὁμοῦ τὴν ἐτάραξας· ἰάτρευσαι ὅσα εἰς αὐτὴν συντετρίβησαν, διότι ὅλη ἐκινήθη.

3 Σὺ ἐνήργησας ὥστε νὰ ἴδῃ ὁ λαός σου σκληρὰ, μᾶς ἐπότισας (πικρὸν) οἶνον (διὰ νὰ ἔλθωμεν) εἰς κατάνυξιν.

4 Σὺ ἔδώκας σημείον εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι σὲ φοβοῦνται, διὰ νὰ ἀποφύγωσι τὸ κτύπημα τοῦ τόξου.

5 Διὰ νὰ ἐλευθερωθῶσι (λοιπὸν) οἱ ἀγαπητοί σου, ἐπάκουσόν μου, καὶ σῶσον με μὲ τὴν δεξιάν σου.

6 Ὁ Θεὸς ὠμίλησεν εἰς τὸν ἅγιόν του· Ἐγὼ θέλω χαρῆ, καὶ θέλω διαμοιράσῃ τὴν γῆν Σίκιμα, καὶ θέλω μετρήσῃ τὴν κοιλάδα τῶν σκηνῶν.

7 Ὁ Γαλαὰδ εἶναι ἰδιός μου, καὶ ὁ Μανασσῆς εἶναι ἰδιός μου, καὶ ὁ Ἐφραὶμ εἶναι ἡ δύναμις τῆς κεφαλῆς μου.

8 Ὁ Ἰούδας εἶναι βασιλεὺς (τῶν τόπων) μου· ὁ Μωάβ εἶναι τὸ χωρητικὸν ἀγγεῖον τῆς ἐλπίδος μου·

9 Ἐπὶ τὴν Ἰδουμαίαν ἐκτενῶ τὸ ὑπόδημά μου· ἐμοὶ ἀλλόφυλοι ὑπετάχθησαν.

10 Τίς ἀπάξει με εἰς πόλιν περιουχῆς; ἢ τίς ὀδηγήσει με ἕως τῆς Ἰδουμαίας;

11 Οὐχὶ σὺ, ὁ Θεὸς, ὁ ἀπωσάμενος ἡμᾶς; καὶ οὐκ ἐξελεύσῃ ὁ Θεὸς ἐν ταῖς δυνάμεσιν ἡμῶν;

12 Δὸς ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, καὶ ματαία σωτηρία ἀνθρώπου.

13 Ἐν τῷ Θεῷ ποιήσομεν δύναμιν, καὶ αὐτὸς ἐξουδενώσει τοὺς θλίβοντας ἡμᾶς.

ΨΑΛ. Ξ'. LX.

Εἰς τὸ τέλος· ἐν ὕμνοις τῷ Δαβίδ.

ΕΙΣΑΚΟΥΣΟΝ ὁ Θεὸς τῆς δεήσεώς μου, πρόσχες τῇ προσευχῇ μου.

2 Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σὲ ἐκέκραξα, ἐν τῷ ἀκηδιάσαι τὴν καρδίαν μου· ἐν πέτρᾳ ὑψώσάς με.

3 Ὁδήγησάς με, ὅτι ἐγενήθης ἐλπίς μου, πύργος ἰσχύος ἀπὸ προσώπου ἐχθροῦ.

4 Παροικήσω ἐν τῷ σκηνώματί σου εἰς τοὺς αἰῶνας, σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου.

5 Ὅτι σὺ, ὁ Θεὸς, εἰσήκουσας τῶν εὐχῶν μου· ἔδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου.

6 Ἡμέρας ἐφ' ἡμέρας τοῦ βασιλέως προσθήσεις, τὰ ἔτη αὐτοῦ ἕως ἡμέρας γενεᾶς καὶ γενεᾶς.

7 Διαμενεῖ εἰς τὸν αἰῶνα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἔλεος καὶ ἀλήθειαν αὐτοῦ

9 Ἐγὼ θέλω ἐκτανθῆ καὶ θέλω καταπατήσῃ τὴν Ἰδουμαίαν· εἰς ἐμὲ ὑπετάχθησαν οἱ ἀλλόφυλοι.

10 Ποῖος θέλει μὲ φέρῃ ἕως τὴν περιτειχισμένην πόλιν; ἢ ποῖος θέλει μὲ ὀδηγήσῃ ἕως τὴν Ἰδουμαίαν;

11 Δὲν (θέλεις μὲ ὀδηγήσῃ) σὺ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἀπέρριψας; καὶ δὲν θέλεις γένῃ ὀδηγὸς πλέον τῶν στρατευμάτων μας;

12 Δὸς εἰς ἡμᾶς βοήθειαν (διὰ νὰ ἐλευθερωθῶμεν) ἀπὸ τὴν θλίψιν, ἐπειδὴ ἡ παρὰ τῶν ἀνθρώπων σωτηρία εἶναι ματαία.

13 Μὲ (τὴν βοήθειαν) τοῦ Θεοῦ θέλομεν πράξῃ (ἔργα) δυνατὰ, καὶ αὐτὸς θέλει φέρῃ εἰς τὸ μηδὲν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μᾶς θλίβουσι.

ΨΑΛ. Ξ'. LX.

Εἰς τὸ τέλος· περὶ ὕμνων, ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΙΣΑΚΟΥΣΟΝ, ὦ Θεέ, τῆς δεήσεώς μου, καὶ βάλε προσοχὴν εἰς τὴν προσευχήν μου.

2 Ἐγὼ ἐφώνησα εἰς σὲ ἀπὸ τὰ ἄκρα τῆς γῆς, ἐν ᾧ ἡ καρδία μου ἀπέκαμε (ἀπὸ τὴν θλίψιν)· σὺ μὲ ἔστησας εἰς τὸ ὕψος μιᾶς πέτρας.

3 Σὺ μὲ ὠδήγησας, διότι σὺ ἐγενήθης ἡ ἐλπίς μου, καὶ ἰσχυρὸς πύργος ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μου.

4 Ἐγὼ θέλω κατοικήσῃ μέσα εἰς τὴν σκηνὴν σου αἰωνίως, καὶ θέλω σκεπασθῆ ἀπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερυγῶν σου.

5 Διότι σὺ, ὦ Θεέ, ἤκουσας τῶν εὐχῶν μου· σὺ ἔδωκας κληρονομίαν εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι φοβοῦνται τὸ ὄνομά σου.

6 Σὺ θέλεις προσθέσῃ ἡμέρας εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ βασιλέως, καὶ οἱ χρόνοι του (θέλουσιν ἐκτανθῆ) ἕως τὸν καιρὸν τῶν ἐσχάτων γενεῶν.

7 Αὐτὸς θέλει διαμείνῃ αἰωνίως ἐμπροσθεν τοῦ Θεοῦ, καὶ ποῖος δύναι-

τίς ἐκζητήσει;

8 Οὕτως ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου εἰς τοὺς αἰῶνας, τοῦ ἀποδοῦναι μετὰς εὐχάς μου ἡμέραν ἕξ ἡμέρας.

ΨΑΛ. ξα'. LXI.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ Ἰδιθούμ· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΟΥΧΙ τῷ Θεῷ ὑποταγήσεται ἡ ψυχὴ μου; παρ' αὐτῷ γὰρ τὸ σωτήριόν μου.

2 Καὶ γὰρ αὐτὸς Θεός μου, καὶ σωτήρ μου, ἀντιλήπτωρ μου, οὐ μὴ σαλευθῶ ἐπὶ πλεῖον.

3 Ἔως πότε ἐπιτίθεσθε ἐπ' ἄνθρωπον; φονεύετε πάντες ὑμεῖς, ὡς τοίχῳ κεκλιμένῳ, καὶ φραγμῷ ὠσμένῳ.

4 Πλὴν τὴν τιμὴν μου ἐβουλεύσαντο ἀπώσασθαι· ἔδραμον ἐν δίψῃ· τῷ στόματι αὐτῶν εὐλόγουν, καὶ τῇ καρδίᾳ αὐτῶν κατηρῶντο.

5 Πλὴν τῷ Θεῷ ὑποτάγητι ἡ ψυχὴ μου, ὅτι παρ' αὐτῷ ἡ ὑπομονὴ μου.

6 Ὅτι αὐτὸς Θεός μου, καὶ σωτήρ μου, ἀντιλήπτωρ μου, οὐ μὴ μεταναστεύσω.

7 Ἐπὶ τῷ Θεῷ τὸ σωτήριόν μου, καὶ ἡ δόξα μου· ὁ Θεὸς τῆς βοηθείας μου, καὶ ἡ ἐλπίς μου ἐπὶ τῷ Θεῷ.

8 Ἐλπίζατε ἐπ' αὐτὸν πᾶσα συναγωγὴ λαοῦ· ἐκχέατε ἐνώπιον αὐτοῦ τὰς καρδίας ὑμῶν, ὅτι ὁ Θεὸς βοηθὸς ἡμῶν.

ταὶ νὰ ἐξερευνήσῃ τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἀλήθειάν του;

8 Μὲ τοιοῦτον τρόπον θέλω ψάλλῃ ὕμνους εἰς τὸ ὄνομά του αἰωνίως, διὰ νὰ πληρώσω τὰς χρεωστούμενας ὑποσχέσεις μου ἡμέραν μεθ' ἡμέραν.

ΨΑΛ. ξα'. LXI.

Εἰς τὸ τέλος, διὰ τὸν Ἰδιθούμ· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΔΕΝ θέλει ὑποταχθῆ ἡ ψυχὴ μου εἰς τὸν Θεόν; (ναί,) διότι ἀπὸ αὐτὸν ἐλπίζω τὴν σωτηρίαν μου.

2 Ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι ὁ Θεός μου, καὶ ὁ σωτήρ μου, καὶ ὁ ὑπερασπιστής μου, καὶ (διὰ τοῦτο) δὲν θέλω κλονισθῆ περιτοότερον.

3 Ἔως πότε ὀρμάτε ἐναντίον εἰς ἓνα (μόνον) ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος εἶναι ὅμοιος μὲ τοῖχον κινδυνεύοντα νὰ πέσῃ, καὶ μὲ φραγμὸν ἔξω γυρισμένον; σεῖς ὅλοι ἐπιθυμεῖτε νὰ φονεύητε.

4 Βέβαια αὐτοὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἀπορρίψωσι τὴν τιμὴν μου, καὶ ὄρμησαν (κατ' ἐμοῦ) μὲ δίψαν· μὲ τὸ στόμα των μὲ εὐλόγουν, καὶ μὲ τὴν καρδίαν των μὲ κατηρῶντο.

5 Μὲ ὅλον τοῦτο σὺ, ὦ ψυχὴ μου, φύλαττε ὑποταγὴν εἰς τὸν Θεόν, διότι ἀπὸ αὐτὸν (προέρχεται) ἡ ὑπομονὴ μου.

6 Καθότι αὐτὸς εἶναι ὁ Θεός μου, καὶ ὁ σωτήρ μου, καὶ ὁ ὑπερασπιστής μου, καὶ (διὰ τοῦτο) δὲν θέλω κλονισθῆ.

7 Ἀπὸ τὸν Θεὸν (κρέμαται) ἡ σωτηρία μου, καὶ ἡ δόξα μου· ἀπὸ τὸν Θεὸν προσμένω τὴν βοήθειάν μου, καὶ (ὅλη) μου ἡ ἐλπίς εἶναι εἰς τὸν Θεόν.

8 Ἐλπίζατε εἰς αὐτὸν ὅλοι, ὅσοι συγκροτεῖτε τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ· ἀνακαλύψατε ἔμπροσθέν του τὰς καρδίας σας, διότι ὁ Θεός εἶναι βοηθός μας.

9 Πλὴν μάταιοι οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ψευδεῖς οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν ζυγοῖς· τοῦ ἀδικῆσαι αὐτοὶ ἐκ ματαιότητος ἐπὶ τὸ αὐτό.

10 Μὴ ἐλπίζετε ἐπ' ἀδικίαν, καὶ ἐπὶ ἄρπαγμα μὴ ἐπιποθεῖτε· πλοῦτος ἐὰν ῥέη, μὴ προστίθεσθε καρδίαν.

11 Ἀπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεός, δύο ταῦτα ἤκουσα, ὅτι τὸ κράτος τοῦ Θεοῦ, καὶ σου, Κύριε, τὸ ἔλεος· ὅτι σὺ ἀποδώσεις ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ξβ'. LXII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβὶδ, ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας.

Ὁ ΘΕΟΣ, ὁ Θεός μου, πρὸς σὲ ὀρ-
θοίζω.

2 Ἐδίψησέ σε ἡ ψυχὴ μου, ποσά-
πλῶς σοι ἡ σὰρξ μου·

3 Ἐν γῆ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ
ἀνύδρῳ· οὕτως ἐν τῷ ἁγίῳ ὤφθην
σοι, τοῦ ἰδεῖν τὴν δυνάμιν σου, καὶ
τὴν δόξαν σου.

4 Ὅτι κρεῖσσον τὸ ἔλεός σου ὑπὲρ
ζωῆς, τὰ χεῖλη μου ἐπαινέσουσί σε.

5 Οὕτως εὐλογῆσω σε ἐν τῇ ζωῇ
μου, ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀρῶ τὰς
χεῖράς μου.

6 Ὡς ἐκ στέατος καὶ πιότητος ἐμ-
πλησθεῖ ἡ ψυχὴ μου, καὶ χεῖλη
ἀγαλλιάσεως αἰνέσει τὸ στόμα μου.

7 Εἰ ἐμνημόνευόν σου ἐπὶ τῆς
στρωμνῆς μου, ἐν τοῖς ὄρθροις ἐμε-
λέτων εἰς σέ· ὅτι ἐγενήθης βοηθός
μου·

9 Πλὴν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων εἶναι
μάταιοι, οἱ ἄνθρωποι εἶναι ψευδεῖς εἰς
τὰς ζυγαρίας των· καὶ αὐτοὶ διὰ τὴν
ματαιότητά των, συμφωνοῦσιν ὁμοῦ
διὰ νὰ ἀδικήσωσι.

10 Μὴ ἐλπίζετε εἰς τὴν ἀδικίαν,
καὶ μὴ ἐπιθυμεῖτε νὰ κάμητε ἄρπα-
γὰς· ἂν ὁ πλοῦτος (σας) πλημμυρῇ,
μὴ προσηλώνετε (εἰς αὐτὸν) τὴν καρ-
δίαν σας.

11 Μίαν φοράν ἐλάλησεν ὁ Θεός,
καὶ ἤκουσα αὐτὰ τὰ δύο, (ἐν,) ὅτι
εἰς τὸν Θεὸν ἀνήκει ἡ δύναμις, καὶ
εἰς σέ, Κύριε, (ἀνήκει) τὸ ἔλεος
(ἄλλο,) ὅτι σὺ θέλεις ἀποδώσῃ εἰς
καθένα, ἀναλόγως μὲ τὰ ἔργα του.

ΨΑΛ. ξβ'. LXII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ, ὅτε εὐρίσκετο
εἰς τὴν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας.

Ὡ ΘΕΕ, ὦ Θεέ μου, ἀπὸ βαθέος
ὄρθρου καταφεύγω εἰς σέ.

2 Σὲ ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου, καὶ πόσον
περισσότερον (σὲ ἐδίψησεν) ἡ σὰρξ μου·

3 Μέσα εἰς αὐτὴν τὴν γῆν τὴν
ἐρημον καὶ ἀβατον καὶ ἀνύδρον
ἐπαρρήσιασθην εἰς σέ, διὰ νὰ ἴδω τὴν
δυνάμιν σου καὶ τὴν δόξαν σου,
καθὼς ἂν εὐρισκόμην μέσα εἰς τὸν
ἅγιον ναόν σου.

4 Διότι τὸ ἔλεός σου εἶναι πολὺ
προτιμότερον ἀπὸ τὴν ζωὴν, τὰ
χεῖλη μου θέλουσι σὲ ἐπαινέσῃ.

5 Μὲ τέτοιον τρόπον θέλω σὲ
εὐλογῆ εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν, καὶ
θέλω σηκῶνῃ τὰς χεῖράς μου (ἐπικα-
λούμενος) τὸ ὄνομά σου.

6 Εἴθε νὰ χορτασθῇ ἡ ψυχὴ μου
ὡς ἀπὸ ἄλειμμα καὶ παχύτητα, καὶ
(τότε) τὸ στόμα μου θέλει σὲ ἐπαι-
νέσῃ μὲ χεῖλη ἀπείρου χαρῆς.

7 Ἐπειδὴ σὲ ἐνθυμοῦμαι καὶ (εὐ-
ρισκόμενος) ἐπάνω εἰς τὸ στῶμα
μου, (διὰ τοῦτο) καὶ ἀπὸ πρωίας
κατακλίνομαι εἰς τὴν μελέτην σου·
διότι σὺ ἐγενήθης βοηθός μου·

8 Καὶ ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου ἀγαλλιάσομαι· ἐκολλήθη ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω σου, ἐμοῦ δὲ ἀντελάβετο ἡ δεξιὰ σου.

9 Αὐτοὶ δὲ εἰς μάτην ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου, εἰσελεύσονται εἰς τὰ κατώτατα τῆς γῆς· παραδοθήσονται εἰς χεῖρας ῥομφαίας, μερίδες ἀλωπέκων ἔσονται.

10 Ὁ δὲ βασιλεὺς εὐφρανθήσεται ἐπὶ τῷ Θεῷ, ἐπαινεθήσεται πᾶς ὁ ὀμνύων ἐν αὐτῷ· ὅτι ἐνεφράγη στόμα λαλούντων ἄδικα.

ΨΑΛ. ξγ'. LXIII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΕΙΣΑΚΟΥΣΟΝ, ὁ Θεὸς, τῆς προσευχῆς μου, ἐν τῷ δέεσθαί με πρὸς σέ· ἀπὸ φόβου ἐχθροῦ ἐξελοῦ τὴν ψυχὴν μου.

2 Σκέπασόν με ἀπὸ συστροφῆς πονηρευομένων, ἀπὸ πλήθους ἐργαζομένων ἀδικίαν.

3 Οἵτινες ἠκόνησαν ὡς ῥομφαίαν τὰς γλώσσας αὐτῶν, ἐνέτειναν τόξον αὐτῶν, πρᾶγμα πικρὸν, τοῦ κατατοξεῦσαι ἐν ἀποκρύφοις ἄμωμον.

4 Ἐξάπινα κατατοξεύσουσιν αὐτὸν, καὶ οὐ φοβηθήσονται· ἐκραταίωσαν ἑαυτοῖς λόγον πονηρόν.

5 Διηγῆσαντο τοῦ κρύψαι παγίδα· εἶπον, Τίς ὄψεται αὐτούς;

6 Ἐξηρεύνησαν ἀνομίαν, ἐξέλιπον ἐξερευνῶντες ἐξερευνήσεις.

7 Προσελεύσεται ἄνθρωπος, καὶ καρδία βαθεῖα· καὶ ὑψωθήσεται ὁ Θεός.

8 Καὶ ἐγὼ θέλω χαρῆ μεγάλας (εὐρισκόμενος) εἰς τὴν σκέπην τῶν πτερύγων σου· ἡ ψυχὴ μου ἐκολλήθη εἰς τὸ νὰ σοὶ ἀκολουθῶ, καὶ ἡ δεξιὰ σου μὲ ὑπερασπίσθη.

9 Αὐτοὶ ὅμως ματαίως ἐζήτησαν (νὰ ἀφέλωσι) τὴν ζωὴν μου, αὐτοὶ θέλουσιν ἔμβη εἰς τὰ κατώτατα (μέρη) τῆς γῆς· θέλουσι παραδοθῆ εἰς τὴν ἐκδίκησιν τοῦ σπαθίου, θέλουσι γένη σπαράγματα ἀλωπέκων.

10 Ὁ βασιλεὺς ὅμως θέλει εὐφρανθῆ διὰ τὸν Θεόν, καὶ καθεὶς, ὁ ὁποῖος ἐνόρκως οἰκείουται μὲ αὐτὸν, θέλει ἐπαινεθῆ· διότι ἐφράγη τὸ στόμα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι λαλοῦσιν ἄδικα.

ΨΑΛ. ξγ'. LXIII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ἌΚΟΥΣΟΝ, ὦ Θεέ, τὴν προσευχὴν μου, ὅταν σὲ παρακαλῶ· καὶ ἐλευθέρωσον τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ ἐχθροῦ μου.

2 Σκέπασόν με ἀπὸ τὴν βιαίαν συνέλευσιν τῶν πονηρῶν, καὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται τὴν ἀδικίαν.

3 Διότι αὐτοὶ ἠκονήσαν τὰς γλώσσας των, ὡς σπάθην, ἐτάννυσαν τὸ τόξον των διὰ νὰ τοξεύσωσι τὸν ἄθῶον ἀπὸ ἀποκρύφους (τόπους, τὸ ὁποῖον εἶναι) πρᾶγμα πικρὸν.

4 Αἰφνιδίως θέλουσι τὸν τοξεύσει καὶ δὲν θέλουσι φοβηθῆ, ἐπειδὴ ἀπεφάσισαν μετὰ βεβαιότητος καθ' ἑαυτοὺς συμβουλήν πονηράν.

5 Ὁμίλησαν μεταξύ των διὰ νὰ στήσωσι κρυφίως παγίδα, καὶ εἶπον, Ποῖος τάχα θέλει τοὺς ἴδη;

6 Ἐζήτησαν ἐπιμελῶς νὰ εὕρωσι (κατ' ἐμοῦ) παράνομον (κατηγορίαν), ἀπέκαμον ἀπὸ τὸ νὰ ἐξερευνῶσι (τοιαῦτας) ἐξερευνήσεις.

7 Θέλει προσέλθῃ ἄνθρωπος μὲ καρδίαν βαθεῖαν· (καὶ τότε) ὁ Θεὸς θέλει ὑψωθῆ.

8 Βέλος νηπίων ἐγενήθησαν αἱ πληγαὶ αὐτῶν· καὶ ἐξησθένησαν ἐπ' αὐτοὺς αἱ γλῶσσαι αὐτῶν.

9 Ἐταράχθησαν πάντες οἱ θεωροῦντες αὐτούς· καὶ ἐφοβήθη πᾶς ἄνθρωπος.

10 Καὶ ἀνήγγειλαν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰ ποιήματα αὐτοῦ συνῆκαν.

11 Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐλπιεῖ ἐπ' αὐτόν, καὶ ἐπαινέθησονται πάντες οἱ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ.

ΨΑΛ. ξδ'. LXIV.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς ᾠδῆς τῷ Δαβίδ.

ΣΟΙ' πρέπει ὕμνος, ὁ Θεὸς, ἐν Σιών, καὶ σοὶ ἀποδοθήσεται εὐχὴ ἐν Ἱερουσαλήμ.

2 Εἰσάκουσον προσευχῆς μου, πρὸς σὲ πᾶσα σὰρξ ἤξει.

3 Λόγοι ἀνόμων ὑπερεδυνάμωσαν ἡμᾶς, καὶ ταῖς ἀσεβείαις ἡμῶν σὺ ἰλάση.

4 Μακάριος, ὃν ἐξελέξω καὶ προσελάβου, κατασκηνώσει ἐν ταῖς αὐλαῖς σου.

5 Πλησθησόμεθα ἐν τοῖς ἀγαθοῖς τοῦ οἴκου σου, ἅγιος ὁ ναός σου, θαυμαστός ἐν δικαιοσύνῃ.

6 Ἐπάκουσον ἡμῶν, ὁ Θεὸς, ὁ σωτὴρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς, καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ μακρὰν.

7 Ἐτοιμάζων ὄρη ἐν τῇ ἰσχύϊ σου, περιεζωσμένος ἐν δυναστείᾳ· ὁ συνταράσσων τὸ κῆτος τῆς θαλάσσης,

8 Αἱ πληγαὶ τῶν ἐγενήθησαν ὡς (κτύπημα) βέλους μικρῶν παιδίων· καὶ αἱ γλῶσσαι τῶν ἐγίναν ἀσθενεῖς (ἐπιστραφεῖσαι) κατ' αὐτῶν τῶν ἰδίων.

9 Ὅλοι, ὅσοι τοὺς ἴδον, ἐταράχθησαν· καὶ καθεὶς ἄνθρωπος ἐφοβήθη.

10 Καὶ ἐκήρυξαν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐνόησαν τὰ ποιήματά του.

11 Ὁ δίκαιος θέλει εὐφρανθῆ διὰ τὸν Κύριον, καὶ ὅλοι (ὅσοι ἔχουσι) καρδίαν ὀρθὴν, θέλουσιν ἐπαινέθῃ.

ΨΑΛ. ξδ'. LXIV.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς ᾠδῆς τοῦ Δαβίδ.

Εἰς σέ, ὦ Θεέ, ἀνήκει ὁ ὕμνος, (ὁ ἀποδιδόμενος) μέσα εἰς τὴν Σιών, καὶ εἰς σὲ θέλει ἀποδοθῆ ἡ εὐχὴ μέσα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

2 Εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, εἰς σὲ θέλει καταφύγη πᾶσα σὰρξ.

3 Οἱ λόγοι τῶν ἀνόμων ἐγίναν πολλὰ δυνατοὶ καθ' ἡμῶν, ὅμως σὺ θέλεις φανῆ ἰλεως εἰς τὰς ἀσεβείας μας.

4 Μακάριος (εἶναι ἐκεῖνος), τὸν ὁποῖον σὺ ἐκλεξας καὶ τὸν ἔλαβες εἰς τὴν προστασίαν σου, αὐτὸς θέλει κατοικήσῃ μέσα εἰς τὰς αὐλάς σου.

5 Ἡμεῖς θέλομεν χορτασθῆ ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τῆς οἰκίας σου, ὁ ναός σου εἶναι ἅγιος, καὶ θαυμαστός διὰ τὴν (ἐν αὐτῷ) δικαιοσύνην.

6 Ἐπάκουσόν μας, ὦ Θεέ, (ὁ ὁποῖος εἶσαι) ὁ σωτὴρ ἡμῶν καὶ ἡ ἐλπίς ὅλων ἐκείνων, (οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσιν) εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, καὶ ἐκείνων, (οἱ ὁποῖοι εἶναι) μακρὰν εἰς τὴν θάλασσαν.

7 Σὺ ὁ ὁποῖος κάμνεις στερεὰ τὰ ὄρη μὲ τὴν δυνάμιν σου, καὶ ὁ ὁποῖος εἶσαι περιεζωσμένος μὲ μεγάλην δύ-

ἤχους κυμάτων αὐτῆς τίς ὑποστήσεται;

8 Ταραχθήσονται τὰ ἔθνη· καὶ φοβηθήσονται οἱ κατοικοῦντες τὰ περάτια ἀπὸ τῶν σημείων σου· ἐξόδους πρωΐας καὶ ἐσπέρας τέρψεις.

9 Ἐπεσκέψω τὴν γῆν, καὶ ἐμέθυσας αὐτήν, ἐπλήθυνας τοῦ πλουτίσαι αὐτήν.

10 Ὁ ποταμὸς τοῦ Θεοῦ ἐπληρώθη ὑδάτων· ἠτοίμασας τὴν τροφήν αὐτῶν, ὅτι οὕτως ἡ ἐτοιμασία.

11 Τὰς αὐλάκας αὐτῆς μέθυσον· πλήθυνον τὰ γεννήματα αὐτῆς, ἐν ταῖς σταγόσιν αὐτῆς εὐφρανθήσεται ἀνατέλλουσα.

12 Εὐλογήσεις τὸν στέφανον τοῦ ἐνικυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καὶ τὰ πεδία σου πλησθήσονται πίετητος.

13 Πιανθήσονται τὰ ὠραῖα τῆς ἐρήμου, καὶ ἀγαλλίασιν οἱ βουνοὶ περιζώσονται.

14 Ἐνεδύσαντο οἱ κριοὶ τῶν προβάτων, καὶ αἱ κοιλάδες πληθύνουσι σῖτον, κεκράζονται, καὶ γὰρ ὑμνήσουσιν.

ΨΑΛ. ξε'. LXV.

Εἰς τὸ τέλος· ᾠδὴ ψαλμοῦ ἀναστάσεων.

ἈΛΛΑΛΑΞΑΤΕ τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ· ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, δότε δόξαν αἰνέσει αὐτοῦ.

ναμίν· καὶ ὁ ὁποῖος ταραττεῖς ὄλον ὀμοῦ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, καὶ τοὺς ἤχους τῶν κυμάτων τῆς ποῖος δύναται νὰ ὑποφέρει;

8 Τὰ ἔθνη θέλουσι ταραχθῆ, καὶ θέλουσι φοβηθῆ ὅσοι κατοικοῦσι τὰ ἄκρια (τῆς γῆς) ἐξ αἰτίας τῶν σημείων σου· καὶ θέλεις διαδώσῃ τὴν χαρὰν ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν, μεχρὶ τῆς δύσεως.

9 Σὺ εἶδες εὐμενῶς τὴν γῆν, καὶ τὴν ἐμέθυσας (μὲ τὰς βροχὰς), καὶ μὲ πλῆθος καρπῶν τὴν ἐπλούτισας.

10 Ὁ ποταμὸς τοῦ Θεοῦ ἐγεμίσθη ἀπὸ νερά· καὶ ἠτοίμασας τὴν τροφήν αὐτῶν (τῶν κατοίκων τῆς γῆς), διότι μὲ τέτοιον τρόπον (εὐδόκησας νὰ γένη) ἡ ἐτοιμασία (τῆς τροφῆς των).

11 Μέθυσον (μὲ βροχὰς) τὰ αὐλάκια αὐτῆς (τῆς γῆς)· πλήθυνον τὰ γεννήματά της, καὶ αὐτὴ θέλει εὐφρανθῆ, ὅταν βλαστάνῃ μὲ τὰς δρόσους της.

12 Σὺ θέλεις εὐλογῆσῃ τὴν περίοδον τοῦ χρόνου, (ὁ ὁποῖος εἶναι χρόνος) τῆς χρηστότητός σου, καὶ αἱ πεδιάδες θέλουσι γεμισθῆ ἀπὸ ἀφθονίαν (διαφόρων καρπῶν).

13 Οἱ ὠραῖοι τόποι τῆς ἐρήμου θέλουσι παχυνθῆ, καὶ τὰ βουνὰ θέλουσι περικυκλωθῆ ἀπὸ χαρὰν.

14 Οἱ κριοὶ θέλουσιν ἔχη ὀλόγουρά των πλῆθος προβάτων, καὶ αἱ κοιλάδες θέλουσιν εἶναι γεμάτα ἀπὸ σῖτον, καὶ ὅλοι θέλουσι φωνάξῃ, καὶ βεβαίως θέλουσι σὲ ὑμνολογήσῃ.

ΨΑΛ. ξε'. LXV.

Εἰς τὸ τέλος· ᾠδὴ ψαλμοῦ περὶ ἀναστάσεως.

ΦΩΝΑΞΑΤΕ μὲ ἐπινίκιον χαρὰν εἰς τὸν Κύριον (οἱ κάτοικοι) ὅλης τῆς γῆς· ψάλατε ὕμνον εἰς τὸ ὄνομά του, καὶ δότε δόξαν εἰς τὴν (ἀνήκουσαν) εἰς αὐτὸν αἰνεσιν.

2 Εἶπατε τῷ Θεῷ· Ὡς φοβερά τὰ ἔργα σου· ἐν τῷ πλήθει τῆς δυνάμεώς σου ψεύσονται σε οἱ ἐχθροί σου.

3 Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι, καὶ ψαλάτωσάν σοι· ψαλάτωσαν δὲ τῷ ὀνόματί σου, Ὑψιστε.

4 Δεῦτε καὶ ἴδετε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ὡς φοβερός ἐν βουλαῖς ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

5 Ὁ μεταστρέφων τὴν θάλασσαν εἰς ξηρὰν, ἐν ποταμῷ διελεύσονται ποδί.

6 Ἐκεῖ εὐφρανθησόμεθα ἐπ' αὐτῷ, τῷ δεσπόζοντι ἐν τῇ δυναστείᾳ αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ τὰ ἔθνη ἐπιβλέπουσιν, οἱ παραπικραίνοντες μὴ ὑψούσθωσαν ἐν ἑαυτοῖς.

7 Εὐλογεῖτε ἔθνη τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἀκουτίσατε τὴν φωνὴν τῆς αἰνέσεως αὐτοῦ.

8 Τοῦ θεμένου τὴν ψυχὴν μου εἰς ζωὴν, καὶ μὴ δόντος εἰς σάλον τοὺς πόδας μου.

9 Ὅτι ἐδοκίμασας ἡμᾶς, ὁ Θεός· ἐπύρωσας ἡμᾶς ὡς πυροῦται τὸ ἀργύριον.

10 Εἰσήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν παγίδα· ἔθου θλίψεις ἐπὶ τὸν νῶτον ἡμῶν· ἐπεβίβασας ἀνθρώπους ἐπὶ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν.

11 Διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν.

12 Εἰσελεύσομαι εἰς τὸν οἶκόν σου ἐν ὀλοκαυτώμασιν· ἀποδώσω σοι τὰς εὐχὰς μου, ὡς διέστειλε τὰ χεῖλη μου,

2 Εἶπατε εἰς τὸν Θεόν· Φοβερώτατα εἶναι τὰ ἔργα σου· μὲ τὸ πλήθος τῆς δυνάμεώς σου θέλουσιν ἐξελεγχθῆ ὡς ψεῦσται οἱ ἐχθροί σου.

3 (Οἱ κάτοικοι) ὅλης τῆς γῆς ἄς σε προσκυνήσωσι, καὶ ἄς ψάλλωσι (τοὺς ὕμνους) σου· ἄς ψάλλωσιν (ὕμνον) εἰς τὸ ὄνομά σου, Ὑψιστε.

4 Ἔλθετε, καὶ ἴδετε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ πόσον φοβερός εἶναι εἰς τὰς βουλάς του περισσότερο ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

5 Ὁ ὁποῖος μετέβαλε τὴν θάλασσαν εἰς ξηρὰν, καὶ (ἔκαμε) νὰ διαπεράσῃ διὰ μέσου τοῦ ποταμοῦ πεζοί.

6 Ἐκεῖ θέλομεν εὐφρανθῆ δι' αὐτὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι Κύριος αὐτῆς τῆς αἰωνιότητος μὲ τὴν πανσθενῆ δυνάμιν του· τὰ ὄμματά του εἶναι προσεκτικὰ εἰς τὰ ἔθνη, (λοιπὸν) ὅσοι τὸν παραπικραίνουσιν, ἄς μὴ ὑπερηφανεύωνται καθ' ἑαυτούς.

7 Ἔθνη, εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ κάμετε νὰ ἀκουσθῆ (πανταχοῦ) ἡ φωνὴ τῆς δόξης του.

8 Ὁ ὁποῖος διεφύλαξεν εἰς ζωὴν τὴν ψυχὴν μου, καὶ δὲν συνεχώρησεν νὰ κλονίζωνται οἱ πόδες μου.

9 Διότι σὺ, ὦ Θεέ, μᾶς ἐδοκίμασας· καὶ μᾶς ἐδοκίμασας μὲ πῦρ, καθὼς δοκιμάζεται μὲ πῦρ τὸ ἀργύριον.

10 Μᾶς ἐγκατέλιπες καὶ ἐπέσαμεν εἰς τὴν παγίδα (τῶν ἐχθρῶν)· ἐπέθηκας ἐπάνω εἰς τὴν ράχην μας θλίψεις· καὶ ἔβαλες ἐπάνω εἰς τὰς κεφαλὰς μας ἀνθρώπους (διὰ νὰ μᾶς θλίβωσιν).

11 Ἡμεῖς διεπεράσαμεν διὰ μέσου πυρὸς, καὶ διὰ μέσου ὕδατος, καὶ σὺ (πάλιν) μὲ τὴν δυνάμιν σου μᾶς ὠδηγήσας εἰς τόπον ἀναπαύσεως.

12 Ἐγὼ θέλω ἔμβη εἰς τὸν οἶκόν σου, (διὰ νὰ σοὶ προσφέρω) ὀλοκαυτώματα· καὶ θέλω ἀποπληρώσῃ εἰς σὲ τὰς ὑποσχέσεις μου, τὰς ὁποίας ὠμολόγησαν τὰ χεῖλη μου,

13 Καὶ ἐλάλησε τὸ στόμα μου ἐν τῇ θλίψει μου.

14 Ὁλοκαυτώματα μεμυλωμένα ἀνοίσω σοι, μετὰ θυμιάματος καὶ κριῶν· ἀνοίσω σοι βόας μετὰ χιμάρων.

15 Δεῦτε, ἀκούσατε, καὶ διηγῆσμαι ὑμῖν, πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Θεὸν, ὅσα ἐποίησε τῇ ψυχῇ μου.

16 Πρὸς αὐτὸν τῷ στόματί μου ἐκέκραξα, καὶ ὕψωσα ὑπὸ τὴν γλῶσσάν μου.

17 Ἀδικίαν εἰ ἐθεώρουν ἐν καρδίᾳ μου, μὴ εἰσακουσάτω μου Κύριος.

18 Διὰ τοῦτο εἰσήκουσέ μου ὁ Θεός, προσέσχε τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου.

19 Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὃς οὐκ ἀπίστησε τὴν προσευχὴν μου, καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἀπ' ἐμοῦ.

ΨΑΛ. ξς'. LXVI.

Εἰς τὸ τέλος, ἐν ὕμνοις· ψαλμὸς ᾠδῆς τῷ Δαβίδ.

Ὁ ΘΕΟΣ οἰκτειρήσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς· ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐλεήσει ἡμᾶς.

2 Τοῦ γνῶναι ἐν τῇ γῆ τὴν ὁδόν σου, ἐν πᾶσιν ἔθνεσι τὸ σωτήριόν σου.

3 Ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ πάντες.

4 Εὐφρανθήτωσαν καὶ ἀγαλλιᾶσθωσαν ἔθνη, ὅτι κρινεῖς λαοὺς ἐν εὐθύτητι, καὶ ἔθνη ἐν τῇ γῆ ὀδηγήσεις.

5 Ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ πάντες· γῆ ἔδωκε τὸν καρπὸν αὐτῆς.

13 Καὶ τὰς ὁποίας ἐλάλησε τὸ στόμα μου εἰς καιρὸν τῆς θλίψεώς μου.

14 Θέλω σοὶ προσφέρῃ ὀλοκαυτώματα πολλὰ παχέα, ὁμοῦ μὲ θυμιάμα καὶ κριούς· θέλω σοὶ προσφέρῃ βώδια ὁμοῦ μὲ τράγους.

15 Ἐλθετε καὶ ἀκούσατε ὅλοι σεῖς, ὅσοι φοβεῖσθε τὸν Θεόν, καὶ θέλω σᾶς διηγῆθῃ, ὅσας (χάριτας) ἔκαμεν εἰς τὴν ψυχὴν μου.

16 Εἰς αὐτὸν ἐφώνησα μὲ τὸ στόμα μου, καὶ μὲ τὴν γλῶσσαν μου τὸν ὕψωσα.

17 Ἄν ἐμελέτησα ἀδικίαν εἰς τὴν καρδίαν μου, ἄς μὴ μοῦ εἰσακούσῃ ὁ Κύριος.

18 Διὰ τοῦτο μοῦ εἰσήκουσεν ὁ Θεός, καὶ ἔβαλε προσοχὴν εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

19 Ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος δὲν ἀπέριψε τὴν προσευχὴν μου, καὶ (δὲν ἐσήκωσε) τὸ ἔλεός του ἀπὸ ἐμέ.

ΨΑΛ. ξς'. LXVI.

Εἰς τὸ τέλος, περὶ ὕμνων· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΙΘΕ νὰ μᾶς εὐσπλαγχνισθῇ ὁ Θεός, καὶ νὰ μᾶς εὐλογήσῃ· εἴθε νὰ ἐμφανίσῃ τὸ πρόσωπόν του εἰς ἡμᾶς, καὶ νὰ μᾶς ἐλεήσῃ.

2 Ὡστε νὰ γνωρίσωμεν τὴν ὁδόν σου ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ (νὰ γνωσθῇ) ἡ παρὰ σοῦ σωτηρία εἰς ὅλα τὰ ἔθνη.

3 Ἄς σὲ εὐχαριστήσωσι μὲ δοξολογίαν οἱ λαοί, ὦ Θεέ, ἄς σὲ εὐχαριστήσωσι μὲ δοξολογίαν ὅλοι οἱ λαοί.

4 Ἄς εὐφρανθῶσι καὶ ἄς χαρῶσι μέγਾਲως τὰ ἔθνη, διότι σὺ θέλεις κρίνῃ τοὺς λαοὺς μὲ εὐθύτητα, καὶ θέλεις ὀδηγήσῃ τὰ ἔθνη εἰς τὴν γῆν.

5 Ἄς σὲ εὐχαριστήσωσι μὲ δοξολογίαν οἱ λαοί, ὦ Θεέ, ἄς σὲ εὐχαριστήσωσι μὲ δοξολογίαν· (διότι) ἡ γῆ ἔδωκε τὸν καρπὸν της.

6 Εὐλογῆσαι ἡμᾶς ὁ Θεὸς, ὁ Θεὸς ἡμῶν· εὐλογῆσαι ἡμᾶς ὁ Θεὸς, καὶ φοβηθήτωσαν αὐτὸν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

ΨΑΛ. ξς'. LXVII.

Εἰς τὸ τέλος· ᾠδῆς ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ἌΝΑΣΤΗΤΩ ὁ Θεὸς, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

2 Ὡς ἐκλείπει καπνὸς, ἐκλιπέτωσαν ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρὸς,

3 Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ.

4 Καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν· ἀγαλλιάσθωσαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τερφθήτωσαν ἐν εὐφροσύνῃ.

5 Ἄσκατε τῷ Θεῷ, ψάλατε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, ὁδοποιήσατε τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ δυσμῶν, Κύριος ὄνομα αὐτῷ.

6 Καὶ ἀγαλλιᾶσθε ἐνώπιον αὐτοῦ· ταραχθήτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, τοῦ πατρὸς τῶν ὀρφανῶν, καὶ κριτοῦ τῶν χηρῶν.

7 Ὁ Θεὸς ἐν τόπῳ ἁγίῳ αὐτοῦ. Ὁ Θεὸς κατοικίξει μονοτρόπους ἐν οἴκῳ.

8 Ἐξάγων πεπεδημένους ἐν ἀνδρείᾳ, ὁμοίως τοὺς παραπικραίνοντας, τοὺς κατοικοῦντας ἐν τάφοις.

9 Ὁ Θεὸς, ἐν τῷ ἐκπορεύεσθαί σε ἐνώπιον τοῦ λαοῦ σου, ἐν τῷ διαβαίνειν σε ἐν τῇ ἐρήμῳ,

10 Γῆ ἐσειέσθη, καὶ γὰρ οἱ οὐρανοὶ ἔσταξαν, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ

6 Εἶθε νὰ μᾶς εὐλογήσῃ ὁ Θεὸς, ὁ Θεὸς ἡμῶν· εἶθε νὰ μᾶς εὐλογήσῃ ὁ Θεὸς, καὶ ἄς τὸν φοβηθῶσιν ὅλα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

ΨΑΛ. ξς'. LXVII.

Εἰς τὸ τέλος· ᾠδῆς ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΙΘΕ νὰ ἀναστηθῇ ὁ Κύριος, καὶ νὰ διασκορπισθῶσιν οἱ ἐχθροὶ του, καὶ νὰ φύγωσιν ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του, ὅσοι τὸν μισοῦσι.

2 Εἶθε νὰ ἀφανισθῶσι, καθὼς ἀφανίζεται ὁ καπνός· καὶ καθὼς ἀνιλύεται τὸ κηρίον μὲ τὴν παρουσίαν τοῦ πυρός.

3 Μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον θέλουσιν ἀφανισθῆναι καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ μὲ τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ.

4 Καὶ εἶθε οἱ δίκαιοι νὰ εὐφρανθῶσι· καὶ νὰ ἀγαλλιασθῶσιν ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ χαρῶσιν μὲ εὐφροσύνῃν.

5 Μελωδήσατε μέλη εἰς τὸν Θεόν, ψάλατε ψαλμοὺς εἰς τὸ ὄνομά του, ἐτοιμάσατε τὰς ὁδοὺς εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἀνέβη εἰς τὰς δυσμὰς, τὸ ὄνομά του εἶναι Κύριος.

6 Καὶ χαίρετε μεγάλως ἔμπροσθέν του· καὶ (οἱ ἐχθροὶ του) ἄς ταραχθῶσι μὲ τὴν παρουσίαν του, ὁ ὁποῖος εἶναι πατὴρ τῶν ὀρφανῶν, καὶ κριτῆς τῶν χηρῶν.

7 Ὁ Θεὸς εἶναι εἰς τὸν ἅγιον τόπον του. Ὁ Θεὸς κατοικίξει εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον τοὺς ἔχοντας τὴν αὐτὴν διάθεσιν.

8 Αὐτὸς ἐλευθερώνει μὲ τὴν δυνάμιν του ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν εἰς τὰ δεσμὰ, καθὼς (ἐλευθέρωσε) καὶ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸν παρεπίκραναν, καὶ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσιν εἰς τοὺς τάφους.

9 Ὡ Θεὲ, ὅτε σὺ ἐπήγαινες ἔμπροσθεν τοῦ λαοῦ σου, ὅτε διέβαινες διὰ μέσου τῆς ἐρήμου,

10 Ἡ γῆ ἐσειέσθη, καὶ οἱ οὐρανοὶ ἔσταξαν διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ

τοῦ Σινᾶ, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ
Ἰσραήλ.

11 Βροχὴν ἐκούσιον ἀφοριεῖς, ὁ Θεὸς,
τῇ κληρονομίᾳ σου· καὶ ἠσθένησε, σὺ
δὲ κατηρτίσω αὐτήν.

12 Τὰ ζῶά σου κατοικοῦσιν ἐν
αὐτῇ· ἠτοίμασας ἐν τῇ χρηστότητί
σου τῷ πτωχῷ ὁ Θεός.

13 Κύριος δώσει ῥῆμα τοῖς εὐαγγε-
λιζομένοις δυνάμει πολλῇ.

14 Ὁ βασιλεὺς τῶν δυνάμεων τοῦ
ἀγαπητοῦ, τῇ ὠραιότητι τοῦ οἴκου
διελέσθαι σκῦλα.

15 Ἐὰν κοιμηθῆτε ἀνά μέσον τῶν
κλήρων, πτέρυγες περιστερᾶς περι-
ηργυρωμένοι, καὶ τὰ μετάφρενα αὐ-
τῆς ἐν χλωρότητι χρυσίου.

16 Ἐν τῷ διαστέλλειν τὸν Ἐπουρα-
νίον βασιλεῖς ἐπ' αὐτῆς, χιονωθήσον-
ται ἐν Σελμών.

17 Ὅρος τοῦ Θεοῦ ὄρος πῖον, ὄρος
τετυρωμένον, ὄρος πῖον.

18 Ἰνατί ὑπολαμβάνετε ὄρη τετυ-
ρωμένα· τὸ ὄρος ὃ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς
κατοικεῖν ἐν αὐτῷ, καὶ γὰρ ὁ Κύριος
κατασκηνώσει εἰς τέλος.

19 Τὸ ἄρμα τοῦ Θεοῦ μυριοπλάσιον,
χιλιάδες εὐθυμούντων, Κύριος ἐν αὐ-
τοῖς ἐν Σινᾶ ἦν, ἐν τῷ ἁγίῳ.

20 Ἀνέβης εἰς ὕψος, ἠχμαλώτευσας
αἰχμαλωσίαν, ἔδωκας δόματα ἐν ἀν-
θρώποις·

τοῦ Σινᾶ, διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ
Θεοῦ Ἰσραήλ.

11 Σὺ, ὦ Θεέ, θέλεις διορίσῃ διὰ
(τὸν λαὸν, ὅστις εἶναι) κληρονομία
σου, βροχὴν αὐτοπροαίρετον· καὶ ἂν
ἠσθένησε, σὺ πάλιν τὸν ἔλαβες εἰς
τὴν προστασίαν σου.

12 Τὰ ζῶά σου κατοικοῦσι μεταξὺ
αὐτῆς (τῆς κληρονομίας σου)· καὶ σὺ,
ὦ Θεέ, ἠτοίμασας (τροφὴν) μὲ τὴν
ἀγαθότητά σου διὰ τὸν πτωχόν.

13 Ὁ Κύριος θέλει δώσῃ λόγον εἰς
ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εὐαγγελικῶς τὸν
κηρύττουσι μὲ δυνάμιν πολλήν.

14 Ὁ βασιλεὺς τῶν δυνάμεων (ἐνίσ-
χυσε) τὸν ἀγαπητόν του, ὥστε νὰ
διαμοιράσῃ τὰ λάφυρα (τῶν νικηθέν-
των) εἰς τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου του.

15 Ἐὰν κινδυνεύσῃτε νὰ ἀποθάνητε
μεταξὺ τῶν κλήρων, (θέλετε γένη)
ὡς περιστερὰ, τῆς ὁποίας αἱ πτέρυγες
εἶναι περιηργυρωμένοι, καὶ τὰ ὀπισθεν
τοῦ λαιμοῦ της ἔχουσι τὴν λαμπρό-
τητα τοῦ χρυσίου.

16 Ὄταν ὁ Ἐπουράνιος (βασιλεὺς)
κάμνῃ τὴν διάκρισιν τῶν βασιλέων
ἐπάνω εἰς αὐτήν (τὴν κληρονομίαν),
τότε αὐτοὶ θέλουσι λευκανθῆ ὡς ἡ
χιῶν εἰς τὸ (ὄρος) Σελμών.

17 Τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὄρος
λιπαρὸν, ὄρος καρποφόρον, καὶ ὄρος
πλήρες λιπαρότητος.

18 Διατί σεῖς παρατηρεῖτε μὲ πρό-
ληψιν ἄλλα ὄρη λιπαρὰ καὶ καρπο-
φόρα; (αὐτὸ εἶναι) τὸ ὄρος, τὸ ὁποῖον
ἐξελέξατο ὁ Θεὸς διὰ νὰ κατοικῆ εἰς
αὐτὸ, διότι (εἰς αὐτὸ) θέλει κατοι-
κήσῃ ὁ Κύριος μέχρι τέλους.

19 Τὸ ἀμάξιον τοῦ Θεοῦ εἶναι περι-
κυκλωμένον μὲ ἀπείρους χιλιάδας,
(αἵτινες εἶναι) χιλιάδες εὐφραينو-
μένων, καὶ ὁ Κύριος εἶναι ἐν τῷ μέσῳ
αὐτῶν, καθὼς ἦτον εἰς τὸ ἅγιον Σινᾶ.

20 Ἀνέβης εἰς τὸ ὕψος, ἔλαβες
πλήθος αἰχμαλώτων, καὶ ἔδωκας (διά-
φορα) χαρίσματα εἰς τοὺς ἀνθρώ-
πους·

21 Καὶ γὰρ ἀπειθοῦντας τοῦ κατασκηνώσαι.

22 Κύριος ὁ Θεὸς εὐλογητὸς, εὐλογητὸς Κύριος ἡμέραν καθ' ἡμέραν· κατευοδώσαι ἡμῖν ὁ Θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῶν.

23 Ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Θεὸς τοῦ σώζειν, καὶ τοῦ Κυρίου Κυρίου αἱ διέξοδοι τοῦ θανάτου.

24 Πλὴν ὁ Θεὸς συνθλάσει κεφαλὰς ἐχθρῶν αὐτοῦ, κορυφὴν τριχὸς διαπορευομένων ἐν πλημμελείαις αὐτῶν.

25 Εἶπε Κύριος, Ἐκ Βασάν ἐπιστρέψω, ἐπιστρέψω ἐν βυθοῖς θαλάσσης.

26 Ὅπως ἂν βαφῆ ὁ ποῦς σου ἐν αἵματι, ἢ γλώσσα τῶν κυνῶν σου ἐξ ἐχθρῶν παρ' αὐτοῦ.

27 Ἐθεωρήθησαν αἱ πορείαι σου ὁ Θεὸς, αἱ πορείαι τοῦ Θεοῦ μου τοῦ βασιλέως τοῦ ἐν τῷ ἁγίῳ.

28 Προέφθασαν ἄρχοντες ἐχόμενοι ψαλλόντων, ἐν μέσῳ νεανίδων τυμπανιστριῶν.

29 Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, τὸν Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραήλ. Ἐκεῖ Βενιαμὴν νεώτερος ἐν ἑκστάσει,

30 Ἄρχοντες Ἰούδα ἡγεμόνες αὐτῶν, ἄρχοντες Ζαβουλῶν, ἄρχοντες Νεφθαλείμ.

31 Ἐντειλαὶ ὁ Θεὸς τῇ δυνάμει σου· δυνάμωσον, ὁ Θεὸς, τοῦτο ὁ κατειργάσω ἐν ἡμῖν.

21 Διότι καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀπειθεῖς (εὐεργέτησας), ἐπειδὴ κατώκησεν (ὁ Θεὸς εἰς αὐτούς).

22 Ἄς εἶναι εὐλογημένος Κύριος ὁ Θεός, ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ Κύριος καθ' ἐκάστην ἡμέραν· καὶ εἴθε ὁ Θεὸς νὰ κατευθύνη τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας μας.

23 Ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Θεὸς (ὁ δυνάμενος) νὰ σώζη, καὶ εἰς τὸν Κύριον (ἀνήκει) εἰς αὐτὸν τὸν Κύριον τὸ νὰ ἐλευθερώνη ἀπὸ τὸν θάνατον.

24 Ὁ Θεὸς ὅμως θέλει συντρίψῃ τὰς κεφαλὰς τῶν ἐχθρῶν του, καὶ τὴν ὑπερήφανον κορυφὴν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι διαπερῶσι τὴν ζωὴν των εἰς ἀμαρτίας.

25 Εἶπεν ὁ Κύριος, Ἐγὼ θέλω (σᾶς) ἐλευθερώτῃ (ἀπὸ τὸν βασιλέα) τῆς Βασάν, θέλω (σᾶς) ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

26 Ὅστε καὶ ὁ ποῦς σου θέλει βαφῆ ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν σου, καὶ ἡ γλώσσα τῶν σκύλλων σου (θέλει βαφῆ) ἀπὸ αὐτὸ (τὸ αἷμα).

27 Οἱ δρόμοι σου, ὦ Θεέ, ἐγνώσθησαν, (ἐγνώσθησαν ἀπὸ αὐτοὺς) οἱ δρόμοι τοῦ Θεοῦ μου, τοῦ βασιλέως μου, ὅστις (κατοικεῖ) εἰς τὸν ἅγιον (ναόν) του.

28 Ἐτρεξάν με σπουδὴν οἱ ἄρχοντες ἀκολουθοῦντες εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔψαλλον, ἐν μέσῳ νεανίδων, αἱ ὅποιαι ἔπαιζον τύμπανα.

29 Εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν μέσα εἰς τὰς ἐκκλησίας, (εὐλογεῖτε) τὸν Κύριον (ὅσοι ποτίζεσθε) ἀπὸ τὰς βρύσεις τοῦ Ἰσραήλ. Ἐκεῖ εὐρίσκεται ὁ νεώτερος Βενιαμὴν, (ὅστις εἶναι) εἰς ἑκστάσιν,

30 (Ἐκεῖ εὐρίσκονται) οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἰούδα, οἵτινες εἶναι ἡγεμόνες των, οἱ ἄρχοντες τοῦ Ζαβουλῶν, καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ Νεφθαλείμ.

31 Ἐνέργησον ὥστε νὰ φανῆ, ὦ Θεέ, ἡ δυνάμις σου· δυνάμωσον, ὦ Θεέ, ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον σὺ ὁ ἴδιος ἔπραξας θαυμασίως εἰς ἡμᾶς.

32 Ἀπὸ τοῦ ναοῦ σου ἐπὶ Ἱερουσαλήμ, σοὶ οἴσουσι βασιλεῖς δῶρα.

33 Ἐπιτίμησον τοῖς θηρίοις τοῦ καλάμου, ἢ συναγωγή τῶν ταύρων ἐν ταῖς δαμάλεσι τῶν λαῶν, τοῦ ἐγκλεισθῆναι τοὺς δεδοκιμασμένους τῷ ἀργυρίῳ.

34 Διασκόρπισόν ἔθνη τὰ τοὺς πολέμους θέλοντα· ἤξουσι πρέσβεις ἐξ Αἰγύπτου, Αἰθιοπία προφθάσει χεῖρα αὐτῆς τῷ Θεῷ.

35 Λί βασιλεῖαι τῆς γῆς ἄσατε τῷ Θεῷ, ψάλατε τῷ Κυρίῳ.

36 Τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ τὸν οὐρανὸν τοῦ οὐρανοῦ κατὰ ἀνατολάς.

37 Ἴδου, δώσει τῇ φωνῇ αὐτοῦ φωνὴν δυνάμεως. Δότε δόξαν τῷ Θεῷ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ ἢ μεγαλοπρέπεια αὐτοῦ, καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ ἐν ταῖς νεφέλαις.

38 Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ· ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, αὐτὸς δώσει δύναμιν καὶ κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ· εὐλογητὸς ὁ Θεός.

ΨΑΛ. ξη'. LXVIII.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν ἀλλοιωθησομένων· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΣΩΣΟΝ με ὁ Θεός, ὅτι εἰσῆλθσαν ὕδατα ἕως ψυχῆς μου.

2 Ἐνεπάγην εἰς ἰλὺν βυθοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις.

3 Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ καταιγὶς καπεπόντισέ με.

32 Διὰ τὸν ναόν σου (ὅστις εἶναι) μέσα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, θέλουσι σοὶ προσφέρει οἱ βασιλεῖς δῶρα.

33 Φράξον τὰ στόματα τῶν θηρίων, (τὰ ὅποια κατοικοῦσι) μεταξύ τῶν καλάμων, (καὶ αὐτὰ εἶναι) μιὰ συνάθροισις λαῶν (ὁμοίων) μὲ ταύρους μεταξύ ἀγελάδων (ὀρμητικῶν), ὥστε νὰ κατακλείσωσιν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐδοκιμάσθησαν καθὼς τὸ ἀργύριον.

34 Διασκόρπισον τὰ ἔθνη, τὰ ὅποια θέλουσι τοὺς πολέμους, καὶ (τότε) θέλουσιν ἔλθῃ πρέσβεις ἀπὸ τὸν Αἴγυπτον, καὶ πρώτη ἢ Αἰθιοπία θέλει ἐξαπλώσῃ τὴν χεῖρα της εἰς τὸν Θεόν.

35 Σεῖς αἱ βασιλεῖαι τῆς γῆς μελωδήσατε μέλη εἰς τὸν Θεόν, καὶ ψάλατε ὕμνον εἰς τὸν Κύριον.

36 Ὁ ὅποῖος ἀνέβη εἰς τὸν ἀνώτερον οὐρανὸν κατὰ ἀνατολάς.

37 Ἰξεύρετε, ὅτι θέλει δώσει εἰς τὴν φωνὴν του ἄλλην φωνὴν δυνατωτέραν. Ἀπόδοτε δόξαν εἰς τὸν Θεόν· ἢ μεγαλοπρέπεια του (θεωρεῖται εἰς ὅσα ἔκαμεν) εἰς τὸν Ἰσραὴλ, καὶ ἡ δύναμις του (θεωρεῖται) ἐπάνω εἰς τὰ νέφη.

38 Ὁ Θεὸς εἶναι θαυμαστός μεταξύ τῶν ἁγίων του· ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, αὐτὸς θέλει δώσει δύναμιν καὶ στερέωσιν εἰς τὸν λαόν του· ἅς εἶναι εὐλογημένος ὁ Θεός.

ΨΑΛ. ξη'. LXVIII.

Εἰς τὸ τέλος, διὰ ἐκείνους οἱ ὅποιοι μέλλουσι νὰ μεταβληθῶσι ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΣΩΣΟΝ με, ὦ Θεέ, διότι τὰ νερὰ ἐμβῆκαν ἕως εἰς τὴν ψυχὴν μου.

2 Ἐβυθίσθην εἰς βορβοράδη λάκκον, ὥστε δὲν εὕρισκω τόπον νὰ σταθῶ.

3 Κατήντησα εἰς τόσον βάθος θαλάσσης, ὥστε μὲ κατεβύθισεν ἢ ἀνεμοζάλη.

4 Ἐκοπίασα κραζῶν, ἐβραγχίασεν ὁ λάρυγξ μου, ἐξέλιπον οἱ ὀφθαλμοί μου, ἀπὸ τοῦ ἐλπίζειν με ἐπὶ τὸν Θεόν μου.

5 Ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου οἱ μισοῦντές με δωρεάν,

6 Ἐκραταιώθησαν οἱ ἐχθροί μου, οἱ ἐκδιώκοντές με ἀδίκως· ἃ οὐχ ἤρπαζον, τότε ἀπετίγγουν.

7 Ὁ Θεός, σὺ ἔγνωσ τὴν ἀφροσύνην μου, καὶ αἱ πλημμέλειαί μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρούβησαν.

8 Μὴ αἰσχυνθείησαν ἐπ' ἐμὲ οἱ ὑπομένοντές σε, Κύριε, Κύριε τῶν δυνάμεων.

9 Μὴδὲ ἐντραπήησαν ἐπ' ἐμὲ οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεός τοῦ Ἰσραήλ.

10 Ὅτι ἐνεκά σου ὑπήνεγκα ὄνειδισμὸν, ἐκάλυψεν ἐντροπὴ τὸ πρόσωπόν μου.

11 Ἀπηλλοτριωμένος ἐγενήθην τοῖς ἀδελφοῖς μου, καὶ ξένος τοῖς υἱοῖς τῆς μητρός μου.

12 Ὅτι ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με, καὶ οἱ ὄνειδισμοὶ τῶν ὄνειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ.

13 Καὶ συνεκάλυψα ἐν νηστείᾳ τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐγενήθη εἰς ὄνειδισμοὺς ἐμοί.

14 Καὶ ἐθέμην τὸ ἔνδυμά μου σάκκον, καὶ ἐγενόμην αὐτοῖς εἰς παραβολήν.

15 Κατ' ἐμοῦ ἠδολέσχουν οἱ καθήμενοι ἐν πύλαις, καὶ εἰς ἐμὲ ἔψαλλον οἱ πίνοντες οἶνον.

16 Ἐγὼ δὲ τῇ προσευχῇ μου πρὸς σέ, Κύριε, καιρὸς εὐδοκίας.

17 Ὁ Θεός, ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου ἐπάκουσόν μου, ἐν ἀληθείᾳ τῆς

4 Ἀπέκαμον ἀπὸ τὸ νὰ φωνάζω, ὁ λάρυγξ μου ἐβραγχίασεν, καὶ τὰ ὀμμάτιά μου κινδυνεύουσι νὰ χυθῶσιν, ἀπὸ τὴν (ἀνατένισιν) καὶ ἐλπίδα μου εἰς τὸν Θεόν μου.

5 Ὅσοι ἀναίτιώς με μισοῦσιν, εἶναι περισσότεροι παρὰ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου.

6 Πολλὰ δυνατοὶ ἐγένοντο οἱ ἐχθροί μου, οἱ ὅποιοι με κατατρέχουσιν ἀδίκως· (ὥστε) ὅ, τι δὲν ἤρπαζον (πότε), τότε τὸ ἐπλήρωνον.

7 ὦ Θεὲ, σὺ ἰξεύρεις, ἂν εἶμαι ἄφρων, οὔτε σὲ λανθάνουσι τὰ πταίσματά μου.

8 Ἄς μὴ ἐντραπήωσιν ἐξ αἰτίας μου ὅσοι ἐλπίζουσιν εἰς σέ, ὦ Κύριε, Κύριε τῶν δυνάμεων.

9 Καὶ ἄς μὴ αἰσχυνθῶσιν ἐξ αἰτίας μου ὅσοι σέ ζητοῦσιν, ὦ Θεὲ τοῦ Ἰσραήλ.

10 Διότι διὰ σέ ὑποφέρω ὄνειδισμὸν, ἢ ἐντροπὴ ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν μου.

11 Ἀλλότριος ἐγενόμην εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ ξένος εἰς τοὺς ἀπὸ τὴν αὐτὴν μητέρα γεννηθέντας.

12 Διότι κατατρώγομαι ἀπὸ τὴν φροντίδα τοῦ οἴκου σου, καὶ ἐπάνω μου ἔπεσον οἱ ὄνειδισμοὶ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι σε ὄνειδίζουσι.

13 Διὰ τοῦτο θρηνηῶν ἐστενοχώρησα μὲ νηστείαν τὴν ψυχὴν μου, καὶ τοῦτο (ὅμως) εἰς ἐμὲ ἐγενήθη ὡς ὄνειδος.

14 Καὶ (ἐν ᾧ) μεταχειρίζομαι σάκκον διὰ φόρεμα, ἐγενόμην παράδειγμα (ὄνειδισμοῦ) ἀπὸ αὐτοῦς.

15 Δι' ἐμὲ λαλοῦσιν ἐμπαικτικῶς ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι κάθηνται εἰς τὰς πύλας, καὶ τραγῳδίον μὲ ἔχουσιν, ὅσοι πίνουσιν οἶνον.

16 Ἐγὼ ὅμως εἰς σέ προσεύχομαι, (λέγων,) Κύριε, καιρὸς εἶναι νὰ δείξης τὴν εὐμένειάν σου.

17 ὦ Θεὲ, διὰ τὴν πολλὴν σου εὐσπλαγχνίαν, (ἢ ὅποια εἶναι) ἢ

σωτηρίας σου.

18 Σώσον με ἀπὸ πηλοῦ, ἵνα μὴ ἐμπαγῶ· ῥυσθείην ἐκ τῶν μισούντων με, καὶ ἐκ τῶν βαθέων τῶν ὑδάτων.

19 Μὴ με καταποντισιάτω καταγιγίς ὑδατος, μηδὲ καταπιέτω με βυθός, μηδὲ συσχέτω ἐπ' ἐμὲ φρέαρ τὸ στόμα αὐτοῦ.

20 Εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ὅτι χρηστόν τὸ ἔλεός σου, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ.

21 Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι, ταχὺ ἐπάκουσόν μου.

22 Πρόσχεσ τῇ ψυχῇ μου, καὶ λύτρωσαι αὐτήν, ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου ῥῦσαί με.

23 Σὺ γὰρ γινώσκεις τὸν ὀνειδισμόν μου, καὶ τὴν αἰσχύνην μου, καὶ τὴν ἐντροπήν μου.

24 Ἐναντίον σου πάντες οἱ θλίβοντές με· ὀνειδισμόν προσεδόκησεν ἡ ψυχὴ μου, καὶ ταλαιπωρίαν.

25 Καὶ ὑπέμεινα συλλυπούμενον, καὶ οὐχ ὑπῆρξε· καὶ παρακαλοῦντας, καὶ οὐχ εὔρον.

26 Καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος.

27 Γενηθήτω ἡ τράπεζα αὐτῶν ἐνώπιον αὐτῶν εἰς παγίδα, καὶ εἰς ἀνταπόδοσιν, καὶ εἰς σκάνδαλον.

28 Σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν, καὶ τὸν νῶτον αὐτῶν διαπαντὸς σύγκαμψον.

29 Ἐκχεον ἐπ' αὐτοὺς τὴν ὀργὴν σου, καὶ ὁ θυμὸς τῆς ὀργῆς σου καταλάβοι αὐτούς.

ἀληθῆς ἐλπίς τῆς παρὰ σοῦ σωτηρίας μου, ἀκουσόν μου.

18 Ἀρπασόν με ἀπὸ τὸν πηλόν, διὰ νὰ μὴ κολλήσω εἰς τὸ βάθος· εἴθε νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι μὲ μισοῦσι, καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῶν ὑδάτων.

19 Ἄς μὴ με καταποντίσῃ τὸ ὀρητικὸν κύμα τοῦ ὑδατος, μήτε ἄς με καταπίῃ τὸ βάθος, μήτε τὸ πηγιάδιον εἰς τὸ ὅποιον ἔπεσον, ἄς μὴ σφαλῆσῃ τὸ στόμα του διὰ νὰ μὲ σκεπάσῃ.

20 Ἀκουσόν με, Κύριε, διότι ἀγαθοποιὸν εἶναι τὸ ἔλεός σου, καὶ διὰ τοὺς πολλοὺς οἰκτιρμούς σου ἐπίβλεψον εἰς ἐμέ.

21 Καὶ μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τὸν δοῦλόν σου, διότι θλίβομαι, ταχέως ἀκουσόν μου.

22 Βάλε προσοχὴν εἰς τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐλευθέρωσαι τὴν, διὰ (νὰ ταπεινωθῶσιν) οἱ ἐχθροί μου, λύτρωσαί με.

23 Διότι σὺ γνωρίζεις τὸν ὀνειδισμόν μου, καὶ τὴν αἰσχύνην μου, καὶ τὴν ἐντροπήν μου.

24 Ἐμπροσθέν σου εἶναι ὅλοι, ὅσοι μὲ θλίβουσιν· ἡ ψυχὴ μου ἴξευρεν, ὅτι θέλει δοκιμάσῃ ὀνειδισμόν καὶ ταλαιπωρίαν.

25 Καὶ περιέμενον, διὰ νὰ μὲ συλλυπηθῇ κανεῖς, ὅμως δὲν εὐρέθη (καὶ περιέμενον) τίνες νὰ μὲ παρηγορήσωσιν, ὅμως δὲν εὐρήκα.

26 Ἐδωκαν εἰς ἐμὲ χολὴν ἀντιφαγητοῦ, καὶ ὅτε ἐδίψων, μὲ ἐπότιζον ὄξύδιον.

27 Ἄς γένηται παγίς ἡ τράπεζά των ἔμπροσθέν των, καὶ (τοῦτο ἄς γένη) εἰς αὐτοὺς ἀνταμοιβή, καὶ σκάνδαλον.

28 Ἄς σκοτισθῶσι τὰ ὀμμάτιά των, διὰ νὰ μὴ βλέπωσι, καὶ τὴν ράχην των διαπαντὸς στράβωσον.

29 Χῦσον ἐπάνω των τὴν ὀργὴν σου, καὶ ἄς τοὺς καταλάβῃ ὁ θυμὸς τῆς ὀργῆς σου.

30 Γενηθήτω ἡ ἔπαυλις αὐτῶν ἡρη-
μωμένη, καὶ ἐν τοῖς σκηνώμασιν αὐ-
τῶν μὴ ἔστω ὁ κατοικῶν.

31 Ὅτι ὃν σὺ ἐπάταξας, αὐτοὶ
κατεδίωξαν, καὶ ἐπὶ τὸ ἄλγος τῶν
τραυμάτων μου προσέθηκαν.

32 Πρόσθες ἀνομίαν ἐπὶ τῇ ἀνομίᾳ
αὐτῶν, καὶ μὴ εἰσελθέτωσαν ἐν δι-
καιοσύνῃ σου.

33 Ἐξαλειφθήτωσαν ἐκ βίβλου
ζώντων, καὶ μετὰ δικαίων μὴ γρα-
φήτωσαν.

34 Πτωχὸς καὶ ἀλγῶν εἰμι ἐγὼ,
ἡ σωτηρία σου, ὁ Θεὸς, ἀντιλάβοιτό
μου.

35 Αἰνέσω τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου
μετ' ὧδῆς, μεγαλυνῶ αὐτὸν ἐν αἰνέσει.

36 Καὶ ἀρέσει τῷ Θεῷ ὑπὲρ μόσχον
νέον, κέρατα ἐκφέροντα καὶ ὄπλας.

37 Ἰδέτωσαν πτωχοὶ, καὶ εὐφραν-
θήτωσαν· ἐκζητήσατε τὸν Θεόν, καὶ
ζήσεται ἡ ψυχὴ ὑμῶν.

38 Ὅτι εἰσήκουσε τῶν πενήτων ὁ
Κύριος, καὶ τοὺς πεπεδημένους αὐτοῦ
οὐκ ἐξουδένωσεν.

39 Αἰνεσάτωσαν αὐτὸν οἱ οὐρανοὶ
καὶ ἡ γῆ, θάλασσα καὶ πάντα τὰ
ἔρποντα ἐν αὐτῇ.

40 Ὅτι ὁ Θεὸς σώσει τὴν Σιών,
καὶ οἰκοδομηθήσονται αἱ πόλεις τῆς
Ἰουδαίας,

41 Καὶ κατοικήσουσιν ἐκεῖ, καὶ κλη-
ρονομήσουσιν αὐτήν.

42 Καὶ τὸ σπέρμα τῶν δούλων σου
καθέξουσιν αὐτήν, καὶ οἱ ἀγαπῶντες
τὸ ὄνομά σου κατασκηνώσουσιν ἐν
αὐτῇ.

30 Ἄς γένηται ἡ κατοικία των
ἔρημος, καὶ εἰς τὰς σκηνάς των κἀνεῖς
ἄς μὴ κατοικῇ.

31 Ἐπειδὴ κατατρέχουσιν ἐκεῖνον,
τὸν ὅποιον σὺ ἐπλήγωσας, αὐξάνοντες
τὸν πόνον τῶν πληγῶν μου.

32 Κάμε νὰ προσθέσωσιν εἰς τὴν
ἀνομίαν των (ἄλλην) ἀνομίαν, καὶ
ἄς μὴ ἔλθωσιν εἰς τὴν δικαίαν σου
κρίσιν.

33 Ἄς ἐξαλειφθῶσιν ἀπὸ τὴν βίβ-
λον τῶν ζώντων, καὶ ὁμοῦ μὲ τοὺς
δικαίους ἄς μὴ καταγραφθῶσιν.

34 Ἐγὼ ὅμως εἶμαι πτωχὸς καὶ
ἀσθενής, καὶ ἡ παρὰ σοῦ σωτηρία, ὦ
Θεέ, ἄς μὲ ὑπερασπισθῇ.

35 Θέλω ὑμνήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ
Θεοῦ μὲ ψαλμὸν, θέλω τὸν μεγαλύνῃ
μὲ αἰνεσιν.

36 (Τὸ ὅποιον) θέλει ἀρέσῃ εἰς τὸν
Θεὸν περισσότερο παρὰ τὸ νέον
μοσχάριον, τοῦ ὁποίου φυτρῶνουςι
τὰ κέρατα καὶ τὰ ὀνύχια.

37 Ἄς ἴδωσιν οἱ πτωχοὶ καὶ ἄς
εὐφρανθῶσι· ζητήσατε τὸν Θεόν, καὶ
θέλει ζῆσῃ ἡ ψυχὴ σας.

38 Διότι ἤκουσε τοὺς δυστυχεῖς ὁ
Κύριος, καὶ δὲν κατεφρόνησεν ἐκεί-
νους, οἱ ὅποιοι ἦσαν εἰς τὰ δεσμικὰ
δι' αὐτόν.

39 Ἄς τὸν ἐπαινέσωσιν οἱ οὐρανοὶ
καὶ ἡ γῆ, ἡ θάλασσα, καὶ ὅσα εἰς
αὐτὰ κινοῦνται.

40 Διότι ὁ Θεὸς θέλει σώσῃ τὴν
Σιών, καὶ θέλουσιν οἰκοδομηθῆ αἱ
πόλεις τῆς Ἰουδαίας,

41 Καὶ (οἱ Ἰουδαῖοι) θέλουσι κατ-
οικήσῃ ἐκεῖ, καὶ θέλουσι τὴν κληρο-
νομήσῃ.

42 Καὶ θέλει τὴν ἐξουσιάσῃ ἡ γενεὴ
τῶν δούλων σου, καὶ θέλουσι κατ-
οικήσῃ εἰς αὐτήν, ὅσοι ἀγαπῶσι τὸ
ὄνομά σου.

ΨΑΛ. ξθ'. LXXIX.

Εἰς τὸ τέλος τῷ Δαβὶδ, εἰς ἀνάμνησιν, εἰς τὸ σῶσαί με Κύριον.

Ὁ ΘΕΟΣ, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες· Κύριε, εἰς τὸ βοηθήσαί μοι σπεῦσον.

2 Δίσχυνθήτωσαν, καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου.

3 Ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ καταισχυνθήτωσαν, οἱ βουλόμενοί μοι κακά.

4 Ἀποστραφήτωσαν παραυτίκα αἰσχυνόμενοι, οἱ λέγοντές μοι, Εὔγε, εὔγε.

5 Ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοί, πάντες οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεός· καὶ λεγέτωσαν διαπαντός, Μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου.

6 Ἐγὼ δὲ πτωχός εἰμι καὶ πένης· ὁ Θεός, βοήθησόν μοι.

7 Βοηθός μου καὶ ῥύστης μου εἶσὺ, Κύριε· μὴ χρονίσῃς.

ΨΑΛ. ο'. LXX.

ἘΠΙ σοί, Κύριε, ἤλπισα, μὴ καταισχυνθεῖην εἰς τὸν αἰῶνα· ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥῦσαί με, καὶ ἐξελοῦ με.

2 Κλῖνον πρὸς με τὸ οὖς σου, καὶ σῶσόν με.

3 Γενοῦ μοι εἰς Θεὸν ὑπερασπιστήν, καὶ εἰς τόπον ὀχυρὸν τοῦ σῶσαί με,

4 Ὅτι στερέωμά μου καὶ καταφυγή μου εἶσὺ.

5 Ὁ Θεός μου, ῥῦσαί με ἐκ χειρὸς ἀμαρτωλοῦ, ἐκ χειρὸς παρανομούντος καὶ ἀδικοῦντος.

6 Ὅτι σὺ εἶ ἡ ὑπομονή μου, Κύριε· Κύριε, ἡ ἐλπίς μου ἐκ νεότητός μου.

7 Ἐπὶ σὲ ἐπεστηρίχθην ἀπὸ γασ-

ΨΑΛ. ξθ'. LXXIX.

Εἰς τὸ τέλος ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ, δι' ἐνθύμησιν τοῦ ὅτι μὲ ἔσωσεν ὁ Κύριος.

Ὁ ΘΕΕ, βάλε προσοχὴν εἰς τὸ νὰ μὲ βοηθήσῃς· καὶ σπούδασον εἰς τὸ νὰ μὲ συντρέξῃς.

2 Ἄς αἰσχυνθῶσι, καὶ ἄς ἐντραπήωσιν, ὅσοι ζητοῦσι τὴν ψυχὴν μου.

3 Ἄς στραφῶσιν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ ἄς καταισχυνθῶσιν, οἱ κακοβεληταί μου.

4 Ἄς στραφῶσιν ἀμέσως μὲ αἰσχυρῆν, ὅσοι λέγουσι δι' ἐμέ, Εὔγε, εὔγε.

5 Ἄς χαρῶσι καὶ ἄς εὐφρανθῶσι διὰ σὲ ὅλοι ὅσοι σὲ ζητοῦσιν, ὦ Θεέ· καὶ ἄς κηρύττωσι πάντοτε, ὅτι πρέπει νὰ μεγαλύνηται ὁ Κύριος, ὅσοι ἀγαπῶσι τὴν πικρὰ σου σωτηρίαν.

6 Ἐγὼ ὅμως εἶμαι πτωχός καὶ πένης· ὦ Θεέ μου, βοήθησόν μοι.

7 Σὺ εἶσαι ὁ ὑπερασπιστής καὶ σωτήρ μου, Κύριε· μὴ ἀργοπορήσῃς.

ΨΑΛ. ο'. LXX.

Εἰς σὲ, Κύριε, ἐλπίζω, εἴθε νὰ μὴ καταισχυνθῶ παντελῶς· διὰ τὴν δικαιοσύνην σου λύτρωσαί με, καὶ ἐλευθέρωσόν με.

2 Κλῖνον εἰς ἐμέ τὸ ὠτίον σου, καὶ βάλε με εἰς ἀσφάλειαν.

3 Γενοῦ εἰς ἐμέ ὡς Θεός ὑπερασπιστής, καὶ ὡς στερεὸς τόπος, ὥστε εἰς αὐτὸν νὰ σωθῶ,

4 Διότι σὺ εἶσαι ὁ ἀσφαλὴς τόπος μου καὶ τὸ καταφύγιόν μου.

5 Ὁ Θεέ μου, λύτρωσαί με ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ παρανόμου, καὶ τοῦ ἀδίκου.

6 Διότι σὺ εἶσαι ἡ ἀπεκδοχή μου, Κύριε· Κύριε, (σὺ εἶσαι) ἡ ἐλπίς μου ἀπὸ τὴν νεότητά μου.

7 Εἰς σὲ ἐστηρίχθην ἀπὸ (τὴν μη-

τρός, ἐκ κοιλίας μητρός μου σύ μου εἶ σκεπαστής.

8 Ἐν σοὶ ἡ ὕμνησίς μου διαπαντός ὡσεὶ τέρας ἐγενήθη τῶν πολλοῖς, καὶ σὺ βοηθός μου κραταίος.

9 Πληρωθήτω τὸ στόμα μου αἰνέσεως, ὅπως ὑμνήσω τὴν δόξαν σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν μεγαλοπρέπειάν σου.

10 Μὴ ἀπορρίψῃς με εἰς καιρὸν γήρωσ, ἐν τῷ ἐκλείπειν τὴν ἰσχύν μου μὴ ἐγκαταλίπῃς με.

11 Ὅτι εἶπον οἱ ἐχθροί μου ἐμοί, καὶ οἱ φυλάσσοντες τὴν ψυχὴν μου ἐβουλεύσαντο ἐπὶ τὸ αὐτὸ,

12 Λέγοντες, Ὁ Θεὸς ἐγκατέλιπεν αὐτόν· καταδιώξατε καὶ καταλάβετε αὐτόν, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ ῥυόμενος.

13 Ὁ Θεὸς μου, μὴ μακρύνῃς ἀπ' ἐμοῦ· ὁ Θεὸς μου, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες.

14 Αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἐκλιπέτωσαν οἱ ἐνδιαβάλλοντες τὴν ψυχὴν μου, περιβαλλέσθωσαν αἰσχύνην καὶ ἐντροπὴν οἱ ζητοῦντες τὰ κακά μοι.

15 Ἐγὼ δὲ διαπαντός ἐλπῶ ἐπὶ σέ, καὶ προσθήσω ἐπὶ πᾶσαν τὴν αἴνεσίν σου.

16 Τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν δικαιοσύνην σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν σωτηρίαν σου.

17 Ὅτι οὐκ ἔγνων πραγματείας· εἰσελεύσομαι ἐν δυναστείᾳ Κυρίου· Κύριε, μνησθήσομαι τῆς δικαιοσύνης σου μόνου.

18 Ὁ Θεὸς μου, ἃ ἐδίδαξάς με ἀπὸ νεότητός μου, καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἀναγγελῶ τὰ θαυμάσιά σου.

19 Καὶ ἕως γήρωσ καὶ πρεσβείου, ὁ Θεὸς μου, μὴ ἐγκαταλίπῃς με·

τρικὴν) γαστέρα, (ἀφ' οὗ ἐξῆλθον) ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός μου σύ εἶσαι ὁ σκεπαστής μου.

8 Σὺ εἶσαι (τὸ ὑποκείμενον) τῶν ὕμνων μου πάντοτε· εἰς τοὺς κοινούς ἀνθρώπους ἐγενόμην ὡς τέρας, ἀλλὰ σὺ εἶσαι ὁ δυνατὸς βοηθός μου.

9 Εἶθε νὰ γεμίσῃ τὸ στόμα μου ἀπὸ ἐπαίνους, διὰ νὰ ὑμνήσω τὴν δόξαν σου, καὶ τὴν μεγαλοπρέπειάν σου καθ' ἐκάστην ἡμέραν.

10 Μὴ με ἀπορρίψῃς εἰς καιρὸν γήρατος, καὶ μὴ με ἐγκαταλείψῃς εἰς τὴν ἔλλειψιν τῶν δυνάμεών μου.

11 Διότι ὀμιλοῦσιν οἱ ἐχθροί μου ἐναντίον μου, καὶ ὅσοι παραφυλάττουσι τὴν ζωὴν μου, μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον συμβουλεύονται,

12 Λέγοντες, Ὁ Θεὸς τὸν ἐγκατέλιπε· τρέξατε καὶ πιάσατέ τον, διότι κἀνεὶς δὲν εἶναι διὰ νὰ τὸν λυτρώσῃ.

13 Ὡ Θεέ μου, μὴ μακρύνεσαι ἀπὸ ἐμέ· Θεέ μου, σπούδασον νὰ μὲ βοηθήσῃς.

14 Ἄς αἰσχυνθῶσι καὶ ἄς ἀφανισθῶσιν, ὅσοι διαβάλλουσι τὴν ψυχὴν μου, ἄς σκεπασθῶσι μὲ αἰσχύνην καὶ ἐντροπὴν, ὅσοι ζητοῦσι κακά δι' ἐμέ.

15 Ἐγὼ ὅμως πάντοτε τὴν ἐλπίδα μου θέλω ἔχειν εἰς σέ, καὶ θέλω κάμῃ προσθήκην εἰς ὅλους τοὺς ἐπαίνους σου.

16 Τὸ στόμα μου θέλει κηρύττῃ τὴν δικαιοσύνην σου, καὶ συνεχῶς (θέλει κηρύττῃ) τὴν παρὰ σοῦ σωτηρίαν.

17 Διότι ἐγὼ δὲν ἐννοῶ τὰς κοσμικὰς ἐπιχειρήσεις· ἀλλὰ θέλω ἔμβῃ εἰς τὴν δυνατὴν προστασίαν τοῦ Κυρίου· θέλω ἐνθυμεῖσθαι, Κύριε, τὴν δικαιοσύνην σοῦ μόνου.

18 Ὡ Θεέ μου, (αὐτὰ εἶναι) ὅσα σὺ μὲ ἐδίδαξας ἐκ νεότητός μου, καὶ ἕως τώρα κηρύττω τὰ θαυμάσιά σου.

19 Καὶ ἕως γεροντικὴν ἡλικίαν καὶ τὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς μου, Θεέ μου, μὴ με ἐγκαταλείψῃς·

20 Ἔως ἂν ἀπαγγελῶ τὸν βραχίονά σου τῇ γενεᾷ πάση τῇ ἐρχομένη.

21 Τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὴν δικαιοσύνην σου, ὁ Θεὸς, ἕως τῶν ὑψίστων, ἃ ἐποίησάς μοι μεγαλεῖα· ὁ Θεὸς, τίς ὁμοίός σοι;

22 Ὅσας ἔδειξάς μοι θλίψεις πολλὰς καὶ κακὰς· καὶ ἐπιστρέψας ἐξωποίησάς με, καὶ ἐκ τῶν ἀβύσσων τῆς γῆς ἀνήγαγές με.

23 Ἐπλεόνισκας ἐπ' ἐμέ τὴν μεγαλωσύνην σου, καὶ ἐπιστρέψας παρεκάλεσάς με, καὶ ἐκ τῶν ἀβύσσων τῆς γῆς πάλιν ἀνήγαγές με.

24 Καὶ γὰρ ἐγὼ ἐξομολογήσομαί σοι ἐν λαοῖς, Κύριε, ἐν σκεύεσι ψαλμοῦ τὴν ἀλήθειάν σου, ὁ Θεός· ψαλῶ σοι ἐν κιθάρᾳ, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ.

25 Ἀγαλλιᾶσονται τὰ χεῖλη μου ὅταν ψάλλω σοι, καὶ ἡ ψυχὴ μου, ἦν ἐλυτρώσω.

26 Ἐτι δὲ καὶ ἡ γλῶσσά μου ὅλην τὴν ἡμέραν μελετήσῃ τὴν δικαιοσύνην σου· ὅταν αἰσχυρθῶσι καὶ ἐντραπῶσιν οἱ ζητοῦντες τὰ κακά μοι.

ΨΑΛ. οα'. LXXI.

Εἰς Σαλομών· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

Ὁ ΘΕΟΣ, τὸ κρίμα σου τῷ βασιλεῖ δὸς, καὶ τὴν δικαιοσύνην σου τῷ υἱῷ τοῦ βασιλέως.

2 Κρίνειν τὸν λαόν σου ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ τοὺς πτωχοὺς σου ἐν κρίσει.

3 Ἀναλαβέτω τὰ ὄρη εἰρήνην τῷ λαῷ, καὶ οἱ βουνοὶ δικαιοσύνην.

4 Κρινεῖ τοὺς πτωχοὺς τοῦ λαοῦ, καὶ σώσει τοὺς υἱοὺς τῶν πενήτων,

20 Ἔως νὰ κηρύξω τὸν βραχίονά σου εἰς ὅλας τὰς μεταγενεστέραις γενεάς·

21 Καὶ τὴν μεγάλην δυνάμιν σου, καὶ τὴν δικαιοσύνην σου, ὦ Θεέ, (ἡ ὁποία φθάνει) ἕως τὰ μέγιστα ὕψη, καὶ ὅσα μεγάλα θαύματα ἔκαμες εἰς ἐμέ· ὦ Θεέ, ποῖος εἶναι ὁμοίός σου;

22 Πόσας πολλὰς καὶ λυπηρὰς θλίψεις ἔδειξας εἰς ἐμέ· διαλλαγείς ὅμως, μοι ἔδωκας ἐκ νέου τὴν ζωὴν μου, καὶ μὲ ἀνέσπασας ἀπὸ τὰ κατώτατα μέρη τῆς γῆς.

23 Ἠύξησας τὴν μεγαλειότητά μου εἰς ἐμέ, καὶ ἰδὼν με μὲ εὐμένειαν, μὲ παρηγόρησας, καὶ πάλιν μὲ ἀπέσπασας ἀπὸ τὰς ἀβύσσους τῆς γῆς.

24 Διὰ τοῦτο θέλω σὲ εὐχαριστήσῃ με δοξολογίαν μεταξὺ τῶν λαῶν, Κύριε, καὶ μὲ ὄργανα μουσικὰ θέλω κηρύξῃ τὴν ἀλήθειάν σου, Θεέ μου· καὶ θέλω σοὶ ψάλλῃ μὲ κιθάραν, ὦ Ἅγιε τοῦ Ἰσραὴλ.

25 Τὰ χεῖλη μου θέλουσι χαρῇ μεγάλως, ὅταν σοὶ ψάλλω, καὶ ἡ ψυχὴ μου, τὴν ὁποίαν σὺ ἔσωσας.

26 Ἐτι δὲ καὶ ἡ γλῶσσά μου ὅλην τὴν ἡμέραν θέλει μελετᾷ τὴν δικαιοσύνην σου· ὅταν αἰσχυρθῶσι καὶ ἐντραπῶσιν ὅσοι μηχανῶνται τὰ κακά κατ' ἐμοῦ.

ΨΑΛ. οα'. LXXI.

Εἰς τὸν Σολομῶντα· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ὦ ΘΕΕ, δὸς τὴν κρίσιν σου εἰς τὸν βασιλέα, καὶ τὴν δικαιοσύνην σου εἰς τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως.

2 Διὰ νὰ κρίνῃ τὸν λαόν σου μὲ δικαιοσύνην, καὶ τοὺς πτωχοὺς σου μὲ κρίσιν.

3 Τὰ ὄρη ἄς ἀναλάβωσιν εἰρήνην διὰ τὸν λαόν, καὶ τὰ βουνὰ δικαιοσύνην.

4 Θέλει κρίνῃ τοὺς πτωχοὺς τοῦ λαοῦ, καὶ θέλει σώσῃ τοὺς πένητας,

καὶ ταπεινώσει συκοφάντην.

5 Καὶ συμπαραμενεῖ τῷ ἡλίῳ, καὶ πρὸ τῆς σελήνης γενεᾶς γενεῶν.

6 Καταβήσεται ὡς ὑετὸς ἐπὶ πόκον, καὶ ὡσεὶ σταγῶν ἢ στάζουσα ἐπὶ τὴν γῆν.

7 Ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ πλῆθος εἰρήνης, ἕως οὗ ἀνταναιρεθῆ ἡ σελήνη.

8 Καὶ κατακυριεύσει ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης, καὶ ἀπὸ ποταμῶν ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης.

9 Ἐνώπιον αὐτοῦ προπεσοῦνται Αἰθίοπες, καὶ οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ χοῦν λείξουσι.

10 Βασιλεῖς Θαρσεῖς καὶ νῆσοι δῶρα προσοίσουσι, βασιλεῖς Ἀράβων καὶ Σαβᾶ δῶρα προσάξουσι.

11 Καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, πάντα τὰ ἔθνη δουλεύσουσιν αὐτῷ.

12 Ὅτι ἐρρύσατο πτωχὸν ἐκ δυνάστου, καὶ πένητα ᾧ οὐχ ὑπῆρχε βοηθός.

13 Φείσεται πτωχοῦ καὶ πένητος, καὶ ψυχὰς πενήτων σώσει.

14 Ἐκ τόκου καὶ ἐξ ἀδικίας λυτρώσεται τὰς ψυχὰς αὐτῶν, καὶ ἔντιμον τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον αὐτῶν.

15 Καὶ ζήσεται, καὶ δοθήσεται αὐτῷ ἐκ τοῦ χρυσίου τῆς Ἀραβίας, καὶ προσεύξονται περὶ αὐτοῦ διαπαντός· ὅλην τὴν ἡμέραν εὐλογήσουσιν αὐτόν.

16 Ἔσται στήριγμα ἐν τῇ γῇ ἐπ' ἄκρων τῶν ὀρέων· ὑπερμυθήσεται ὑπὲρ τὸν Λίβανον ὁ καρπὸς αὐτοῦ, καὶ ἐξανθήσουσιν ἐκ πόλεως ὡσεὶ

καὶ θέλει ταπεινώσῃ τὸν ψευδοκατήγορον.

5 Καὶ θέλει διαμεῖνῃ εἰς γενεὰν καὶ γενεάν, (ἐν ὧσ' διαμένει) ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη.

6 Καὶ θέλει καταβῆ ὡς ἡ βροχὴ (καταβαίνει) ἐπάνω εἰς τὸ δέρμα τοῦ προβάτου, καὶ ὡς ἡ σταλαγματία, ἡ ὁποία στάζει ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

7 Θέλει ἀνθήσῃ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἡ δικαιοσύνης καὶ πολλῆ εἰρήνης, ἕως νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπάρχῃ ἡ σελήνη.

8 Καὶ θέλει κατακυριεύσῃ ἀπὸ τὴν μίαν θάλασσαν ἕως τὴν ἄλλην, καὶ ἀπὸ τοὺς ποταμοὺς ἕως τὰ ἄκρα τῆς γῆς.

9 Θέλουσι πέσῃ ἔμπροσθεν αὐτοῦ οἱ κάτοικοι τῆς Αἰθιοπίας, καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ θέλουσι γλείψῃ τὸν κονιορτόν.

10 Οἱ βασιλεῖς τῆς Θαρσῖς καὶ τῶν νήσων θέλουσι προσφέρῃ δῶρα εἰς αὐτόν, οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Σαβᾶ θέλουσι φέρῃ εἰς αὐτόν χαρίσματα.

11 Καὶ θέλουσι τὸν προσκυνήσῃ ὅλοι οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, ὅλα τὰ ἔθνη θέλουσι τὸν δουλεύσῃ.

12 Διότι ἠλευθέρωσε τὸν πτωχὸν ἀπὸ τὸν δυνάστην, καὶ τὸν πένητα μὴ ἔχοντα βοηθόν.

13 Θέλει λάβῃ συμπάθειαν διὰ τὸν πτωχὸν, καὶ ἐνδεῆ, καὶ ψυχὰς πενήτων θέλει σώσῃ.

14 Καὶ θέλει λυτρώσῃ τὰς ψυχὰς τῶν ἀπὸ τόκον καὶ ἀδικίαν, καὶ θέλει εἶναι ἔντιμον τὸ ὄνομά του ἔμπροσθεν αὐτῶν.

15 Καὶ θέλει ζήσῃ, καὶ θέλει δοθῆ εἰς αὐτόν Ἀραβικὸν χρυσίον, καὶ θέλουσι γίνεσθαι δι' αὐτόν παντοτειναὶ προσευχαί· καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν θέλουσι τὸν εὐλογῆ.

16 Καὶ αὐτὸς θέλει εἶναι στήριγμα ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἕως εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν· καὶ ὁ καρπὸς τοῦ θέλει γένη ὑψηλότερος ἀπὸ τὸ

χόρτος τῆς γῆς.

17 Ἔσται τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας, πρὸ τοῦ ἡλίου διαμενεῖ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

18 Καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν αὐτῷ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, πάντα τὰ ἔθνη μακαριοῦσιν αὐτόν.

19 Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

20 Καὶ εὐλογημένον τὸ ὄνομα τῆς δόξης αὐτοῦ, εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος·

21 Καὶ πληρωθήσεται τῆς δόξης αὐτοῦ πᾶσα ἡ γῆ. Γένοιτο, γένοιτο.

Ἐξέλιπον οἱ ὕμνοι Δαβὶδ υἱοῦ Ἰεσσαί.

ΨΑΛ. οβ'. LXXII.

Ψαλμὸς τῷ Ἀσάφ.

Ὡς ἀγαθὸς ὁ Θεὸς τῷ Ἰσραὴλ, τοῖς εὐθέσι τῆ καρδία.

2 Ἐμοῦ δὲ παρὰ μικρὸν ἐσαλεύθησαν οἱ πόδες, παρ' ὀλίγον ἐξεχύθη τὰ διαβήματά μου.

3 Ὅτι ἐζήλωσα ἐπὶ τοῖς ἀνόμοις, εἰρήνην ἀμαρτωλῶν θεωρῶν.

4 Ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνάνευσις ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῶν, καὶ στερέωμα ἐν τῇ μάστιγι αὐτῶν.

5 Ἐν κόποις ἀνθρώπων οὐκ εἰσὶ, καὶ μετὰ ἀνθρώπων οὐ μαστιγωθήσονται.

6 Διὰ τοῦτο ἐκράτησεν αὐτοὺς ἡ ὑπερηφανία αὐτῶν εἰς τέλος, περιεβάλοντο ἀδικίαν καὶ ἀσέβειαν ἑαυτῶν.

7 Ἐξελεύσεται ὡς ἐκ στέατος ἡ ἀδικία αὐτῶν· διήλθον εἰς διάθεσιν καρδίας.

8 Διενόηθησαν, καὶ ἐλάλησαν ἐν

βουνὸν τοῦ Λιβάνου, καὶ ἀπὸ τὴν πόλιν θέλουσιν ἐξανθήσῃ λαοὶ, καθὼς ὁ χόρτος ἀπὸ τὴν γῆν.

17 Τὸ ὄνομά του θέλει εὐλογῆται διὰ παντός, θέλει διαμένῃ τὸ ὄνομά του ἐν ὄσφ (διαμένει) ὁ ἥλιος.

18 Καὶ ὅλαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς θέλουσιν εὐλογηθῆ δι' αὐτόν, καὶ ὅλα τὰ ἔθνη θέλουσι τὸν μακαρίζῃ.

19 Ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν, ὁ ὁποῖος μόνος πράττει τεράστια.

20 Καὶ ἄς εἶναι εὐλογημένον τὸ ἔνδοξόν του ὄνομα αἰωνίως·

21 Καὶ εἶθε ἀπὸ τὴν δόξαν του νὰ γεμισθῇ ὅλη ἡ γῆ. Γένοιτο, γένοιτο.

Ἐτελείωσαν οἱ ὕμνοι τοῦ Δαβὶδ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰεσσαί.

ΨΑΛ. οβ'. LXXII.

Ψαλμὸς τοῦ Ἀσάφ.

Τῷ ὄντι ἀγαθὸς εἶναι ὁ Θεὸς εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας, εἰς τοὺς ἔχοντας (ὅμως) τὴν καρδίαν ὀρθήν.

2 Ἐμοῦ ὅμως οἱ πόδες ὀλίγον ἔλειψε νὰ παραπατήσωσι, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐκλυθῶσι τὰ διαβήματά μου.

3 Διότι ἀπὸ ζῆλον ἠγανάκτησα διὰ τοὺς ἀνόμους, βλέπων τὴν εἰρήνην τῶν ἀμαρτωλῶν.

4 Διότι ὁ θάνατος αὐτῶν δὲν εἶναι ἀποτρόπαιος, καὶ βᾶσις στερεὰ δὲν εἶναι εἰς τὴν τιμωρίαν των.

5 Εἰς ἀνθρωπίνους κόπους δὲν ἐμβαίνουσιν, οὔτε ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους πάσχουσι τιμωρίας.

6 Διὰ τοῦτο ἡ ὑπερηφανία των τοὺς ἐξουσιάζει αἰείποτε, καὶ φοροῦσιν ὡς ἔνδυμα τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ἀσέβειάν των.

7 Ἡ ἀδικία των προῆλθεν ὡς ἀν ἀπὸ παχύτητα· καὶ ἐπεριπάτησαν κατὰ τὴν θέλησιν τῆς καρδίας των.

8 Αὐτοὶ ἐσκέφθησαν καὶ ἐλάλησαν

πονηρίαν, ἀδικίαν εἰς τὸ ὕψος ἐλάλησαν.

9 Ἐθεντο εἰς οὐρανὸν τὸ στόμα αὐτῶν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν διήλθεν ἐπὶ τῆς γῆς.

10 Διὰ τοῦτο ἐπιστρέφει ὁ λαός μου ἐνταῦθα, καὶ ἡμέραι πλήρεις εὐρεθήσονται ἐν αὐτοῖς.

11 Καὶ εἶπον, Πῶς ἔγνω ὁ Θεός; καὶ εἰ ἔστι γνῶσις ἐν τῷ Ὑψίστῳ;

12 Ἴδου, οὗτοι οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ εὐθηνούντες εἰς τὸν αἰῶνα, κατέσχον πλούτου.

13 Καὶ εἶπα, Ἄρα ματαίως ἐδικαίωσα τὴν καρδίαν μου, καὶ ἐνψάμην ἐν ἀθώοις τὰς χεῖράς μου.

14 Καὶ ἐγενόμην μεμαστιγμένος ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ὁ ἔλεγχός μου εἰς τὰς πρωίας.

15 Εἰ ἔλεγον, Διηγῆσομαι οὕτως ἰδου, τῇ γενεᾷ τῶν υἱῶν σου ἠσυνθέτηκα.

16 Καὶ ὑπέλαβον τοῦ γνῶναι, τοῦτο κόπος ἐστὶν ἐνώπιόν μου.

17 Ἔως οὗ εἰσέλθω εἰς τὸ ἁγιαστήριον τοῦ Θεοῦ, καὶ συνῶ εἰς τὰ ἔσχατα αὐτῶν.

18 Πλὴν διὰ τὰς δολιότητας αὐτῶν, ἔθου αὐτοῖς κακά· κατέβαλες αὐτοὺς ἐν τῷ ἐπαρθῆναι.

19 Πῶς ἐγένοντο εἰς ἐρήμωσιν ἐξάπινα; ἐξέλιπον, ἀπώλοντο, διὰ τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.

20 Ὡσεὶ ἐνύπνιον ἐξεγειρομένου, Κύριε, ἐν τῇ πόλει σου τὴν εἰκόνα αὐτῶν ἐξουδενώσεις.

21 Ὅτι ἐξεκαύθη ἡ καρδία μου, καὶ οἱ νεφροί μου ἠλλοιώθησαν· καὶ γὰρ ἐξουδενωμένος, καὶ οὐκ ἔγνω.

με πονηρίαν, καὶ ἀδικίαν ἐλάλησαν εἰς τὸ ὕψος.

9 Ἦνοιξαν τὸ στόμα των καὶ κατὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ με τὴν γλῶσσαν περιέρχονται ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

10 Διὰ ταῦτα θέλει ἐπιστρέψῃ (τὰ ὄμματα του) ὁ λαός μου εἰς αὐτὰ, καὶ (θέλει ἰδῆ) ὅτι εἰς αὐτοὺς (τοὺς ἁμαρτωλοὺς) εὐρίσκονται ἡμέραι πλήρεις καὶ εὐτυχεῖς.

11 Καὶ θέλουσιν εἶπῃ, Τάχα ὁ Θεὸς καταλαμβάνει ταῦτα; καὶ τάχα ὁ Ὑψιστος ἔχει γνῶσιν (τούτων);

12 Ἴδου, οὗτοι εἶναι οἱ ἁμαρτωλοὶ, καὶ εἰς ταύτην τὴν ζωὴν εὐτυχοῦντες, ἀπέκτησαν πλοῦτον.

13 Καὶ ἐγὼ βέβαια ματαίως πάσχω νὰ κάμω δικαίαν τὴν καρδίαν μου, καὶ ματαίως νίπτω τὰς χεῖράς μου ὁμοῦ με τοὺς ἀθώους.

14 Διότι ὅλην τὴν ἡμέραν συνεχεῖς τιμωρίας ὑποφέρω καὶ ἐλέγχομαι, ἕως τὸ πρωῖ.

15 Ἐὰν ἔλεγον, Ὅτι τοιαῦτα διαλογίζομαι βεβαίως ἠθελον λέγῃ ἀσυμβίβαστα εἰς τὸ γένος τῶν υἱῶν σου.

16 Καὶ (λοιπὸν) ἠθέλησα νὰ τὸ πληροφορηθῶ, πλὴν τοῦτο (ἐφάνη) κοπιαστικὸν εἰς ἐμέ.

17 Ἔως οὗ εἰσῆλθον εἰς τὸ ἁγιαστήριον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐγνώρισα τὰ τέλη των.

18 Βέβαια διὰ τὰς δολιότητάς των ἐπέφερες εἰς αὐτοὺς κακά· καὶ ὅτε ὑπερηφανεύθησαν, τοὺς ἔρριψας κατὰ γῆς.

19 Πῶς αἰφνιδίως ἠφανίσθησαν; ἐξέλιπον, καὶ ἐχάθησαν διὰ τὴν ἀνομίαν των.

20 Καθὼς τὸ ὄνειρον (ἀφανίζεται), ἀφ' οὗ ἐξυπνήσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὕτω τὴν εἰκόνα των σὺ, Κύριε, θέλεις ἀφανίσῃ μέσα εἰς τὴν πόλιν σου.

21 Καὶ ἐπειδὴ ἡ καρδία μου ἐξεκαύθη, καὶ οἱ νεφροί μου ἠλλοιώθησαν· καὶ ἐγὼ ἔγινα ὡς μηδὲν, καὶ δὲν ἐνόουν τίποτε.

22 Κτηνώδης ἐγενήθην παρά σοί·
καὶ γὰρ διαπαντός μετὰ σοῦ.

23 Ἐκράτησας τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς
μου· καὶ ἐν τῇ βουλῇ σου ᾠδήγησάς
με, καὶ μετὰ δόξης προσελάβου με.

24 Τί γάρ μοι ὑπάρχει ἐν τῷ οὐ-
ρανῷ; καὶ παρά σέ τί ἠθέλησα ἐπὶ
τῆς γῆς;

25 Ἐξέλιπεν ἡ καρδία μου, καὶ ἡ
σὰρξ μου, ὁ Θεὸς τῆς καρδίας μου,
καὶ ἡ μερίς μου ὁ Θεός μου εἰς τὸν
αἰῶνα.

26 Ὅτι ἰδοῦ, οἱ μακρύνοντες ἑαυ-
τοὺς ἀπὸ σοῦ ἀπολοῦνται, ἐξωλό-
θρευσας πάντα τὸν πορνεύοντα ἀπὸ
σοῦ.

27 Ἐμοὶ δὲ τὸ προσκολλᾶσθαι τῷ
Θεῷ ἀγαθὸν ἐστί, τίθεσθαι ἐν τῷ
Κυρίῳ τὴν ἐλπίδα μου· τοῦ ἐξαγ-
γεῖλαί με πάσας τὰς αἰνέσεις σου,
ἐν ταῖς πύλαις τῆς θυγατρὸς Σιών.

ΨΑΛ. ογ'. LXXIII.

Συνέσεως τῷ Ἀσάφ.

ἸΝΑΤΙ, ὁ Θεός, ἀπόσω εἰς τέλος;
ὠργίσθη ὁ θυμός σου ἐπὶ πρόβατα
νομῆς σου;

2 Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου
ἧς ἐκτίσω ἀπ' ἀρχῆς.

3 Ἐλυτρώσω ῥάβδον κληρονομίας
σου· ὄρος Σιών τοῦτο ὃ κατεσκήνω-
σας ἐν αὐτῷ.

4 Ἐπαρον τὰς χειράς σου ἐπὶ τὰς
ὑπερηφανίας αὐτῶν εἰς τέλος· ὅσα
ἐπονηρεύσατο ὁ ἐχθρὸς ἐν τῷ ἁγίῳ
σου.

5 Καὶ ἐνεκαυχήσαντο οἱ μισοῦντές
σε ἐν μέσῳ τῆς ἐορτῆς σου.

22 Καὶ ἤμην ὡς κτήνος ἔμπροσθέν
σου· καὶ (μ' ὅλον τοῦτο) ἤμην πάν-
τοτε ὁμοῦ με σέ.

23 Σὺ μὲ ἐπίασας ἀπὸ τὴν δεξιάν
χειρά μου· καὶ εἰς τὴν βουλήν σου
μὲ ᾠδήγησας, καὶ με δόξαν με
ἔλαβες εἰς τὴν προστασίαν σου.

24 Ποῖον ἄλλον ἐγὼ ἔχω εἰς τὸν
οὐρανόν; καὶ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν ποῖον
θέλω ἀγαπήσῃ εἰ μὴ σέ;

25 Ἐξέλιπεν ἡ καρδία μου καὶ ἡ
σὰρξ μου, ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι (κατα-
φύγιον) τῆς καρδίας μου, ὁ Θεὸς
εἶναι καὶ μερίδιόν μου αἰωνίως.

26 Διότι βέβαια θέλουσιν ἀφανισ-
θῆ, ὅσοι μακρύνονται ἀπὸ σέ, καὶ
θέλεις ἐξολοθρεύσῃ καθένα, ὁ ὁποῖος
χωρίζεται ἀπὸ σέ (διὰ τὴν λατρεύῃ
ἄλλους θεούς).

27 Εἰς ἐμὲ ὅμως εἶναι ὠφελιμωτάτη
ἢ μετὰ Θεοῦ οἰκειότης, καὶ τὸ νὰ
ἔχω εἰς τὸν Κύριον τὴν ἐλπίδα μου·
διὰ τὴν κηρύττω (Κύριε) ὅλα τὰ θαυ-
μαστά σου (ἔργα), εἰς τὰς θύρας τῆς
θυγατρὸς Σιών.

ΨΑΛ. ογ'. LXXIII.

Περὶ συνέσεως, τοῦ Ἀσάφ.

ΔΙΑΤΙ, ὦ Θεέ, (μᾶς) ἀπέβαλες
ὀλοτελῶς, καὶ (διατί) ὁ θυμός σου
ἐξεκαύθη ἐναντίον εἰς τὰ πρόβατα,
τὰ ὁποῖα σὺ ἔθρεψας;

2 Ἐνθυμήθητι τὴν συναγωγὴν σου,
τὴν ὁποῖαν ἀπέκτησας ἀπ' ἀρχῆς.

3 Τὴν ῥάβδον τῆς κληρονομίας σου,
τὴν ὁποῖαν ἐλύτρωσας· καὶ αὕτη
εἶναι τὸ ὄρος τῆς Σιών, εἰς τὸ ὁποῖον
κατοικεῖς.

4 Σήκωσον τὰς χειράς σου (διὰ τὴν
ταπεινώσεως) τὰς ὑπερηφανίας των
ὀλοτελῶς· πόσας πονηρίας ἔπραξεν
ὁ ἐχθρὸς σου μέσα εἰς τὸν ἅγιον
(ναόν) σου.

5 Καὶ ὅσοι σέ μισοῦσιν ὑβριστικῶς
ἐκινήθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐορτῆς
σου.

Ψαλ. ογ'.

6 Ἐθεντο τὰ σημεῖα αὐτῶν σημεῖα, καὶ οὐκ ἔγνωσαν, ὡς εἰς τὴν ἔξοδον ὑπεράνω.

7 Ὡς ἐν δρυμῶ ξύλων, ἀξίναίς ἐξέκοψαν τὰς θύρας αὐτῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ἐν πελέκει καὶ λαξευτηρίῳ κατέρραξαν αὐτήν.

8 Ἐνεπύρισαν ἐν πυρὶ τὸ ἀγιαστήριόν σου, εἰς τὴν γῆν ἐβεβήλωσαν τὸ σκῆνωμα τοῦ ὀνόματός σου.

9 Εἶπον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν αἱ συγγένεια αὐτῶν ἐπὶ τὸ αὐτό· Δεῦτε, καὶ καταπαύσωμεν πάσας τὰς ἐορτάς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς γῆς.

10 Τὰ σημεῖα αὐτῶν οὐκ εἶδομεν, οὐκ ἔστιν ἔτι προφήτης, καὶ ἡμᾶς οὐ γνώσεται ἔτι.

11 Ἔως πότε, ὁ Θεὸς, ὀνειδιεῖ ὁ ἐχθρὸς, παροξυνεῖ ὁ ὑπεναντίος τὸ ὄνομά σου εἰς τέλος;

12 Ἰνατί ἀποστρέφεις τὴν χεῖρά σου, καὶ τὴν δεξιάν σου ἐκ μέσου τοῦ κόλπου σου εἰς τέλος;

13 Ὁ δὲ Θεὸς βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνος, εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

14 Σὺ ἐκραταίωσας ἐν τῇ δυνάμει σου τὴν θάλασσαν, σὺ συνέτριψας τὰς κεφαλὰς τῶν δρακόντων ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

15 Σὺ συνέθλασας τὴν κεφαλὴν τοῦ δράκοντος, ἔδωκας αὐτὸν βρῶμα λαοῖς τοῖς Αἰθίοψι.

16 Σὺ διέρρηξας πηγὰς καὶ χεϊμάρρους· σὺ ἐξήρανας ποταμούς Ἡθάμ.

17 Σὴ ἔστιν ἡ ἡμέρα, καὶ σὴ ἔστιν ἡ νύξ· σὺ κατηρτίσω φαῦσιν καὶ ἥλιον.

18 Σὺ ἐποίησας πάντα τὰ ὠραῖα τῆς γῆς· θέρους καὶ ἔαρ, σὺ ἐπλασας αὐτά.

6 Ἐβαλον τὰς σημαίας των, ὡς τρόπαια ἐπάνω εἰς τὸ ὕψος (τοῦ ναοῦ), ὡσάν εἰς τὴν θύραν, καὶ δὲν ἐγνώρισαν (τὶ πράττουσι).

7 Αὐτοὶ μὲ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ὤρμησαν διὰ νὰ κόψωσι τὰς θύρας αὐτῆς, καθὼς (κόπτουσι) τὰ ξύλα μέσα εἰς τὸν λόγγον, μὲ πέλεκυν καὶ μὲ σφυρίον τὴν ἐρρίψαν κάτω.

8 Ἐκαυσαν μὲ πῦρ τὸ ἀγιαστήριόν σου, ἐμίαναν τὴν σκηνὴν (τὴν ἀφιερωμένην) εἰς τὸ ὄνομά σου (ρίπτοντές την) εἰς τὴν γῆν.

9 Καὶ εἶπον μέσα εἰς τὴν καρδίαν των ὅλαι αἱ γενεαὶ των μὲ τὸ αὐτὸ φρόνημα· Τρέξατε, καὶ ἄς καταπαύσωμεν ἀπὸ τὴν γῆν ὅλας τὰς ἐορτάς τοῦ Θεοῦ.

10 Δὲν βλέπομεν πλέον τὰ σημεῖα των, δὲν εἶναι πλέον προφήτης, καὶ κανεῖς δὲν θέλει μᾶς γνωρίσῃ πλέον.

11 Ἔως πότε, ὦ Θεέ, θέλει σὲ ὀνειδίσῃ ὁ ἐχθρὸς, καὶ θέλει σὲ παροξύνῃ (μὲ τὰς βλασφημίας) τοῦ ὀνοματός σου ὁ ἐναντίος;

12 Διατί συστέλλεις παντελῶς τὴν χεῖρα, καὶ (δὲν ἐκβάλλεις) τὴν δεξιάν σου μέσα ἀπὸ τὸν κόλπον σου;

13 Ὁ Θεὸς εἶναι ἀπ' ἀρχῆς βασιλεὺς ἡμῶν, αὐτὸς ἐνήργησε τὴν σωτηρίαν μας εἰς τὸ μέσον τῆς γῆς.

14 Σὺ ἔκαμες στερεῖν μὲ τὴν δυνάμιν σου τὴν θάλασσαν, σὺ συνέτριψας εἰς τὸ ὕδωρ τὰς κεφαλὰς τῶν δρακόντων.

15 Σὺ συνέτριψας τὴν κεφαλὴν τοῦ (μεγάλου) δράκοντος, καὶ τὸν ἔδωκας διὰ τροφήν εἰς τοὺς λαοὺς τῶν Αἰθίοπων.

16 Σὺ ἤνοιξας βρύσεις καὶ ποταμούς· σὺ ἐξήρανας τοὺς ποταμούς Ἡθάμ.

17 Ἰδία σου εἶναι ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ νύξ αὐτὴ εἶναι ἰδία σου· σὺ κατεσκεύασας τὴν αὐγὴν καὶ τὸν ἥλιον.

18 Σὺ διώρισας ὅλα τὰ κατὰ καιροὺς προϊόντα τῆς γῆς· σὺ ἐδημιούργησας καὶ αὐτὸ τὸ θέρους καὶ τὴν ἀνοιξιν.

19 Μνήσθητι ταύτης, ἐχθρὸς ὠνεΐδισε τὸν Κύριον, καὶ λαὸς ἄφρων παρώξυνε τὸ ὄνομά σου.

20 Μὴ παραδῶς τοῖς θηρίοις ψυχὴν ἐξομολογουμένην σοι, τῶν ψυχῶν τῶν πενήτων σου μὴ ἐπιλάβῃ εἰς τέλος.

21 Ἐπίβλεψον εἰς τὴν διαθήκην σου, ὅτι ἐπληρώθησαν οἱ ἐσκοτισμένοι τῆς γῆς οἴκων ἀνομιῶν.

22 Μὴ ἀποστραφήτω τεταπεινωμένος κατησχυμένος, πτωχὸς καὶ πένης αἰνέσουσι τὸ ὄνομά σου.

23 Ἀνάστα, ὁ Θεὸς, δίκασον τὴν δίκην σου· μνήσθητι τοῦ ὀνειδισμοῦ σου τοῦ ὑπὸ ἄφρονος ὅλην τὴν ἡμέραν.

24 Μὴ ἐπιλάβῃ τῆς φωνῆς τῶν οἰκετῶν σου, ἢ ὑπερηφανία τῶν μισούντων σε ἀνέβῃ διαπαντός.

ΨΑΛ. οδ'. LXXIV.

Εἰς τὸ τέλος, μὴ διαφθείρης· ψαλμὸς ᾠδῆς τῷ Ἀσάφ.

Ἐξομολογησόμεθα σοι, ὁ Θεὸς, ἐξομολογησόμεθά σοι, καὶ ἐπικαλεσόμεθα τὸ ὄνομά σου·

2 Διηγῆσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου. Ὄταν λάβω καιρὸν, ἐγὼ εὐθύτητα κρινῶ.

3 Ἐτάκη ἡ γῆ, καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ· ἐγὼ ἐστερέωσα τοὺς στύλους αὐτῆς.

4 Εἶπα τοῖς παρανομοῦσι, Μὴ παρανομεῖτε· καὶ τοῖς ἀμαρτάνουσι, Μὴ ὑψοῦτε κέρας.

5 Μὴ ἐπαίρετε εἰς ὕψος τὸ κέρας ὑμῶν, καὶ μὴ λαλεῖτε κατὰ τοῦ Θεοῦ ἀδικίαν.

6 Ὅτι οὔτε ἐξ ἐξόδων, οὔτε ἀπὸ

19 Ἐνθυμήθητι τοῦτο, ὁ ἐχθρὸς ὠνεΐδισε τὸν Κύριον, καὶ λαὸς ἄφρων παρώξυνε (μὲ βλασφημίας) τὸ ὄνομά σου.

20 Μὴ παραδώσης εἰς θηρία τὴν ψυχὴν, ἢ ὁποία σὲ δοξολογεῖ εὐχαρίστως, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πτωχῶν σου μὴ λησμονήσης ὀλοτελῶς.

21 Ἐπίβλεψον εἰς τὴν διαθήκην σου, οἱ ἐσκοτισμένοι (κάτοικοι) τῆς γῆς διὰ τὰς ἀνομίας τῶν ἔγιναν κύριοι τῶν οἰκιῶν (μας).

22 Ἄς μὴ στραφῇ εἰς τὰ ὀπίσω μὲ ἐντροπὴν ὁ ταπεινός, καὶ θέλουσιν ἐπαινέσῃ τὸ ὄνομά σου ὁ πτωχὸς καὶ ὁ πένης.

23 Ἀνάστηθι, ὦ Θεέ, θεώρησον τὴν κρίσιν μου· ἐνθυμήθητι τὸν ὀνειδισμόν, τὸν ὁποῖον κάμνει καθ' ἡμέραν εἰς σὲ ὁ ἄφρων.

24 Μὴ λησμονήσης τὴν φωνὴν τῶν δούλων σου, αὐξάνεται πάντοτε ἢ ὑπερηφανία ἐκείνων οἱ ὁποῖοι σὲ μισοῦσι.

ΨΑΛ. οδ'. LXXIV.

Εἰς τὸ τέλος, μὴ διαφθείρης· ψαλμὸς ᾠδῆς τοῦ Ἀσάφ.

Ἡμεῖς θέλομεν σὲ εὐχαριστήσῃ μὲ δοξολογίαν, ὦ Θεέ, θέλομεν σὲ εὐχαριστήσῃ, καὶ θέλομεν ἐπικαλεσθῆ τὸ ὄνομά σου·

2 Ἐγὼ θέλω διηγῆθῃ ὅλα τὰ θαυμάσιά σου. Ὄταν λάβω τὸν διωρισμένον καιρὸν, (λέγει Κύριος,) θέλω κρίνῃ μὲ δικαιοσύνην.

3 Διελύθη ἡ γῆ, καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοί της· τῆς ὁποίας ἐγὼ ἐστερέωσα τοὺς στύλους.

4 Παρήγγειλα εἰς τοὺς παρανόμους (λέγων), Μὴ παρανομεῖτε· καὶ εἰς τοὺς ἀμαρτωλοὺς, Μὴ ὑψώνετε τὸ κέρατον.

5 Μὴ σηκώνετε τόσον ὑψηλὰ τὸ κέρατόν σας, καὶ μὴ λαλεῖτε κατὰ τοῦ Θεοῦ ἀδίκους (βλασφημίας).

6 Διότι οὔτε ἀπὸ τὰς ἀνατολῆς,

Ψαλ. οδ'. οε'.

δυσμῶν, οὔτε ἀπὸ ἐρήμων ὀρέων· ὅτι ὁ Θεὸς κριτὴς ἐστὶ.

7 Τοῦτον ταπεινοῖ, καὶ τοῦτον ὑψοῖ· ὅτι ποτήριον ἐν χειρὶ Κυρίου οἴνου ἀκράτου, πλήρες κεράσματος·

8 Καὶ ἔκλινεν ἐκ τούτου εἰς τοῦτο, πλὴν ὁ τρυγίας αὐτοῦ οὐκ ἐξεκενώθη, πίνονται πάντες οἱ ἁμαρτωλοὶ τῆς γῆς.

9 Ἐγὼ δὲ ἀγαλλιάσομαι εἰς τὸν αἰῶνα, ψαλῶ τῷ Θεῷ Ἰακώβ.

10 Καὶ πάντα τὰ κέρατα τῶν ἁμαρτωλῶν συνθλάσω, καὶ ὑψωθήσεται τὸ κέρας τοῦ δικαίου.

ΨΑΛ. οε'. LXXV.

Εἰς τὸ τέλος, ἐν ὕμνοις· ψαλμὸς τῷ Ἀσάφ· ᾠδὴ πρὸς τὸν Ἀσσύριον.

ΓΝΩΣΤΟΣ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός, ἐν τῷ Ἰσραὴλ μέγα τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

2 Καὶ ἐγενήθη ἐν εἰρήνῃ ὁ τόπος αὐτοῦ, καὶ τὸ κατοικητήριον αὐτοῦ ἐν Σιών.

3 Ἐκεῖ συνέτριψε τὰ κράτη τῶν τόξων, ὄπλον καὶ ῥομφαίαν καὶ πόλεμον.

4 Φωτίζεις σὺ θαυμαστῶς ἀπὸ ὀρέων αἰώνιων· ἐταράχθησαν πάντες οἱ ἀσύνητοι τῇ καρδίᾳ.

5 Ὑπνωσαν ὕπνον αὐτῶν, καὶ οὐχ εὔρον οὐδὲν, πάντες οἱ ἄνδρες τοῦ πλούτου ταῖς χερσὶν αὐτῶν.

6 Ἀπὸ ἐπιτιμήσεώς σου, ὁ Θεὸς Ἰακώβ, ἐνύσταξαν οἱ ἐπιβεβηκότες τοῖς ἵπποις.

7 Σὺ φοβερός εἶ, καὶ τίς ἀντιστή-

οὔτε ἀπὸ τὰς δυσμῶν, οὔτε ἀπὸ τὰ ἔρημα ὄρη (ἔρχεται βοήθεια)· διότι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ (μόνος) κριτὴς.

7 Καὶ τοῦτον ταπεινώνει, καὶ ἐκείνον ὑψώνει· διότι ὁ Κύριος κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρα ποτήριον γέμον ἀπὸ ἄδολον κρασίον, (καὶ ἄλλο) γεμάτον ἀπὸ συγκερασμένον·

8 Καὶ ἔχυσεν ἀπὸ τοῦτο εἰς ἐκεῖνο, ὅμως ἡ τρυγία δὲν ἐχύθη ὅλη, καὶ (ἀπὸ αὐτὴν) θέλουσι πῖν ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοὶ τῆς γῆς.

9 Ἐγὼ ὅμως θέλω χαίρει μεγάλως πάντοτε, θέλω ψάλλῃ (ὕμνους) εἰς τὸν Θεὸν τοῦ Ἰακώβ.

10 Καὶ ὅλα τὰ κέρατα τῶν ἁμαρτωλῶν θέλω συντρίψῃ, καὶ θέλει ὑψωθῆ τὸ κέρας τοῦ δικαίου.

ΨΑΛ. οε'. LXXV.

Εἰς τὸ τέλος, περὶ ὕμνων· ψαλμὸς τοῦ Ἀσάφ· ᾠδὴ (ἀναφερομένη) εἰς τὸν Ἀσσύριον.

ΓΝΩΣΤΟΣ εἶναι εἰς τὴν Ἰουδαίαν ὁ Θεός, καὶ εἰς τὸν Ἰσραὴλ εἶναι μέγα τὸ ὄνομα του.

2 Καὶ ὁ τόπος του εἶναι εἰς (τὴν πόλιν) τῆς εἰρήνης, καὶ τὸ κατοικητήριόν του εἰς τὴν Σιών.

3 Ἐκεῖ συνέτριψε τὰς δυνάμεις τῶν τόξων, καὶ τὸν θυρεὸν, καὶ τὸ σπαθίον καὶ τὸν πόλεμον.

4 Σὺ ἔκαμες νὰ λάμψῃ (ἡ βοήθειά σου) θαυμασίως ἀπὸ τὰ αἰώνια ὄρη· καὶ ἐταράχθησαν ὅσοι ἔχουσι καρδίαν ἀσύνητον.

5 Ὑπνωσαν τὸν ἰδίον των ὕπνον, καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι (ὅσοι ἐκαυχῶντο) διὰ τὸν πλοῦτον, δὲν εὗρηκαν τίποτε εἰς τὰς χεῖρας των (ἀφ' οὗ ἐξύπνησαν).

6 Ὡ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ, διὰ τὴν τρομερὰν προσταγὴν σου ἐξαλίσθησαν, ὅσοι ἐκάθηντο ἐπάνω εἰς τοὺς ἵππους.

7 Σὺ φοβερός εἶσαι, καὶ τίς δύνα-

σεταιί σοι, ἀπὸ τότε ἡ ὀργή σου ;

8 Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἠκούτισας κρίσιν, γῆ ἐφοβήθη καὶ ἠσύχασεν,

9 Ἐν τῷ ἀναστῆναι εἰς κρίσιν τὸν Θεὸν, τοῦ σῶσαι πάντας τοὺς πραεῖς τῆς γῆς.

10 Ὅτι ἐνθύμιον ἀνθρώπου ἐξομολογήσεταιί σοι, καὶ ἐγκατάλειμμα ἐνθυμίου ἐορτάσει σοι.

11 Εὐξασθε καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν, πάντες οἱ κύκλω αὐτοῦ οἴσουσι δῶρα·

12 Τῷ φοβερῷ, καὶ ἀφαιρουμένῳ πνεύματα ἀρχόντων, φοβερῷ παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τῆς γῆς.

ΨΑΛ. ος'. LXXVI.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ Ἰδιθούμ· ψαλμὸς τῷ Ἀσάφ.

ΦΩΝῆ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνῆ μου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ προσέσχε μοι.

2 Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου τὸν Θεὸν ἐξεζήτησα, ταῖς χερσί μου νυκτὸς ἐναντίον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἠπατήθην.

3 Ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχὴ μου. Ἐμνήσθην τοῦ Θεοῦ, καὶ εὐφράνθην· ἠδολέσχισα, καὶ ὀλιγοψύχησε τὸ πνεῦμά μου.

4 Προκατελάβοντο φυλακὰς οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐταράχθην, καὶ οὐκ ἐλάλησα.

5 Διελογισάμην ἡμέρας ἀρχαίας, καὶ ἔτη αἰώνια ἐμνήσθην.

6 Καὶ ἐμελέτησα, νυκτὸς μετὰ τῆς

ται νὰ ἀντισταθῆ, (καὶ μάλιστα) τότε, ἀφ' οὗ κινήθῃς εἰς ὀργήν ;

8 Σὺ ἔκαμες νὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἡ ἀπόφασίς σου, καὶ ἡ γῆ ἐφοβήθη, καὶ ἠσύχασεν,

9 Ὅταν σηκωθῇ εἰς κρίσιν ὁ Θεὸς, διὰ νὰ σώσῃ ὅλους τοὺς πραεῖς τῆς γῆς.

10 Βέβαια πᾶς στοχασμὸς ἀνθρώπου θέλει σοὶ ὁμολογήσῃ χάριτας, καὶ τὸ λείψανον αὐτοῦ τοῦ στοχασμοῦ θέλει σοὶ συστήσῃ ἐορτάς.

11 Εὐχήθητε, καὶ πληρώσατε εἰς τὸν Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν τὰς ὑποσχέσεις σας, ὅλοι οἱ περὶ αὐτοῦ θέλουσι προσφέρει δῶρα·

12 Εἰς τὸν φοβερὸν, ὁ ὁποῖος ἀρπάξει τὰ πνεύματα τῶν ἀρχόντων, ὁ ὁποῖος εἶναι φοβερὸς εἰς ὅλους τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς.

ΨΑΛ. ος'. LXXVI.

Εἰς τὸ τέλος, διὰ τὸν Ἰδιθούμ· ψαλμὸς εἰς τὸν Ἀσάφ.

ΜΕ' τὴν φωνήν μου ἐφώνησα εἰς τὸν Κύριον, με' τὴν φωνήν μου ἐφώνησα εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἔδωκε προσοχὴν εἰς ἐμέ.

2 Ὅταν ἤμην εἰς στενοχωρίαν, τὸν Θεὸν ἐζήτησα, καὶ (τὸν ἐζήτησα ἐξαπλώνων) τὰς χεῖράς μου ἔμπροσθέν του ἐν καιρῷ νυκτὸς, καὶ δὲν ἠπατήθην.

3 Ἡ ψυχὴ μου ἀπεστράφη πᾶσαν ἄλλην παρηγορίαν, Ἐνεθυμήθην τὸν Θεόν, καὶ ἐχάρην· κατηγόμην εἰς τὴν μελέτην, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐλυποθύμησε.

4 Ἐπέρασαν χωρὶς ὕπνον τὰς φυλακὰς (τῆς νυκτὸς) τὰ ὀμμάτιά μου, ἐταράχθην καὶ δὲν ἐδυνήθην νὰ λαλήσω.

5 Διελογίσθην τὰς παλαιὰς ἡμέρας, καὶ ἔφερον εἰς τὴν ἐνθυμησίμ μου χρόνους αἰωνίους.

6 Ἐμελέτησα, καὶ ἐσυλλογίζομην

καρδίας μου ἠδολέσχουν, καὶ ἔσκαλλε τὸ πνεῦμά μου·

7 Μὴ εἰς τοὺς αἰῶνας ἀπώσεται Κύριος, καὶ οὐ προσθήσει τοῦ εὐδοκῆσαι ἔτι;

8 Ἡ εἰς τέλος τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἀποκόψει; συνετέλεσε ῥῆμα ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν;

9 Μὴ ἐπιλήσεται τοῦ οἰκτειρῆσαι ὁ Θεός; ἢ συνέξει ἐν τῇ ὀργῇ αὐτοῦ τοὺς οἰκτιρμούς αὐτοῦ;

10 Καὶ εἶπα, Νῦν ἠρξάμην, αὕτη ἢ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου.

11 Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου ὅτι μνησθήσομαι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν θαυμασίων σου.

12 Καὶ μελετήσω ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, καὶ ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασί σου ἀδολεσχῆσω.

13 Ὁ Θεός, ἐν τῷ ἁγίῳ ἡ ὁδός σου· τίς Θεός μέγας ὡς ὁ Θεός ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια.

14 Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου· ἐλυτρώσω ἐν τῷ βραχίονί σου τὸν λαόν σου, τοὺς υἱοὺς Ἰακώβ καὶ Ἰωσήφ.

15 Εἶδοςάν σε ὕδατα, ὁ Θεός, εἶδοςάν σε ὕδατα, καὶ ἐφοβήθησαν, ἐταράχθησαν ἄβυσσοι.

16 Πλήθος ἠχοῦς ὑδάτων, φωνὴν ἔδωκαν αἱ νεφέλαι·

17 Καὶ γὰρ τὰ βέλη σου διαπορεύονται· φωνὴ τῆς βροντῆς σου ἐν τῷ τροχῷ·

18 Ἐφάναν αἱ ἀστραπαὶ σου τῇ οἰκουμένῃ· ἔσαλεύθη, καὶ ἔντρομος ἐγενήθη ἡ γῆ.

19 Ἐν τῇ θαλάσῃ αἱ ὁδοί σου, καὶ αἱ τρίβοι σου ἐν ὕδασι πολλοῖς, καὶ τὰ ἵχνη σου οὐ γνωσθή-

μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου ἐν καιρῷ νυκτός, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἔκαμε βαθυτάτην ἔρευαν, (λέγουσα)·

7 Μήπως αἰωνίως θέλει μάς παραβλέψῃ ὁ Κύριος; καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θέλει εἶναι πλέον εὐμενής;

8 Ἡ παντάπασιν θέλει κόψῃ τὸν ἔλεόν του; ἢ ἔλαβε τέλος ἡ ὑπόσχεσίς του (ἡ δοθεῖσα) ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν;

9 Μήπως θέλει λησμονήσῃ ὁ Θεός, ὅτι εἶναι ἐλεήμων, ἢ θέλει περιορίσῃ τοὺς οἰκτιρμούς του μὲ τὴν ὀργὴν του;

10 (Τότε) ἐγὼ εἶπα, Αὐτὴν τὴν ὥραν ἔκαμον ἀρχὴν, αὕτη ἢ μεταβολὴ (εἶναι ἔργον) τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου.

11 Ἐφέρον εἰς τὴν ἐνθυμησί μου τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου· καὶ βέβαια θέλω ἐνθυμηθῆ, ὅσα θαύματα ἔκαμες ἀπ' ἀρχῆς, (Κύριε).

12 Καὶ θέλω μελετήσῃ ὅλα τὰ ἔργα σου, καὶ θέλω παρατηρήσῃ ἀκριβῶς τὰ ἐπιτηδεύματά σου.

13 ὦ Θεέ, ἡ ὁδός σου εἶναι ὅλη ἁγία· τίς ἄλλος Θεός εἶναι μέγας, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν; σὺ εἶσαι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος κάμνεις θαυμάσια.

14 Ἐφανέρωσας εἰς τοὺς λαοὺς τὴν δύναμίν σου· (ἐπειδὴ) ἐλυτρώσας μὲ τὸν βραχίονά σου τὸν λαόν σου, τοὺς ἀπογόνους (λέγω) τοῦ Ἰακώβ καὶ τοῦ Ἰωσήφ.

15 Σὲ εἶδον τὰ ὕδατα, ὦ Θεέ, σὲ εἶδον τὰ ὕδατα, καὶ ἐφοβήθησαν, καὶ αἱ ἄβυσσοι ἔφριξαν.

16 Ἐπληθύνθησαν τὰ ὕδατα μὲ πολὺν κρότον, καὶ αἱ νεφέλαι ἔδωκαν φωνήν·

17 Καὶ τὰ βέλη σου ἐφέροντο μὲ ὀργήν· φωνὴ τῆς βροντῆς σου (ἐτάραξε) τοὺς τροχοὺς (τῶν Αἰγυπτίων)·

18 Ἐλαμψαν αἱ ἀστραπαὶ σου εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἡ γῆ ἐκλονίσθη, καὶ ἔγινεν ἔντρομος.

19 Οἱ δρόμοι σου ἐφανίσθησαν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὰ περιπατήματά σου ἐπάνω εἰς πολλὰ ὕδατα,

σονται.

20 Ὡδήγησας ὡς πρόβατα τὸν λαόν σου ἐν χειρὶ Μωϋσῆ καὶ Ἀαρών.

ΨΑΛ. ος'. LXXVII.

Συνέσεως, τῷ Ἀσάφ.

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ, λαός μου, τῷ νόμῳ μου, κλίνατε τὸ οὖς ὑμῶν εἰς τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου.

2 Ἀνοίξω ἐν παραβολαῖς τὸ στόμα μου, φθέγγομαι προβλήματα ἀπ' ἀρχῆς.

3 Ὅσα ἠκούσαμεν, καὶ ἔγνωμεν αὐτὰ, καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν διηγήσαντο ἡμῖν.

4 Οὐκ ἐκρύβη ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῶν, εἰς γενεὰν ἑτέραν.

5 Ἀπαγγέλλοντες τὰς αἰνέσεις τοῦ Κυρίου, καὶ τὰς δυναστείας αὐτοῦ, καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ ἃ ἐποίησε.

6 Καὶ ἀνέστησε μαρτύριον ἐν Ἰακώβ, καὶ νόμον ἔθετο ἐν Ἰσραὴλ,

7 Ὅσα ἐνετείλατο τοῖς πατράσιν ἡμῶν, τοῦ γνωρίσαι αὐτὰ τοῖς υἱοῖς αὐτῶν, ὅπως ἂν γνῶ γενεὰ ἑτέρα·

8 Υἱοὶ οἱ τεχθησόμενοι, καὶ ἀναστήσονται καὶ ἀπαγγελοῦσιν αὐτὰ τοῖς υἱοῖς αὐτῶν.

9 Ἴνα θῶνται ἐπὶ τὸν Θεὸν τὴν ἐλπίδα αὐτῶν, καὶ μὴ ἐπιλάβωνται τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ ἐκζητήσωσιν.

10 Ἴνα μὴ γένωνται ὡς οἱ πατέρες αὐτῶν, γενεὰ σκολιὰ καὶ παραπικραίνουσα·

11 Γενεὰ ἥτις οὐ κατεύθυνε τὴν καρδίαν ἑαυτῆς, καὶ οὐκ ἐπιστάθη μετὰ τοῦ Θεοῦ τὸ πνεῦμα αὐτῆς.

καὶ ὅμως τὰ ἴχνη σου δὲν γνωρίζονται.

20 Ὡδήγησας ὡς πρόβατα τὸν λαόν σου μετὰ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Ἀαρών.

ΨΑΛ. ος'. LXXVII.

Περὶ συνέσεως, εἰς τὸν Ἀσάφ.

ΔΟΤΕ προσοχὴν, ὦ λαέ μου, εἰς τὸν νόμον μου, κλίνατε τὸ ὠτίον σας εἰς τοὺς λόγους τοῦ στόματός μου.

2 Θέλω ἀνοίξῃ τὸ στόμα μου μετὰ παραβολὰς, θέλω σᾶς διηγηθῆ ἀινιγματωδῶς (ὅσα ἔγιναν) ἀπ' ἀρχῆς.

3 Ὅσα ἐξ ἀκοῆς ἐμάθομεν, καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν τὰ διηγήθησαν εἰς ἡμᾶς.

4 Δὲν τὰ ἀφῆκαν κεκρυμμένα ἀπὸ τὰ τέκνα των, (διὰ νὰ τὰ διηγηθῶσιν) εἰς τὴν μεταγενεστέρα γενεάν.

5 Ἐπειδὴ ἐκήρυξαν τοὺς ἐπαίνους τοῦ Κυρίου, καὶ τὰ ἔργα τῆς δυνάμεώς του, καὶ τὰ θαύματα τὰ ὅποια ἔκαμεν.

6 Διότι διέταξεν ἐντολὴν εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰακώβ, καὶ νόμον διώρισεν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας,

7 Διὰ τὰ ὅποια παρήγγειλεν εἰς τοὺς πατέρας ἡμῶν, νὰ τὰ φανερώσωσιν εἰς τοὺς υἱούς των, διὰ νὰ τὰ μάθῃ ἢ ἐπερχομένη γενεά·

8 Ἐκεῖνοι (λέγω) οἱ υἱοὶ, οἱ ὅποιοι μέλλουσι νὰ γεννηθῶσι καὶ νὰ τοὺς διαδεχθῶσι, καὶ αὐτοὶ θέλουσι τὰ διηγηθῆ εἰς τοὺς υἱούς των.

9 Διὰ νὰ βάλωσιν εἰς τὸν Θεὸν τὴν ἐλπίδα των, καὶ νὰ μὴ λησμονήσωσι τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, (καὶ νὰ ζητήσωσι) νὰ φυλάξωσι τὰς ἐντολάς του.

10 Διὰ νὰ μὴ γένωνται, ὡς οἱ πατέρες των, γενεὰ στρεβλή, ἢ ὅποια ἔφερεν εἰς ὀργὴν (τὸν Θεόν)·

11 Γενεὰ, ἢ ὅποια δὲν ἐφύλαξεν ὀρθὴν τὴν καρδίαν της, καὶ τὸ πνεῦμα της δὲν ἐστάθη πιστὸν εἰς τὸν Θεόν.

12 Υἱοὶ Ἐφραὶμ ἐντείνοντες καὶ βάλλοντες τόξοις, ἐστράφησαν ἐν ἡμέρᾳ πολέμου.

13 Οὐκ ἐφύλαξαν τὴν διαθήκην τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ οὐκ ἐβουλήθησαν πορεύεσθαι.

14 Καὶ ἐπελάθοντο τῶν εὐεργεσιῶν αὐτοῦ, καὶ τῶν θαυμασίων αὐτοῦ ὧν ἔδειξεν αὐτοῖς.

15 Ἐναντίον τῶν πατέρων αὐτῶν ἃ ἐποίησε θαυμάσια, ἐν γῆ Αἰγύπτῳ, ἐν πεδίῳ Γάνεως.

16 Διέρρηξε θάλασσαν, καὶ διήγαγεν αὐτοὺς, παρέστησεν ὕδατα ὡσεὶ ἄσκόν.

17 Καὶ ὠδήγησεν αὐτοὺς ἐν νεφέλῃ ἡμέρας, καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἐν φωτισμῷ πυρός.

18 Διέρρηξε πέτραν ἐν ἐρήμῳ, καὶ ἐπότισεν αὐτοὺς ὡς ἐν ἀβύσσῳ πολλῇ.

19 Καὶ ἐξήγαγεν ὕδωρ ἐκ πέτρας, καὶ κατήγαγεν ὡς ποταμοὺς ὕδατα.

20 Καὶ προσέθεντο ἔτι τοῦ ἀμαρτάνειν αὐτῷ, παρεπίκραναν τὸν Ὑψιστον ἐν ἀνυδρῳ.

21 Καὶ ἐξεπείρασαν τὸν Θεὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, τοῦ αἰτῆσαι βρώματα ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν.

22 Καὶ κατελάλησαν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἶπον, Μὴ δυνήσεται ὁ Θεὸς ἐτοιμάσαι τράπεζαν ἐν ἐρήμῳ;

23 Ἐπεὶ ἐπάταξε πέτραν, καὶ ἐρρύησαν ὕδατα, καὶ χεῖμαρροι κατεκλύσθησαν.

24 Μὴ καὶ ἄρτον δύναται δοῦναι, ἢ ἐτοιμάσαι τράπεζαν τῷ λαῷ αὐτοῦ;

25 Διὰ τοῦτο ἤκουσε Κύριος, καὶ ἀνεβάλετο, καὶ πῦρ ἀνήφθη ἐν Ἰακώβ, καὶ ὀργὴ ἀνέβη ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ.

12 Οἱ υἱοὶ τοῦ Ἐφραὶμ οἱ ἐπιτηδειότατοι τοξόται, ἔστρεψαν τὰ νῶτα εἰς τὸν καιρὸν τοῦ πολέμου.

13 Δὲν ἐφύλαξαν τὴν διαθήκην τοῦ Θεοῦ, μὴ θελήσαντες νὰ ζῶσι κατὰ τὸν νόμον του.

14 Καὶ ἐλησμόνησαν τὰς εὐεργεσίας του, καὶ τὰ θαυμάσιά του, τὰ ὅποια ἔδειξεν εἰς αὐτούς.

15 (Ὁ ὅποιος) ἔκαμε θαυμάσια ἔμπροσθεν εἰς τοὺς πατέρας των, εἰς τὴν γῆν τοῦ Αἰγύπτου, εἰς τὰς πεδιάδας Γάνεως.

16 Ἔσχισε τὴν θάλασσαν καὶ τοὺς ἀπέρασε, καὶ ἔστησεν ἀπὸ τὰ δύο μέρη τὰ ὕδατα, ὡσαν (μέσα εἰς) ἄσκόν.

17 Καὶ τοὺς ὠδήγησε τὴν ἡμέραν μὲ σύννεφον, καὶ ὅλην τὴν νύκτα μὲ πῦρ, τὸ ὅποιον τοὺς ἐφώτιζε.

18 Ἔσχισεν εἰς τὴν ἐρημον πέτραν, καὶ τοὺς ἐπότισε, καθὼς ἂν ἦτον ἐκεῖ ἄβυσσος πολλὴ (ὕδατων).

19 Καὶ ἔκαμε νὰ τρέξῃ νερὸν ἀπὸ τὴν πέτραν, καὶ ἔκαμε νὰ τρέξωσιν ὕδατα ὡς ποταμοί.

20 Οὗτοι ἐξηκολούθησαν ἀκόμη νὰ ἀμαρτάνωσιν ἐναντίον του, καὶ παρώξυναν τὸν Ὑψιστον εἰς τόπον ἀνυδρον.

21 Ἐδοκίμασαν τὸν Θεὸν μέσα εἰς τὴν καρδίαν των, ζητοῦντες φαγητὰ, τὰ ὅποια ἐπεθύμουν αἱ ψυχαὶ των.

22 Καὶ λαλήσαντες κατὰ τοῦ Θεοῦ, (οὕτως) εἶπον, Μήπως δύναται ὁ Θεὸς νὰ ἐτοιμάσῃ τράπεζαν εἰς τὴν ἐρημον;

23 Ἐπειδὴ τὴν πέτραν ἐκτύπησε, καὶ ἐχύθησαν ὕδατα, καὶ ἐκυματίσθησαν ποταμοί.

24 Μήπως καὶ ψωμίον θέλει δυνηθῆναι νὰ δώσῃ, ἢ νὰ ἐτοιμάσῃ τράπεζαν διὰ τὸν λαόν του;

25 Διὰ τοῦτο ἤκουσεν ὁ Κύριος, καὶ ἀνέστειλε (τὰς εὐεργεσίας του), καὶ πῦρ ἀνήφθη κατὰ (τῆς φυλῆς) τοῦ Ἰακώβ, καὶ ἡ ὀργὴ του ἐπέπεσεν ἐναντίον (τῆς γενεᾶς) τοῦ Ἰσραήλ.

26 Ὅτι οὐκ ἐπίστευσαν ἐν τῷ Θεῷ,
οὐδὲ ἠλπισαν ἐπὶ τὸ σωτήριον αὐτοῦ.

27 Καὶ ἐνετείλατο νεφέλαις ὑπερ-
άνωθεν, καὶ θύρας οὐρανοῦ ἀνέωξε.

28 Καὶ ἔβρεξεν αὐτοῖς μάννα φα-
γεῖν, καὶ ἄρτον οὐρανοῦ ἔδωκεν αὐ-
τοῖς.

29 Ἄρτον ἀγγέλων ἔφαγεν ἄνθρω-
πος, ἐπισιτισμὸν ἀπέστειλεν αὐτοῖς
εἰς πλησμονήν.

30 Ἀπῆρε νότον ἐξ οὐρανοῦ, καὶ
ἐπήγαγεν ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ λίβα.

31 Καὶ ἔβρεξεν ἐπ' αὐτοὺς ὡσεὶ
χοῦν σάρκας, καὶ ὡσεὶ ἄμμον θαλασ-
σῶν πετεινὰ πτερωτά·

32 Καὶ ἐπέπεσον ἐν μέσῳ τῆς παρε-
μβολῆς αὐτῶν, κύκλω τῶν σκηνω-
μάτων αὐτῶν.

33 Καὶ ἔφαγον, καὶ ἐνεπλήσθησαν
σφόδρα, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν
ἠνεγκεν αὐτοῖς, οὐκ ἐστερήθησαν ἀπὸ
τῆς ἐπιθυμίας αὐτῶν.

34 Ἐτι τῆς βρώσεως οὔσης ἐν τῷ
στόματι αὐτῶν, καὶ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ
ἀνέβη ἐπ' αὐτούς·

35 Καὶ ἀπέκτεινεν ἐν τοῖς πλείοσιν
αὐτῶν, καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Ἰσ-
ραὴλ συνεπόδισεν.

36 Ἐν πᾶσι τούτοις ἤμαρτον ἔτι,
καὶ οὐκ ἐπίστευσαν ἐν τοῖς θαυμα-
σίοις αὐτοῦ.

37 Καὶ ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ
ἡμέραι αὐτῶν, καὶ τὰ ἔτη αὐτῶν
μετὰ σπουδῆς. Ὅταν ἀπέκτεινεν αὐ-
τοὺς, τότε ἐξεζήτουν αὐτὸν, καὶ ἐπ-
έστρεφον καὶ ὠρθρίζον πρὸς τὸν Θεόν.

38 Καὶ ἐμνήσθησαν, ὅτι ὁ Θεὸς
βοηθὸς αὐτῶν ἐστι, καὶ ὁ Θεὸς ὁ
ὑψιστος λυτρωτὴς αὐτῶν ἐστι.

39 Καὶ ἠγάπησαν αὐτὸν ἐν τῷ στό-
ματι αὐτῶν, καὶ τῇ γλώσσῃ αὐτῶν
ἐψεύσαντο αὐτῷ.

26 Διότι δὲν ἐπίστευσαν εἰς τὸν
Θεόν, οὔτε ἠλπισαν εἰς τὴν παρ' αὐ-
τοῦ σωτηρίαν.

27 Προσέταξε τὰς ὑψηλοτέρας νε-
φέλας, καὶ ἠνοίχθησαν αἱ θύραι τοῦ
οὐρανοῦ.

28 Καὶ ἔβρεξεν εἰς αὐτοὺς μάννα
διὰ νὰ φάγωσι, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς
ψωμίον οὐράνιον.

29 Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔφαγε τῶν ἀγ-
γέλων τὸν ἄρτον, καὶ ἔστειλεν εἰς
αὐτοὺς τροφήν κατὰ κόρον.

30 Ἐκίνησε μὲ σφοδρότητα τὸν
νότον ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ μὲ τὴν
δύναμίν του ἐπέφερε (τὸν δυνατὸν
ἄνεμον) λίβα.

31 Καὶ ἔβρεξεν εἰς αὐτοὺς κρέατα
ὡσάν κωνιορτόν, καὶ πουλῖα ὡσάν
τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης·

32 Τὰ ὅποια ἔπεσον εἰς τὸ μέσον
τῆς παρεμβολῆς των, ὀλόγυρα εἰς
τὰς σκηνάς των.

33 Καὶ ἔφαγον, καὶ ἐχορτάσθησαν
παραπολὺ, καὶ ἔφερον εἰς αὐτοὺς
ὅ, τι ἐπεθύμησαν, δὲν ὑστερήθησαν
ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν των.

34 Ἐν ᾧ ἀκόμη τὸ φαγητὸν ἦτον
εἰς τὸ στόμα των, ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ
ἦλθεν ἐπάνω των·

35 Καὶ ἐθανάτωσε πολλοὺς ἀπὸ
αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς τῶν
Ἰσραηλιτῶν ἔρριψε κάτω.

36 Ὑστερον ἀπὸ ὅλα ταῦτα πάλιν
ἤμαρτον, μὴ πιστεύσαντες εἰς τὰ
θαυμάσιά του.

37 Διὰ τοῦτο ἐτελείωσαν αἱ ἡμέραι
των ματαίως, καὶ οἱ χρόνοι των
ταχύτατα. Καὶ ὅταν τοὺς ἐθανάτω-
σε, τότε τὸν ἐζήτουν, καὶ ἐπέστρεφον,
καὶ ἀπὸ πρωίας ἔτρεχον εἰς τὸν
Θεόν.

38 Καὶ ἐνεθυμήθησαν, ὅτι ὁ Θεὸς
εἶναι βοηθὸς των, καὶ ὁ Θεὸς ὁ
ὑψιστος εἶναι λυτρωτὴς των.

39 Ὅμως μὲ τὸ στόμα των τὸν
ἠγάπησαν, καὶ μὲ τὴν γλῶσσαν των
(δοξολογοῦντες τον) ἐψεύσθησαν.

40 Ἡ δὲ καρδία αὐτῶν οὐκ εὐθεῖα μετ' αὐτοῦ, οὐδὲ ἐπιστάθησαν ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ.

41 Αὐτὸς δὲ ἐστὶν οἰκτίρων, καὶ ἰλάσκειται ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῶν, καὶ οὐ διαφθερεῖ.

42 Καὶ πληθυνεῖ τοῦ ἀποστρέψαι τὸν θυμὸν αὐτοῦ, καὶ οὐχὶ ἐκκαύσει πᾶσαν τὴν ὀργὴν αὐτοῦ.

43 Καὶ ἐμνήσθη ὅτι σὰρξ εἰσι, πνεῦμα πορευόμενον, καὶ οὐκ ἐπιστρέφον.

44 Ποσάκις παρεπίκραναν αὐτὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ; παρώργισαν αὐτὸν ἐν γῇ ἀνύδρῳ;

45 Καὶ ἐπέστρεψαν καὶ ἐπέειρασαν τὸν Θεὸν, καὶ τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ παρώξυναν.

46 Καὶ οὐκ ἐμνήσθησαν τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ἡμέρας ἧς ἐλυτρώσατο αὐτοὺς ἐκ χειρὸς θλίβοντος.

47 Ὡς ἔθετο ἐν Αἴγυπτῳ τὰ σημεῖα αὐτοῦ, καὶ τὰ τέρατα αὐτοῦ ἐν πεδίῳ Τάνεως.

48 Καὶ μετέστρεψεν εἰς αἷμα τοὺς ποταμούς αὐτῶν καὶ τὰ ὄμβρῆματα αὐτῶν, ὅπως μὴ πίωσιν.

49 Ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτοὺς κυνόμυϊαν, καὶ κατέφαγεν αὐτούς· καὶ βάτραχον, καὶ διέφθειρεν αὐτούς.

50 Καὶ ἔδωκε τῇ ἐρυσίβῃ τοὺς καρπούς αὐτῶν, καὶ τοὺς πόνους αὐτῶν τῇ ἀκρίδι.

51 Ἀπέκτεινεν ἐν χαλάζῃ τὴν ἄμπελον αὐτῶν, καὶ τὰς συκαμίνας αὐτῶν ἐν τῇ πάχνῃ.

52 Καὶ παρέδωκεν εἰς χάλαζαν τὰ κτήνη αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν τῷ πυρί.

53 Ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτοὺς ὀργὴν θυμοῦ αὐτοῦ, θυμὸν καὶ ὀργὴν καὶ θλίψιν, ἀποστολὴν δὲ ἀγγέλων πονηρῶν.

40 Διότι ἡ καρδία των δὲν ἦτον εἰλικρινὴς πρὸς αὐτὸν, οὔτε ἐστάθησαν πιστοὶ εἰς τὴν διαθήκην του.

41 Αὐτὸς ὅμως εἶναι οἰκτίρων, καὶ ἐγένετο ἰλεως εἰς τὰς ἁμαρτίας των, καὶ δὲν τοὺς ἠφάνιζε.

42 Ἀλλὰ πολλάκις συνέστειλε τὸν θυμὸν του, καὶ δὲν ἀνῆψεν ὅλην του τὴν ὀργὴν.

43 Καὶ ἐνεθυμήθη ὅτι αὐτοὶ εἶναι σὰρξ, πνεῦμα, τὸ ὁποῖον διέρχεται, καὶ δὲν ἐπιστρέφει.

44 Ποσάκις τὸν ἠρέθισαν εἰς τὴν ἔρημον; ποσάκις τὸν παρώργισαν εἰς τὸν ἀνυδρον τύπον;

45 Καὶ ἀδιακόπως δὲν ἔπαυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ πειράζωσι τὸν Θεὸν, καὶ παρώργισαν τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ.

46 Καὶ ἐλησμόνησαν (τὰ ἔργα) τῆς χειρὸς του, (τὰ ὁποῖα ἔκαμεν) ἐκείνην τὴν ἡμέραν, εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς ἐλυτρώσεν ἀπὸ τὴν χεῖρα ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τοὺς ἔθλιψε.

47 (Δηλαδή) ὁποῖα μεγάλα σημεῖα ἔκαμεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ὁποῖα τέρατα (ἔκαμεν) εἰς τὴν πεδιάδα Τάνεως.

48 Καὶ μετέβαλεν εἰς αἷμα τοὺς ποταμούς των καὶ τὰ νερά των, ὥστε νὰ μὴ πίωσιν.

49 Ἐστειλεν εἰς αὐτοὺς σκυλόμυϊαν, ἢ ὁποῖα τοὺς κατέφαγε· καὶ βατράχους, οἱ ὁποῖοι τοὺς διέφθειραν.

50 Καὶ παρέδωκε τοὺς καρπούς των εἰς τὴν ἐρυσίβην, καὶ τοὺς κόπους των εἰς τὴν ἀκρίδα.

51 Κατηφάνισε μὲ τὴν χάλαζαν τὰς ἀμπέλους των, καὶ τὰς συκαμινέας των μὲ τὴν πάχνην.

52 Καὶ παρέδωκεν εἰς τὴν χάλαζαν τὰ κτήνη των, καὶ ὅλην τὴν περιουσίαν των εἰς τὸ πῦρ (τῆς χαλάζης).

53 Ἐστειλεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ θυμοῦ του, θυμὸν καὶ ἀγανάκτησιν καὶ θλίψιν, τὰ ὁποῖα ἐκίνησε κατ' αὐτῶν διὰ μέσου κακοποιῶν ἀγγέλων.

54 Ὡδοποίησε τρίβον τῇ ὀργῇ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐφείσατο ἀπὸ θανάτου τῶν ψυχῶν αὐτῶν, καὶ τὰ κτήνη αὐτῶν εἰς θάνατον συνέκλεισε.

55 Καὶ ἐπάταξε πᾶν πρωτότοκον ἐν γῇ Αἰγύπτῳ, ἀπαρχὴν παντὸς πόνου αὐτῶν, ἐν τοῖς σκηνώμασι Χάμ.

56 Καὶ ἀπῆρεν ὡς πρόβατα τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ ἀνήγαγεν αὐτοὺς ὡσεὶ ποίμνιον ἐν ἐρήμῳ.

57 Καὶ ὠδήγησεν αὐτοὺς ἐπ' ἐλπίδι, καὶ οὐκ ἐδειλίασαν, καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν ἐκάλυψε θάλασσα.

58 Καὶ εἰσήγαγεν αὐτοὺς εἰς ὄρος ἀγιάσματος αὐτοῦ, ὄρος τοῦτο ὃ ἐκτίησάτο ἡ δεξιὰ αὐτοῦ.

59 Καὶ ἐξέβαλεν ἀπὸ προσώπου αὐτῶν ἔθνη, καὶ ἐκληροδότησεν αὐτοὺς ἐν σχοινίῳ κληροδοσίας.

60 Καὶ κατεσκήνωσεν ἐν τοῖς σκηνώμασιν αὐτῶν τὰς φυλάς τοῦ Ἰσραήλ.

61 Καὶ ἐπείρασαν καὶ παρεπίκραναν τὸν Θεὸν τὸν Ὑψιστον, καὶ τὰ μαρτύρια αὐτοῦ οὐκ ἐφυλάξαντο.

62 Καὶ ἀπέστρεψαν καὶ ἠθέτησαν, καθὼς καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν, μετεστράφησαν εἰς τόξον στρεβλόν.

63 Καὶ παρώργισαν αὐτὸν ἐν τοῖς βουνοῖς αὐτῶν, καὶ ἐν τοῖς γλυπτοῖς αὐτῶν παρεζήλωσαν αὐτόν.

64 Ἦκουσεν ὁ Θεὸς καὶ ὑπερεῖδε, καὶ ἐξουδένωσε σφόδρα τὸν Ἰσραήλ.

65 Καὶ ἀπόσατο τὴν σκηνὴν Σιλῶμ, σκηνώμα ὃ κατεσκήνωσεν ἐν ἀνθρώποις.

66 Καὶ παρέδωκεν εἰς αἰχμαλωσίαν τὴν ἰσχὺν αὐτῶν, καὶ τὴν καλλονὴν αὐτῶν εἰς χεῖρας ἐχθρῶν.

54 Ἀφῆκεν ἐλευθέραν τὴν ὀρμὴν τῆς ὀργῆς του, καὶ δὲν ἠκριβολογήθη, ὥστε νὰ παραδώσῃ τὰς ψυχὰς των εἰς θάνατον, καὶ παρέδωκεν αἰφνιδίως τὰ ζῶα των εἰς θάνατον.

55 Καὶ ἐφόνευσεν ὅλα τὰ πρωτότοκα τῆς γῆς Αἰγύπτου, τὴν ἀπαρχὴν ὅλων τῶν κόπων των, εἰς τὰς κατοικίας τοῦ Χάμ.

56 Καὶ ἐσήκωσεν ἐκεῖθεν ὡς πρόβατα τὸν λαὸν του, καὶ τοὺς ἔφερεν ὡς ποίμνιον εἰς τὴν ἐρημον.

57 Καὶ τοὺς ὠδήγησε μὲ ἀσφάλειαν, καὶ δὲν ἐφοβήθησαν, καὶ τοὺς ἐχθροὺς των ἐσκέπασεν ἡ θάλασσα.

58 Καὶ τοὺς εἰσήγαγεν εἰς τὸ ἅγιόν του βουνόν, εἰς ἐκεῖνο τὸ βουνόν, τὸ ὁποῖον ἀπέκτησεν ἡ δεξιὰ του.

59 Καὶ ἀπεδίωξεν ἔμπροσθέν των ἔθνη, καὶ μὲ κλήρους ἐμοίρασεν εἰς αὐτοὺς (τὴν γῆν) μὲ σχοινίον κληροδοσίας.

60 Καὶ ἔκαμε νὰ κατοικήσωσιν αἱ φυλαὶ τοῦ Ἰσραήλ εἰς τὰς κατοικίας αὐτῶν (τῶν ἐθνῶν).

61 Ἐκεῖνοι ὅμως ἐπείραξαν καὶ παρώργισαν πάλιν τὸν Θεὸν τὸν Ὑψιστον, μὴ φυλάξαντες τὰ ἀψευδῆ λόγια του.

62 Καὶ στραφέντες (ἀπὸ αὐτῶν) παρέβησαν (τὰς συνθήκας), καθὼς καὶ οἱ πατέρες των, καὶ ἔγιναν στρεβλοὶ ὡς εἶναι τὸ τόξον τὸ στραβόν.

63 Καὶ τὸν παρώργισαν ἐπάνω εἰς τὰ βουνά των, καὶ τὸν ἐκίνησαν εἰς ὀργὴν ἀπὸ ζῆλον μὲ τὰ εἰδῶλα, τὰ ὁποῖα αὐτοὶ ἔγλυψαν.

64 Ἦκουσεν ὁ Θεὸς (τὰς βλασφημίας των) καὶ τοὺς ἐγκατέλιπε, καὶ κατεφρόνησε καθ' ὑπερβολὴν (τὸ γένος) τοῦ Ἰσραήλ.

65 Καὶ ἀπέρριψε τὴν σκηνὴν (ἡ ὁποία ἦτον) εἰς τὴν Σιλῶμ, εἰς τὴν ὁποῖαν σκηνὴν αὐτὸς κατῴκει μεταξὺ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

66 Καὶ παρέδωκεν εἰς αἰχμαλωσίαν τὴν (σκηνὴν) ἡ ὁποία ἦτον δυνάμεις των, καὶ αὐτὴν τὴν εὐπρέπειάν των εἰς χεῖρας ἐχθρῶν.

67 Καὶ συνέκλεισεν ἐν ῥομφαίᾳ τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ ὑπερεΐδε.

68 Τοὺς νεανίσκους αὐτῶν κατέφαγε πῦρ, καὶ αἱ παρθένοι αὐτῶν οὐκ ἐπενθήθησαν.

69 Οἱ ἱερεῖς αὐτῶν ἐν ῥομφαίᾳ ἔπεσον, καὶ αἱ χῆραι αὐτῶν οὐ κλαυθήσονται.

70 Καὶ ἐξηγέρθη ὡς ὁ ὑπνῶν Κύριος, ὡς δυνατὸς κεκραιπαληκῶς ἐξ οἴνου.

71 Καὶ ἐπάταξε τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω, ὄνειδος αἰώνιον ἔδωκεν αὐτοῖς.

72 Καὶ ἀπάσατο τὸ σκῆνωμα Ἰωσήφ, καὶ τὴν φυλὴν Ἐφραΐμ οὐκ ἐξελέξατο.

73 Καὶ ἐξελέξατο τὴν φυλὴν Ἰούδα, τὸ ὄρος τὸ Σιών ὃ ἠγάπησε.

74 Καὶ ᾠκοδόμησεν ὡς μονοκέρωτος τὸ ἁγίασμα αὐτοῦ, ἐν τῇ γῆ ἐθεμελίωσεν αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα.

75 Καὶ ἐξελέξατο Δαβὶδ τὸν δούλον αὐτοῦ, καὶ ἀνέλαβεν αὐτὸν ἐκ τῶν ποιμνίων τῶν προβάτων, ἐξ ὀπίσθεν τῶν λοχευομένων ἔλαβεν αὐτὸν,

76 Ποιμαίνειν Ἰακώβ τὸν δούλον αὐτοῦ, καὶ Ἰσραὴλ τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ.

77 Καὶ ἐποίμανεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἀκακίᾳ τῆς καρδίας αὐτοῦ, καὶ ἐν ταῖς συνέσεσι τῶν χειρῶν αὐτοῦ ᾠδήγησεν αὐτούς.

ΨΑΛ. οη'. LXXVIII.

Ψαλμὸς τῷ Ἀσάφ.

Ὁ ΘΕΟΣ, ἤλθοσαν ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου, ἐμίαναν τὸν ναὸν τὸν ἅγιόν σου.

67 Καὶ ἐστενοχώρησε πανταχόθεν μετὰ σπαθίον (τῶν ἐχθρῶν) τὸν λαὸν του, καὶ εἶδε μετὰ καταφρόνησιν τὴν κληρονομίαν του.

68 Οἱ νεανίσκοι των ἐτελειώθησαν μετὰ τὸ πῦρ, καὶ αἱ παρθένοι των δὲν ἐτιμήθησαν μετὰ ἐπιταφίους θρήνους.

69 Οἱ ἱερεῖς των ἐφονεύθησαν μετὰ τὸ σπαθίον, καὶ αἱ χῆραὶ των δὲν ἐμυρολογήθησαν.

70 Καὶ ἐσηκώθη ὁ Κύριος, καθὼς (σηκάνεται) ὅποιος κοιμάται, καὶ καθὼς ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον κάμνει δυνατὸν ὁ οἶνος, ἀφ' οὗ τὸν μεθύσει.

71 Καὶ ἐκτύπησε τὰ ὀπίσθια τῶν ἐχθρῶν του, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς αἰώνιον ὄνειδος.

72 Καὶ ἀπέβαλε τὴν σκηνὴν τοῦ Ἰωσήφ, καὶ ἀπεδοκίμασε τὴν φυλὴν τοῦ Ἐφραΐμ.

73 Καὶ ἐδιάλεξε τὴν φυλὴν τοῦ Ἰούδα, τὸ βουνὸν Σιών τὸ ὅποιον ἠγάπησε.

74 Καὶ ᾠκοδόμησεν ὡς (κέρας) μονοκέρατος τὸ ἁγίασμα του, καὶ ἐθεμελίωσεν αὐτὴν (τὴν φυλὴν τοῦ Ἰούδα) εἰς τὴν γῆν αἰωνίως.

75 Καὶ ἐδιάλεξε τὸν δούλον του Δαβὶδ, καὶ τὸν ἀνέλαβεν ἀπὸ τὰς μάνδρας τῶν προβάτων, καὶ τὸν ἐπῆρεν, ἐν ᾧ ἠκολούθει εἰς τὰ ἐγγαστρωμένα πρόβατα,

76 Διὰ τὰ ποιμαίνει τοὺς δούλους του τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰακώβ, καὶ τοὺς Ἰσραηλίτας, οἱ ὅποιοι εἶναι κληρονομία του.

77 Τοὺς ὁποίους ἐκεῖνος ἐποίμανε μετὰ τὴν ἀκακίαν τῆς καρδίας του, καὶ μετὰ τὴν σύνεσιν τῶν χειρῶν του τοὺς ᾠδήγησεν.

ΨΑΛ. οη'. LXXVIII.

Ψαλμὸς τοῦ Ἀσάφ.

Ὁ ΘΕΕ, εἰσῆλθον ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου, ἐμίαναν τὸν ἅγιόν σου ναόν.

2 Ἐθεντο Ἱερουσαλήμ ὡς ὀπωροφυλάκιον· ἔθεντο τὰ θνησιμακίᾳ τῶν δούλων σου βρώματα τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, τὰς σάρκας τῶν ὀσίων σου τοῖς θηρίοις τῆς γῆς.

3 Ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν ὡσεὶ ὕδωρ κύκλῳ Ἱερουσαλήμ, καὶ οὐκ ἦν ὁ θάπτων.

4 Ἐγενήθημην ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, μυκτηρισμὸς καὶ χλευασμὸς τοῖς κυκλῶ ἡμῶν.

5 Ἔως πότε, Κύριε, ὀργισθήσῃ εἰς τέλος; ἐκκαυθήσεται ὡς πῦρ ὁ ζῆλός σου;

6 Ἐκχεον τὴν ὀργὴν σου ἐπὶ τὰ ἔθνη τὰ μὴ γινώσκοντά σε, καὶ ἐπὶ βασιλείας αἱ τὸ ὄνομά σου οὐκ ἐπεκαλέσαντο.

7 Ὅτι κατέφαγον τὸν Ἰακώβ, καὶ τὸν τόπον αὐτοῦ ἠρήμωσαν.

8 Μὴ μνησθῆς ἡμῶν ἀνομιῶν ἀρχαίων, ταχὺ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς οἱ οἰκτιρμοὶ σου, Κύριε, ὅτι ἐπτώχευσάμεν σφόδρα.

9 Βοήθησον ἡμῖν, ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ ἡμῶν, ἐνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ῥῦσαι ἡμᾶς, καὶ ἰλάσθητι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

10 Μήποτε εἴπωσι τὰ ἔθνη, Ποῦ ἐστὶν ὁ Θεὸς αὐτῶν;

11 Καὶ γνωσθήτω ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἡ ἐκδίκησις τοῦ αἵματος τῶν δούλων σου τοῦ ἐκκεχυμένου· εἰσελθέτω ἐνώπιόν σου ὁ στεναγμὸς τῶν πεπεδημένων.

12 Κατὰ τὴν μεγαλειότητα τοῦ βραχίονός σου, περιποίησαι τοὺς υἱοὺς τῶν τεθανατωμένων.

13 Ἀπόδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν ἑπταπλασίονα εἰς τὸν κόλπον αὐτῶν, τὸν ὄνειδισμόν αὐτῶν ὃν ὠνειδίσαν σε, Κύριε.

2 Καὶ κατέστησαν τὴν Ἱερουσαλήμ ὡς καλύβην τῶν φυλάκων τῶν ὀπωρικῶν· ἔρριψαν εἰς τὰ ὄρνεα τοῦ ἀέρος τὰ νεκρὰ σώματα τῶν δούλων σου διὰ νὰ τὰ φάγωσι, καὶ τὰς σάρκας τῶν ὀσίων σου εἰς τὰ χερσακίᾳ θηρία.

3 Ἐχυσαν τὸ αἷμα των ὡς ὕδωρ ὀλόγυρα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ κανεῖς δὲν ἦτον διὰ νὰ τοὺς θάψῃ.

4 Ἐγενήθημεν ὄνειδος εἰς τοὺς γείτονάς μας, περιγέλιον καὶ ἐμπαιγμὸς εἰς τοὺς ὀλογυρά μας.

5 Ἔως πότε, Κύριε, θέλεις εἶσθαι εἰς ὀργὴν πάντοτε; καὶ (ἔως πότε) ὁ δίκαιος θυμὸς σου θέλει ἀνάπτῃ ὡς πῦρ;

6 Χῦσον ἀφθόνως (ταύτην) τὴν ὀργὴν σου ἐπάνω εἰς τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα δὲν σε γνωρίζουσι, καὶ ἐπάνω εἰς βασιλείας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπικαλοῦνται τὸ ὄνομά σου.

7 Διότι ἔφαγον ἐξολοκλήρου (τοὺς ἀπογόνους) τοῦ Ἰακώβ, καὶ ἠρήμωσαν τὸν τόπον των.

8 Μὴ ἐνθυμηθῆς τὰ παλαιὰ μας ἀμαρτήματα, ἀλλ' ἄς μᾶς προκαταλάβωσιν οἱ οἰκτιρμοὶ σου, Κύριε, διότι πολλὰ ἐδυστυχῆσαμεν.

9 Βοήθησόν μας, ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ ἡμῶν, διὰ τὴν δόξαν τοῦ ὀνόματός σου, λύτρωσαί μας, Κύριε, καὶ γενοῦ ἴλεως εἰς τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, διὰ τὸ ὄνομά σου.

10 Διὰ νὰ μὴ εἴπωσι τὰ ἔθνη, Ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς των;

11 Καὶ ἄς γνωρισθῇ εἰς τὰ ἔθνη ἔμπροσθεν τῶν ὀμμηκτίων μας ἡ ἐκδίκησις τοῦ χυθέντος αἵματος τῶν δούλων σου· καὶ ἄς φθάσῃ ἔμπροσθέν σου ὁ στεναγμὸς τῶν αἰχμαλώτων.

12 Κατὰ τὴν μεγαλειότητα τοῦ βραχίονός σου, περιποιήθητι τοὺς υἱοὺς τῶν φονευθέντων.

13 Ἀπόδος εἰς τὸν κόλπον τῶν γειτόνων μας ἑπταπλάσιον τὴν ὕβριν μὲ τὴν ὁποῖαν ὕβρισάν σε, Κύριε.

14 Ἡμεῖς δὲ λαός σου, καὶ πρόβατα νομῆς σου· ἀνθομολογησόμεθά σοι, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα, εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν ἐξαγγελοῦμεν τὴν αἴνεσίν σου.

ΨΑΛ. οθ'. LXXIX.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν ἀλλοιωθησομένων, μαρτύριον τῷ Ἀσάφ· ψαλμὸς ὑπὲρ τοῦ Ἀσσυρίου.

Ὁ ΠΟΙΜΑΙΝΩΝ τὸν Ἰσραὴλ, πρόσχες, ὁ ὀδηγῶν ὡσεὶ πρόβατον τὸν Ἰωσήφ,

2 Ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ, ἐμφάνηθι ἐναντίον Ἐφραΐμ καὶ Βενιαμὴν καὶ Μανασσῆ,

3 Ἐξέγειρον τὴν δυναστείαν σου, καὶ ἔλθε εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

4 Ὁ Θεός, ἐπίστρεψον ἡμᾶς, καὶ ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου, καὶ σωθησόμεθα.

5 Κύριε ὁ Θεός τῶν δυνάμεων, ἕως πότε ὀργίσει ἐπὶ τὴν προσευχὴν τῶν δούλων σου;

6 Ψωμιεῖς ἡμᾶς ἄρτον δακρύων, καὶ ποτιεῖς ἡμᾶς ἐν δάκρυσιν ἐν μέτρῳ.

7 Ἔθου ἡμᾶς εἰς ἀντιλογίαν τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, καὶ οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν ἐμυκτήρισαν ἡμᾶς.

8 Κύριε ὁ Θεός τῶν δυνάμεων, ἐπίστρεψόν ἡμᾶς, καὶ ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου, καὶ σωθησόμεθα.

9 Ἀμπελον ἐξ Αἰγύπτου μετήρας, ἐξέβαλες ἔθνη, καὶ κατεφύτευσας αὐτήν.

10 Ὡδοποίησας ἔμπροσθεν αὐτῆς, καὶ κατεφύτευσας τὰς ρίζας αὐτῆς, καὶ ἐπλήρωσε τὴν γῆν.

11 Ἐκάλυψεν ὄρη ἡ σκιά αὐτῆς, καὶ αἱ ἀναδενδράδες αὐτῆς τὰς κέδρους τοῦ Θεοῦ.

12 Ἐξέτεινε τὰ κλήματα αὐτῆς ἕως

14 Ἡμεῖς εἴμεθα λαός σου, καὶ πρόβατα τῆς βοσκῆς σου· θέλομεν σὲ εὐχαριστῆ, ὦ Θεέ, αἰωνίως, καὶ εἰς πολλὰς γενεὰς θέλομεν κηρύττει τοὺς ἐπαίνους σου.

ΨΑΛ. οθ'. LXXIX.

Εἰς τὸ τέλος, περὶ ἐκείνων, οἵτινες θέλουσι ἀλλοιωθῆ, μαρτύριον τοῦ Ἀσάφ· ψαλμὸς περὶ τοῦ Ἀσσυρίου.

Ὡ (ΚΥΡΙΕ), ὁ ὁποῖος διοικεῖς τοὺς Ἰσραηλίτας, πρόσεξον, καὶ σὺ, ὁ ὁποῖος ὀδηγεῖς ὡς πρόβατον τοὺς ἀπόγονους τοῦ Ἰωσήφ,

2 Σὺ, ὁ ὁποῖος κάθησαι ἐπάνω εἰς τὰ Χερουβὶμ, δεῖξον τὸν ἑαυτὸν σου ἔμπροσθεν τοῦ Ἐφραΐμ, καὶ τοῦ Βενιαμὴν, καὶ τοῦ Μανασσῆ,

3 Διέγειρον τὴν μεγάλην δυναμίν σου, καὶ ἔλθε νὰ μᾶς σώσης.

4 Ὡ Θεέ, γύρισον πρὸς ἡμᾶς, καὶ δεῖξον εἰς ἡμᾶς τὸ πρόσωπόν σου, καὶ θέλομεν σωθῆ.

5 Κύριε ὁ Θεός τῶν δυνάμεων, ἕως πότε ὀργίσεις (μὴ ἀκούων) τὴν προσευχὴν τῶν δούλων σου;

6 (ἕως πότε) θέλεις μᾶς τρέφει μὲ ψωμίον δακρύων, καὶ θέλεις μᾶς ποτίσει μὲ δάκρυα ἀναλόγως;

7 Σὺ μᾶς ἐξέθεσας εἰς ἔλεγχον μεταξύ εἰς τοὺς συνορίτας μας, καὶ μᾶς περιγελῶσιν οἱ ἐχθροὶ μας.

8 Κύριε ὁ Θεός τῶν δυνάμεων, γύρισον πρὸς ἡμᾶς, καὶ δεῖξον εἰς ἡμᾶς τὸ πρόσωπόν σου, καὶ θέλομεν σωθῆ.

9 Ἀπὸ τὴν Αἰγύπτου μετεκόμισας ἄμπελον, ἐδίωξας τὰ ἔθνη, καὶ τὴν ἐφύτευσας (εἰς τὸν τόπον των).

10 Καὶ ἔγινε ὀδηγὸς ἔμπροσθέν της, καὶ ἐφύτευσας βαθέως τὰς ρίζας της, καὶ ἐγένεσε τὴν γῆν.

11 Ἐσκέπασε βουνὰ ἡ σκιά της, καὶ οἱ πλατεῖς κλάδοι της τὰς (μεγάλας) κέδρους τοῦ Θεοῦ.

12 Καὶ ἤπλωσε τὰ κλήματα της

θάλασσης, καὶ ἕως ποταμῶν τὰς παραφυάδας αὐτῆς.

13 Ἰνατί καθεῖλες τὸν φραγμὸν αὐτῆς, καὶ τρυγῶσιν αὐτὴν πάντες οἱ παραπορευόμενοι τὴν ὁδόν;

14 Ἐλυμήνατο αὐτὴν ὡς ἐκ δρυμοῦ, καὶ μονιὸς ἄγριος κατενεμήσατο αὐτήν.

15 Ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ἐπίστρεψον δὴ, καὶ ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε, καὶ ἐπίσκεψαι τὴν ἄμπελον ταύτην.

16 Καὶ κατάρτισαι αὐτήν, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ σου, καὶ ἐπὶ υἱὸν ἀνθρώπου, ὃν ἐκραταίωσας σεαυτῷ.

17 Ἐμπεपुरισμένη πυρὶ καὶ ἀνεσκαμμένη ἀπὸ ἐπιτιμήσεως τοῦ προσώπου σου ἀπολοῦνται.

18 Γενηθήτω ἡ χεὶρ σου ἐπ' ἄνδρα δεξιᾶς σου, καὶ ἐπὶ υἱὸν ἀνθρώπου, ὃν ἐκραταίωσας σεαυτῷ.

19 Καὶ οὐ μὴ ἀποστῶμεν ἀπὸ σοῦ ζώσεις ἡμᾶς, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικαλεσόμεθα.

20 Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ἐπίστρεψον ἡμᾶς, καὶ ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου, καὶ σωθησόμεθα.

ΨΑΛ. π'. LXXX.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν ληνῶν ψαλμὸς ᾠδῆς τῷ Ἀσάφ.

ἈΓΑΛΛΙΑΣΘΕ τῷ Θεῷ τῷ βοηθῷ ἡμῶν, ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ Ἰακώβ.

2 Λάβετε ψαλμὸν, καὶ δότε τύμπανον, ψαλτήριον τερπνὸν μετὰ κιθάρας.

3 Σαλπύσατε ἐν νεομηνίᾳ σάλπιγγι, ἐν εὐσήμῳ ἡμέρα ἑορτῆς ὑμῶν.

ἕως εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὰς κληματίδας τῆς ἕως εἰς τοὺς ποταμούς.

13 Διατί (λοιπὸν) ἐκρήμνισας τὸν φραγμὸν τῆς, ὥστε νὰ τὴν τρυγῶσιν ὅλοι οἱ διαβάται τῆς ὁδοῦ;

14 Ἐβλαψεν αὐτὴν ὁ χοῖρος, ὁ (ἐξερχόμενος) ἀπὸ τὸν λόγγον, καὶ ὁ ἀγριόχοιρος τὴν κατέφαγε δι' ὅλου.

15 Ὡ Θεὸς τῶν δυνάμεων, γύρισον πρὸς ἡμᾶς, ἐπίβλεψον ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ ἴδε, καὶ ἐπίσκεψαι ταύτην τὴν ἄμπελον.

16 Καὶ τελειοποίησαί τὴν, διότι τὴν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ σου, (καὶ ἐπίβλεψον) εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἐστερέωσας εἰς τὸν ἑαυτόν σου.

17 Αὕτῃ κατεκάη ἀπὸ πῦρ, καὶ ἀνεσκάφθη καὶ (οἱ κάτοικοί τῆς) θέλουσιν ἀφανισθῆ ἀπὸ τὴν ἐπαπειλητικὴν ὀργὴν τοῦ προσώπου σου.

18 Ἄς ἐξαπλαθῆ ἡ χεὶρ σου ἐπάνω εἰς τὸν ἀνθρώπον τῆς δεξιᾶς σου, καὶ ἐπάνω εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἐστερέωσας εἰς τὸν ἑαυτόν σου.

19 Οὔτε ἡμεῖς δὲν θέλομεν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ σέ· ἀλλὰ θέλεις μᾶς ἀναζωογονήσῃ, καὶ θέλομεν ἐπικαλεῖσθαι τὸ ὄνομά σου.

20 Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, γύρισον πρὸς ἡμᾶς, καὶ δεῖξον εἰς ἡμᾶς τὸ πρόσωπόν σου, καὶ θέλομεν σωθῆ.

ΨΑΛ. π'. LXXX.

Εἰς τὸ τέλος, περὶ τῶν ληνῶν ψαλμὸς ᾠδῆς τοῦ Ἀσάφ.

ἈΓΑΛΛΙΑΣΘΕ διὰ τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος εἶναι βοηθός μας, ἀλαλάξατε διὰ τὸν Θεὸν τοῦ Ἰακώβ.

2 Λάβετε (εἰς τὸ στόμα σας) ψαλμὸν, καὶ δότε (ἦχον) μὲ τύμπανον καὶ ψαλτήριον ἠδονικὸν ὁμοῦ μὲ κιθάραν.

3 Σαλπύσατε μὲ τὴν σάλπιγγα εἰς τὴν ἀρχιμηνίαν, εἰς λαμπρὰν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς σας.

4 Ὅτι πρόσταγμα τῷ Ἰσραὴλ ἐστὶ, καὶ κρίμα τῷ Θεῷ Ἰακώβ· μαρτύριον ἐν τῷ Ἰωσήφ ἔθετο αὐτὸν, ἐν τῷ ἐξελθεῖν αὐτὸν ἐκ γῆς Αἰγύπτου, γλῶσσαν ἣν οὐκ ἔγνω, ἤκουσεν.

5 Ἀπέστησεν ἀπὸ ἄρσεων τὸν νῶτον αὐτοῦ, αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐν τῷ κοφίνῳ ἐδούλευσαν.

6 Ἐν θλίψει ἐπεκαλέσω με καὶ ἐρρύσαίμην σε, ἐπήκουσά σου ἐν ἀποκρύφῳ καταιγίδος, ἐδοκίμασά σε ἐπὶ ὕδατος ἀντιλογίας.

7 Ἄκουσον, λαός μου, καὶ διαμαρτύρομαί σοι Ἰσραὴλ, ἐὰν ἀκούσης μου, οὐκ ἔσται ἐν σοὶ θεὸς πρόσφατος, οὐδὲ προσκυνήσεις θεῷ ἄλλοτρίῳ.

8 Ἐγὼ γὰρ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου, ὁ ἀναγαγὼν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου· πλάτυνον τὸ στόμα σου, καὶ πληρώσω αὐτό.

9 Καὶ οὐκ ἤκουσεν ὁ λαός μου τῆς φωνῆς μου, καὶ Ἰσραὴλ οὐ προσέσχε μοι.

10 Καὶ ἐξαπέστειλα αὐτοὺς κατὰ τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν καρδιῶν αὐτῶν, πορεύσονται ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν αὐτῶν.

11 Εἰ ὁ λαός μου ἤκουσέ μου, Ἰσραὴλ ταῖς ὁδοῖς μου εἰ ἐπορεύθη,

12 Ἐν τῷ μηδενὶ ἂν τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν ἐταπείνωσα, καὶ ἐπὶ τοὺς θλίβοντας αὐτοὺς ἐπέβαλον ἂν τὴν χεῖρά μου.

13 Οἱ ἐχθροὶ Κυρίου ἐψεύσαντο αὐτῷ, καὶ ἔσται ὁ καιρὸς αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα.

14 Καὶ ἐψώμισεν αὐτοὺς ἐκ στέατος πυροῦ, καὶ ἐκ πέτρας μέλι

4 Διότι (τοῦτο) εἶναι ἐντολὴ (δεδομένη ἀπὸ τὸν Θεὸν) εἰς τὸν Ἰσραὴλ, καὶ ἀπόφασις τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰακώβ· καὶ διέταξε τοῦτο (διὰ νὰ εἶναι) μαρτυρία μεταξὺ (τοῦ γένους) τοῦ Ἰωσήφ, ὅτε ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἤκουσε τὴν γλῶσσαν (τοῦ Θεοῦ), τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζε.

5 Ἠλευθέρωσε τὴν ράχην τῶν ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ φορτώματος, διότι αἱ χεῖρές τῶν ἐδούλευσαν εἰς τὸ κοφίνιον τοῦ πληοῦ.

6 Εἰς τὴν στενοχωρίαν μὲ ἐπεκαλέσθης καὶ σὲ ἐλύτρωσα, κεκρυμμένος εἰς τὴν ἀνεμοταραχὴν σου ἐπήκουσα, σὲ ἐδοκίμασα πλησίον εἰς τὸ ὕδωρ τῆς ἀντιλογίας.

7 Ἄκουσον, ὦ λαέ μου, καὶ θέλω σοὶ ὁμολογήσῃ (τὴν θέλησίν μου) Ἰσραὴλ, ἐὰν μοῦ ἀκούσης, δὲν θέλεις ἔχῃ ἄλλον νέον θεόν, οὔτε θέλεις προσκυνήσῃ ξένον θεόν.

8 Διότι ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός σου, ὁ ὁποῖος σὲ ἀνεβίβασεν ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου· πλάτυνον τὸ στόμα σου, καὶ θέλω τὸ γεμίσει.

9 Δὲν ἤκουσεν ὅμως ὁ λαός μου τὴν φωνὴν μου, καὶ οἱ Ἰσραηλίται δὲν ἔβαλον προσοχὴν εἰς ἐμέ.

10 Τοὺς ἀφῆκα λοιπὸν νὰ ζῶσι κατὰ τὴν ἀρέσκειαν τῆς καρδίας τῶν, καὶ ἄς περιπατῶσιν εἰς τὰς ὁδοὺς, τὰς ὁποίας αὐτοὶ ἐπιτηδεύθησαν.

11 (Διότι) ἐὰν μοῦ ἤκουεν ὁ λαός μου, ἐὰν οἱ Ἰσραηλίται περιπάτουσαν εἰς τὸν δρόμον μου,

12 Εἰς ὀλιγώτατον καιρὸν ἤθελον δαμάσῃ τοὺς ἐχθροὺς τῶν, καὶ ἤθελον ρίψῃ τὴν χεῖρά μου ἐναντίον εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τοὺς θλίβουσιν.

13 Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Κυρίου ἐψάνησαν ψεῦσται εἰς αὐτὸν, καὶ (διὰ τοῦτο) ἡ περίστασις τῶν θέλει διαμείνῃ αἰώνιος.

14 Καὶ (μὲ ὅλα αὐτὰ) αὐτὸς τοὺς ἔθρεψε μὲ τὸ παχὺ ἄλευρον τοῦ

ἐχόρτασεν αὐτούς.

ΨΑΛ. πα'. LXXXI.

Ψαλμὸς τῷ Ἀσάφ.

Ὁ ΘΕΟΣ ἔστη ἐν συναγωγῇ θεῶν,
ἐν μέσῳ δὲ θεοὺς διακρινεῖ.

2 Ἔως πότε κρίνετε ἀδικίαν, καὶ
πρόσωπα ἀμαρτωλῶν λαμβάνετε;

3 Κρίνατε ὀρφανῶ καὶ πτωχῶ, τα-
πεινὸν καὶ πένητα δικαιοῦσατε.

4 Ἐξέλεσθε πένητα καὶ πτωχόν, ἐκ
χειρὸς ἀμαρτωλοῦ ῥύσασθε αὐτόν.

5 Οὐκ ἔγνωσαν, οὐδὲ συνῆκαν, ἐν
σκότει διαπορεύονται, σαλευθήτωσαν
πάντα τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

6 Ἐγὼ εἶπα, Θεοὶ ἐστε, καὶ υἱοὶ
Ἑψίστου πάντες.

7 Ὑμεῖς δὲ ὡς ἄνθρωποι ἀποθνή-
σκετε, καὶ ὡς εἷς τῶν ἀρχόντων πίπ-
τετε.

8 Ἀνάστα, ὁ Θεὸς, κρίνων τὴν γῆν,
ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι
τοῖς ἔθνεσιν.

ΨΑΛ. πβ'. LXXXII.

Ὡδὴ ψαλμοῦ τῷ Ἀσάφ.

Ὁ ΘΕΟΣ, τίς ὁμοιωθήσεται σοι; μὴ
σιγήσης, μηδὲ καταπραΰνης, ὁ Θεός.

2 Ὅτι ἰδοὺ, οἱ ἐχθροὶ σου ἤχησαν,
καὶ οἱ μισοῦντές σε ἦσαν κεφαλὴν.

3 Ἐπὶ τὸν λαόν σου κατεπανουρ-
γέυσαντο γνώμην, καὶ ἐβουλεύσαντο
κατὰ τῶν ἀγίων σου.

4 Εἶπαν, Δεῦτε καὶ ἐξολοθρεύσωμεν
αὐτούς ἐξ ἔθνους, καὶ οὐ μὴ μνησθῆ

σιταρίου, καὶ τοὺς ἐχόρτασε μὲ
(γλυκὺ νερόν) ὡς μέλι, (τὸ ὁποῖον
ἔτρεξεν) ἀπὸ τὴν πέτραν.

ΨΑΛ. πα'. LXXXI.

Ψαλμὸς τοῦ Ἀσάφ.

Ὁ ΘΕΟΣ στέκεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς
συνελεύσεως τῶν θεῶν, καὶ θέλει
διακρίνη τοὺς θεοὺς (εὐρισκόμενος)
εἰς τὸ μέσον των.

2 Ἔως πότε κρίνετε ἀδικα, καὶ
εὐλαβεῖσθε τὰ πρόσωπα τῶν ἀμάρ-
τωλῶν;

3 Θεωρήσατε τὴν κρίσιν τοῦ ὀρφα-
νοῦ καὶ τοῦ πτωχοῦ, δότε τὰ δίκαια
εἰς τὸν πτωχόν καὶ πένητα.

4 Ἐλευθερώσατε τὸν πένητα καὶ
τὸν ἐνδεῆ, καὶ ἀπαλλάξατέ τους
ἀπὸ τὴν καταδυναστείαν τοῦ ἀμαρ-
τωλοῦ.

5 Ὅμως αὐτοὶ μήτε γνωρίζουσι,
μήτε καταλαμβάνουσιν, εἰς τὸ σκό-
τος περιπατοῦσι, (διὰ τοῦτο) ἄς σα-
λευθῶσιν ὅλα τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

6 Ἐγὼ εἶπα, Σεῖς εἶσθε θεοὶ, καὶ
ὅλοι εἶσθε υἱοὶ τοῦ Ἑψίστου.

7 Σεῖς ὅμως, ὡς (καὶ οἱ λοιποὶ)
ἄνθρωποι, θέλετε ἀποθάνη, καὶ ὡς
εἷς ἀπὸ τοὺς ἀρχοντας θέλετε πέση.

8 Ἀνάστα, ὦ Θεέ, κρίνον τὴν γῆν,
διότι σὺ θέλεις κατακληρονομήσῃ
ὅλα τὰ ἔθνη.

ΨΑΛ. πβ'. LXXXII.

Ὡδὴ ψαλμοῦ τοῦ Ἀσάφ.

Ὡ ΘΕΕ, ποῖος εἶναι ὅμοιος μὲ σέ;
μὴ σιωπήσης, καὶ μὴ μακροθυμήσης.

2 Διότι βλέπεις, ὅτι οἱ ἐχθροὶ σου
κάμνουσι θόρυβον, καὶ ὅσοι σὲ μι-
σοῦσιν, ἐσήκωσαν κεφαλὴν.

3 Κατὰ τοῦ λαοῦ σου πανούργως
ἐμελέτησαν σκοπὸν, καὶ κατὰ τῶν
ἀγίων σου συνεβουλεύθησαν.

4 Καὶ εἶπαν, Ἐλθετε καὶ ἄς τοὺς
ἐξολοθρεύσωμεν ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινον

τὸ ὄνομα Ἰσραὴλ ἔτι.

5 Ὅτι ἐβουλεύσαντο ἐν ὁμοιοῖα ἐπὶ τὸ αὐτὸ, κατὰ σοῦ διαθήκην διέθεντο· τὰ σκηνώματα τῶν Ἰδουμαίων, καὶ οἱ Ἰσμαηλίται,

6 Μωὰβ καὶ οἱ Ἀγαρηνοὶ, Γεβὰλ καὶ Ἀμμὼν καὶ Ἀμαλήκ, ἀλλόφυλοι μετὰ τῶν κατοικούντων Τύρον.

7 Καὶ γὰρ καὶ Ἀσσοῦρ συμπαραγένετο μετ' αὐτῶν, ἐγενήθησαν εἰς ἀντίληψιν τοῖς υἱοῖς Λῶτ.

8 Ποίησον αὐτοῖς ὡς τῇ Μαδιὰμ, καὶ τῷ Σισάρα, ὡς τῷ Ἰαβεὶμ ἐν τῷ χειμάρρῳ Κισσῶν.

9 Ἐξωλοθρεύθησαν ἐν Ἀενδώρ, ἐγενήθησαν ὡσεὶ κόπρος τῇ γῆ.

10 Θεοῦ τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν ὡς τὸν Ὠρήβ καὶ Ζήβ, καὶ Ζεβεὲ καὶ Σαλμανᾶν,

11 Πάντας τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν· οἷτινες εἶπον, Κληρονομήσομεν ἑαυτοῖς τὸ ἁγιαστήριον τοῦ Θεοῦ.

12 Ὁ Θεός μου, Θεοῦ αὐτοῦς ὡς τροχόν, ὡς καλάμην κατὰ πρόσωπον ἀνέμου.

13 Ὡσεὶ πῦρ ὃ διαφλέξει δρυμόν, ὡσεὶ φλόξ ἢ κατακαύσει ὄρη·

14 Οὕτως καταδιώξεις αὐτοὺς ἐν τῇ καταγίδι σου, καὶ ἐν τῇ ὀργῇ σου συνταράξεις αὐτούς.

15 Πλήρωσον τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἀτιμίας, καὶ ζητήσουσι τὸ ὄνομά σου, Κύριε.

16 Αἰσχυρθήτωσαν καὶ ταραχθήτωσαν εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, καὶ ἐντραπήτωσαν καὶ ἀπολέσθωσαν.

17 Καὶ γνώτωσαν, ὅτι ὄνομά σοι Κύριος, σὺ μόνος Ὑψιστος ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

γένος, καὶ ἄς λησμονήθῃ εἰς τὸ ἐξῆς τὸ ὄνομα τῶν Ἰσραηλιτῶν.

5 Βέβαια ὁμοφώνως μὲ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐβουλεύθησαν, καὶ κατὰ σοῦ ἔκαμνον συνθήκην· αἱ σκηναὶ τῶν Ἰδουμαίων, καὶ οἱ Ἰσμαηλίται,

6 Ὁ Μωὰβ καὶ οἱ Ἀγαρηνοὶ, Γεβὰλ, καὶ ὁ Ἀμμὼν καὶ ὁ Ἀμαλήκ, καὶ αἱ ἄλλαι φυλαὶ ὁμοῦ μὲ τοὺς κατοίκους τῆς Τύρου.

7 Πρὸς τούτοις καὶ οἱ Ἀσσύριοι ἦλθον ἐνωθέντες ὁμοῦ μὲ αὐτούς, διὰ νὰ βοηθήσωσι τοὺς υἱοὺς τοῦ Λῶτ.

8 Κάμε εἰς αὐτοὺς ὅ,τι ἔκαμες εἰς τοὺς Μαδιανίτας, καὶ εἰς τὸν Σισάραν, καὶ εἰς τὸν Ἰαβεὶμ πλησίον εἰς τὸν Κισσῶνα ποταμόν.

9 Οἱ ὅποιοι ἐξωλοθρεύθησαν εἰς Ἀενδώρ, καὶ ἐγένοντο (μὲ τὴν σῆψιν τῶν ἰδίων σωμάτων) ὡς κόπρος εἰς τὴν γῆν.

10 Μεταχειρίσθητι τοὺς ἄρχοντας τῶν, ὡς (μετεχειρίσθης) τὸν Ὠρήβ καὶ τὸν Ζήβ, καὶ τὸν Ζεβεὲ καὶ τὸν Σαλμανᾶν,

11 Καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους ἄρχοντας τῶν· οἱ ὅποιοι εἶπον, Ἄς λάβωμεν εἰς τὴν ἐξουσίαν μας ὡς κληρονόμοι τὸ ἁγιαστήριον τοῦ Θεοῦ.

12 Ὡ Θεέ, κάμε τοὺς ὡς τροχόν (ἀκίνητον), καὶ ὡς ἄχυρον (διωκόμενον) ἀπὸ τὸν ἀνεμον.

13 Καθὼς τὸ πῦρ κατακαίει τὰ δάση, καθὼς ἡ φλόξ καταφλέγει τὰ βουνά·

14 Οὕτω σὺ καταδιώξον αὐτοὺς μὲ τὴν ἀνεμοζάλην σου, καὶ μὲ τὴν ὀργὴν σου τάραξον ὅλους αὐτούς.

15 Γέμισον τὰ πρόσωπά των ἀπὸ ἀτιμίας, καὶ (τότε) θέλουσι ζητήσῃ τὸ ὄνομά σου, Κύριε.

16 Ἄς αἰσχυρθῶσι καὶ ἄς ταραχθῶσι διὰ παντός, καὶ μὲ ἐντροπήν ἄς ἀπολεσθῶσι.

17 Καὶ ἄς γνωρίσωσιν, ὅτι σὺ μόνος ὀνομάζεσαι Κύριος, καὶ σὺ μόνος εἶσαι Ὑψιστος ἐπάνω εἰς ὅλην τὴν γῆν.

ΨΑΛ. πγ'. LXXXIII.

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν ληνῶν,
τοῖς υἱοῖς Κορὲ ψαλμός.

Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου,
Κύριε τῶν δυνάμεων· ἐπιποθεῖ καὶ ἐκ-
λείπει ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰς αὐλάς τοῦ
Κυρίου.

2 Ἡ καρδία μου καὶ ἡ σὰρξ μου
ἠγαλλιάσαντο ἐπὶ Θεὸν ζῶντα.

3 Καὶ γὰρ στρουθίον εὗρεν ἑαυτῷ
οἰκίαν, καὶ τρυγῶν νοσσιὰν ἑαυτῇ,
οὐ θήσει νὰ νοσσία ἑαυτῆς,

4 Τὰ θυσιαστήριά σου, Κύριε τῶν
δυνάμεων, ὁ βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεός
μου.

5 Μακάριοι οἱ κατοικοῦντες ἐν τῷ
οἴκῳ σου, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶ-
νων αἰνέσουσί σε.

6 Μακάριος ἀνὴρ ὃς ἐστὶν ἀντίληψις
αὐτοῦ παρὰ σοῦ· ἀναβάσεις ἐν τῇ
καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο, εἰς τὴν κοι-
λάδα τοῦ κλαυθμῶνος, εἰς τὸν τόπον
ὃν ἔθετο.

7 Καὶ γὰρ εὐλογίας δώσει ὁ νομο-
θετῶν· πορεύσονται ἐκ δυνάμεως εἰς
δύναμιν, ὀφθήσεται ὁ Θεὸς τῶν θεῶν
ἐν Σιών.

8 Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων,
εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώ-
τισαι ὁ Θεὸς Ἰακώβ.

9 Ὑπερασπιστὰ ἡμῶν, ἴδε, ὁ Θεός,
καὶ ἐπίβλεψον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ
χριστοῦ σου.

10 Ὅτι κρείστων ἡμέρα μία ἐν
ταῖς αὐλαῖς σου ὑπὲρ χιλιάδας.

11 Ἐξελεξάμην παραρρίπτεϊσθαι ἐν
τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου μᾶλλον, ἢ
οἰκεῖν με ἐν σκηνώμασιν ἀμαρτωλῶν.

ΨΑΛ. πγ'. LXXXIII.

Εἰς τὸ τέλος, περὶ τῶν ληνῶν, εἰς
τοὺς υἱοὺς τοῦ Κορὲ ψαλμός.

ΠΟΣΟΝ ἀγαπητὰ εἶναι αἱ σκηναί
σου, ὦ Κύριε τῶν δυνάμεων· ἡ ψυχὴ
μου ἐπιποθεῖ καὶ λειποθυμεῖ διὰ νὰ
φθάσῃ εἰς τὰς αὐλάς τοῦ Κυρίου.

2 Ἡ καρδία μου καὶ ἡ σὰρξ χαίρει
καθ' ὑπερβολὴν διὰ τὸν ζῶντα Θεόν.

3 Διότι (καθὼς) τὸ στρουθίον εὕρισ-
κει διὰ τὸν ἑαυτόν του κατοικίαν, καὶ
ἡ τρυγῶν φωλεάν, ὅπου ἀποθέτει τὰ
πουλία της,

4 (Οὕτως εἶναι ἡ ἀνάπαυσις μου)
τὰ θυσιαστήριά σου, Κύριε τῶν δυνά-
μεων, ὁ βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεός μου.

5 Μακάριοι εἶναι ὅσοι κατοικοῦσιν
εἰς τὸν οἶκόν σου, (διότι αὐτοὶ) θέ-
λουσι σὲ αἰνῆ ἀδιακόπως.

6 Μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ
ὁποῖος ἐλπίζει τὴν βοήθειάν του ἀπὸ
σέ· διότι αὐτὸς εὕρισκόμενος εἰς αὐτὴν
τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, ἀπε-
φάσισε μέσα εἰς τὴν καρδίαν του νὰ
ὑψωθῇ καὶ νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν τόπον,
τὸν ὁποῖον (ὁ Κύριος) ἐσύστησε.

7 Διότι (ὁ Θεὸς) νομοθέτης θέλει
δώσῃ (εἰς αὐτοὺς) εὐλογίας· καὶ θέ-
λουσι προβῆ ἀπὸ ἀρετῆν εἰς ἀρετῆν,
καὶ θέλουσιν ἴδῃ τὸν Θεὸν τῶν θεῶν
μέσα εἰς τὴν Σιών.

8 Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων,
ἄκουσον τὴν προσευχὴν μου, καὶ
βάλε την εἰς τὰ ὠτία σου, ὦ Θεὸς τοῦ
Ἰακώβ.

9 Ὡς ὑπερασπιστὰ ἡμῶν, ἴδε, ὦ Θεέ,
καὶ ἐπίβλεψον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ
χριστοῦ σου.

10 Διότι (τὸ νὰ κατοικῆ τις) μίαν
ἡμέραν εἰς τὰς αὐλάς σου εἶναι καλ-
λιώτερον, παρὰ (νὰ κατοικῆ ἄλλα-
χοῦ) χιλιάδας ἡμερῶν.

11 Προκρίνω νὰ εὕρισκωμαι παρ-
ερρίμμενος εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ μου
περισσότερον παρὰ νὰ κατοικῶ εἰς
τὰς σκηνάς τῶν ἀμαρτωλῶν.

12 Ὅτι ἔλεος καὶ ἀλήθειαν ἀγαπᾷ Κύριος ὁ Θεός, χάριν καὶ δόξαν δώσει Κύριος,

13 Οὐ στερήσει τὰ ἀγαθὰ τοῖς πορευομένοις ἐν ἀκακίᾳ. Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, μακάριος ἄνθρωπος ὁ ἐλπίζων ἐπὶ σέ.

ΨΑΛ. πδ'. LXXXIV.

Εἰς τὸ τέλος· τοῖς υἱοῖς Κορὲ ψαλμός.

ΕΥΔΟΚΗΣΑΣ, Κύριε, τὴν γῆν σου, ἀπέστρεψας τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰακώβ.

2 Ἀφῆκας τὰς ἀνομίας τῶ λαῶ σου, ἐκάλυψας πάσας τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν.

3 Κατέπαυσας πᾶσαν τὴν ὀργὴν σου, ἀπέστρεψας ἀπὸ ὀργῆς θυμοῦ σου.

4 Ἐπίστρεψον ἡμᾶς, ὁ Θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῶν, καὶ ἀπόστρεψον τὸν θυμόν σου ἀφ' ἡμῶν.

5 Μὴ εἰς τοὺς αἰῶνας ὀργισθῆς ἡμῖν; ἢ διατενεῖς τὴν ὀργὴν σου ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν;

6 Ὁ Θεός, σὺ ἐπιστρέψας ζώσεις ἡμᾶς, καὶ ὁ λαός σου εὐφρανθήσεται ἐπὶ σοί.

7 Δεῖξον ἡμῖν, Κύριε, τὸ ἔλεός σου, καὶ τὸ σωτήριόν σου δώης ἡμῖν.

8 Ἀκούσομαι τί λαλήσει ἐν ἐμοὶ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι λαλήσει εἰρήνην ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ,

9 Καὶ ἐπὶ τοὺς ὀσίους αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοὺς ἐπιστρέφοντας καρδίαν ἐπ' αὐτόν.

10 Πλὴν ἐγγὺς τῶν φοβουμένων αὐτόν τὸ σωτήριον αὐτοῦ, τοῦ κατα-

12 Διότι Κύριος ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ ἔλεος καὶ ἀλήθειαν, καὶ ὁ Κύριος θέλει δώσει χάριν καὶ δόξαν,

13 Καὶ δὲν θέλει στερῆσθαι τὰ ἀγαθὰ ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι διάγουσι μὲ ἀκακίαν. Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος ἐλπίζει εἰς σέ.

ΨΑΛ. πδ'. LXXXIV.

Εἰς τὸ τέλος· εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Κορὲ ψαλμός.

ΕΥΜΕΝΗΣ ἑφάνης, Κύριε, εἰς τὴν γῆν σου, (ἐπειδὴ) ἀνεκαλέσας ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν (τοὺς ἀπογόνους) τοῦ Ἰακώβ.

2 Συνεχώρησας τὰς ἀνομίας τοῦ λαοῦ σου, καὶ ἐσκέπασας ὅλας τὰς ἀμαρτίας των.

3 Κατέπαυσας ὅλην τὴν ὀργὴν σου, καὶ συνέστειλας ὅλην τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ θυμοῦ σου.

4 Ἐπίστρεψόν μας, ὦ Θεέ, τῆς σωτηρίας ἡμῶν, καὶ σήκωσον ἀπὸ ἡμᾶς τὴν ὀργὴν σου.

5 Μήπως αἰωνίως θέλεις εἶσθαι ὀργισμένος ἐναντίον μας; ἢ θέλεις ἐξαπλώσῃ τὴν ὀργὴν σου ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν;

6 ὦ Θεέ, σὺ θέλεις γυρίσῃ εὐμενῶς πρὸς ἡμᾶς, καὶ θέλεις μᾶς δώσει ζῶν, καὶ (τότε) θέλεις εὐφρανθῆ καὶ ὁ λαός σου διὰ σέ.

7 Δεῖξον εἰς ἡμᾶς, Κύριε, τὸ ἔλεός σου, καὶ δὸς τὴν σωτηρίαν σου εἰς ἡμᾶς.

8 Ἐγὼ θέλω ἀκούσῃ, τί θέλει εἶπῃ εἰς ἐμὲ μυστικῶς Κύριος ὁ Θεός, διότι θέλει λαλήσῃ εἰρήνην εἰς τὸν λαόν του,

9 Καὶ εἰς τοὺς ὀσίους του, καὶ εἰς ἐκείνους, ὅσοι στρέφουσιν εἰς αὐτόν τὴν καρδίαν των.

10 Βέβαια ἢ σωστικὴ βοήθειά του εἶναι πλησίον εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι

σκηνώσαι δόξαν ἐν τῇ γῇ ἡμῶν.

11 Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν, δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη κατεφίλησαν.

12 Ἀλήθεια ἐκ τῆς γῆς ἀνέτειλε, καὶ δικαιοσύνη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψε.

13 Καὶ γὰρ ὁ Κύριος δώσει χρηστότητα, καὶ ἡ γῆ ἡμῶν δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς.

14 Δικαιοσύνη ἐνώπιον αὐτοῦ προπορεύσεται, καὶ θήσει εἰς ὁδὸν τὰ διαβήματα αὐτοῦ.

ΨΑΛ. πέ'. LXXXV.

Προσευχὴ τῷ Δαβίδ.

ΚΛΙΝΟΝ, Κύριε, τὸ οὖς σου, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὅτι πτωχὸς καὶ πένης εἰμὶ ἐγώ.

2 Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ὁσιός εἰμι· σῶσον τὸν δοῦλόν σου, ὁ Θεός μου, τὸν ἐλπίζοντα ἐπὶ σέ.

3 Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι πρὸς σέ κεκράξομαι ὅλην τὴν ἡμέραν· εὐφρανὸν τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου, ὅτι πρὸς σέ ἤρα τὴν ψυχὴν μου.

4 Ὅτι σὺ, Κύριε, χρηστὸς καὶ ἐπεικῆς, καὶ πολυέλεος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις σε.

5 Ἐνώτισαι, Κύριε, τὴν προσευχὴν μου, καὶ πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου.

6 Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου ἐκέκραξα πρὸς σέ, ὅτι ἐπήκουσάς μου.

7 Οὐκ ἔστιν ὁμοίός σοι ἐν θεοῖς, Κύριε, καὶ οὐκ ἔστι κατὰ τὰ ἔργα σου.

8 Πάντα τὰ ἔθνη ὅσα ἐποίησας ἤξουσι, καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν

τὸν φοβοῦνται, διὰ τὴν κατοικήσῃ ἡ δόξα του εἰς τὴν γῆν μας.

11 Τὸ ἔλεος καὶ ἡ ἀλήθεια θέλουσι συναπαντηθῆ, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εἰρήνη θέλουσι καταφιληθῆ ἀμοιβαίως.

12 Ἀλήθεια θέλει βλαστήσῃ ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ ἡ δικαιοσύνη θέλει κύψῃ ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

13 Διότι ὁ Κύριος θέλει δώσῃ εὐλογίαν, καὶ ἡ γῆ μας θέλει δώσῃ τὸν καρπὸν της.

14 Δικαιοσύνη θέλει προπορεύηται ἔμπροσθέν του, καὶ αὐτὸς θέλει βάλῃ εἰς τὸν δρόμον (της) τὰ διαβήματά του.

ΨΑΛ. πέ'. LXXXV.

Προσευχὴ τοῦ Δαβίδ.

ΚΛΙΝΟΝ, Κύριε, τὸ ὠτίον σου, καὶ ἄκουσόν μου, διότι εἶμαι πτωχὸς καὶ πένης.

2 Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου, διότι εἶμαι ἀφιερωμένος εἰς σέ· σῶσον τὸν δοῦλόν σου, ὦ Θεέ μου, ὁ ὁποῖος ἐλπίζει εἰς σέ.

3 Ἐλέησόν με, Κύριε, διότι σέ ἐπικαλοῦμαι κράζων καθ' ἑκάστην ἡμέραν· χαροποίησον τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου, διότι εἰς σέ ὕψωσα τὴν ψυχὴν μου.

4 Ἐπειδὴ σὺ, Κύριε, εἶσαι ἀγαθὸς καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ πολυέλεος εἰς ὅλους, ὅσοι σέ ἐπικαλοῦνται.

5 Βάλε εἰς τὰ ὠτία σου, Κύριε, τὴν προσευχὴν μου, καὶ δὸς προσοχὴν εἰς τὴν παρακλητικὴν μου φωνήν.

6 Εἰς καιρὸν τῆς στενοχωρίας μου σέ ἐπικαλοῦμαι κράζων, διότι μοῦ ἀκούεις.

7 Δὲν εἶναι (Θεὸς) μεταξὺ τῶν θεῶν ὁμοίός σου, Κύριε, καὶ κἀνὲν πρᾶγμα δὲν εἶναι (ἄξιον), ὥστε νὰ συγκριθῇ μὲ τὰ ἔργα σου.

8 Ὅλα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐδημιούργησας, θέλουσιν ἔλθῃ, καὶ θέλουσι

σου, Κύριε, καὶ δοξάσουσι τὸ ὄνομά σου.

9 Ὅτι μέγας εἶ σὺ, καὶ ποιῶν θαυμάσια, σὺ εἶ Θεὸς ὁ μόνος.

10 Ὁδήγησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου, καὶ πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εὐφρανθήτω ἡ καρδία μου, τοῦ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομά σου.

11 Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ὁ Θεός μου, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, καὶ δοξάσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα.

12 Ὅτι τὸ ἔλεός σου μέγα ἐπ' ἐμέ, καὶ ἔρρύσω τὴν ψυχὴν μου ἐξ ἄδου κατωτάτου.

13 Ὁ Θεός, παράνομοι ἐπανέστησαν ἐπ' ἐμέ, καὶ συναγωγὴ κραταιῶν ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου, καὶ οὐ προέθεντό σε ἐνώπιον αὐτῶν.

14 Καὶ σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, οἰκτίρων καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ ἀληθινός.

15 Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με· δὸς τὸ κράτος σου τῷ παιδί σου, καὶ σῶσον τὸν υἱὸν τῆς παιδίσκης σου.

16 Ποίησον μετ' ἐμοῦ σημεῖον εἰς ἀγαθόν, καὶ ιδέτωσαν οἱ μισοῦντές με, καὶ αἰσχυνηθήτωσαν· ὅτι σὺ, Κύριε, ἐβοήθησάς μοι, καὶ παρεκάλεσάς με.

ΨΑΛ. πς'. LXXXVI.

Τοῖς υἱοῖς Κορὲ ψαλμὸς ᾠδῆς.

Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις· ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας τὰς Σιών, ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ.

2 Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.

3 Μνησθήσομαι Ῥαὰβ, καὶ Βαβυ-

προσκυνήσῃ ἔμπροσθέν σου, Κύριε, καὶ θέλουσι δοξάσῃ τὸ ὄνομά σου.

9 Διότι σὺ εἶσαι μέγας, καὶ πράξεις θαυμάσια, σὺ εἶσαι ὁ μόνος Θεός.

10 Ὁδήγησόν με, Κύριε, εἰς τὸν δρόμον σου, καὶ θέλω περιπατήσῃ κατὰ τὴν ἀληθείάν σου, καὶ ἄς εὐφρανθῇ ἡ καρδία μου μὲ τὸ νὰ φοβῆται τὸ ὄνομά σου.

11 Θέλω σὲ δοξολογῆ εὐχαρίστως, Κύριε ὁ Θεός μου, μὲ ὅλην τὴν καρδίαν μου, καὶ θέλω δοξάσῃ αἰωνίως τὸ ὄνομά σου.

12 Διότι τὸ ἔλεός σου εἶναι μέγα εἰς ἐμέ, καὶ ἐλύτρωσας τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὰ κατώτατα τοῦ ἄδου.

13 Ὡ Θεὲ, ἐσηκώθησαν ἐναντίον μου παράνομοι, καὶ μία συνάθροισις δυνατῶν ἐζήτησαν (νὰ ἀρπάσωσι) τὴν ψυχὴν μου, χωρὶς νὰ σὲ βάλωσιν ἔμπροσθέν των.

14 Σὺ ὅμως, Κύριε ὁ Θεός μου, εἶσαι οἰκτίρων καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ ἀληθινός.

15 Ἐπίβλεψον εἰς ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με· δὸς τὴν δυνάμιν σου εἰς τὸν δούλον σου, καὶ σῶσον τὸν υἱὸν τῆς ταπεινῆς δούλης σου.

16 Κάμε εἰς ἐμέ αἴσιον σημεῖον, καὶ ἄς τὸ ἴδωσιν ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι μὲ μισοῦσι, καὶ ἄς αἰσχυνηθῶσι· διότι σὺ, Κύριε, ἐβοήθησάς μοι καὶ μὲ παρηγόρησας.

ΨΑΛ. πς'. LXXXVI.

Εἰς τοὺς υἱοὺς Κορὲ ψαλμὸς ᾠδῆς.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ, τοῦ ὁποίου τὰ θεμέλια (εἶναι τεθειμμένα) ἐπάνω εἰς τὰ ἱερὰ βουνά· (αὐτὸς ὁ Κύριος) ἀγαπᾷ τὰς πύλας τῆς Σιών, περισσότερον ἀπὸ ὅλας τὰς σκηνάς (τῶν ἀπογόνων) τοῦ Ἰακώβ.

2 Ἐνδοξα πράγματα ἐλέχθησαν διὰ σὲ, ὦ Θεία πόλις.

3 Θέλω συναριθμῆσῃ τὴν Ῥαὰβ,

λαῶνος τοῖς γινώσκουσί με·

4 Καὶ ἰδοὺ, ἀλλόφυλοι, καὶ Τύρος, καὶ λαὸς τῶν Αἰθιοπῶν, οὗτοι ἐγεννήθησαν ἐκεῖ.

5 Μήτηρ Σιών ἐρεῖ ἄνθρωπος, καὶ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ, καὶ αὐτὸς ἐθεμελίωσεν αὐτὴν ὁ Ὑψιστος.

6 Κύριος διηγῆσεται, ἐν γραφῇ λαῶν καὶ ἀρχόντων τούτων, τῶν γεγενημένων ἐν αὐτῇ.

7 Ὡς εὐφραινομένων πάντων ἡ κατοικία ἐν σοί.

ΨΑΛ. πς'. LXXXVII.

Ὡδὴ ψαλμοῦ τοῖς υἱοῖς Κορὲ, εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ Μαελεθ τοῦ ἀποκριθῆναι· συνέσεως Λιθάμ τῷ Ἰσραηλίτῃ.

ΚΥΡΙΕ ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα καὶ ἐννυκτὶ ἐναντίον σου.

2 Εἰσελθέτω ἐνώπιόν σου ἡ προσευχή μου· κλῖνον τὸ οὖς σου εἰς τὴν δέησίν μου.

3 Ὅτι ἐπλήσθη κακῶν ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ ἄδῃ ἤγγισε.

4 Προσελογίσθην μετὰ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον, ἐγενήθην ὡσεὶ ἄνθρωπος ἀβοήθτος, ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος,

5 Ὡσεὶ τραυματῖαι καθεύδοντες ἐν τάφῳ, ὧν οὐκ ἐμνήσθης ἔτι, καὶ αὐτοὶ ἐκ τῆς χειρός σου ἀπόσθησαν.

6 Ἐθεντό με ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ, ἐν σκοτεινοῖς, καὶ ἐν σκιᾷ θανάτου.

7 Ἐπ' ἐμὲ ἐπεστηρίχθη ὁ θυμὸς σου, καὶ πάντας τοὺς μετεωρισμούς σου ἐπήγαγες ἐπ' ἐμέ.

καὶ τὴν Βαβυλῶνα μεταξὺ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι μὲ γνωρίζουσι·

4 Καὶ βεβαίως καὶ οἱ ἀλλόφυλοι, καὶ οἱ Τύριοι, καὶ ὁ λαὸς τῶν Αἰθιοπῶν, καὶ αὐτοὶ (ὅλοι) ἐγεννήθησαν ἐκεῖ.

5 Καθεὶς ἄνθρωπος θέλει εἶπῃ, Ἡ Σιών εἶναι μήτηρ, (διότι πᾶς ἄνθρωπος ἐγεννήθη εἰς αὐτὴν, καὶ αὐτὸς ὁ Ὑψιστος τὴν ἐθεμελίωσεν.

6 Ὁ Κύριος θέλει διηγῆθῃ καὶ περὶ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐγεννήθησαν εἰς αὐτὴν, ὅταν κάμη τὴν καταγραφὴν τῶν λαῶν καὶ τῶν ἀρχόντων αὐτῶν.

7 Βέβαια (ὡ Σιών), ὅσοι κατοικοῦσιν εἰς σέ, ὅλοι εὐφραίνονται.

ΨΑΛ. πς'. LXXXVII.

Ὡδὴ ψαλμοῦ εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Κορὲ, εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ Μαελεθ πρὸς ἀπόκρισιν· περὶ συνέσεως Λιθάμ τῷ Ἰσραηλίτῃ.

ΚΥΡΙΕ ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ μου, ἡμέραν καὶ νύκτα φωνάζω ἔμπροσθέν σου.

2 Ἄς γένη εὐπρόσδεκτος ἔμπροσθέν σου ἡ προσευχή μου· κλῖνον τὸ ὠτίον σου εἰς τὴν δέησίν μου.

3 Διότι ἐγεμίσθη ἀπὸ κακῶν ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἡ ζωὴ μου ἔφθασε σχεδὸν εἰς τὸν ἄδην.

4 Ἐλογίσθην ὡς εἰς ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι καταβαίνουσιν εἰς τὸν λάκκον, ὡς ἄνθρωπος ἀβοήθητος, καὶ ἐλεύθερος μεταξὺ τῶν νεκρῶν,

5 Καὶ ὡς οἱ πληγηθέντες θανατηφόρος, οἱ ὅποιοι κεῖνται ἀκίνητοι εἰς τὸν τάφον, καὶ τοὺς ὁποίους δὲν ἐνθυμεῖσαι πλέον, καὶ ἀπὸ τὴν χειρὰ σου ἀπερρίφθησαν.

6 Αὐτοὶ μὲ ἔβαλον εἰς κατώτατον βάραθρον, εἰς τόπον σκοτεινόν, εἰς τὴν σκιὰν τοῦ θανάτου.

7 Ἐπάνω μου ἔγκειται ὁ θυμὸς σου, καὶ ὅλας τὰς ὀρμὰς τῶν πειρασμῶν ἐπέφερες κατ' ἐμοῦ.

8 Ἐμάκρυνας τοὺς γνωστούς μου ἀπ' ἐμοῦ, ἔθεντό με βδέλυγμα ἑαυτοῖς.

9 Παρεδόθην, καὶ οὐκ ἐξεπορευόμην· οἱ ὀφθαλμοί μου ἠσθένησαν ἀπὸ πτωχείας.

10 Ἐκέκραξα πρὸς σέ, Κύριε, ὅλην τὴν ἡμέραν, διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου.

11 Μὴ τοῖς νεκροῖς ποιήσεις θαυμάσια; ἢ ἰατροὶ ἀναστήσουσι, καὶ ἐξομολογήσονται σοι;

12 Μὴ διηγῆσεται τις ἐν τῷ τάφῳ τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἐν τῇ ἀπωλείᾳ;

13 Μὴ γνωσθήσεται ἐν τῷ σκότει τὰ θαυμάσιά σου, καὶ ἡ δικαιοσύνη σου ἐν γῇ ἐπιλελησμένη;

14 Καγὼ πρὸς σέ, Κύριε, ἐκέκραξα, καὶ τὸ πρῶτ' ἡ προσευχή μου προφθάσει σε.

15 Ἰνατί, Κύριε, ἀπώθῃ τὴν ψυχὴν μου, ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ;

16 Πτωχός εἰμι ἐγὼ, καὶ ἐν κόποις ἐκ νεότητός μου, ὑψώθεις δὲ ἐταπεινώθην, καὶ ἐξηπορήθην.

17 Ἐπ' ἐμέ διήλθον αἱ ὄργαι σου, οἱ φοβερισμοί σου ἐξετάραζάν με.

18 Ἐκύκλωσάν με ὡσεὶ ὕδωρ, ὅλην τὴν ἡμέραν περιέσχον με ἅμα.

19 Ἐμάκρυνας ἀπ' ἐμοῦ φίλον καὶ πλησίον, καὶ τοὺς γνωστούς μου ἀπὸ ταλαιπωρίας.

ΨΑΛ. πη'. LXXXVIII.

Συνέσεως Αἰθὰμ τῷ Ἰσραηλίτῃ.

ΤΑ ἔλεή σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ἄσομαι.

2 Εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν ἀπαγγελῶ

8 Ἐμάκρυνας τοὺς γνωρίμους μου ἀπὸ ἐμέ, καὶ μὲ κατέστησαν βδέλυγμα εἰς τὸν ἑαυτὸν των.

9 Παρεδόθην (ὡς εἰς φυλακὴν), καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐξέλθω· τὰ ὀμμάτιά μου ἠδυνάτησαν ἀπὸ τὴν πτωχείαν.

10 Σὲ, Κύριε, ἐπικαλοῦμαι κράζων ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ εἰς σε ἀπλώνω τὰς χεῖράς μου.

11 Μήπως εἰς τοὺς νεκροὺς θέλεις κάμη θαυμάσια; ἢ θέλουσι τοὺς ἀναστήσει οἱ ἰατροὶ, διὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσωσι;

12 Μήπως εἰς τὸν τάφον θέλει κηρύττει κανεῖς τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου εἰς τὴν διαφθοράν (τοῦ τάφου);

13 Μήπως θέλουσι γνωρισθῆ εἰς τὸ σκότος τὰ θαυμάσιά σου, καὶ ἡ δικαιοσύνη σου εἰς τὴν γῆν τῆς λήθης;

14 Σὲ, Κύριε, ἐπικαλοῦμαι κράζων, καὶ ἀπὸ πρῶτας ἡ προσευχή μου εἰς σὲ προφθάνει.

15 Διατί, Κύριε, ἀποβάλλεις τὴν προσευχήν μου, ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ ἐμέ;

16 Ἐγὼ εἶμαι πτωχός καὶ εἰς κόπους εὐθύς ἀπὸ τὴν νεότητά μου, καὶ ἀφ' οὗ ἠλικιώθην, κατεδαμάσθην καὶ ἐδυστύχησα.

17 Μὲ ὄρμην ἐπέπεσον εἰς ἐμέ, αἱ ὄργαι σου, καὶ οἱ φοβερισμοί σου μὲ ἐτάραζαν.

18 Ὡς (ποταμὸς) ὕδατος μὲ περικύκλωσαν, ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν ταῦτῳ μὲ περιορίζουσι.

19 Σὺ ἐμάκρυνας ἀπὸ ἐμέ φίλον καὶ γείτονα, καὶ τοὺς γνωρίμους μου διὰ τὴν ταλαιπωρίαν μου.

ΨΑΛ. πη'. LXXXVIII.

Περὶ συνέσεως Αἰθὰμ τῷ Ἰσραηλίτῃ.

ΤΑ ἔλεή σου, Κύριε, αἰωνίως θέλω ψάλλῃ.

2 Καὶ τὴν ἀλήθειάν σου μὲ τὸ

τὴν ἀλήθειάν σου ἐν τῷ στόματί μου.

3 Ὅτι εἶπας, Εἰς τὸν αἰῶνα ἔλεος οἰκοδομηθήσεται, ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἐτοιμασθήσεται ἡ ἀλήθειά σου.

4 Διεθέμην διαθήκην τοῖς ἐκλεκτοῖς μου, ὥμοσα Δαβὶδ τῷ δούλῳ μου· ἕως τοῦ αἰῶνος ἐτοιμάσω τὸ σπέρμα σου.

5 Καὶ οἰκοδομήσω εἰς γενεάν καὶ γενεάν τὸν θρόνον σου.

6 Ἐξομολογήσονται οἱ οὐρανοὶ τὰ θαυμάσιά σου, Κύριε, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἐν ἐκκλησίᾳ ἁγίων.

7 Ὅτι τίς ἐν νεφέλαις ἰσωθήσεται τῷ Κυρίῳ; ὁμοιωθήσεται τῷ Κυρίῳ ἐν υἱοῖς Θεοῦ;

8 Ὁ Θεὸς ἐνδοξαζόμενος ἐν βουλῇ ἁγίων, μέγας καὶ φοβερός ἐστὶν ἐπὶ πάντας τοὺς περικύκλω αὐτοῦ.

9 Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, τίς ὁμοίός σοι; δυνατὸς εἶ, Κύριε, καὶ ἡ ἀλήθειά σου κύκλω σου.

10 Σὺ δεσπόζεις τοῦ κράτους τῆς θαλάσσης, τὸν δὲ σάλον τῶν κυμάτων αὐτῆς σὺ καταπραΰνεις.

11 Σὺ ἐταπείνωσας ὡς τραυματίαν ὑπερήφανον, ἐν τῷ βραχίονι τῆς δυνάμεώς σου διεσκόρπισας τοὺς ἐχθρούς σου.

12 Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοὶ, καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ· τὴν οἰκουμένην, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς σὺ ἐθεμελίωσας· τὸν βορρῆαν καὶ τὴν θάλασσαν σὺ ἐκτίσας.

13 Θαβῶρ καὶ Ἑρμῶν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται· σὸς ὁ βραχίων μετὰ δυναστείας.

14 Κραταιωθήτω ἡ χεὶρ σου, ὑψώθητω ἡ δεξιὰ σου· δικαιοσύνη καὶ κρίμα, ἐτοιμασίαι τοῦ θρόνου σου.

στόμα μου θέλω κηρύξῃ εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

3 Ἐπειδὴ εἶπας, Ὅτι θέλει διατηρηθῆ ἀμεταβλήτως ἔλεος εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ θέλει στερεωθῆ ἡ ἀλήθειά σου ἐπάνω εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

4 Ἐγὼ διέταξα διαθήκην μετὰ τοὺς ἐκλεκτούς μου, ὥμοσα εἰς τὸν δούλόν μου Δαβὶδ· (ὅτι) ἕως εἰς τὸν αἰῶνα θέλω διατηρήσῃ ἀσφικλῶς τὸ σπέρμα σου.

5 Καὶ θέλω στερεώσῃ τὸν θρόνον σου εἰς αἰωνίους γενεάς.

6 Οἱ οὐρανοὶ, Κύριε, θέλουσι κηρύξῃ εὐχαρίστως τὰ θαυμάσιά σου, καὶ τὴν ἀλήθειαν εἰς ἐκκλησίαν ἁγίων.

7 Ἐπειδὴ τίς ἐπάνω ἀπὸ τὰς νεφέλας εἶναι ἰκανὸς νὰ ἰσωθῆ μετὰ τὸν Κύριον; ἢ τίς μεταξὺ τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅμοιος μετὰ τὸν Κύριον;

8 Ὁ Θεὸς ὁ ὁποῖος εἶναι ἐνδοξος μεταξὺ τοῦ βουλευτηρίου τῶν ἁγίων, εἶναι μέγας καὶ φοβερός εἰς ὅλους ὅσοι τὸν περικυκλοῦσι.

9 Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, τίς εἶναι ὅμοιος μετὰ σέ; σὺ, Κύριε, εἶσαι παντοδύναμος περικυκλώνεσαι πάντοτε ἀπὸ τὴν ἀλήθειάν σου.

10 Σὺ ἐξουσιάζεις τὴν δύναμιν τῆς θαλάσσης, καὶ τὴν ταραχὴν τῶν κυμάτων τῆς σὺ καταπραΰνεις.

11 Σὺ ἐταπείνωσας τὸν ὑπερήφανον, ὡς εἴαν ἦτον πεπληγωμένος, καὶ μετὰ τὸν δυνατὸν σου βραχίονα διεσκόρπισας τοὺς ἐχθρούς σου.

12 Ἰδιοί σου εἶναι οἱ οὐρανοὶ, καὶ ἡ γῆ εἶναι ἰδιά σου· σὺ ἐθεμελίωσας τὴν οἰκουμένην, καὶ ὅσα εἰς αὐτὴν περιέχονται· σὺ ἐκτίσας τὸν βορρῆαν καὶ τὴν θάλασσαν.

13 Θαβῶρ καὶ Ἑρμῶν εἰς τὸ ὄνομά σου εὐφραίνονται· δυνατώτατος εἶναι ὁ βραχίων σου.

14 Ἄς γένη ἀνίκητος ἡ χεὶρ σου, ἄς ὑψωθῆ ἡ δεξιὰ σου· ὁ θρόνος σου στηρίζεται εἰς δικαιοσύνην καὶ εὐθύτητα.

15 Ἐλεος καὶ ἀλήθεια προπορεύονται πρὸ προσώπου σου· μακάριος ὁ λαὸς ὁ γινώσκων ἀλαλαγμόν.

16 Κύριε, ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου πορεύονται· καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ὑψωθήσονται.

17 Ὅτι καύχημα τῆς δυνάμεως αὐτῶν σὺ εἶ, καὶ ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου ὑψωθήσεται τὸ κέρας ἡμῶν.

18 Ὅτι τοῦ Κυρίου ἡ ἀντίληψις, καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰσραὴλ βασιλέως ἡμῶν.

19 Τότε ἐλάλησας ἐν ὀράσει τοῖς υἱοῖς σου, καὶ εἶπας, Ἐθέμην βοήθειαν ἐπὶ δυνατὸν, ὑψωσα ἐκλεκτὸν ἐκ τοῦ λαοῦ μου.

20 Εὗρον Δαβὶδ τὸν δούλόν μου, ἐν ἐλαίῳ ἁγίῳ μου ἔχρισα αὐτόν.

21 Ἡ γὰρ χεὶρ μου συναντιλήφεται αὐτῷ, καὶ ὁ βραχίον μου καταισχύσει αὐτόν.

22 Οὐκ ὠφελήσει ἐχθρὸς ἐν αὐτῷ, καὶ υἱὸς ἀνομίας οὐ προσθήσει τοῦ κακῶσαι αὐτόν.

23 Καὶ συγκόψω ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ τοὺς ἐχθρούς αὐτοῦ, καὶ τοὺς μισοῦντας αὐτόν τροπώσομαι.

24 Καὶ ἡ ἀλήθειά μου καὶ τὸ ἔλεός μου μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ ὀνόματί μου ὑψωθήσεται τὸ κέρας αὐτοῦ.

25 Καὶ θήσομαι ἐν θαλάσῃ χεῖρα αὐτοῦ, καὶ ἐν ποταμοῖς δεξιὰν αὐτοῦ.

26 Αὐτὸς ἐπικαλέσεται με, Πατήρ μου εἶ σὺ, Θεός μου, καὶ ἀντιλήπτωρ τῆς σωτηρίας μου.

15 Ἡ εὐσπλαγχνία καὶ ἡ ἀλήθεια θέλουσι προπορεύσθαι ἔμπροσθέν σου· μακάριος εἶναι ὁ λαὸς, ὁ ὁποῖος ἰξεύρει (ναὶ σοὶ ψάλλη) ὕμνον ἐπινίκιον.

16 Κύριε, (οἱ τοιοῦτοι) θέλουσι περιπατῆ εἰς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου· καὶ ἀδιακόπως θέλουσι χαίρει διὰ τὸ ὄνομά σου, καὶ θέλουσιν ὑψωθῆ μετὴν δικαιοσύνην σου.

17 Διότι σὺ εἶσαι τὸ καύχημα τῆς δυνάμεώς των, καὶ θέλει ὑψωθῆ τὸ κέρας ἡμῶν μετὴν εὐμένειάν σου.

18 Διότι ὁ Κύριος εἶναι βοηθός μας, καὶ ὁ βασιλεὺς μας εἶναι ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ.

19 Σὺ ποτὲ καιροῦ ἐλάλησας με ὀπτασίαν εἰς τοὺς υἱούς σου (προφήτας) καὶ εἶπας, Ἐγὼ ἔθηκα τὴν βοήθειάν μου εἰς (ἄνδρα) δυνατὸν, καὶ ὑψωσα ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἔκλεξα ἀπὸ τὸν λαόν μου.

20 Εὗρηκα Δαβὶδ τὸν δούλόν μου, καὶ τὸν ἔχρισα μετὸ ἅγιον ἔλαιόν μου.

21 Καὶ βεβαίως θέλει τὸν ὑπερασπισθῆ ἡ χεὶρ μου, καὶ θέλει τὸν ὑπερδυναμῶσῃ ὁ βραχίον μου.

22 Ὁ ἐχθρὸς δὲν θέλει ἐνεργῆσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ εἰς αὐτόν, καὶ ἄνομος ἄνθρωπος δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ τὸν κακοποιήσῃ.

23 Καὶ θέλω κατακόψῃ ἔμπροσθέν του τοὺς ἐχθρούς του, καὶ θέλω τρέψῃ εἰς φυγὴν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸν μισοῦσι.

24 Καὶ ἡ ἀλήθειά μου, καὶ τὸ ἔλεός μου θέλει εἶναι ὁμοῦ μετ' αὐτόν, καὶ θέλει ὑψωθῆ τὸ κέρας του μετὸ ὄνομά μου.

25 Καὶ θέλω βάλῃ (τὴν δύναμιν) τῆς χειρός του εἰς τὴν θαλάσσαν, καὶ τὴν (δύναμιν) τῆς δεξιᾶς του εἰς τοὺς ποταμούς.

26 Οὗτος θέλει με ἐπικικλεσθῆ, (λέγων,) Σὺ εἶσαι πατήρ μου, Θεός μου, καὶ προστάτης τῆς σωτηρίας μου.

27 Καὶ γὰρ πρωτότοκον θήσομαι αὐτόν, ὑψηλὸν παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τῆς γῆς.

28 Εἰς τὸν αἰῶνα φυλάξω αὐτῷ τὸ ἔλεός μου, καὶ ἡ διαθήκη μου πιστὴ αὐτῷ.

29 Καὶ θήσομαι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος τὸ σπέρμα αὐτοῦ, καὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ ὡς τὰς ἡμέρας τοῦ οὐρανοῦ.

30 Ἐὰν ἐγκαταλίπωσιν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ τὸν νόμον μου, καὶ τοῖς κρίμασί μου μὴ πορευθῶσιν,

31 Ἐὰν τὰ δικαιώματά μου βεβηλώσωσιν, καὶ τὰς ἐντολάς μου μὴ φυλάξωσιν,

32 Ἐπισκέψομαι ἐν ῥάβδῳ τὰς ἀνομίας αὐτῶν, καὶ ἐν μάστιγι τὰς ἀδικίας αὐτῶν.

33 Τὸ δὲ ἔλεός μου οὐ μὴ διασκεδάσω ἀπ' αὐτῶν, οὐδ' οὐ μὴ ἀδικήσω ἐν τῇ ἀληθείᾳ μου.

34 Οὐδ' οὐ μὴ βεβηλώσω τὴν διαθήκην μου, καὶ τὰ ἐκπορευόμενα διὰ τῶν χειλέων μου οὐ μὴ ἀθετήσω.

35 Ἄπαξ ὤμοσα ἐν τῷ ἁγίῳ μου, εἰ τῷ Δαβὶδ ψεύσομαι· τὸ σπέρμα αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα μενεῖ,

36 Καὶ ὁ θρόνος αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος ἐναντίον μου, καὶ ὡς ἡ σελήνη κατηρτισμένη εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ μάρτυς ἐν οὐρανῷ πιστός.

37 Σὺ δὲ ἀπόσω καὶ ἐξουδένωσικς, ἀνεβάλου τὸν χριστόν σου.

38 Κατέστρεψας τὴν διαθήκην τοῦ δούλου σου, ἐβεβήλωσας εἰς τὴν γῆν τὸ ἁγίασμα αὐτοῦ.

39 Καθεῖλες πάντας τοὺς φραγμοὺς αὐτοῦ, ἔθου τὰ ὀχυρώματα αὐτοῦ δειλίαν.

40 Διήρπαξον αὐτὸν πάντες οἱ διο-

27 Καὶ ἐγὼ θέλω τὸν κάμη πρωτότοκον, καὶ ἀνώτερον ἀπὸ (ὅλους) τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς.

28 Καὶ εἰς αὐτὸν θέλω φυλάξῃ αἰωνίως τὸ ἔλεός μου, καὶ ἡ διαθήκη μου θέλει μείνῃ σταθερὰ μετ' αὐτόν.

29 Καὶ θέλω διατηρήσῃ τὸ σπέρμα του εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ τὸν θρόνον του, ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ὁ οὐρανός.

30 Ἐὰν οἱ υἱοὶ του ἐγκαταλίπωσιν τὸν νόμον μου, καὶ δὲν περιπατήσωσιν κατὰ τὰς δικαίας ἀποφάσεις μου,

31 Ἐὰν καταπατήσωσιν τὰς δικαίας προσταγὰς μου, καὶ δὲν φυλάξωσιν τὰς ἐντολάς μου,

32 Θέλω ἐπισκεφθῆ με ῥάβδον τὰς ἀνομίας των, καὶ τὰς ἀδικίας των με μάστιγας.

33 Δὲν θέλω ὅμως ἐξαλείψῃ ἀπὸ αὐτοῦ τὸ ἔλεός μου, οὔτε θέλω κάμη ἀδικίαν εἰς τὴν ἀληθῆ ὑπόσχέσιν μου.

34 Δὲν θέλω καταπατήσῃ τὴν διαθήκην μου, καὶ δὲν θέλω ἀθετήσῃ, ὅσα ἐπρόφερον τὰ χεῖλη μου.

35 Μίαν φορὰν ὤμοσα εἰς τὸ ἅγιόν μου (ὄνομα), καὶ δὲν θέλω ψευσθῆ εἰς τὸν Δαβὶδ· τὸ σπέρμα του αἰωνίως θέλει μένῃ,

36 Καὶ ὁ θρόνος του (θέλει διαμένῃ) αἰωνίως, ὡς ὁ ἥλιος ἐμπροσθέν μου, καὶ ὡς ἡ πανσέληνος σελήνη, καὶ ὁ ἀψευδὴς μάρτυρ (αὐτῆς) τῆς διαθήκης (ἵσταται) εἰς τὸν οὐρανόν.

37 Σὺ ὅμως ἀπέβαλες, καὶ ὡς μηδὲν ἐστοχάσθης, καὶ ἀπεμάκρυνες ἀπὸ σοῦ τὸν χριστόν σου.

38 Ἀνέστρεψας τὴν διαθήκην, (τὴν ὁποίαν ἔκαμες) μετ' αὐτόν σου, ἔρριψας ὡς βέβηλον εἰς τὴν γῆν τὸ ἅγιον σημεῖον (τῆς ἀξίας του).

39 Καὶ ἐκρήμνισας ὅλους τοὺς φραγμοὺς του, καὶ κατέστησας τὰ ὀχυρώματά του (γεμάτα) ἀπὸ φόβου.

40 Διαρπάξουσιν αὐτὸν ὅλοι οἱ δια-

δεύοντες ὁδόν, ἐγενήθη ὄνειδος τοῖς γείτοσιν αὐτοῦ.

41 Ὑψώσας τὴν δεξιάν τῶν θλιβόντων αὐτὸν, εὐφράνας πάντας τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ.

42 Ἀπέστρεψας τὴν βοήθειαν τῆς ῥομφαίας αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἀντελάβου αὐτοῦ ἐν τῷ πολέμῳ.

43 Κατέλυσας ἀπὸ καθαρισμοῦ αὐτοῦ, τὸν θρόνον αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν κατέρραξας.

44 Ἐσμίκρυνας τὰς ἡμέρας τοῦ θρόνου αὐτοῦ, κατέχεας αὐτοῦ αἰσχύνην.

45 Ἔως πότε, Κύριε, ἀποστρέφη εἰς τέλος; ἐκκαυθήσεται ὡς πῦρ ἡ ὀργή σου;

46 Μνήσθητι τίς μου ἡ ὑπόστασις· μὴ γὰρ ματαίως ἔκτισας πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων;

47 Τίς ἐστὶν ἄνθρωπος, ὃς ζήσεται, καὶ οὐκ ὕφεται θάνατον; ῥύσεται τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκ χειρὸς ἄδου;

48 Ποῦ εἰσι τὰ ἐλέη σου τὰ ἀρχαῖα, Κύριε, ἃ ὤμοσας τῷ Δαβὶδ ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου;

49 Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ ὄνειδισμοῦ τῶν δούλων σου, οὗ ὑπέσχον ἐν τῷ κόλπῳ μου πολλῶν ἔθνῶν·

50 Οὗ ὠνειδίσαν οἱ ἐχθροί σου, Κύριε, οὗ ὠνειδίσαν τὸ ἀντάλλαγμα τοῦ χριστοῦ σου.

51 Εὐλογητὸς Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα. Γένοιτο, γένοιτο.

ΨΑΛ. πθ'. LXXXIX.

Προσευχὴ Μωϋσῆ ἀνθρώπου Θεοῦ.

ΚΥΡΙΕ, καταφυγὴ ἐγενήθη ἡμῖν ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

2 Πρὸ τοῦ ὄρη γενηθῆναι, καὶ πλασθῆναι τὴν γῆν καὶ τὴν οἰκουμένην,

βάται, ἐγένετο ὄνειδος εἰς τοὺς γείτονάς του.

41 Ὑψώσας τὴν δεξιάν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τὸν θλίβουσιν, ἐχαροποίησας ὅλους τοὺς ἐναντίους του.

42 Ἀνερέγητον καὶ ἀνωφελὲς ἔκαμες τὸ σπαθίον του, καὶ δὲν τὸν ὑπερικρίσθη εἰς τὸν πόλεμον.

43 Ἐφάνισας τὴν λαμπρότητά του, καὶ ἔρριψας συντετριμμένον εἰς τὴν γῆν τὸν θρόνον του.

44 Συνέταμες τὰς ἡμέρας τῆς βασιλείας του, καὶ τὸν ἐσκέπασας μὲ αἰσχύνην.

45 Ἔως πότε, Κύριε, θέλεις γυρίξῃ τὸ πρόσωπόν σου ἀφ' ἡμῶν; καὶ θέλεις ἀνάπτῃ ὡς πῦρ τὴν ὀργὴν σου;

46 Ἐνθυμήθητι ποία εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ὑπάρξεως μου· μήπως ματαίως ἔκτισας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων;

47 Τίς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ζῆ, καὶ δὲν θέλει ἴδῃ θάνατον; τίς θέλει σῶσῃ τὴν ἰδίαν του ψυχὴν ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἄδου;

48 Ποῦ εἶναι ἐκεῖνα τὰ παλαιὰ σου ἐλέη, Κύριε, τὰ ὅποια ὑπεσχέθης μὲ ὄρκον εἰς τὸν Δαβὶδ μὲ (τὴν μαρτυρίαν) τῆς ἀληθείας σου;

49 Ἐνθυμήθητι, Κύριε, τὸ ὄνειδος τῶν δούλων σου, τὸ ὅποιον ἐγὼ ἀπὸ πολλὰ ἔθνη δοκιμάσας φυλάττω εἰς τὸν κόλπον μου·

50 (Τὸν ὄνειδισμόν) μὲ τὸν ὅποιον ὠνειδίσαν οἱ ἐχθροί σου, Κύριε, ὠνειδίσαν τοὺς διαδόχους τοῦ χριστοῦ σου.

51 Εὐλογητὸς ἄς εἶναι ὁ Κύριος αἰωνίως. Γένοιτο, γένοιτο.

ΨΑΛ. πθ'. LXXXIX.

Προσευχὴ τοῦ Μωϋσῆ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

ΚΥΡΙΕ, σὺ ἐστάθης τὸ καταφύγιόν μας εἰς τὰς γενεὰς ὅλας.

2 Σὺ, πρὶν νὰ γένωνται τὰ ὄρη, πρὶν νὰ μορφωθῇ ἡ γῆ καὶ ἡ οἰκου-

καὶ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος σὺ εἶ.

3 Μὴ ἀποστρέψῃς ἄνθρωπον εἰς ταπεινώσιν, καὶ εἶπας, Ἐπιστρέψατε υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων.

4 Ὅτι χίλια ἔτη ἐν ὀφθαλμοῖς σου, Κύριε, ὡς ἡμέρα ἢ ἑχθὲς ἥτις διήλθε, καὶ φυλακὴ ἐν νυκτί.

5 Τὰ ἐξουδενώματα αὐτῶν ἔτη ἔσονται, τὸ πρῶν ὡσεὶ χλόη παρέλθοι.

6 Τὸ πρῶν ἀνθῆσαι καὶ παρέλθοι, τὸ ἑσπέρας ἀποπέσοι, σκληρυνθεῖ καὶ ξηρανθεῖ.

7 Ὅτι ἐξελίπομεν ἐν τῇ ὀργῇ σου, καὶ ἐν τῷ θυμῷ σου ἔταράχθημεν.

8 Ἔβου τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐναντίον σου, ὁ αἰὼν ἡμῶν εἰς φωτισμὸν τοῦ προσώπου σου.

9 Ὅτι πᾶσαι αἱ ἡμέραι ἡμῶν ἐξέλιπον, καὶ ἐν τῇ ὀργῇ σου ἐξελίπομεν.

10 Τὰ ἔτη ἡμῶν ὡσεὶ ἀράχνη ἐμελέτων, αἱ ἡμέραι τῶν ἐτῶν ἡμῶν ἐν αὐτοῖς ἑβδομήκοντα ἔτη.

11 Ἐὰν δὲ ἐν δυναστείαις, ὀγδοήκοντα ἔτη, καὶ τὸ πλεῖον αὐτῶν κόπος καὶ πόνος.

12 Ὅτι ἐπῆλθε πραότης ἐφ' ἡμᾶς, καὶ παιδευθησόμεθα.

13 Τίς γινώσκει τὸ κράτος τῆς ὀργῆς σου; καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου σου τὸν θυμὸν σου ἐξαριθμήσασθαι;

14 Τὴν δεξιάν σου οὕτως γνώρισόν μοι, καὶ πεπαιδευμένους τῇ καρδίᾳ ἐν σοφίᾳ.

15 Ἐπιστρέψον, Κύριε, ἕως πότε; καὶ παρακλήθητι ἐπὶ τοῖς δούλοις

μένῃ, ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος εἶσαι (Θεός).

3 Μὴ παραχωρήσῃς νὰ ἔλθῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς πτώσιν, (διότι) σὺ εἶπας, Υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐπιστρέψατε εἰς ἐμέ.

4 Διότι χίλιοι χρόνοι ἔμπροσθέν σου, Κύριε, εἶναι ὡς ἡ ἑχθραῖν ἡμέρα, ἡ ὁποία ἐπέρασε, καὶ ὡς μία φυλακὴ τῆς νυκτός.

5 Καὶ οἱ χρόνοι αὐτῶν (τῶν ἀνθρώπων) θέλουσι λογισθῆ ὡς μηδὲν, καὶ θέλουσι παρέλθῃ ταχέως, καθὼς παρέρχεται ἡ χλόη.

6 Τὸ πρῶν ἀνθεῖ καὶ παρέρχεται, καὶ τὸ ἑσπέρας πίπτει καὶ σκληρύνεται καὶ ξηραίνεται.

7 Διότι ἀπὸ τὴν ὀργὴν σου κινδυνεύομεν νὰ ἀφανισθῶμεν, καὶ ἀπὸ τὸν θυμὸν σου ταραττόμεθα.

8 Σὺ ἔβαλες ἀντικρὺ σου τὰς ἀνομίας μας, καὶ ὅλη ἡ ζωὴ μας φαίνεται φανερά ἔμπροσθέν σου.

9 Διότι ὅλη ἡ ἡλικία μας σχεδὸν παρῆλθε, καὶ ἡμεῖς χανόμεθα ἐξ αἰτίας τῆς ὀργῆς σου.

10 Οἱ χρόνοι μας παρέρχονται μὲ ἀνησυχίαν, ὡς ἡ ἀράχνη, καὶ τὸ διάστημα τῆς ἡλικίας μας τελειώνει μὲ ἄνεσιν μας εἰς ἑβδομήκοντα χρόνους.

11 Ἡ, ἂν εἶναι κάνεις δυνατῆς κράσεως, (τελειώνει) εἰς ὀγδοήκοντα χρόνους, καὶ τὸ περισσότερο ἀπὸ αὐτὰ, εἶναι κόπος καὶ πόνος.

12 Βέβαια, ὅτι παιδευόμεθα (οὕτω μετρίως, προέρχεται) ἀπὸ τὴν πρὸς ἡμᾶς πραότητά σου.

13 Διότι ποῖος δύναται νὰ καταλάβῃ τὴν δύναμιν τῆς ὀργῆς σου; καὶ νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἑκτασιν τοῦ θυμοῦ σου, ἐν ᾧ εἶσαι τόσο φοβερός;

14 Γνώρισον εἰς ἐμέ, Κύριε, (τὴν δύναμιν) τῆς δεξιάς σου, καὶ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουσι τὴν καρδίαν πεπαιδευμένην μὲ τὴν (ἀληθῆ) σοφίαν.

15 Ἐπιστρέψον λοιπὸν εἰς ἡμᾶς, Κύριε, ἕως πότε (μᾶς ἀποβάλλεις);

σου.

16 Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρωὶ τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ ἠγαλλιασάμεθα καὶ εὐφρανθήμεν ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν.

17 Εὐφρανθήμεν, ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν ὧν εἶδομεν κακά.

18 Καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα σου, καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

19 Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

ΨΑΛ. ζ'. ΧC.

Ὁ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ἐν βοηθείᾳ τοῦ Ὑψίστου, ἐν σκέπῃ τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀυλισθήσεται.

2 Ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ, Ἀντιλήπτωρ μου εἶ, καὶ καταφυγὴ μου, ὁ Θεός μου, καὶ ἐλπῶ ἐπ' αὐτόν.

3 Ὅτι αὐτὸς ῥύσεται σε ἐκ παγίδος θηρευτῶν, καὶ ἀπὸ λόγου ταραχώδους.

4 Ἐν τοῖς μεταφρένοις αὐτοῦ ἐπισκιάσει σοι, καὶ ὑπὸ τῆς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπιεῖς.

5 Ὅπλῳ κυκλώσει σε ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ, οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ.

6 Ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας, ἀπὸ πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, ἀπὸ συμπτώματος δαιμονίου μεσημερινοῦ.

7 Πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιάς, καὶ μυριάς ἐκ δεξιῶν σου, πρὸς

καὶ γενοῦ παρήγορος εἰς τοὺς δούλους σου.

16 Ἡμεῖς θέλομεν γεμισθῆ, Κύριε, τὸ πρωὶ ἀπὸ τοῦ ἐλεός σου, καὶ εὐφραίνόμενοι θέλομεν χαρῆ εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας μας.

17 Εἶθε νὰ εὐφρανθῶμεν ἀντὶ τῶν ἡμερῶν, κατὰ τὰς ὁποίας μᾶς ἐταπείνωσας, καὶ ἀντὶ τῶν ἐτῶν, εἰς τὰ ὁποία ἐδοκιμάσαμεν κακά.

18 Καὶ ἐπίβλεψον εἰς τοὺς δούλους σου, καὶ εἰς τὰ ἔργα σου, καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς των.

19 Καὶ εἶθε νὰ διαδοθῆ εἰς ἡμᾶς ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ κατεύθυνον τὰ ἔργα τῶν χειρῶν μας πρὸς ὄφελός μας, καὶ κατεύθυνον (ἀπλῶς) τὸ ἐν ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν.

ΨΑΛ. ζ'. ΧC.

ὍΠΟΙΟΣ κατοικεῖ εἰς (τὸ φρούριον) τῆς βοηθείας τοῦ Ὑψίστου, θέλει ἀναπαυθῆ ἀσφαλῶς ὑποκάτω εἰς τὴν σκέπην τοῦ οὐρανοῦ Θεοῦ.

2 Αὐτὸς θέλει εἶπῃ εἰς τὸν Κύριον, Σὺ εἶσαι βοηθός μου, καὶ καταφύγιόν μου, καὶ Θεός μου, καὶ εἰς αὐτὸν θέλω ἐλπίζῃ.

3 Ἐπειδὴ οὗτος θέλει σὲ λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν παγίδα τῶν κυνηγῶν, καὶ ἀπὸ λόγον ταραχώδη.

4 Μὲ τὴν σκιάν τῶν ὤμων του θέλει σὲ σκεπάσῃ, καὶ ὑποκάτω εἰς τὰ πτερά του θέλεις ἐλπίσῃ (ὅτι εἶσαι ἀσφαλής).

5 Ἡ ἀλήθειά του θέλει σὲ περικυκλώσῃ ὡς ἀσπίς, καὶ δὲν θέλεις φοβηθῆ ἀπὸ νυκτερινὸν φόβον.

6 Οὔτε ἀπὸ βέλος, τὸ ὁποῖον πετᾷ τὴν ἡμέραν, οὔτε ἀπὸ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον διενεργεῖται μέσα εἰς τὸ σκότος (κρυφίως), μήτε ἀπὸ τὴν προσβολὴν τοῦ μεσημερινοῦ δαιμονίου.

7 Καὶ ἂν πέσωσι χίλιοι εἰς τὸ (ἀριστερόν) σου μέρος, καὶ δέκα

σὲ δὲ οὐκ ἐγγιεῖ.

8 Πλὴν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου κατανοήσεις, καὶ ἀνταπόδοσιν ἀμαρτωλῶν ὄψει.

9 Ὅτι σὺ, Κύριε, ἡ ἐλπίς μου· τὸν ὕψιστον ἔθου καταφυγὴν σου.

10 Οὐ προσελεύσεται πρὸς σὲ κακὰ, καὶ μάστιξ οὐκ ἐγγιεῖ ἐν τῷ σκηνώματί σου.

11 Ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, τοῦ διαφυλάξαι σε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου.

12 Ἐπὶ χειρῶν ἀρουσί σε, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου.

13 Ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπιβήσῃ, καὶ καταπατήσῃς λέοντα καὶ δράκοντα.

14 Ὅτι ἐπ' ἐμὲ ἤλπισε, καὶ ῥύσομαι αὐτὸν, σκεπάσω αὐτὸν, ὅτι ἔγνω τὸ ὄνομά μου.

15 Κεκράξεται πρὸς με, καὶ ἐπακούσομαι αὐτοῦ, μετ' αὐτοῦ εἰμὶ ἐν θλίψει, ἐξελοῦμαι αὐτὸν, καὶ δοξάσω αὐτόν.

16 Μακρότητα ἡμερῶν ἐμπλήσω αὐτόν, καὶ δείξω αὐτῷ τὸ σωτήριόν μου.

ΨΑΛ. 41. XCΙ.

Ψαλμὸς ᾠδῆς εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου.

ἌΓΑΘΟΝ τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ ψάλλειν τῷ ὀνόματί σου, ὕψιστε.

2 Τοῦ ἀναγγέλλειν το πρῶτὸν τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου κατὰ νύκτα.

3 Ἐν δεκαχόρδῳ ψαλτηρίῳ, μετ' ᾠδῆς ἐν κιθάρᾳ.

4 Ὅτι εὐφρανάς με, Κύριε, ἐν τοῖς

χιλιάδες εἰς τὸ δεξιόν σου, κἀνεὶς δὲν θέλει σὲ ἐγγίση.

8 Μὲ αὐτὰ ὅμως τὰ ὀμμάτιά σου θέλεις διακρίνη, καὶ θέλεις ἴδῃ τὰς δικαίας ποινὰς τῶν ἀμαρτωλῶν.

9 Διότι (εἶπας), Σὺ, Κύριε, εἶσαι ἡ ἐλπίς μου, καὶ εἰς τὸν ὕψιστον ἔστηκας τὸ καταφύγιόν σου.

10 Κἀνὲν κακὸν δὲν θέλει ἀκολουθήσῃ εἰς σὲ, οὔτε μάστιξ θέλει ἐγγίση εἰς τὸν οἶκόν σου.

11 Διότι τοὺς ἀγγέλους του θέλει προσταῆξῃ διὰ σὲ, διὰ νὰ σὲ φυλάττωσι, ὅπου καὶ ἂν περιπατῆς.

12 Ἐπάνω εἰς τὰς χεῖράς των θέλουσι σὲ βαστάσῃ, διὰ νὰ μὴ προσκόψῃς εἰς πέτραν τὸν πόδα σου.

13 Ἐπάνω εἰς ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον θέλεις ἀναβῆ, καὶ θέλεις καταπατήσῃ λέοντα καὶ δράκοντα.

14 Διότι εἰς ἐμὲ ἐλπίζει, (λέγει ὁ Θεός,) καὶ θέλω τὸν σώσῃ, θέλω τὸν σκεπάσῃ, διότι ἐγνώρισε τὸ ὄνομά μου.

15 Καὶ ὅταν μὲ ἐπικαλῆται κράζων, θέλω τοῦ ἀκούη, θέλω εἶσθαι ὁμοῦ μὲ αὐτόν εἰς τὴν στενοχωρίαν του, θέλω τὸν σώσῃ, καὶ θέλω τὸν δοξάσῃ.

16 Θέλω τὸν χορτάσῃ ἀπὸ μακρότητα ἡλικίας, καὶ θέλω δείξῃ εἰς αὐτόν τὴν σωτηρίαν μου.

ΨΑΛ. 41. XCΙ.

Ψαλμὸς ᾠδῆς εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου.

ΠΟΛΛΑ καλὸν πρᾶγμα εἶναι νὰ εὐχαριστῶμεν τὸν Κύριον, καὶ νὰ ψάλλωμεν ὕμνον εἰς τὸ ὄνομά σου, ὕψιστε.

2 Τὸ πρῶτὸν νὰ κηρύττωμεν τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, καὶ τὴν νύκτα τὴν ἀλήθειάν σου.

3 Μὲ δεκαχόρδον ψαλτήριον (προσηρμοσμένον), μὲ τὸ μέλος τῆς κιθάρας.

4 Διότι (τόσον) μὲ εὐφραίνεις, Κύ-

ποιήμασί σου, καὶ ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν σου ἀγαλλιᾶσομαι.

5 Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, σφόδρα ἐβαθύνθησαν οἱ διαλογισμοί σου.

6 Ἄνθρωπος ἄφρων οὐ γνώσεται, καὶ ἄσύνετος οὐ συνήσει ταῦτα.

7 Ἐν τῷ ἀνατεῖλαι ἁμαρτωλοὺς ὡσεὶ χόρτον, καὶ διέκυψαν πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν.

8 Ὅπως ἂν ἐξολοθρευθῶσιν εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· σὺ δὲ Ὑψιστος εἰς τὸν αἰῶνα, Κύριε.

9 Ὅτι ἰδοὺ, οἱ ἐχθροί σου, Κύριε, ὅτι ἰδοὺ οἱ ἐχθροί σου ἀπολοῦνται, καὶ διασκορπισθήσονται πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν.

10 Καὶ ὑψωθήσεται ὡς μονοκέρωτος τὸ κέρασ μου, καὶ τὸ γῆράς μου ἐν ἐλαίῳ πίονι.

11 Καὶ ἐπεῖδεν ὁ ὀφθαλμός μου ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου, καὶ ἐν τοῖς ἐπανισταμένοις ἐπ' ἐμὲ πονηρευομένοις ἀκούσεται τὸ οὖς μου.

12 Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

13 Πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσουσιν.

14 Ἐτι πληθυνθήσονται ἐν γῆρει πίονι, καὶ εὐπαθοῦντες ἔσονται τοῦ ἀναγγεῖλαι.

15 Ὅτι εὐθύς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἀδικία ἐν αὐτῷ.

ριε, μετὰ τὰ ποιήματά σου, (ὥστε) διὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μετὰ ἄπειρον χαρὰν φωνάζω.

5 Πόσον μέγала εἶναι τὰ ἔργα σου, Κύριε, πόσον βαθύτατοι εἶναι οἱ διαλογισμοί σου.

6 (Τοῦτο) ἀγνοεῖ ὁ εὐήθης ἄνθρωπος, καὶ ὁ ἄσύνετος δὲν καταλαμβάνει τὰ τοιαῦτα.

7 Διὰ τοῦτο βλαστάνουσι πρὸς καιρὸν οἱ ἁμαρτωλοὶ ὡς ὁ χόρτος, καὶ ἀνθοῦσι πρὸς καιρὸν ὅλοι, ὅσοι πράττουσι τὴν ἀνομίαν.

8 Διὰ τὴν ἐξολοθρευθῶσιν αἰωνίως· σὺ ὅμως αἰωνίως διαμένεις Ὑψιστος, Κύριε.

9 Διότι βέβαια οἱ ἐχθροί σου θέλουσιν ἐξολοθρευθῆναι, καὶ ὅλοι, ὅσοι πράττουσι τὴν ἀνομίαν, θέλουσι διασκορπισθῆναι.

10 Καὶ θέλει ὑψωθῆναι τὸ κέρασ μου ὡς τὸ κέρασ τοῦ μονοκέρωτος, καὶ τὸ γῆράς μου (θέλει ἀνακαινισθῆναι) μετὰ τὸ ἀφθονον ἐλαιόν σου.

11 Καὶ θέλει ἰδεῖν μετὰ περιφρόνησιν ὁ ὀφθαλμός μου τοὺς ἐχθρούς μου, καὶ τὸ ὠτίον μου θέλει ἀκούσῃ (τὴν κόλασιν) ἐκείνων, οἱ ὅποιοι κινοῦνται κατ' ἐμοῦ καὶ ἐργάζονται πονηρά.

12 Ὁ δίκαιος ὅμως θέλει ἀνθήσῃ ὡς ὁ φοῖνιξ, (τὸ φυτὸν,) καὶ θέλει πληθυνθῆναι ὡς ἡ κέδρος, ἢ ὅποια εἶναι εἰς τὸν Λίβανον.

13 Ὅσοι εἶναι πεφυτευμένοι εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου, θέλουσιν ἀνθήσῃ εἰς τὰς αὐλάς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

14 Καὶ ἀκόμη εἰς λιπαρὸν γῆρας θέλουσι πληθυνθῆναι, καὶ θέλουσιν εἶναι ἐν αἰνέσει, ὥστε νὰ κηρύττωσιν.

15 Ὅτι δίκαιος εἶναι Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἀδικία δὲν εὐρίσκεται εἰς αὐτόν.

ΨΑΛ. 4β'. XCII.

Εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ προσαββάτου,
ὅτε κατώκιστο ἡ γῆ· αἶνος ᾠδῆς
τῷ Δαβίδ.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν
ἐνεδύσατο, ἐνεδύσατο Κύριος δύνα-
μιν, καὶ περιεζώσατο.

2 Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμέ-
νην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

3 Ἐτοιμος ὁ θρόνος σου ἀπὸ τότε,
ἀπὸ τοῦ αἰῶνος σὺ εἶ.

4 Ἐπῆραν οἱ ποταμοὶ, Κύριε, ἐπῆ-
ραν οἱ ποταμοὶ φωνὰς αὐτῶν·

5 Ἀροῦσιν οἱ ποταμοὶ ἐπιτρίψεις
αὐτῶν, ἀπὸ φωνῶν ὑδάτων πολλῶν.

6 Θαυμαστοὶ οἱ μετεωρισμοὶ τῆς
θαλάσσης· θαυμαστὸς ἐν ὑψηλοῖς ὁ
Κύριος.

7 Τὰ μαρτύριά σου ἐπιστάθησαν
σφόδρα· τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα,
Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

ΨΑΛ. 4γ'. XCIII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ τετράδι σαββά-
του.

ΘΕΟΣ ἐκδικήσεων Κύριος· Θεὸς
ἐκδικήσεων ἐπαρρησιάσατο.

2 Ὑψώθητι ὁ κρίνων τὴν γῆν, ἀπό-
δος ἀνταπόδοσιν τοῖς ὑπερηφάνοις.

3 Ἐως πότε ἁμαρτωλοὶ, Κύριε,
ἕως πότε ἁμαρτωλοὶ καυχῆσονται;

4 Φθέγγονται καὶ λαλήσουσιν ἀδι-
κίαν, λαλήσουσι πάντες οἱ ἐργαζό-
μενοι τὴν ἀνομίαν;

5 Τὸν λαόν σου, Κύριε, ἐταπείνω-
σαν, καὶ τὴν κληρονομίαν σου ἐκά-
κωσαν.

ΨΑΛ. 4β'. XCII.

Εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ πρὸ τοῦ σαββά-
του, ὅτε κατώκισθη ἡ γῆ· αἶνος
ᾠδῆς τοῦ Δαβίδ.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ βασιλεύει, καὶ εἶναι
ἐνδεδυμένος εὐπρέπειαν, ὁ Κύριος εἶ-
ναι ἐνδεδυμένος δύναμιν, καὶ περι-
εζωσμένος.

2 Διότι αὐτὸς ἐστερέωσε τὴν οἰκου-
μένην, ἡ ὁποία δὲν θέλει σαλευθῆ.

3 Ἐτοιμος εἶναι ὁ θρόνος σου ἀπὸ
τότε, καὶ σὺ εἶσαι αἰώνιος.

4 Ὑψωσαν οἱ ποταμοὶ, Κύριε,
ὑψωσαν οἱ ποταμοὶ τὰς φωνὰς των·

5 Ὑψωσαν οἱ ποταμοὶ τὰ συντρι-
βόμενα κύματά των, μὲ τοὺς ἤχους
πολλῶν ὑδάτων.

6 Τὰ ὑψηλὰ κύματα τῆς θαλάσ-
σης εἶναι φοβερά· σὺ ὅμως, Κύριε, ὁ
ὁποῖος κατοικεῖς εἰς τὰ ὑψηλὰ, εἶσαι
φοβερώτερος.

7 Τὰ ἀψευδῆ λόγιά σου εἶναι ἄξια
μεγάλης πίστεως καὶ ὑποδοχῆς· ἡ
ἀγιότης, Κύριε, ἀνήκει εἰς τὸν οἶκόν
σου αἰωνίως.

ΨΑΛ. 4γ'. XCIII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ διὰ τὴν τετάρτην
ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ εἶναι Θεὸς ἐκδικητής· ὁ
ἐκδικητής Θεὸς ἐνεργεῖ μετὰ παρρη-
σίας.

2 Ὑψώθητι ὁ κριτὴς τῆς γῆς, ἀπό-
δος τὴν ἀνταμοιβὴν εἰς τοὺς ὑπερη-
φάνους.

3 Ἐως πότε οἱ ἁμαρτωλοὶ, Κύριε,
ἕως πότε οἱ ἁμαρτωλοὶ θέλουσι
καυχῆσθαι;

4 (Ἐως πότε) θέλουσι προφέρει καὶ
θέλουσι λαλῆ ἀδικίαν, καὶ (ἕως πότε)
θέλουσι λαλῆ (ἀδικίαν) ὅλοι, ὅσοι
ἐργάζονται τὴν ἀνομίαν;

5 Τὸν λαόν σου, Κύριε, ἐταπείνω-
σαν, καὶ τὴν κληρονομίαν σου κατέ-
θλιψαν.

6 Χήραν καὶ ὀρφανὸν ἀπέκτειναν,
καὶ προσήλυτον ἐφόνευσαν.

7 Καὶ εἶπαν, Οὐκ ὄψεται Κύριος,
οὐδὲ συνήσει ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ.

8 Σύνετε δὴ ἄφρονες ἐν τῷ λαῷ
καὶ μωροὶ, ποτὲ φρονήσατε.

9 Ὁ φυτεύσας τὸ οὖς, οὐχὶ ἀκούει;
ἢ ὁ πλάσας τὸν ὀφθαλμὸν οὐχὶ κα-
τανοεῖ;

10 Ὁ παιδεύων ἔθνη οὐχὶ ἐλέγξει;
ὁ διδάσκων ἄνθρωπον γινῶσιν;

11 Κύριος γινώσκει τοὺς διαλογισ-
μοὺς τῶν ἀνθρώπων, ὅτι εἰσὶ μάταιοι.

12 Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὃν ἂν παι-
δεύσης, Κύριε, καὶ ἐκ τοῦ νόμου σου
διδάξης αὐτόν.

13 Τοῦ πράναι αὐτὸν ἀφ' ἡμερῶν
πονηρῶν, ἕως οὗ ὀρυγῆ τῷ ἁμαρτω-
λῷ βόθρος.

14 Ὅτι οὐκ ἀπόσεται Κύριος τὸν
λαὸν αὐτοῦ, καὶ τὴν κληρονομίαν
αὐτοῦ οὐκ ἐγκαταλείψει.

15 Ἔως οὗ δικαιοσύνη ἐπιστρέψῃ εἰς
κρίσιν, καὶ ἐχόμενοι αὐτῆς πάντες οἱ
εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ.

16 Τίς ἀναστήσεται μοι ἐπὶ πονη-
ρευομένοις; ἢ τίς συμμαρμαστήσεται μοι
ἐπὶ τοῖς ἐργαζομένοις τὴν ἀνομίαν;

17 Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἐβοήθησέ μοι,
παρὰ βραχὺ παρώκησε τῷ ἄδῃ ἡ ψυ-
χή μου.

18 Εἰ ἔλεγον, Σεσάλευται ὁ ποῦς
μου, τὸ ἔλεός σου, Κύριε, ἐβοήθει
μοι.

19 Κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ὀδυνῶν μου
ἐν τῇ καρδίᾳ μου, αἱ παρακλήσεις
σου εὐφράναν τὴν ψυχὴν μου.

20 Μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ἀνο-
μίας, ὁ πλάσων κόπον ἐπὶ πρόσ-

6 Χήραν καὶ ὀρφανὸν ἐθανάτωσαν,
καὶ τὸν προσήλυτον ἐφόνευσαν.

7 Καὶ εἶπαν, Ὅτι δὲν (τὰ) βλέπει
ὁ Κύριος, καὶ ὅτι δὲν (τὰ) ἰξεύρει ὁ
Θεὸς τοῦ Ἰακώβ.

8 Καταλάβετε, ὅσοι εἴσθε ἄφρονες
μεταξὺ τοῦ λαοῦ· καὶ σεῖς οἱ ἀνόητοι,
ἔλθετε τέλος πάντων εἰς αἴσθησιν.

9 Ὁ ποιητὴς τοῦ ὠτίου δὲν ἀκούει;
ἢ ὁ πλάστης τοῦ ὀμματίου δὲν βλέ-
πει;

10 Ὁ σωφρονίστης τῶν ἐθνῶν δὲν
θέλει (σᾶς) ἐλέγξῃ; ὁ ὁποῖος δι-
δάσκει τὸν ἄνθρωπον γινῶσιν;

11 Ὁ Κύριος ἰξεύρει, ὅτι οἱ διαλο-
γισμοὶ τῶν ἀνθρώπων εἶναι μάταιοι.

12 Μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τὸν
ὁποῖον σὺ σωφρονίζεις, Κύριε, καὶ
τὸν διδάσκεις τὸν νόμον σου.

13 Διὰ τὴν τὸν κάμης ἀνεξίκακον εἰς
τὰς κακὰς ἡμέρας, ἕως τὴν σκαφθῆ
λάκκος διὰ τὸν ἁμαρτωλόν.

14 Διότι ὁ Κύριος δὲν θέλει ἀπο-
βάλλῃ τὸν λαὸν του, καὶ τὴν κληρο-
νομίαν του δὲν θέλει ἐγκαταλείψῃ.

15 Ἔως οὗ δίκαιος κριτὴς νὰ κα-
θήσῃ εἰς κρίσιν, καὶ νὰ παραστῶσι
πλησίον του ὅλοι ὅσοι ἔχουσιν
εὐθεῖαν καρδίαν.

16 Τίς θέλει ἐναντιωθῆ εἰς τοὺς
κακοὺς πρὸς ὑπεράσπισίν μου; ἢ τίς
θέλει σταθῆ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐναντίον
ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι πράττουσι τὴν
ἀνομίαν;

17 Ἐὰν δὲν μοι ἐβοήθει ὁ Κύριος,
παρ' ὀλίγον ἤθελε μετοικήσῃ ἡ ψυχὴ
μου εἰς τὸν ἄδην.

18 Ἀλλ' ὅτε ἔλεγον, Ὅτι ἐσαλεύθη
ὁ ποῦς μου, (τότε) τὸ ἔλεός σου,
Κύριε, μοι ἐβοήθει.

19 Ἀναλόγως μὲ τὰς εἰς τὴν καρ-
δίαν μου πολλὰς ὀδύνας, καὶ αἱ εἰς
ἐμὲ παρηγορίαι σου ἔχαροποίησαν
τὴν ψυχὴν μου.

20 Ἐἴθε νὰ μὴ συμπικρασταθῆ ἔμ-
προσθέν σου τὸ συνέδριον τῆς ἀνο-

ταγμα.

21 Θηρεύσουσιν ἐπὶ ψυχὴν δικαίου, καὶ αἷμα ἀθῶον καταδικάζονται.

22 Καὶ ἐγένετό μοι Κύριος εἰς καταφυγὴν, καὶ ὁ Θεὸς μου εἰς βοηθὸν ἐλπίδος μου.

23 Καὶ ἀποδώσει αὐτοῖς Κύριος τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, καὶ κατὰ τὴν πονηρίαν αὐτῶν ἀφαινεῖ αὐτοὺς Κύριος ὁ Θεός.

ΨΑΛ. 44. XCIV.

ΔΕΥΤΕ ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, ἀλαλάξωμεν τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρι ἡμῶν.

2 Προφθάσωμεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν ἐξομολογήσει, καὶ ἐν ψαλμοῖς ἀλαλάξωμεν αὐτῷ.

3 Ὅτι Θεὸς μέγας Κύριος, καὶ βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

4 Ὅτι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τὰ πέρατα τῆς γῆς, καὶ τὰ ὕψη τῶν ὀρέων αὐτοῦ εἰσιν.

5 Ὅτι αὐτοῦ ἐστὶν ἡ θάλασσα, καὶ αὐτὸς ἐποίησεν αὐτήν, καὶ τὴν ξηρὰν αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐπλασαν.

6 Δεῦτε προσκυνήσωμεν, καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ, καὶ κλαύσωμεν ἐναντίον Κυρίου τοῦ ποιήσαντος ἡμᾶς.

7 Ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαὸς νομῆς αὐτοῦ, καὶ πρόβατα χειρὸς αὐτοῦ.

8 Σήμερον εἰάν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνετε τὰς καρδίας ὑμῶν.

9 Ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ.

10 Οὐ ἐπείρασάν με οἱ πικτέρες

μίας, τὸ ὁποῖον πλάττει (εἰς ἡμᾶς) δυσκολίαν εἰς (τὴν ἐκτέλεσιν) τοῦ προστάγματός σου.

21 (Οἱ ἀμαρτωλοὶ) θέλουσι κυνηγήσῃ, ὥστε νὰ πιάσωσι τὴν ψυχὴν τοῦ δικαίου, καὶ θέλουσι καταδικάσῃ (ὥστε νὰ χυθῇ) αἷμα ἀθῶον.

22 Ἀλλ' ὁ Κύριος ἔγινε καταφυγιόν μου, καὶ ὁ Θεὸς ἐστήριξε τὴν ἐλπίδα μου.

23 Καὶ ὁ Κύριος θέλει ἀποδώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, καὶ κατὰ τὴν πονηρίαν των θέλει τοὺς ἀφανίσῃ Κύριος ὁ Θεὸς (ἡμῶν).

ΨΑΛ. 44. XCIV.

Ἄς εὐφρανθῶμεν διὰ τὸν Κύριον, ἃς ἀλαλάξωμεν διὰ τὸν Θεὸν τὸν σωτῆρά μας.

2 Ἄς προλάβωμεν νὰ φανῶμεν ἔμπροσθεν τοῦ προσώπου του μὲ ἐξομολόγησιν, καὶ μὲ ψαλμοὺς ἃς ἀλαλάξωμεν.

3 Διότι Θεὸς μέγας εἶναι ὁ Κύριος, καὶ βασιλεὺς μέγας ἐπάνω εἰς ὅλην τὴν γῆν.

4 Διότι εἰς τὰς χεῖράς του εἶναι τὰ ἄκρα τῆς γῆς, καὶ τὰ ὕψη τῶν βουνῶν εἶναι ἰδιά του.

5 Διότι ἰδιά του εἶναι ἡ θάλασσα, καὶ αὐτὸς τὴν ἔκαμε, καὶ τὴν ξηρὰν αἱ χεῖρές του ἐπλασαν.

6 Ἄς προσκυνήσωμεν, καὶ ἃς προσπέσωμεν εἰς αὐτὸν, καὶ ἃς κλαύσωμεν ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου τοῦ πλάστου μας.

7 Διότι αὐτὸς εἶναι ὁ Θεὸς μας, καὶ ἡμεῖς εἴμεθα λαὸς τῆς διοικήσεως του, καὶ πρόβατα τῆς χειρὸς του.

8 Καὶ εἰάν ἀκούσητε τὴν φωνὴν του σήμερον, μὴ σκληρύνετε τὰς καρδίας σας.

9 Καθὼς (τὴν ἐσκληρυναν τινές) ὅτε τὸν παρεπίκραναν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς δοκιμασίας εἰς τὴν ἐρημον.

10 Ὅτε μὲ ἐπείρασαν οἱ πατέρες

ὑμῶν, ἔδοκίμασάν με, καὶ εἶδον τὰ ἔργα μου.

11 Τεσσαράκοντα ἔτη προσώχθισα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ, καὶ εἶπα, Ἄει πλανῶνται τῇ καρδίᾳ.

12 Αὐτοὶ δὲ οὐκ ἔγνωσαν τὰς ὁδοὺς μου· ὡς ὤμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου, εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατάπαυσίν μου.

ΨΑΛ. 49. XCV.

ἌΣΑΤΕ τῷ Κυρίῳ ᾠσμα καινόν, ᾄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

2 Ἄσατε τῷ Κυρίῳ, εὐλογήσατε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, εὐαγγελίσεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ σωτήριον αὐτοῦ.

3 Ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἐν πᾶσι τοῖς λαοῖς τὰ θαυμάσια αὐτοῦ.

4 Ὅτι μέγας Κύριος, καὶ αἰνετὸς σφόδρα· φοβερός ἐστὶν ὑπὲρ πάντας τοὺς θεοὺς.

5 Ὅτι πάντες οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν δαιμόνια, ὁ δὲ Κύριος τοὺς οὐρανοὺς ἐποίησεν.

6 Ἐξομολόγησις καὶ ὠραιότης ἐνώπιον αὐτοῦ, ἁγιοςὺνη καὶ μεγαλοπρέπεια ἐν τῷ ἁγιάσματι αὐτοῦ.

7 Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ, αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν καὶ τιμὴν· ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν ὀνόματι αὐτοῦ.

8 Ἄρατε θυσίας, καὶ εἰσπορεύεσθε εἰς τὰς αὐλὰς αὐτοῦ· προσκυνήσατε τῷ Κυρίῳ ἐν αὐλῇ ἁγίᾳ αὐτοῦ.

9 Σαλευθήτω ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ πᾶσα ἡ γῆ· εἶπατε ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅτι Κύριος ἐβασίλευσε.

10 Καὶ γὰρ κατάρθωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται, κρινεῖ

σας, μὲ ἔδοκίμασαν, καὶ εἶδον τὰ ἔργα μου.

11 Εἰς ἐκείνην τὴν γενεάν ἐγὼ τεσσαράκοντα χρόνους δυσαρεσθεῖς ἠγάνακτον, καὶ εἶπα, Ὅτι εἶναι ἡ καρδία των ἀείποτε εἰς πλάνην.

12 Αὐτοὶ δὲ δὲν ἐγνώρισαν τὰς ὁδοὺς μου· διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ὤμοσα ὀργισθεῖς, ὅτι δὲν θέλουσιν εἰσελθεῖν εἰς (τὸν τόπον) τῆς ἀναπαύσεώς μου.

ΨΑΛ. 49. XCV.

ΜΕΛΩΔΗΣΑΤΕ εἰς τὸν Κύριον νέον μελωδήμα, μελωδήσατε εἰς τὸν Κύριον ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς γῆς.

2 Μελωδήσατε εἰς τὸν Κύριον, εὐλογήσατε τὸ ὄνομά του, καὶ κηρύττετε εὐαγγελικῶς καθ' ἡμέραν τὴν παρ' αὐτοῦ σωτηρίαν.

3 Διηγῆθητε εἰς ὅλα τὰ ἔθνη τὴν δόξαν του, καὶ εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς τὰ θαυμάσιά του.

4 Διότι μέγας εἶναι ὁ Κύριος, καὶ πολλὰ ἐπαινετός· φοβερώτατος εἶναι ἀπὸ ὅλους τοὺς θεοὺς.

5 Διότι ὅλοι οἱ θεοὶ τῶν (ἄλλων) ἐθνῶν εἶναι δαιμόνια, ἀλλ' ὁ Κύριος εἶναι ποιητὴς τῶν οὐρανῶν.

6 Ἐμπροσθεν αὐτοῦ (θεωρεῖται) ἐξομολόγησις καὶ ὠραιότης, καὶ εἰς τὸ ἱερόν του ἁγιοςὺνη καὶ μεγαλοπρέπεια.

7 Προσφέρετε εἰς τὸν Κύριον, ὧ οἰκογένειαι τῶν ἐθνῶν, προσφέρετε εἰς τὸν Κύριον δόξαν καὶ τιμὴν· προσφέρετε δόξαν εἰς Κύριον (ἀνήκουσαν) εἰς τὸ ὄνομά του.

8 Καὶ βαστάζοντες θυσίας, ἐμβαίνετε εἰς τὰς αὐλὰς του· προσκυνήσατε τὸν Κύριον εἰς τὴν ἁγίαν του αὐλήν.

9 Ἄς σαλευθῆ διατὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ ὅλη ἡ γῆ· εἶπατε εἰς τὰ ἔθνη, ὅτι ὁ Κύριος ἐβασίλευσε.

10 Διότι αὐτὸς ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, καὶ δὲν θέλει σαλευθῆ, αὐ-

λαούς ἐν εὐθιότητι.

11 Εὐφραίνεσθωσαν οἱ οὐρανοὶ, καὶ ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ· σαλευθήτω ἡ θάλασσα, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς· χαρήσεται τὰ πεδία, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς.

12 Τότε ἀγαλλιάσονται πάντα τὰ ξύλα τοῦ δρυμοῦ ἀπὸ προσώπου Κυρίου, ὅτι ἔρχεται, ὅτι ἔρχεται κρίναι τὴν γῆν.

13 Κρινεῖ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ λαοὺς ἐν ἀληθείᾳ αὐτοῦ.

ΨΑΛ. 45'. XCVI.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ ἐβασίλευσεν, ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ, εὐφρανθήτωσαν νῆσοι πολλαί.

2 Νεφέλη καὶ γνόφος κύκλω αὐτοῦ· δικαιοσύνη καὶ κρίμα κατόρθωσις τοῦ θρόνου αὐτοῦ.

3 Πῦρ ἐνώπιον αὐτοῦ προπορεύεται, καὶ φλογιεῖ κύκλω τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ.

4 Ἐφαναὶ αἱ ἀστραπαὶ αὐτοῦ τῇ οἰκουμένῃ, εἶδε καὶ ἐσαλεύθη ἡ γῆ.

5 Τὰ ὄρη ὡσεὶ κηρὸς ἐτάκησαν ἀπὸ προσώπου Κυρίου, ἀπὸ προσώπου Κυρίου πάσης τῆς γῆς.

6 Ἀνήγγειλαν οἱ οὐρανοὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ εἶδον πάντες οἱ λαοὶ τὴν δόξαν αὐτοῦ.

7 Αἰσχυνθήτωσαν πάντες οἱ προσκυνοῦντές τοῖς γλυπτοῖς· οἱ ἐγκυχόμενοι ἐν τοῖς εἰδώλοις αὐτῶν.

8 Προσκυνήσατε αὐτῷ πάντες ἄγγελοι αὐτοῦ· ἤκουσε καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών,

9 Καὶ ἠγαλλιάσαντο αἱ θυγατέρες τῆς Ἰουδαίας ἐνεκεν τῶν κριμάτων σου, Κύριε.

10 Ὅτι σὺ Κύριος ὑψιστος ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, σφόδρα ὑπερυψώθης

τὸς θέλει κρίναι τοὺς λαοὺς με εὐθύτητα.

11 Ἄς εὐφραίνωνται οἱ οὐρανοὶ, καὶ ἄς ἀγαλληται ἡ γῆ· ἄς κινηθῇ ἡ θάλασσα, καὶ ὅσα εἶναι εἰς αὐτήν· θέλουσι χαρῆ καὶ αἱ πεδιάδες, καὶ ὅσα εἶναι εἰς αὐτάς.

12 Τότε θέλουσιν ἀγαλλιασθῆ ὅλα τὰ δένδρα τοῦ δάσους διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίου, διότι ἔρχεται, καὶ ἔρχεται διὰ νὰ κρίνῃ τὴν γῆν.

13 Θέλει κρίναι τὴν οἰκουμένην με δικαιοσύνην, καὶ τοὺς λαοὺς με τὴν ἀλήθειάν του.

ΨΑΛ. 45'. XCVI.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ ἐβασίλευσεν, ἄς ἀγαλληται ἡ γῆ, ἄς εὐφρανθῶσι πολλαὶ νῆσοι.

2 Σύννεφον καὶ ὀμίχλη τὸν περικυκλοῦσιν· ὁ θρόνος του ἔχει κατόρθωμα τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν κρίσιν.

3 Πῦρ προπορεύεται ἔμπροσθέν του, καὶ θέλει καύσῃ πανταχόθεν τοὺς ἐχθροὺς του.

4 Ἐλαμψαν εἰς τὴν οἰκουμένην αἱ ἀστραπαὶ του, τὰς ὁποίας βλέπουσα ἡ γῆ, ἐσαλεύθη.

5 Τὰ βουνὰ διελύθησαν ὡς κηρίον διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίου, διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίου ὅλης τῆς γῆς.

6 Οἱ οὐρανοὶ ἐκήρυξαν τὴν δικαιοσύνην του, καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ εἶδον τὴν δόξαν του.

7 Ἄς αἰσχυνθῶσιν, ὅσοι προσκυνοῦσι τὰ γλυπτά, καὶ ὅσοι καυχῶνται εἰς τὰ εἰδωλά των.

8 Σεῖς ὅλοι οἱ ἄγγελοί του προσκυνήσατέ τον· ἤκουσε (τοῦτο) ἡ Σιών καὶ εὐφράνθη,

9 Καὶ αἱ θυγατέρες τῆς Ἰουδαίας ἠγαλλιάσθησαν διὰ τὰς δικαίας ἀποφάσεις σου, Κύριε.

10 Διότι σὺ εἶσαι Κύριος ὑψηλότετος ἐπάνω εἰς ὅλην τὴν γῆν, καὶ

ὑπὲρ πάντας τοὺς θεοὺς.

11 Οἱ ἀγαπῶντες τὸν Κύριον, μισεῖτε πονηρία· φυλάσσει Κύριος τὰς ψυχὰς τῶν ὁσίων αὐτοῦ, ἐκ χειρὸς ἀμαρτωλοῦ ῥύσεται αὐτούς.

12 Φῶς ἀπέτειλε τῷ δικαίῳ, καὶ τοῖς εὐθέσι τῆ καρδίᾳ εὐφροσύνη.

13 Εὐφράνθητε, δίκαιοι, ἐν τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐξομολογεῖσθε τῇ μνήμῃ τῆς ἀγιοσύνης αὐτοῦ.

ΨΑΛ. 45. XCVII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ἮΣΑΤΕ τῷ Κυρίῳ ᾠσμα καινόν, ὅτι θαυμαστὰ ἐποίησεν ὁ Κύριος.

2 Ἐσωσεν αὐτῷ ἡ δεξιὰ αὐτοῦ καὶ ὁ βραχίον ὁ ἅγιος αὐτοῦ.

3 Ἐγνώρισε Κύριος τὸ σωτήριον αὐτοῦ, ἐναντίον τῶν ἐθνῶν ἀπεκάλυψε τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ.

4 Ἐμνήσθη τοῦ ἐλέους αὐτοῦ τῷ Ἰακώβ, καὶ τῆς ἀληθείας αὐτοῦ τῷ Ἰσραήλ.

5 Εἶδον πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

6 Ἀλαλιᾶτε τῷ Θεῷ πᾶσα ἡ γῆ, ᾄσατε καὶ ἀγαλλιᾶσθε καὶ ψάλατε.

7 Ψάλατε τῷ Κυρίῳ ἐν κιθάρα, ἐν κιθάρα καὶ φωνῇ ψαλμοῦ, ἐν σάλπιγγιν ἐλαταῖς, καὶ φωνῇ σάλπιγγος κερατίνης.

8 Ἀλαλιᾶτε ἐνώπιον τοῦ βασιλέως Κυρίου· σαλευθήτω ἡ θάλασσα καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, ἡ οἰκουμένη καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ.

9 Ποταμοὶ κροτήσουσι χειρὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ, τὰ ὄρη ἀγαλλιάσονται ἀπὸ

ὑπερβαλλόντως ὑπερυψώδης περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς θεοὺς.

11 Ὅσοι ἀγκιπᾶτε τὸν Κύριον, μισεῖτε τὰ κακά· (διότι) φυλάττει ὁ Κύριος τὰς ψυχὰς τῶν ὁσίων του, καὶ σώζει αὐτοὺς ἀπὸ τῆν χειρα τοῦ ἀμαρτωλοῦ.

12 Φῶς λάμπει εἰς τὸν δίκαιον, καὶ εὐφροσύνη εἰς τοὺς ἔχοντας ὀρθὴν τὴν καρδίαν.

13 Εὐφράνθητε, ὦ δίκαιοι, διὰ τὸν Κύριον, καὶ εὐχαριστοῦντες δοξάσατε τὴν μνήμην τῆς ἀγιοότητός του.

ΨΑΛ. 45. XCVII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΜΕΛΩΔΗΣΑΤΕ εἰς τὸν Κύριον νέον μελῳδήμα, διότι θαυμαστὰ (πράγματα) ἔκαμεν ὁ Κύριος.

2 Ἡ δεξιὰ του καὶ ὁ ἅγιος βραχίων του διέσωσαν (τὸν λαόν), διὰ νὰ εἶναι ἰδιός του.

3 Ἐφάνέρωσεν ὁ Κύριος τὴν σωτηρίαν του, καὶ ἐξεσκέπασε τὴν δικαιοσύνην του ἐμπρὸς εἰς τὰ ὀμμάτια τῶν ἐθνῶν.

4 Ἐνεθυμήθη τὸ ἔλεος, (τὸ ὁποῖον ὑπεσχέθη) εἰς τὸν Ἰακώβ, καὶ τὴν ἀληθῆ ὑπόσχεσιν, (τὴν ὁποῖαν ἔδωκεν) εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραήλ.

5 Εἶδον ὅλα τὰ ἄκρα τῆς γῆς τὴν σωτηρίαν (τὴν γενομένην) παρὰ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

6 Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς γῆς ἀλαλιᾶτε διὰ τὸν Θεόν, μελωδήσατε καὶ ἀγαλλιᾶσθε καὶ ψάλατε.

7 Ψάλατε εἰς τὸν Κύριον με κιθάραν, με κιθάραν καὶ με μουσικὴν φωνὴν, με σάλπιγγος χαλκίνας, καὶ με φωνὴν κερατίνης σάλπιγγος.

8 Ἀλαλιᾶτε ἐμπροσθεν τοῦ βασιλέως Κυρίου· ἄς κινηθῆ ἡ θάλασσα καὶ ὅσα εὐρίσκονται εἰς αὐτὴν, ἡ οἰκουμένη καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοί της.

9 Οἱ ποταμοὶ ὅλοι ὁμοῦ θέλουσι κροτήσῃ τὰς χεῖρας, τὰ βουνὰ θέ-

προσώπου Κυρίου, ὅτι ἔρχεται, ὅτι ἤκει κρίναι τὴν γῆν.

10 Κρινεῖ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ λαοὺς ἐν εὐθύτητι.

ΨΑΛ. 4η. XCVIII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΟΣ ἐβασίλευσεν, ὀργιζέσθωσαν λαοὶ, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ, σαλευθήτω ἡ γῆ.

2 Κύριος ἐν Σιών μέγας, καὶ ὑψηλὸς ἐστὶν ἐπὶ πάντας τοὺς λαοὺς.

3 Ἐξομολογησάσθωσαν τῷ ὀνόματί σου τῷ μεγάλῳ, ὅτι φοβερὸν καὶ ἅγιόν ἐστὶν· καὶ τιμὴ βασιλέως κρίσιν ἀγαπᾷ.

4 Σὺ ἠτοίμασας εὐθύτητας· κρίσιν καὶ δικαιοσύνην ἐν Ἰακώβ σὺ ἐποίησας.

5 Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποπόδιῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ὅτι ἅγιός ἐστι.

6 Μωϋσῆς καὶ Ἀαρὼν ἐν τοῖς ἱερεῦσιν αὐτοῦ, καὶ Σαμουὴλ ἐν τοῖς ἐπικαλουμένοις τὸ ὄνομα αὐτοῦ,

7 Ἐπεκαλοῦντο τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς εἰσήκουεν αὐτῶν· ἐν στύλῳ νεφέλης ἐλάλει πρὸς αὐτούς.

8 Ὅτι ἐφύλασσον τὰ μαρτύρια αὐτοῦ, καὶ τὰ προστάγματα αὐτοῦ ἃ ἔδωκεν αὐτοῖς.

9 Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, σὺ ἐπήκουες αὐτῶν· ὁ Θεὸς, σὺ εὐίλατος ἐγίνου αὐτοῖς, καὶ ἐκδικῶν ἐπὶ πάντα τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν.

10 Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε εἰς ὄρος ἅγιον αὐτοῦ, ὅτι ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

λουσι χαρῆ διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίου, διότι ἔρχεται, διότι ἔρχεται διὰ νὰ κρίνῃ τὴν γῆν.

10 Θέλει κρίνῃ τὴν οἰκουμένην με δικαιοσύνην, καὶ τοὺς λαοὺς με εὐθύτητα.

ΨΑΛ. 4η. XCVIII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ, ὅστις κάθηται ἐπάνω εἰς τὰ Χερουβείμ, ἐβασίλευσεν, ἃς ταραχθῶσιν οἱ λαοὶ, καὶ ἃς σαλευθῆ ἡ γῆ.

2 Μέγας εἶναι ὁ Κύριος εἰς τὴν Σιών, καὶ εἶναι ὑψηλότατος ἐπάνω εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς.

3 Ἄς εὐχαριστήσωσι με δόξαν τὸ ὄνομά σου τὸ μέγα, διότι εἶναι φοβερὸν καὶ ἅγιον· καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ βασιλέως ἀγαπᾷ τὸ δίκαιον.

4 Σὺ διέταξας τὴν ὀρθὴν διαγωγὴν· σὺ διενήργησας δικαιοσύνην καὶ κρίσιν εἰς (τοὺς ἀπογόνους) τοῦ Ἰακώβ.

5 Ὑψώνετε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τὸ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν του, διότι εἶναι ἅγιος.

6 Μεταξὺ εἰς τοὺς ἱερεῖς ἦσαν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἀαρὼν, καὶ μεταξὺ εἰς τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομά του ἦτον ὁ Σαμουὴλ,

7 (Οὗτοι) ἐπεκαλοῦντο τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς τοὺς εἰσήκουε· καὶ μέσα εἰς τὸν στύλον τῆς νεφέλης ἐλάλει με αὐτούς.

8 Διότι ἐφύλαττον τὰ ἀψευδῆ λόγια του, καὶ τὰ προστάγματά του, τὰ ὅποια ἔδωκεν εἰς αὐτούς.

9 Σὺ, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, τοὺς ἤκουες· σὺ, ὦ Θεὲ, ἴλεων ἐδείκνυες τὸν ἑαυτὸν σου εἰς αὐτούς, καὶ (μάλιστα) ὅτε τοὺς ἐπαίδευες, δι' ὅλα (τὰ ἄτοπα), τὰ ὅποια ἐπιτηδεύοντο.

10 Ὑψώνετε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε εἰς τὸ ἅγιον βουνόν του, διότι ἅγιος εἶναι Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

ΨΑΛ. 49'. XCIX.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ εἰς ἐξομολόγησιν.
Ἀλλὰλαξατε τῷ Θεῷ πάσα ἡ γῆ,
 δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν εὐφροσύνῃ·

2 Εἰσέλθετε ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν ἀγαλλιάσει· γνῶτε ὅτι Κύριος αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, αὐτὸς ἐποίησεν ἡμᾶς, καὶ οὐχ ἡμεῖς.

3 Ἡμεῖς δὲ λαὸς αὐτοῦ, καὶ πρόβατα νομῆς αὐτοῦ· εἰσέλθετε εἰς τὰς πύλας αὐτοῦ ἐν ἐξομολογήσει, εἰς τὰς αὐλὰς αὐτοῦ ἐν ὕμνοις, ἐξομολογεῖσθε αὐτῷ.

4 Αἰνεῖτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὅτι χρηστὸς Κύριος, εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ, καὶ ἕως γενεᾶς καὶ γενεᾶς ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ρ'. C.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

Ἐλεος καὶ κρίσιν ἄσομαι σοί, Κύριε.

2 Ψαλῶ, καὶ συνήσω ἐν ὁδῷ ἀμώμῳ· πότε ἤξεις πρὸς με;

3 Διεπορευόμεν ἐν ἀκακίᾳ καρδίας μου, ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου μου.

4 Οὐ προετιθέμην πρὸ ὀφθαλμῶν μου πρᾶγμα παράνομον, ποιῶντας παραβάσεις ἐμίσησα.

5 Οὐκ ἐκολλήθη μοι καρδία σκαμβῆ, ἐκκλίνοντος ἀπ' ἐμοῦ τοῦ πονηροῦ, οὐκ ἐγίνωσκον.

6 Τὸν καταλαλοῦντα λάθρα τῶν πλησίων αὐτοῦ, τοῦτον ἐξεδίωκον.

7 Ὑπερηφάνῳ ὀφθαλμῷ καὶ ἀπλήστῳ καρδία, τούτῳ οὐ συνήσθιον· οἱ ὀφθαλμοί μου ἐπὶ τοὺς πιστοὺς τῆς γῆς, τοῦ συγκαθεῖσαι αὐτοὺς μετ' ἐμοῦ· πορευόμενος ἐν ὁδῷ ἀμώμῳ,

ΨΑΛ. 49'. XCIX.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ δι' εὐχαριστίαν.
Ἀλλὰλαξατε εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ ὅλοι (οἱ κάτοικοι) τῆς γῆς, δουλεύσατε εἰς τὸν Κύριον με εὐφροσύνῃ·

2 Ἐλθετε ἐμπροσθέν του με χαρὰν εὐφημίας· μάθετε ὅτι ὁ Κύριος αὐτὸς εἶναι ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπλάσθημεν, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μας.

3 Ἡμεῖς εἴμεθα λαὸς του, καὶ πρόβατα τῆς βοσκῆς του· ἐμβῆτε εἰς τὰς θύρας του με αἰνεσιν εὐχαριστίας, καὶ εἰς τὰς αὐλὰς του με ὕμνους, εὐχαριστεῖτε εἰς αὐτόν.

4 Δοξολογεῖτε τὸ ὄνομά του, διότι εἶναι ἀγαθὸς ὁ Κύριος, ἡ εὐσπλαγχνία του εἶναι αἰώνιος, καὶ ἡ ἀλήθειά του διαμένει εἰς ὅλας τὰς γενεάς.

ΨΑΛ. ρ'. C.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

Το ἔλεός σου καὶ τὴν κρίσιν σου θέλω αἰνέση, Κύριε.

2 Θέλω τὰ ψάλλη καὶ θέλω τὰ ἐννοήση, (περιπατῶν) εἰς τὸν δρόμον τὸν ἀκατηγόρητον· πότε θέλεις ἔλθῃ εἰς ἐμέ;

3 Ἐγὼ ἐπορευόμην με ἀκακίαν τῆς καρδίας μου εἰς τὸ μέσον τῆς οἰκογενείας μου.

4 Δὲν ἔβαλον ἐμπροσθεν εἰς τὰ ὀμμάτιά μου πρᾶγμα παράνομον, καὶ τοὺς παραβάτας τοῦ νόμου σου ἐμίσησα.

5 Δὲν προσεκολλήθη εἰς ἐμέ στρεβλή καρδία, ὅτε ἀπεμακρύνετο ἀπὸ ἐμὲ ὁ κακός, δὲν (τὸ) ἐγνώριζον.

6 Μακρὰν ἐδίωκον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος κρυφὰ καταλαλεῖ τὸν γείτονά του.

7 Δὲν συνέτρωγον με ὑπερόπτην ἄνθρωπον καὶ πλεονέκτην· τίς ὀμμάτιά μου (εἶναι προσηλωμένα) ἐπάνω εἰς τοὺς πιστοὺς τῆς γῆς, διὰ τὰ τοὺς ἔχω συγκατοίκους· ὁποῖος περιπατεῖ

οὗτος μοι ἐλειτούργει.

8 Οὐ κατώκει ἐν μέσῳ τῆς οἰκίας μου ποιῶν ὑπερηφανίαν, λαλῶν ἄδικα οὐ κατεύθυνεν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου.

9 Εἰς τὰς πρωίας ἀπέκτεινον πάντας τοὺς ἁμαρτωλοὺς τῆς γῆς· τοῦ ἐξολοθρεῦσαι ἐκ πόλεως Κυρίου πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν.

ΨΑΛ. ρα'. CI.

Προσευχὴ τῷ πτωχῷ, ὅταν ἀκηδιάσῃ, καὶ ἐναντίον Κυρίου ἐκχέῃ τὴν δέησιν αὐτοῦ.

ΚΥΡΙΕ, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, καὶ ἡ κραυγὴ μου πρὸς σὲ ἐλθέτω.

2 Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ· ἐν ἧ ἂν ἡμέρᾳ θλίβωμαι, κλῖνον πρὸς με τὸ οὖς σου·

3 Ἐν ἧ ἂν ἡμέρᾳ ἐπικαλέσωμαί σε, ταχὺ ἐπάκουσόν μου.

4 Ὅτι ἐξέλιπον ὡσεὶ καπνὸς αἱ ἡμέραι μου, καὶ τὰ ὀστά μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησαν.

5 Ἐπλήγην ὡσεὶ χόρτος, καὶ ἐξηράνθη ἡ καρδιά μου, ὅτι ἐπελαθόμην τοῦ φαγεῖν τὸν ἄρτον μου.

6 Ἀπὸ φωνῆς τοῦ στεναγμοῦ μου, ἐκολλήθη τὸ ὄστούν μου τῇ σαρκί μου.

7 Ὁμοιώθην πελεκᾶνι ἐρημικῷ, ἐγενήθην ὡσεὶ νυκτικόραξ ἐν οἰκοπέδῳ.

8 Ἠγρύπνησα καὶ ἐγενόμην ὡς στρουθίον μονάζον ἐπὶ δώματος.

9 Ὅλην τὴν ἡμέραν ὠνειδίζον με οἱ ἐχθροί μου, καὶ οἱ ἐπαινοῦντές με κατ' ἐμοῦ ὠμνουν.

10 Ὅτι σποδὸν ὡσεὶ ἄρτον ἔφαγον, καὶ τὸ πόμα μου μετὰ κλαυθμοῦ ἐκίρων.

εἰς δρόμον ἀκατηγόρητον, ἐκεῖνος μὲ ὑπηρετεῖ.

8 Δὲν κατώκει εἰς τὸν οἶκόν μου ὅποιος μεταχειρίζεται ὑπερηφανίαν, καὶ ὅποιος λαλεῖ ἄδικα, δὲν ἐφάνη ἄρεστός ἐμπροσθέν μου.

9 Ἀπὸ τὸ πρῶν ἐφόνεον ὅλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς τοῦ τόπου· διὰ τὰ ἐξολοθρεύσω ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Κυρίου ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι πράττουσι τὴν ἀνομίαν.

ΨΑΛ. ρα'. CI.

Προσευχὴ τοῦ πτωχοῦ, ὅταν εὐρίσκεται εἰς ἀγωνίαν, καὶ χύνη ἐμπροσθεν τοῦ Κυρίου τὴν δέησίν του.

ΚΥΡΙΕ, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, καὶ ἡ κραυγὴ μου ἄς φθάσῃ εἰς (τὰ ὦτα) σου.

2 Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ ἐμέ· εἰς ὁποίαν ἡμέραν εὐρίσκομαι εἰς θλίψιν, κλῖνον εἰς ἐμὲ τὸ ὠτίον σου·

3 Καὶ ὅταν σὲ ἐπικαλεσθῶ, ταχέως ἐπάκουσόν μου.

4 Διότι αἱ ἡμέραι μου ὡς καπνὸς ἀφανίζονται, καὶ τὰ κοκκαλιά μου ὡς φρύγανον ἐξηράνθησαν.

5 Ἐκτυπήθην ὡς χόρτος, καὶ ἡ καρδιά μου ἐξηράνθη, διότι ἐλησμόνησα νὰ φάγω τὸν ἄρτον μου.

6 Ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ στεναγμοῦ μου, τὰ κοκκαλιά μου ἐκολλήθησαν εἰς τὴν σάρκα μου.

7 Ἐγίνα ὅμοιος μὲ τὸν πελεκᾶνα τὸν ἐρημικόν, καὶ ὅμοιος μὲ τὸν νυκτικόρακα, ὁ ὅποιος κατοικεῖ εἰς τὰ ἐρείπια τῶν οἰκῶν.

8 Ἠγρύπνησα καὶ ἔγίνα ὡς τὸ μεμονωμένον στρουθίον εἰς τὴν στέγην.

9 Καθ' ἡμέραν μὲ ὠνειδίζον οἱ ἐχθροί μου, καὶ ὅσοι μὲ ἐπαινοῦσι, κάμνουσιν ὄρκον εἰς τὰς δυστυχίας μου.

10 Διότι ἐγὼ ἔτρωγον κονιορτὸν ὡς ψωμίον, καὶ ἦνωνον μὲ δάκρυα τὸ ποτόν μου,

11 Ἀπὸ προσώπου τῆς ὀργῆς σου καὶ τοῦ θυμοῦ σου, ὅτι ἐπάρας κατ-ἐρράξάς με.

12 Λί ἡμέραι μου ὡσεὶ σκιά ἐκλίθησαν, κἀγὼ ὡσεὶ χόρτος ἐξηράνθην.

13 Σὺ δὲ, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα μένεις, καὶ τὸ μνημόσυνόν σου εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

14 Σὺ ἀναστὰς οἰκτειρήσεις τὴν Σιών, ὅτι καιρὸς τοῦ οἰκτειρῆσαι αὐτήν, ὅτι ἔκει καιρὸς.

15 Ὅτι εὐδόκησαν οἱ δούλοι σου τοὺς λίθους αὐτῆς, καὶ τὸν χοῦν αὐτῆς οἰκτειρήσουσι.

16 Καὶ φοβηθήσονται τὰ ἔθνη τὸ ὄνομά σου, Κύριε, καὶ πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς τὴν δόξαν σου.

17 Ὅτι οἰκοδομήσει Κύριος τὴν Σιών, καὶ ὀφθήσεται ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ.

18 Ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν προσευχὴν τῶν ταπεινῶν, καὶ οὐκ ἐξουδένωσε τὴν δέησιν αὐτῶν.

19 Γραφήτω αὕτη εἰς γενεάν ἑτέραν· καὶ λαὸς, ὁ κτιζόμενος, αἰνέσει τὸν Κύριον.

20 Ὅτι ἐξέκυψεν ἐξ ὕψους ἀγίου αὐτοῦ, Κύριος ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν γῆν ἐπέβλεψε,

21 Τοῦ ἀκοῦσαι τοῦ στεναγμοῦ τῶν πεπεδημένων, τοῦ λῦσαι τοὺς υἱοὺς τῶν τεθνατωμένων.

22 Τοῦ ἀναγγεῖλαι ἐν Σιών τὸ ὄνομα Κυρίου, καὶ τὴν αἴνεσιν αὐτοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ.

23 Ἐν τῷ ἐπισυναχθῆναι λαοὺς ἐπὶ τὸ αὐτὸ, καὶ βασιλεῖς τοῦ δουλεύειν τῷ Κυρίῳ.

24 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ἐν ὁδῷ ἰσχύος αὐτοῦ, τὴν ὀλιγότητα τῶν ἡμερῶν μου ἀνάγγειλόν μοι.

11 Ἐξ αἰτίας τῆς ὀργῆς σου καὶ τοῦ θυμοῦ σου, διότι ἀφ' οὗ μὲ ὕψωσας, μὲ ἐρράψας εἰς τὴν γῆν καὶ συνετρίβην.

12 Ἡ ἡλικία μου ὡς σκιά ἐκλινεν εἰς τὸ τέλος, καὶ ἐγὼ ὡς ὁ χόρτος ἐξηράνθην.

13 Σὺ ὅμως, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα μένεις, καὶ ἡ ἐνθύμησίς σου ἐκτείνεται εἰς ὅλας τὰς γενεάς.

14 Σὺ θέλεις σηκωθῆ καὶ θέλεις ἐλεῆσαι τὴν Σιών, διότι καιρὸς εἶναι νὰ τὴν ἐλεῆση, διότι περίστασις ἦλθεν.

15 Ἐπειδὴ εὐμενῶς εἶδον οἱ δούλοι σου τὰς πέτρας τῆς, καὶ θέλουσιν ἐλεῆσαι τὸ χῶμα τῆς.

16 Καὶ τὰ ἔθνη θέλουσι φοβηθῆ, Κύριε, τὸ ὄνομά σου, καὶ ὅλοι τῆς γῆς οἱ βασιλεῖς τὴν δόξαν σου.

17 Διότι θέλει οἰκοδομήσῃ ὁ Κύριος τὴν Σιών, καὶ θέλει φανῆ (εἰς αὐτήν) μὲ τὴν δόξαν του.

18 Αὐτὸς ἐπέβλεψεν εἰς τὴν προσευχὴν τῶν ταπεινῶν, καὶ δὲν κατεφρόνησε τὴν δέησίν των.

19 Ἄς γραφθῆ τοῦτο διὰ τὴν μεταγενεστέραν γενεάν· ὥστε ὁ λαὸς, ὅστις μέλλει νὰ γενηθῆ, νὰ δοξολογήσῃ τὸν Κύριον.

20 Διότι ἐκυψεν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἱεροῦ τόπου του, καὶ ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ἐπέβλεψεν εἰς τὴν γῆν,

21 Διὰ νὰ ἀκούσῃ τὸν ἀναστεναγμὸν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἦσαν εἰς τὰ δεσμὰ, καὶ διὰ νὰ λυτρώσῃ τοὺς υἱοὺς ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐθανατώθησαν.

22 Διὰ νὰ κηρύξωσιν εἰς τὴν Σιών τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, καὶ τὴν δοξολογίαν του εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

23 Ὅταν μέλλωσι νὰ συναχθῶσιν ὁμοῦ οἱ λαοὶ, καὶ οἱ βασιλεῖς, διὰ νὰ δουλεύσωσιν εἰς τὸν Κύριον.

24 Εἰς αὐτὸν (τὸν Κύριον) εἶπεν (ὁ πτωχὸς) ἐν ᾧ εἶχεν ἀκόμη τὰς δυνάμεις του, φανέρωσον εἰς ἐμὲ τὸν ὀλιγον ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν μου.

25 Μὴ ἀναγκάγῃς με ἐν ἡμίσει ἡμε-
ρῶν μου· ἐν γενεᾷ γενεῶν τὰ ἔτη
σου.

26 Κατ' ἀρχὰς σὺ, Κύριε, τὴν γῆν
ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν
σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί.

27 Αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ δια-
μένεις, καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιω-
θήσονται,

28 Καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐ-
τοὺς, καὶ ἀλλαγῆσονται· σὺ δὲ ὁ
αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκ-
λείψουσιν.

29 Οἱ υἱοὶ τῶν δούλων σου κατα-
σκηνώσουσι, καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν
εἰς τὸν αἰῶνα κατευθυνθήσεται.

ΨΑΛ. ρβ'. CII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΕΥΛΟΓΕΙ, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον,
καὶ πάντα τὰ ἐντὸς μου τὸ ὄνομα τὸ
ἅγιον αὐτοῦ.

2 Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον,
καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀν-
ταποδόσεις αὐτοῦ.

3 Τὸν εὐϊλατεύοντα πάσαις ταῖς
ἀνομίαις σου, τὸν ἰώμενον πάσας τὰς
νόσους σου.

4 Τὸν λυτρούμενον ἐκ φθορᾶς τὴν
ζωὴν σου, τὸν στεφανοῦντά σε ἐν
ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.

5 Τὸν ἐμπιπλῶντα ἐν ἀγαθοῖς τὴν
ἐπιθυμίαν σου, ἀνακαινισθήσεται ὡς
ἀετοῦ ἡ νεότης σου.

6 Ποιῶν ἐλεημοσύνας ὁ Κύριος, καὶ
κρίμα πᾶσι τοῖς ἀδικουμένοις.

7 Ἐγνώρισε τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ τῷ
Μωϋσῇ, τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ τὰ θελή-
ματα αὐτοῦ.

8 Οἰκτίρων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος,
μακρόθυμος καὶ πολυέλεος.

9 Οὐκ εἰς τέλος ὀργισθήσεται, οὐδὲ
εἰς τὸν αἰῶνα μηνιεῖ.

25 Μὴ μοῦ σηκώσης τὴν ζωὴν μου,
ἐν ᾧ εἶμαι εἰς τὸ ἡμισυ τῆς ἡλικίας
μου· οἱ χρόνοι σου ἐκτείνονται εἰς
ἀπείρους γενεάς.

26 Ἐξ ἀρχῆς σὺ, Κύριε, ἐθεμελί-
ωσας τὴν γῆν, καὶ οἱ οὐρανοὶ εἶναι
ἔργα τῶν χειρῶν σου.

27 Αὐτοὶ θέλουσιν ἀφανισθῆ, σὺ
ὅμως θέλεις διαμένῃ, καὶ ὅλοι θέ-
λουσι παλαιωθῆ ὡς φόρεμα,

28 Καὶ ὡς ἔνδυμα θέλεις τοὺς τυ-
λίξη, καὶ θέλουσι λάβῃ μεταβολήν·
σὺ ὅμως εἶσαι ὁ αὐτὸς, καὶ οἱ χρόνοι
σου δὲν θέλουσι τελειώσῃ.

29 Οἱ υἱοὶ τῶν δούλων σου θέλου-
σιν εὖρη κατοικίαν, καὶ τὸ σπέρμα
των θέλει εὐδοωθῆ εἰς τὸν αἰῶνα.

ΨΑΛ. ρβ'. CII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΥΛΟΓΕΙ, ὦ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον,
καὶ ὅλα τὰ ἐντὸς μου (μέλη) ὡς εὐ-
λογῶσι τὸ ἅγιον τοῦ ὀνομα.

2 Εὐλόγει, ὦ ψυχὴ μου, τὸν Κύ-
ριον, καὶ μὴ λησμονῆς ὅλας τὰς
εὐεργεσίας του.

3 Διότι αὐτὸς γίνεται ἴλεως εἰς
ὅλας τὰς ἀνομίας σου, καὶ ἰατρεύει
ὅλας τὰς ἀρρώστίας σου.

4 Αὐτὸς ἐλευθερώνει ἀπὸ τὴν φθο-
ρὰν τὴν ζωὴν σου, καὶ σὲ στεφανώνει
μὲ ἔλεος καὶ εὐσπλαγχνίαν.

5 Αὐτὸς χορτάζει ἀπὸ ἀγαθὰ τὴν
ἐπιθυμίαν σου, καὶ θέλει ἀνακαινισθῆ
καὶ ἡ νεότης σου ὡς τοῦ ἀετοῦ.

6 Ὁ Κύριος κάμνει ἐλεημοσύνην,
καὶ δικαίαν ἀπόφασιν εἰς ὅλους τοὺς
καταδυναστευομένους.

7 Αὐτὸς ἐφάνέρωσεν εἰς τὸν Μωϋ-
σῆν τὰς ὁδοὺς του, καὶ εἰς τοὺς Ἰσ-
ραηλίτας τὰ θελήματά του.

8 Ὁ Κύριος εἶναι εὐσπλαγχνος καὶ
ἐλεήμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος.

9 Δὲν θέλει ὀργίζηται διὰ πάντα,
οὔτε διὰ πάντα θέλει φυλάττη τὸ
πάθος.

10 Οὐ κατὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐποίησεν ἡμῖν, οὐδὲ κατὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν.

11 Ὅτι κατὰ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς, ἐκραταίωσε Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν.

12 Κάθοσον ἀπέχουσιν ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν, ἐμάκρυνεν ἀφ' ἡμῶν τὰς ἀνομίας ἡμῶν.

13 Καθὼς οἰκτεῖρει πατὴρ υἱούς, ὠκτείρησε Κύριος τοὺς φοβουμένους αὐτόν· ὅτι αὐτὸς ἔγνω τὸ πλάσμα ἡμῶν, ἐμνήσθη ὅτι χοῦς ἐσμέν.

14 Ἄνθρωπος, ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ, ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ οὕτως ἐξανθήσει.

15 Ὅτι πνεῦμα διήλθεν ἐν αὐτῷ, καὶ οὐχ ὑπάρξει, καὶ οὐκ ἐπιγνώσεται ἔτι τὸν τόπον αὐτοῦ.

16 Τὸ δὲ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοῦ παῖδός καὶ ἕως τοῦ αἵματος, ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν,

17 Καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἐπὶ υἱούς υἱῶν, τοῖς φυλάσσουσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ,

18 Καὶ μεμνημένοις τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ, τοῦ ποιῆσαι αὐτάς.

19 Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἠτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει.

20 Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πάντες ἄγγελοι αὐτοῦ, δυνατοὶ ἰσχύϊ, ποιῶντες τὸν λόγον αὐτοῦ, τοῦ ἀκούσαι τῆς φωνῆς τῶν λόγων αὐτοῦ.

21 Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ, λειτουργοὶ αὐτοῦ ποιῶντες τὸ θέλημα αὐτοῦ.

22 Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ· εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

10 Δὲν μᾶς μεταχειρίζεται κατὰ τὰς ἀνομίας μας, οὔτε μᾶς ἀνταποδίδει κατ' ἀξίαν τῶν ἀμαρτιῶν μας.

11 Διότι ὅσον ὑψηλότερος εἶναι ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὴν γῆν, (τόσον) μέγα καὶ στερεὸν ἔκαμεν ὁ Κύριος τὸ ἔλεός του πρὸς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὸν φοβοῦνται.

12 Ὅσον ἀπέχουσιν αἱ ἀνατολαὶ ἀπὸ τὰς δύσεις, (τόσον) ἐμάκρυνεν ἀπὸ ἡμᾶς τὰς ἀνομίας μας.

13 Καθὼς εὐσπλαγχνίζεται ὁ πατὴρ τοὺς υἱούς, (οὕτως) εὐσπλαγχνίζεται ὁ Κύριος ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὸν φοβοῦνται· διότι αὐτὸς γνωρίζει τὴν ἕλην ἀπὸ τὴν ὁποίαν μᾶς ἔπλασε, καὶ ἐνθυμεῖται, ὅτι εἴμεθα χῶμα.

14 Τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἡλικία εἶναι ὡς ἡ βοτάνη, ἀνθεῖ πρὸς καιρὸν, ὡς τὸ ἄνθος τῆς γῆς.

15 Διότι πνεῦμα διέρχεται δι' αὐτοῦ, (ἀλλέως) ὁ ἄνθρωπος δὲν θέλει ὑπάρξῃ πλέον, καὶ δὲν θέλει γνωρίσῃ εἰς τὸ ἐξῆς τὸν τόπον του.

16 Τὸ ἔλεος ὅμως τοῦ Κυρίου διαρκεῖ αἰωνίως εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὸν φοβοῦνται,

17 Καὶ ἡ δικαιοσύνη του (διαμένει) εἰς τοὺς υἱούς τῶν υἱῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι φυλάττουσι τὴν διαθήκην του,

18 Καὶ οἱ ὅποιοι ἐνθυμοῦνται τὰς ἐντολάς του, διὰ νὰ τὰς πράττωσι.

19 Ὁ Κύριος ἠτοίμασε τὸν θρόνον του εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἡ βασιλεία του ἐξουσιάζει ὅλα.

20 Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον ὅλοι οἱ ἄγγελοί του, οἱ ὑπερέχοντες εἰς τὴν ἀνδρίαν, οἱ ὅποιοι ἐκπληροῦτε τὰς προσταγὰς του, ἅμα ἀκούοντες τὴν φωνὴν τῶν λόγων του.

21 Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον ὅλα τὰ στρατεύματά του, οἱ ὑπηρεταὶ του, ὅσοι κάμνετε τὸ θέλημά του.

22 Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον ὅλα τὰ ἔργα του, εἰς πάντα τόπον τῆς βασιλείας του· εὐλόγει, ὦ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

ΨΑΛ. ργ'. CIII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβὶδ ὑπὲρ τῆς τοῦ
κόσμου συστάσεως.

ΕΥΛΟΓΕΙ ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον·
Κύριε, ὁ Θεὸς μου, ἐμεγαλύνθης σφό-
δρα,

2 Ἐξομολόγησιν καὶ μεγαλοπρέ-
πειαν ἐνεδύσω, ἀναβάλλόμενος φῶς
ὡς ἱμάτιον·

3 Ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέρριν,
ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι τὰ ὑπερῶα
αὐτοῦ.

4 Ὁ τιθεὶς νέφη τὴν ἐπίβασίν σου,
ὁ περιπατῶν ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων.

5 Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους σου
πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς σου
πυρὸς φλόγα.

6 Ὁ θεμελιῶν τὴν γῆν ἐπὶ τὴν
ἀσφάλειαν αὐτῆς, οὐ κλιθήσεται εἰς
τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

7 Ἄβυσσος ὡς ἱμάτιον τὸ περιβό-
λαιον αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ὀρέων στήσου-
ται ὕδατα.

8 Ἀπὸ ἐπιτιμήσεώς σου φεύξονται,
ἀπὸ φωνῆς βροντῆς σου δειλιάσου-
σιν.

9 Ἀναβαίνουνσιν ὄρη, καὶ καταβαί-
νουνσι πεδία εἰς τὸν τόπον, ὃν ἐθεμε-
λίωσας αὐτοῖς.

10 Ὅριον ἔθου ὃ οὐ παρελεύσονται,
οὐδὲ ἐπιστρέψουσι καλύψαι τὴν γῆν.

11 Ὁ ἐξαποστέλλων πηγὰς ἐν φά-
ραγγιν, ἀνὰ μέσον τῶν ὀρέων διε-
λεύσονται ὕδατα.

12 Ποτιοῦσι πάντα τὰ θηρία τοῦ
ἀγροῦ, προσδέχονται ὄναγροι εἰς
δίψαν αὐτῶν.

13 Ἐπ' αὐτὰ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρα-
νοῦ κατασκηνώσκει, ἐκ μέσου τῶν πε-

ΨΑΛ. ργ'. CIII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ διὰ τὴν σύστα-
σιν τοῦ κόσμου.

ΕΥΛΟΓΕΙ, ὡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον·
Κύριε, ὁ Θεὸς μου, σὺ ἐμεγαλύνθης
καθ' ὑπερβολὴν.

2 Εὐχαριστίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν
εἶσαι ἐνδεδυμένος, σὺ, ὁ ὁποῖος φο-
ρεῖς τὸ φῶς ὡς ἔνδυμα·

3 Σὺ, ὁ ὁποῖος ἀπλώνεις τὸν οὐρα-
νὸν ὡς δερματίνην σκηνὴν, καὶ στεγά-
ζεις τὰ ὑψηλὰ μέρη του μὲ τὰ ὕδατα.

4 Σὺ, ὁ ὁποῖος μεταχειρίζεσαι, ὡς
ὄχημα, τὰ σύννεφα, καὶ περιπατεῖς
ἐπάνω εἰς τὰς πτέρυγας τῶν ἀνέμων.

5 Σὺ, ὁ ὁποῖος κάμνεις τοὺς ἀγ-
γέλους σου (ταχεῖς) ὡσὰν τοὺς ἀνέ-
μους, καὶ τοὺς ὑπηρέτας σου (θερ-
μοὺς) ὡς φλόγα πυρός.

6 Σὺ, ὁ ὁποῖος ἐθεμελίωσας τὴν
γῆν ἐπάνω εἰς τὴν ἀσφαλῆ στάσιν
της, ὥστε δὲν θέλει παρατραπῆ εἰς
τὸν αἰῶνα.

7 Τὰ ἄπειρα πλήθη τῶν νερῶν εἶ-
ναι ὡς φόρεμά της, ὥστε καὶ ἐπάνω
εἰς τὰ ὄρη στέκονται νερά.

8 Ὅμως αὐτὰ φεύγουσιν, ἐπειδὴ
τὰ ἐπετίμησας, καὶ ἀπὸ τὴν φωνὴν
τῆς βροντῆς σου τρέμουσιν.

9 Ὑψώνονται ὡς τὰ βουνὰ, καὶ
(πάλιν) χαμηλώνονται ὡς αἱ πε-
διάδες, (καὶ μένουσιν) εἰς τὸν τόπον,
εἰς τὸν ὁποῖον τὰ διέταξες νὰ στέ-
κωνται.

10 Διῶρισας σύνορον (εἰς αὐτὰ),
τὸ ὁποῖον δὲν θέλουσι περάσῃ, οὔτε
θέλουσιν ἐπιστρέψῃ, ὥστε νὰ σκε-
πάσωσι τὴν γῆν.

11 Στέλλεις τὰς βρῦσεις εἰς τοὺς
φάραγγας, καὶ μεταξὺ τῶν βουνῶν
διαβαίνουνσιν ὕδατα.

12 Αὐτὰ ποτίζουνσιν ὅλα τὰ χερ-
σαῖα ζῶα, καὶ οἱ ἄγριοι ὄνοι θέλουσι
πίη (ἀπὸ αὐτὰ) διὰ (νὰ σβύσωσι)
τὴν δίψαν των.

13 Πλησίον εἰς αὐτὰ (τὰ νερά)
κατοικοῦσι τὰ πουλῖα τοῦ ἀέρος,

τρῶν δώσουσι φωνήν.

14 Ποτίζων ὄρη ἐκ τῶν ὑπερώων αὐτοῦ, ἀπὸ καρποῦ τῶν ἔργων σου χορτασθήσεται ἡ γῆ.

15 Ὁ ἐξανατέλλων χόρτον τοῖς κτήνεσι, καὶ χλόην τῇ δουλείᾳ τῶν ἀνθρώπων·

16 Τοῦ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς, καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου·

17 Τοῦ ἰλαρῦναι πρόσωπον ἐν ἐλαίῳ, καὶ ἄρτος καρδίαν ἀνθρώπου στηρίζει.

18 Χορτασθήσονται τὰ ξύλα τοῦ πεδίου, αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου ἃς ἐφύτευσας· ἐκεῖ στρουθία ἐννοσσεύσουσι.

19 Τοῦ ἐρωδιοῦ ἡ κατοικία ἠγεῖται αὐτῶν· ὄρη τὰ ὑψηλὰ ταῖς ἐλάφοις, πέτρα καταφυγὴ τοῖς λαγωῖς.

20 Ἐποίησε σελήνην εἰς καιροῦς· ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ.

21 Ἔθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ, ἐν αὐτῇ διελεύσονται πάντα τὰ θηρία τοῦ δρυμοῦ.

22 Σκύμνοι ὠρυόμενοι τοῦ ἀρπάσαι, καὶ ζητῆσαι παρὰ τοῦ Θεοῦ βρῶσιν αὐτοῖς.

23 Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, καὶ συνήχθησαν, καὶ εἰς τὰς μάνδρας αὐτῶν κοιτασθήσονται.

24 Ἐξελεύσεται ἄνθρωπος ἐπὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἕως ἑσπέρας.

25 Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας· ἐπληρώθη ἡ γῆ τῆς κτήσεώς σου.

καὶ πέμπουσι φωνὴν μέσα ἀπὸ τὰς πέτρας.

14 Σὺ ποτίζεις τὰ βουνὰ (μὲ τὰ πίπτοντα νερὰ) ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ μέρη αὐτοῦ (τοῦ οὐρανοῦ), καὶ ἡ γῆ θέλει χορτασθῆ ἀπὸ τὸν καρπὸν τῶν ἔργων σου.

15 Σὺ κάμνεις νὰ βλαστήσῃ βοτάνην διὰ τὰ κτήνη, καὶ χλόην διὰ τὴν χοῆσιν τῶν ἀνθρώπων·

16 Καὶ ἐκβάλλεις ψωμίον ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ κρασίον, τὸ ὁποῖον εὐφραίνει τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων·

17 Καὶ ἐλαίον, μὲ τὸ ὁποῖον λαμπρύνουσι τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ ψωμίον, τὸ ὁποῖον στηρίζει τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου.

18 Θέλουσι χορτασθῆ καὶ τὰ δένδρα τῆς πεδιάδος, καὶ αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου, τὰς ὁποίας σὺ ἐφύτευσας· καὶ ἐκεῖ θέλουσι κάμῃ τὰς φωλεάς των τὰ μικρὰ πουλία.

19 Τοῦ ἐρωδιοῦ ἡ φωλεὰ γίνεται ὡς πρώτη ἀρχὴ αὐτῶν· τὰ ὑψηλὰ βουνὰ εἶναι διὰ τὰς ἐλάφους, καὶ αἱ πέτραι εἶναι καταφύγιον τῶν λαγωῶν.

20 (Ὁ Κύριος) ἔκαμε τὴν σελήνην διὰ καιροῦς (διωρισμένους)· καὶ τὸν ἥλιον, ὁ ὁποῖος γνωρίζει (τὸν τόπον) τῆς δύσεώς του.

21 Ὄταν φέρῃς σκότος, γίνεται νύξ, εἰς τὴν ὁποίαν περιπατοῦσιν ὅλα τὰ ἄγρια ζῶα τοῦ λόγγου.

22 Οἱ μικροὶ λέοντες (περιπατοῦσι) βρυχώμενοι, διὰ νὰ ἀρπάξωσι, καὶ νὰ ζητήσωσιν ἀπὸ τὸν Θεὸν τροφήν διὰ τὸν ἑαυτὸν των.

23 Ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, καὶ αὐτὰ συνάζονται εἰς τὰς φωλεάς των καὶ ἀναπαύονται·

24 Τότε ἐξέρχεται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ ἔργον του, καὶ εἰς τὸ ἐπιτήδευμά του ἕως ἑσπέρας.

25 Πόσον μεγάλα εἶναι τὰ ἔργα σου, Κύριε· διότι σὺ ὅλα μὲ σοφίαν τὰ ἔκαμες, καὶ ἡ γῆ γέμει ἀπὸ τὰ ἰδιά σου ἀγαθὰ.

26 Αὕτη ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ εὐρύχωρος· ἐκεῖ ἔρπετὰ ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός·

27 Ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων· ἐκεῖ πλοῖα διαπορεύονται,

28 Δράκων οὗτος ὃν ἔπλασας ἐμπαίζειν αὐτῷ· πάντα πρὸς σέ προσδοκῶσι, δοῦναι τὴν τροφήν αὐτῶν εἰς εὐκαιρον.

29 Δόντος σου αὐτοῖς, συλλέξουσιν, ἀνοιξάντός σου τὴν χεῖρα, τὰ σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος.

30 Ἀποστρέψαντος δέ σου τὸ πρόσωπόν σου, ταραχθήσονται, ἀντανελεῖς τὸ πνεῦμα αὐτῶν, καὶ ἐκλείψουσι, καὶ εἰς τὸν χοῦν αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν.

31 Ἐξαποστελεῖς τὸ πνεῦμά σου, καὶ κτισθήσονται, καὶ ἀνακαινιεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

32 Ἦτω ἡ δόξα Κυρίου εἰς τοὺς αἰῶνας, εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ.

33 Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἀπτόμενος τῶν ὀρέων, καὶ καπνίζονται.

34 Ἄσω τῷ Κυρίῳ ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῷ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

35 Ἦδυνθείη αὐτῷ ἡ διαλογία μου, ἐγὼ δὲ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ.

36 Ἐκλείποιεν ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἄνομοι, ὥστε μὴ ὑπάρχειν αὐτούς· εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

ΨΑΛ. ρδ'. CIV.

Ἄλληλούϊα.

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα αὐτοῦ,

26 Ἡ μεγάλη ἐκείνη καὶ εὐρύχωρος θάλασσα, ὅπου εἶναι ἀναρίθμητα ἔρπετά·

27 Μικρὰ ὁμοῦ καὶ μεγάλα ἔμψυχα· ἐκεῖ πλοῖα περιπατοῦσι,

28 Καὶ τὸ φοβερόν ζῶον (τὸ κῆτος) ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔπλασας διὰ νὰ παίξῃ μέσα εἰς αὐτήν· εἰς σέ ὅλα ἐλπίζουσι, διὰ νὰ δώσης εἰς αὐτὰ τὴν τροφήν εἰς καιρὸν ἀρμοδίον.

29 Ὅταν τὴν δώσης, τὴν συνάγουσιν, ὅταν ἀνοιγῆς τὴν χεῖρά σου, ὅλα τὰ κτίσματα γεμίζουσιν ἀπὸ τὴν χρηστότητά σου.

30 Ἐὰν ὅμως ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου, θέλουσι ταραχθῆ, καὶ (οὕτω) θέλεις ἀφαιρέσῃ τὸ πνεῦμά των, καὶ θέλουσιν ἐκλείψῃ, καὶ θέλουσιν ἐπιστραφῆ εἰς τὸν ἰδίον των κονιορτόν.

31 Ἐὰν ἀποστείλῃς τὸ πνεῦμά σου, ἀνακτίζονται, καὶ ἀνακαινίζεις τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

32 Ἄς διαρκῆ ἡ δόξα τοῦ Κυρίου αἰωνίως, καὶ θέλει εὐφραίνηται ὁ Κύριος διὰ τὰ ἔργα του.

33 Ὁ ὁποῖος γυρίζει καὶ βλέπει τὴν γῆν, καὶ τὴν κάμνει νὰ τρέμῃ, ἐγγίζει (μόνον) τὰ βουνὰ, καὶ ἀνάπτουσι καὶ καπνίζουσι.

34 Θέλω μελωδῆ ὕμνους εἰς τὸν Κύριον ἐν ὅσῳ ζῶ, θέλω ψάλλῃ εἰς τὸν Θεόν μου ἐν ὅσῳ εἶμαι.

35 Εἶθε νὰ φανῆ ἀρεστὴ εἰς αὐτὸν ἡ διὰ τῶν ψαλμῶν ὁμιλία μου, καὶ θέλω χαρῆ μεγάλας διὰ τὸν Κύριον.

36 Εἶθε νὰ ἀφανισθῶσι παντελῶς οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ οἱ ἄνομοι, ὥστε νὰ μὴ εἶναι πλέον· εὐλόγει, ὡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

ΨΑΛ. ρδ'. CIV.

Ἄλληλούϊα.

Εὐχαριστεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομά του, καὶ κη-

ἀπαγγείλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὰ ἔργα αὐτοῦ.

2 Ἄσατε αὐτῷ καὶ ψάλατε αὐτῷ, διηγῆσαθε πάντα τὰ θαυμάσια αὐτοῦ.

3 Ἐπαινείσθε ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ, εὐφρανθήτω καρδία ζητούντων τὸν Κύριον.

4 Ζητήσατε τὸν Κύριον, καὶ κραταιώθητε, ζητήσατε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διαπαντός.

5 Μνήσθητε τῶν θαυμασίων αὐτοῦ ὧν ἐποίησε, τὰ τέρατα αὐτοῦ, καὶ τὰ κρίματα τοῦ στόματος αὐτοῦ.

6 Σπέρμα Ἀβραὰμ δούλοι αὐτοῦ, υἱοὶ Ἰακώβ ἐκλεκτοὶ αὐτοῦ.

7 Αὐτὸς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐν πάσῃ τῇ γῆ τὰ κρίματα αὐτοῦ.

8 Ἐμνήσθη εἰς τὸν αἰῶνα διαθήκης αὐτοῦ, λόγου οὗ ἐνετείλατο εἰς χιλίας γενεάς.

9 Ὃν διέθετο τῷ Ἀβραὰμ, καὶ τοῦ ὄρκου αὐτοῦ τῷ Ἰσαάκ.

10 Καὶ ἔστησεν αὐτὸν τῷ Ἰακώβ εἰς πρόσταγμα, καὶ τῷ Ἰσραὴλ εἰς διαθήκην αἰώνιον.

11 Λέγων, Σοὶ δώσω τὴν γῆν Χαναάν, σχοίνισμα κληρονομίας ὑμῶν.

12 Ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἀριθμῷ βραχεῖς, ὀλιγοστοὺς καὶ παροίκους ἐν αὐτῇ.

13 Καὶ διήλθεν ἐξ ἔθνους εἰς ἔθνος, καὶ ἐκ βασιλείας εἰς λαὸν ἕτερον.

14 Οὐκ ἀφῆκεν ἄνθρωπον ἀδικῆσαι αὐτοὺς, καὶ ἤλεγξεν ὑπὲρ αὐτῶν βασιλεῖς.

15 Μὴ ἄπτεσθε τῶν χριστῶν μου, καὶ ἐν τοῖς προφήταις μου μὴ πονηρεύεσθε.

ρύττετε εἰς τὰ ἔθνη τὰ ἔργα του.

2 Ὑμνήσατέ τον, ψάλατε εἰς αὐτόν, καὶ διηγῆθητε ὅλα του τὰ θαυμάσια.

3 Εἰς τὸ ἅγιόν του ὄνομα καυχᾶσθε, καὶ ἅς εὐφρανθῆ ἡ καρδία ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ζητοῦσι τὸν Κύριον.

4 Ζητήσατε τὸν Κύριον, καὶ γίνεσθε ἀνδρεῖοι, ζητήσατε τὸ πρόσωπόν του διὰ παντός.

5 Ἐνθυμήθητε τὰ θαυμάσια, τὰ ὅποια ἔκαμεν, τὰ τέρατά του, καὶ τὰς δικαίας ἀποφάσεις τοῦ στόματός του.

6 Ὡς σπέρμα τοῦ Ἀβραὰμ, δούλοι του, ὧς υἱοὶ τοῦ Ἰακώβ ἐκλεκτοὶ του.

7 Οὗτος ὁ Κύριος εἶναι ὁ Θεὸς ἡμῶν, τοῦ ὁποῖου αἱ δίκαιαι ἀποφάσεις (ἐνεργοῦνται) ἐπάνω εἰς ὅλην τὴν γῆν.

8 Αὐτὸς ἐνθυμεῖται πάντοτε τὴν διαθήκην του, τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ἀπεφάσισε νὰ διαμένη εἰς ἀπείρους γενεάς.

9 Τὸν ὁποῖον συνεφώνησε μὲ τὸν Ἀβραὰμ, καὶ ὁμόσας τὸν ἐβεβαίωσεν εἰς τὸν Ἰσαάκ.

10 Καὶ ἐβεβαίωσεν αὐτὸν εἰς τὸν Ἰακώβ, διὰ νὰ εἶναι πρόσταγμα, καὶ εἰς τὸν Ἰσραὴλ, διὰ νὰ εἶναι αἰώνιος διαθήκη.

11 Καὶ εἶπεν, Ἐγὼ θέλω δώσῃ εἰς σὲ τὴν γῆν Χαναάν, ὡς προσδιωρισμένην μὲ μέτρον κληρονομίαν σας.

12 Ἐν ᾧ ἦσαν ἀκόμη πολλὰ εὐ-ἀριθμοὶ, καὶ ὀλιγώτατοι καὶ ὡς ξένοι εἰς αὐτήν.

13 Καὶ μετωκίσθησαν ἀπὸ ἔθνος εἰς ἔθνος, καὶ ἀπὸ βασιλείαν εἰς ἄλλον λαόν.

14 Δὲν συνεχώρησεν ὥστε κανεὶς ἄνθρωπος νὰ τοὺς ἀδικῆσῃ, καὶ δι' αὐτοὺς ἤλεγξεν μὲ παιδείας βασιλεῖς.

15 (Λέγων), Μὴ ἐγγίζετε τοὺς ἀλειμένους μὲ τὸ ἔλαιόν μου, καὶ μὴ κάμνετε κακὸν εἰς τοὺς προφῆτας μου.

16 Καὶ ἐκάλεσε λιμὸν ἐπὶ τὴν γῆν, πᾶν στήριγμα ἄρτου συνέτριψεν.

17 Ἀπέστειλεν ἔμπροσθεν αὐτῶν ἄνθρωπον, εἰς δούλον ἐπράθη Ἰωσήφ.

18 Ἐταπείνωσαν ἐν πέδαις τοὺς πόδας αὐτοῦ, σίδηρον διήλθεν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ.

19 Μέχρι τοῦ ἐλθεῖν τὸν λόγον αὐτοῦ· τὸ λόγιον Κυρίου ἐπύρωσεν αὐτόν· ἀπέστειλεν βασιλεὺς καὶ ἔλυσεν αὐτόν, ἄρχων λαοῦ καὶ ἀφῆκεν αὐτόν.

20 Κατέστησεν αὐτόν κύριον τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ ἄρχοντα πάσης τῆς κτήσεως αὐτοῦ.

21 Τοῦ παιδεῦσαι τοὺς ἄρχοντας αὐτοῦ ὡς ἑαυτόν, καὶ τοὺς πρεσβυτέρους αὐτοῦ σοφίσαι.

22 Καὶ εἰσῆλθεν Ἰσραὴλ εἰς Αἴγυπτον, καὶ Ἰακώβ παρώκησεν ἐν γῆ Χάμ.

23 Καὶ ἠύξησε τὸν λαὸν αὐτοῦ σφόδρα, καὶ ἐκραταίωσε αὐτόν ὑπὲρ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ.

24 Μετέστρεψε τὴν καρδίαν αὐτῶν, τοῦ μισῆσαι τὸν λαὸν αὐτοῦ, τοῦ δολιοῦσθαι ἐν τοῖς δούλοις αὐτοῦ.

25 Ἐξαπέστειλε Μωϋσῆν τὸν δούλον αὐτοῦ, Ἀαρὼν ὃν ἐξελέξατο αὐτῷ.

26 Ἔθετο ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους τῶν σημείων αὐτοῦ, καὶ τῶν τεράτων ἐν γῆ Χάμ.

27 Ἐξαπέστειλε σκότος καὶ ἐσκότησεν, ὅτι παρεπίκραναν τοὺς λόγους αὐτοῦ.

28 Μετέστρεψε τὰ ὕδατα αὐτῶν εἰς αἷμα, καὶ ἀπέκτεινε τοὺς ἰχθύας αὐτῶν.

16 Ἐπέφερε πείναν εἰς τὴν γῆν, καὶ συνέτριψε τὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου (τὴν προγενομένην) ἀπὸ τὸν ἄρτον.

17 Ἐστειλεν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, τὸν Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἐπωλήθη ὡς δούλος.

18 Καὶ οἱ πόδες του ἐστενοχωρήθησαν μετὰ τὴν ποδοκάκην, καὶ ἡ ψυχὴ του ἐβασανίσθη μετὰ ἀλύσεις.

19 Ἔως οὗ ἔλαβεν ἔκβασιν ὁ λόγος του· ὁ λόγος τοῦ Κυρίου τὸν ἐδοκίμασεν, ὡς διὰ πυρός· ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς καὶ τὸν ἔλυσεν ἀπὸ τὰ δεσμά, καὶ ὁ τοῦ λαοῦ ἐξουσιαστὴς τὸν ἀφῆκεν ἐλεύθερον.

20 Κατέστησεν αὐτόν κύριον τοῦ ἰδίου του οἴκου, καὶ κυβερνήτην ὅλων τῶν ἰδίων του κτημάτων.

21 Διὰ νὰ συνετίσῃ τοὺς ἄρχοντας του, καθὼς καὶ τὸν ἑαυτόν του, καὶ νὰ κάμῃ σοφοὺς τοὺς γέροντας τοὺς βασιλεῖς.

22 Καὶ (τότε) ἐμβῆκεν ὁ Ἰσραὴλ εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ὁ Ἰακώβ παρώκησεν εἰς τὴν γῆν τοῦ Χάμ.

23 Καὶ ἠύξησε τόσον τὸν λαὸν του (ὥστε) ἔγινε περισσότερος καὶ ἰσχυρότερος ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του.

24 Καὶ μετέβαλε τὴν καρδίαν αὐτῶν (τῶν ἐχθρῶν), ὥστε νὰ μισῶσι τὸν λαὸν του, καὶ νὰ μεταχειρίζονται δολιότητος ἐναντίον εἰς τοὺς δούλους του.

25 Τότε ἔστειλε τὸν δούλον του Μωϋσῆν, καὶ Ἀαρὼν, τὸν ὁποῖον ἔκλεξε (συνεργόν) αὐτοῦ (τοῦ Μωϋσέως).

26 Αὐτὸς ἐνέθηκεν εἰς αὐτοὺς τὰς αἰτίας καὶ τὴν δύναμιν τῶν σημείων, καὶ τῶν τεράτων, (διὰ νὰ τὰ ἐνεργῶσιν) εἰς τὴν γῆν τοῦ Χάμ.

27 Τότε ἔστειλε σκότος, καὶ ἐσκότησε, διότι μετὰ πικρίαν ἠναντιώθησαν εἰς τοὺς λόγους του.

28 Μετέβαλε τὰ ὕδατά των εἰς αἷμα, καὶ ἐθανάτωσε τὰ ὄψαριά των.

29 Ἐξεῖρψεν ἡ γῆ αὐτῶν βατράχους, ἐν τοῖς ταμεῖοις τῶν βασιλείων αὐτῶν.

30 Εἶπε, καὶ ἦλθε κυνόμυια, καὶ σκνίπες ἐν πᾶσι τοῖς ὀρίοις αὐτῶν.

31 Ἔθετο τὰς βροχὰς αὐτῶν χάλαζαν, πῦρ καταφλέγον ἐν τῇ γῆ αὐτῶν.

32 Καὶ ἐπάταξε τὰς ἀμπέλους αὐτῶν, καὶ τὰς συκάς αὐτῶν· καὶ συνέτριψε πᾶν ξύλον ὀρίου αὐτῶν.

33 Εἶπε, καὶ ἦλθεν ἀκρίς, καὶ βροῦχος, οὗ οὐκ ἦν ἀριθμός.

34 Καὶ κατέφαγε πάντα χόρτον ἐν τῇ γῆ αὐτῶν, καὶ κατέφαγε πάντα τὸν καρπὸν τῆς γῆς αὐτῶν.

35 Καὶ ἐπάταξε πᾶν πρωτότοκον ἐν τῇ γῆ αὐτῶν, ἀπαρχὴν παντὸς πόνου αὐτῶν.

36 Καὶ ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐν ἀργυρίῳ καὶ χρυσίῳ, καὶ οὐκ ἦν ἐν ταῖς φυλαῖς αὐτῶν ὁ ἀσθενῶν.

37 Εὐφράνθη Αἴγυπτος ἐν τῇ ἐξόδῳ αὐτῶν, ὅτι ἐπέπεσεν ὁ φόβος αὐτῶν ἐπ' αὐτούς.

38 Διεπέτασε νεφέλην εἰς σκέπη αὐτοῖς, καὶ πῦρ τοῦ φωτίσαι αὐτοῖς τὴν νύκτα.

39 Ἦτησαν, καὶ ἦλθεν ὄρτυγομήτρα, καὶ ἄρτον οὐρανοῦ ἐνέπλησεν αὐτούς.

40 Διέρρηξε πέτραν, καὶ ἐρρύησαν ὕδατα, ἐπορεύθησαν ἐν ἀνύδροις ποταμοί.

41 Ὅτι ἐμνήσθη τοῦ λόγου τοῦ ἀγίου αὐτοῦ, τοῦ πρὸς Ἀβραάμ τὸν δοῦλον αὐτοῦ.

42 Καὶ ἐξήγαγε τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν ἀγαλλιάσει, καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ ἐν εὐφροσύνῃ.

43 Καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς χώρας ἐθνῶν, καὶ πόλους λαῶν κατεκληρονόμησαν.

44 Ὅπως ἂν φυλάξωσι τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, καὶ τὸν νόμον αὐτοῦ ἐκζητήσωσι.

29 Ἀνέβλυσεν ἡ γῆ των βατράχους, ἕως καὶ εἰς τὰ ταμεῖα τῶν βασιλείων αὐτῶν.

30 Προσέταξε, καὶ ἦλθε σκυλόμυια, καὶ σκνίπες εἰς ὅλα τὰ σύνορά των.

31 Ἔστειλεν εἰς αὐτοὺς χάλαζαν ἀντὶ βροχῆς, καὶ εἰς τὴν γῆν των πῦρ κατακαῖον.

32 Καὶ ἐκτύπησε τὰς ἀμπέλους των, καὶ τὰς συκάς των· καὶ συνέτριψε καθὲν δένδρον ἐντὸς τῶν συνόρων των.

33 Προσέταξε, καὶ ἦλθον ἀκρίδες, καὶ βροῦχοι ἀναρίθμητοι.

34 Καὶ κατέφαγον ὅλα τὰ χόρτα εἰς τὴν ἐπικράτειάν των, καὶ ὅλον τὸν καρπὸν τοῦ τόπου των.

35 Καὶ ἐφόνευσεν καὶ ὅλα τὰ εἰς τὸν τόπον των πρωτότοκα, τὴν ἀπαρχὴν ὅλων τῶν κόπων των.

36 Καὶ ἐξέβαλεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον αὐτοὺς μὲ ἀργύριον καὶ χρύσιον, καὶ εἰς τὰς φυλάς των κἀνεῖς δὲν ἦτον ἀσθενής.

37 Εὐφράνθησαν οἱ Αἰγύπτιοι διὰ τὴν ἐξοδὸν των, διότι φόβος ἔπεσεν ἐπάνω των ἐξ αἰτίας αὐτῶν.

38 Ἦπλωσε σύννεφον διὰ σκέπη των, καὶ (ἐφαίνετο) πῦρ, διὰ νὰ τοὺς φωτίζη τὴν νύκτα.

39 Ἐζήτησαν, καὶ ἦλθον ὄρτυγες, καὶ μὲ οὐράνιον ψωμίον τοὺς ἐχόρτασεν.

40 Ἔσχισε τὴν πέτραν, καὶ ἀνέβλυσε νερὸν, καὶ ποταμοὶ ἔτρεξαν εἰς ἀνύδρους (τόπους).

41 Διότι ἐνεθυμήθη τὴν ἀγίαν του ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη εἰς τὸν δοῦλόν του Ἀβραάμ.

42 Καὶ ἔφερεν ἔξω (ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον) τὸν λαόν του μὲ ἀγαλλίασιν, καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς του μὲ εὐφροσύνῃ.

43 Καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς χώρας (ἄλλων) ἐθνῶν, καὶ ἐκληρονόμησαν κόπους (ἄλλων) λαῶν.

44 Διὰ νὰ διαφυλάξωσι τὰς δικαίας διαταγὰς του, καὶ νὰ ἐκζητήσωσι τὸν νόμον του.

ΨΑΛ. ρε'. CV.

'Αλληλούϊα.

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι χρηστὸς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

2 Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας τοῦ Κυρίου, ἀκουστὰς ποιήσει πάσας τὰς αἰνέσεις αὐτοῦ;

3 Μακάριοι οἱ φυλάσσοντες κρίσιν, καὶ ποιῶντες δικαιοσύνην ἐν παντὶ καιρῷ.

4 Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ τοῦ λαοῦ σου, ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν τῷ σωτηρίῳ σου.

5 Τοῦ ἰδεῖν ἐν τῇ χρηστότητι τῶν ἐκλεκτῶν σου, τοῦ εὐφρανθῆναι ἐν τῇ εὐφροσύνῃ τοῦ ἔθνους σου, τοῦ ἐπαινέσθαι μετὰ τῆς κληρονομίας σου.

6 Ἠμάρτομεν μετὰ τῶν πατέρων ἡμῶν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν.

7 Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν Αἴγυπτῳ οὐ συνῆκαν τὰ θαυμάσιά σου, οὐκ ἐμνήσθησαν τοῦ πλήθους τοῦ ἔλεους σου.

8 Καὶ παρεπίκραναν ἀναβαίνοντες ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ.

9 Καὶ ἔσωσεν αὐτοὺς ἐνεκεν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, τοῦ γνωρίσαι τὴν δυναστείαν αὐτοῦ.

10 Καὶ ἐπετίμησε τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, καὶ ἐξηράνθη· καὶ ὠδήγησεν αὐτοὺς ἐν ἀβύσσῳ ὡς ἐν ἐρήμῳ.

11 Καὶ ἔσωσεν αὐτοὺς ἐκ χειρὸς μισοῦντος, καὶ ἐλυτρώσατο αὐτοὺς ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν.

12 Ἐκάλυψεν ὕδωρ τοὺς θλίβοντας αὐτοὺς, εἰς ἕξ αὐτῶν οὐχ ὑπελείφθη.

13 Καὶ ἐπίστευσαν τῷ λόγῳ αὐτοῦ, καὶ ἦσαν τὴν αἴνεσιν αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ρε'. CV.

'Αλληλούϊα.

Εὐχαριστεῖτε τὸν Κύριον, διότι εἶναι ἀγαθὸς, καὶ διότι τὸ ἔλεός του εἶναι αἰῶνιον.

2 Τίς θέλει διηγηθῆ τὰ ἔργα τῆς δυνάμεως τοῦ Κυρίου, καὶ ποῖος θέλει κηρύξῃ εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν ἀνθρώπων ὅλους τοὺς ἐπαίνους του;

3 Μακάριοι εἶναι ὅσοι φυλάττουσι κρίσιν, καὶ κάμνουσι τὸ δίκαιον εἰς πάντα καιρὸν.

4 Ἐνθυμήθητι ἡμῶν, Κύριε, μὲ τὸ νὰ δείξης τὴν πρὸς τὸν λαόν σου εὐμένειαν, ἐπίσκεψαί μας μὲ τὴν παρὰ σοῦ σωτηρίαν.

5 Διὰ νὰ ἴδωμεν τὰ ἀγαθὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου, διὰ νὰ εὐφρανθῶμεν, ὅταν μέλλῃ νὰ εὐφρανθῇ τὸ ἔθνος σου, καὶ διὰ νὰ ἐπαινῶμεθα ὁμοῦ μὲ τὴν κληρονομίαν του.

6 Ἠμάρτομεν ὁμοῦ μὲ τοὺς πατέρας μας, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν.

7 Οἱ πατέρες ἡμῶν εἰς τὴν Αἴγυπτον δὲν ἐνόησαν τὰ θαυμάσιά σου, καὶ δὲν ἐνεθυμήθησαν τὸ πλῆθος τοῦ ἔλεους σου.

8 Καὶ σὲ παρώργισαν ὅτε ἔφθασαν πλησίον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

9 Τοὺς ἔσωσεν ὅμως (ὁ Κύριος) διὰ τὸ ὄνομά του, διὰ νὰ δείξῃ εἰς αὐτοὺς τὴν δυνάμιν του.

10 Καὶ ἐπετίμησε τὴν ἐρυθρὴν θάλασσαν, καὶ ἐξηράνθη· καὶ τοὺς ὠδήγησε διὰ μέσου τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης, ὡσὰν διὰ τῆς (στερεᾶς) ἐρήμου.

11 Καὶ τοὺς ἔσωσεν ἀπὸ τὴν χεῖρα (τοῦ Φαραῶ) ὅστις τοὺς ἐμίσει, καὶ τοὺς ἐλυτρώσεν ἀπὸ τὴν χεῖρα τῶν ἐχθρῶν.

12 Ὅσοι τοὺς ἐθλίβον, ἐσκεπάσθησαν ἀπὸ τὰ ὕδατα, ὥστε οὔτε εἰς δὲν ἔμεινεν ἀπὸ αὐτοῦ.

13 Καὶ (οὕτως) ἐπίστευσαν εἰς τὸν λόγον αὐτοῦ (τοῦ Κυρίου), καὶ ἔψαλλον τὸν ἐπαινον του.

14 Ἐτάχυναν, ἐπελάθοντο τῶν ἔργων αὐτοῦ, οὐχ ὑπέμειναν τὴν βουλήν αὐτοῦ.

15 Καὶ ἐπεθύμησαν ἐπιθυμίαν ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ἐπείρασαν τὸν Θεὸν ἐν ἀνύδρῳ.

16 Καὶ ἔδωκαν αὐτοῖς τὸ αἶτημα αὐτῶν, ἐξάπεστειλε πλησμονὴν εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν.

17 Καὶ παρώργισαν τὸν Μωϋσῆν ἐν τῇ παρεμβολῇ, καὶ Ἄαρὼν τὸν ἅγιον Κυρίου.

18 Ἡνοίχθη ἡ γῆ καὶ κατέπτε Δαθὰν, καὶ ἐκάλυψε τὴν συναγωγὴν Ἀβειρώμ.

19 Καὶ ἐξεκαύθη πῦρ ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν, φλόξ κατέφλεξεν ἁμαρτωλούς.

20 Καὶ ἐποίησαν μόσχον ἐν Χωρήβ, καὶ προσεκύνησαν τῷ γλυπτῷ.

21 Καὶ ἠλλάξαντο τὴν δόξαν αὐτοῦ ἐν ὁμοιώματι μόσχου ἐσθιοντος χόρτον.

22 Καὶ ἐπελάθοντο τοῦ Θεοῦ τοῦ σώζοντος αὐτούς, τοῦ ποιήσαντος μεγάλα ἐν Αἰγύπτῳ, θαυμάσια ἐν γῆ Χάμ, φοβερὰ ἐπὶ θαλάσσης ἐρυθρᾶς.

23 Καὶ εἶπε τοῦ ἐξολοθρεῦσαι αὐτούς, εἰ μὴ Μωϋσῆς ὁ ἐκλεκτὸς αὐτοῦ ἔστη ἐν τῇ θραύσει ἐνώπιον αὐτοῦ.

24 Τοῦ ἀποστρέψαι τὸν θυμὸν αὐτοῦ, τοῦ μὴ ἐξολοθρεῦσαι αὐτούς· καὶ ἐξουδένωσαν γῆν ἐπιθυμητὴν, οὐκ ἐπίστευσαν τῷ λόγῳ αὐτοῦ.

25 Καὶ ἐγόγγυσαν ἐν τοῖς σκηνώμασιν αὐτῶν, οὐκ εἰσήκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίου.

26 Καὶ ἐπῆρε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ' αὐτούς, τοῦ καταβαλεῖν αὐτούς ἐν τῇ ἐρήμῳ.

14 Ἀλλὰ ταχέως λησμονήσαντες τὰ ἔργα του, δὲν ὑπέμειναν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν βουλήν του

15 Ἐπεθύμησαν τὰ ἐπιθυμητὰ φαγητά των εἰς τὴν ἐρημον, καὶ τὸν Θεὸν ἐδοκίμασαν εἰς τόπον ἀνυδρον.

16 Καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτούς τὸ ζήτημά των, καὶ ἔστειλεν εἰς αὐτούς ὅσα ἐδύναντο νὰ χορτάσωσι τὰς ψυχὰς των.

17 Καὶ αὐτοὶ ἔφερον εἰς ὄργην τὸν Μωϋσῆν εἰς τὴν παρεμβολήν, καὶ τὸν Ἄαρὼν τὸν ἱερέα τοῦ Κυρίου.

18 (Ὅθεν) ἠνοίχθη ἡ γῆ καὶ κατέπτε τὸν Δαθὰν, καὶ ἐσκέπασε τὴν συνοδίαν τοῦ Ἀβειρώμ.

19 Καὶ ἀνήφθη πῦρ εἰς τὴν συνέλευσίν των, καὶ φλόξ κατέκαυσε τοὺς ἁμαρτωλούς.

20 Πρὸς τούτοις ἔκαμον μοσχάριον πλησίον εἰς τὸ Χωρήβ, καὶ προσεκύνησαν τὸ γλυπτόν.

21 Καὶ ἠλλαξαν τὴν δόξαν του με ὁμοίωμα χορτοφάγου μοσχαρίου.

22 Καὶ ἐλησμόνησαν τὸν σωτήρᾶ των Θεὸν, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τόσον μεγάλα (πράγματα) εἰς τὴν Αἰγυπτον, καὶ θαυμάσια εἰς τὴν γῆν Χάμ, καὶ φοβερὰ (τέρατα) εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν.

23 Ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ, εἰὰν δὲν ἐστέκετο μεσίτης ἔμπροσθέν του με τὴν εἰς λεπτὰ σύντριψιν (τοῦ μόσχου) ὁ ἐκλεκτὸς του Μωϋσῆς.

24 Ὡστε νὰ ἀποστρέψῃ τὸν θυμὸν του, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ· ἐκεῖνοι ὅμως κατεφρόνησαν τὴν ἐπιθυμητὴν γῆν, καὶ δὲν ἐπίστευσαν τοὺς λόγους του.

25 Καὶ ἐγόγγυσαν εἰς τὰς σκηνάσ των, καὶ δὲν εἰσήκουσαν τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου.

26 Ἐσήκωσε λοιπὸν τὴν χεῖρά του κατ' αὐτῶν, διὰ νὰ τοὺς ρίψῃ κατὰ γῆς νεκροὺς εἰς τὴν ἐρημον.

27 Καὶ τοῦ καταβαλεῖν τὸ σπέρμα αὐτῶν ἐν τοῖς ἔθνεσι, καὶ διασκορπίσαι αὐτοὺς ἐν ταῖς χώραις.

28 Καὶ ἐτελέσθησαν τῷ Βεελφεγῶρ, καὶ ἔφαγον θυσίας νεκρῶν.

29 Καὶ παρώξυναν αὐτὸν ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν αὐτῶν, καὶ ἐπληθύνθη ἐν αὐτοῖς ἡ πτώσις.

30 Καὶ ἔστη Φινεὲς καὶ ἐξιλίασατο, καὶ ἐκόπασεν ἡ θραῦσις.

31 Καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην, εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν ἕως τοῦ αἰῶνος.

32 Καὶ παρώργισαν αὐτὸν ἐπὶ ὕδατος ἀντιλογίας, καὶ ἐκακώθη Μωϋσῆς δι' αὐτούς· ὅτι παρεπίκραναν τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, καὶ διέστειλεν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ.

33 Οὐκ ἐξωλόθρευσαν τὰ ἔθνη, ἅ ἔειπε Κύριος αὐτοῖς.

34 Καὶ ἐμίγησαν ἐν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἔμαθον τὰ ἔργα αὐτῶν· καὶ ἐδούλευσαν τοῖς γλυπτοῖς αὐτῶν, καὶ ἐγενήθη αὐτοῖς εἰς σκάνδαλον.

35 Καὶ ἔθυσαν τοὺς υἱοὺς αὐτῶν, καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν τοῖς δαιμονίοις.

36 Καὶ ἐξέχεαν αἷμα ἀθῶον, αἷμα υἱῶν αὐτῶν καὶ θυγατέρων, ὧν ἔθυσαν τοῖς γλυπτοῖς Χαναάν.

37 Καὶ ἐφονοκτονήθη ἡ γῆ ἐν τοῖς αἵμασι, καὶ ἐμιάνθη ἐν τοῖς ἔργοις αὐτῶν, καὶ ἐπόρνευσαν ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν αὐτῶν.

38 Καὶ ὠργίσθη θυμῷ Κύριος ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ ἐβδελύξατο τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ.

39 Καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς χεῖρας ἐχθρῶν, καὶ ἐκυρίευσαν αὐτῶν οἱ μισοῦντες αὐτούς.

27 Καὶ νὰ διασπείρη τὴν γενεάν των εἰς τὰ ἔθνη, καὶ νὰ διασκορπίση αὐτοὺς εἰς τὰς χώρας.

28 Πρὸς τούτοις ἀφίερωσαν τὸν ἑαυτὸν των εἰς τὸ εἶδωλον Βεελφεγῶρ, καὶ ἔφαγον θυσίας νεκρῶν (θεῶν).

29 Καὶ μὲ τὰ ἐπιτηδεύματά των τὸν παρώργισαν, καὶ ἀπέθανον πολλοὶ ἀπὸ αὐτούς.

30 Καὶ ἔστάθη (ὡς μεσίτης) ὁ Φινεὲς καὶ ἔκαμεν ἐξίλασμα, καὶ (οὕτως) ἔπαυσε ἡ πληγή.

31 Καὶ (τοῦτο) ἐλογίσθη δι' αὐτὸν ὡς δικαιοσύνη, εἰς ὅλας τὰς γενεὰς αἰωνίως.

32 Πρὸς τούτοις τὸν παρώργισαν εἰς τὸ ὕδωρ τῆς ἀντιλογίας, ὥστε διὰ (τὸ πταῖσμά) των ἐβλάβη ὁ Μωϋσῆς· διότι παρεπίκραναν τὸ πνεῦμά του, καὶ ὠμίλησεν ἐναντίον μὲ τὰ χεῖλη του.

33 Δὲν ἐξωλόθρευσαν τὰ ἔθνη, τὰ ὅποια τοὺς προσέταξεν ὁ Κύριος (νὰ ἐξολοθρεύσωσιν).

34 Ἄλλ' ἐνωθέντες μὲ ἄλλα ἔθνη, ἔμαθον καὶ τὰ ἔργα των· καὶ ἐλάτρευσαν τὰ ἀγάλματά των, τὰ ὅποια ἐγένοντο εἰς αὐτοὺς αἰτία μεγάλης πτώσεως.

35 Καὶ ἐθυσίασαν τοὺς υἱοὺς των, καὶ τὰς θυγατέρας των εἰς τοὺς δαίμονας.

36 Καὶ ἔχυσαν αἷμα ἀθῶον, (δηλαδὴ) τὸ αἷμα τῶν ἰδίων υἱῶν καὶ θυγατέρων, τοὺς ὁποίους ἐθυσίασαν εἰς τὰ ἀγάλματα Χαναάν.

37 Καὶ μὲ αὐτὰ τὰ αἷματα ἐμολύνθη διὰ τοὺς φόνους ἡ γῆ, καὶ ἐμιάνθη (ὁμοίως) μὲ τὰ ἔργα των, καὶ μὲ τὰ ἐπιτηδεύματά των κατήνησαν εἰς ἀπώλειαν.

38 Ὡστε ὠργίσθη πολλὰ ὁ Κύριος κατὰ τοῦ λαοῦ του, καὶ ἐβδελύχθη τὴν κληρονομίαν του.

39 Καὶ τοὺς παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, καὶ τοὺς ὑπέταξαν, ὅσοι τοὺς ἐμίσουν.

40 Καὶ ἔθλιψαν αὐτοὺς οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν, καὶ ἔταπεινώθησαν ὑπὸ τὰς χεῖρας αὐτῶν.

41 Πλεονάκεις ἐρρύσατο αὐτούς· αὐτοὶ δὲ παρεπίκραναν αὐτὸν ἐν τῇ βουλῇ αὐτῶν, καὶ ἔταπεινώθησαν ἐν ταῖς ἀνομίαις αὐτῶν.

42 Καὶ εἶδε Κύριος ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτοὺς, ἐν τῷ αὐτὸν εἰσακοῦσαι τῆς δεήσεως αὐτῶν.

43 Καὶ ἐμνήσθη τῆς διαθήκης αὐτοῦ, καὶ μετεμελήθη κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους αὐτοῦ.

44 Καὶ ἔδωκεν αὐτοὺς εἰς οἰκτιρμοὺς, ἐναντίον πάντων τῶν αἰχμαλωτευσάντων αὐτούς.

45 Σῶσον ἡμᾶς, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἐπισυνάγαγε ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐθνῶν,

46 Τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματί σου τῷ ἁγίῳ, τοῦ ἐγκαυχᾶσθαι ἐν τῇ αἰνέσει σου.

47 Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος· καὶ ἐρεῖ πᾶς ὁ λαὸς, Γένοιτο, γένοιτο.

ΨΑΛ. ρς'. CVI.

Ἀλληλούϊα.

Ἐξομολογήσασθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι χρηστὸς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

2 Εἰπάτωσαν οἱ λελυτρωμένοι ὑπὸ Κυρίου, οὓς ἐλυτρώσατο ἐκ χειρὸς ἐχθροῦ, καὶ ἐκ τῶν χωρῶν συνήγαγεν αὐτούς,

3 Ἀπὸ ἀνατολῶν, καὶ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης.

4 Ἐπλανήθησαν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐν γῆ ἀνύδρῳ, ὁδὸν πόλεως κατοικητηρίου οὐχ εὔρον.

5 Πεινῶντες καὶ διψῶντες, ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἐν αὐτοῖς ἐξέλιπεν.

40 Καὶ οἱ ἐχθροὶ τῶν τοὺς ἔστενοχώρησαν, καὶ κατεδαμάσθησαν ὑποκάτω εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν.

41 Πολλάκις τοὺς ἔσωσεν· ἀλλ' αὐτοὶ τὸν παρεπίκραναν μὲ τὴν ἄνομον βουλήν τῶν, καὶ διὰ τὰς ἀνομίας τῶν κατεδαμάσθησαν.

42 Καὶ τοὺς εἶδεν ὁ Κύριος, ὅτε ἐθλίβοντο, καὶ τότε ἤκουσε τὴν δέησίν τῶν.

43 Καὶ ἐνεθυμήθη τὴν διαθήκην του, καὶ μετέβαλε τὴν ἀπόφασίν του διὰ τὴν πολλὴν του εὐσπλαγχνίαν.

44 Καὶ ἐκίνησε τὸ πρὸς αὐτοὺς ἔλεος ἀπὸ μέρους ἐκείνων ὅλων, οἱ ὅποιοι τοὺς ἠχμαλώτευσαν.

45 Σῶσον ἡμᾶς, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ συναξον ἡμᾶς ἀπὸ τὰ (ἄλλα) ἔθνη,

46 Διὰ νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸ ἅγιόν σου ὄνομα, καυχώμενοι εἰς τοὺς ἐπαίνους σου.

47 Ἄς εἶναι εὐλογημένος Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας· καὶ ὅλος ὁ λαὸς θέλει εἶπῃ, Γένοιτο, γένοιτο.

ΨΑΛ. ρς'. CVI.

Ἀλληλούϊα.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙΤΕ τὸν Κύριον, διότι εἶναι ἀγαθὸς, καὶ διότι τὸ ἔλεός του εἶναι αἰῶνιον.

2 (Τοῦτο) ἄς εἴπωσιν οἱ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐλευθερωθέντες, τοὺς ὁποίους ἔσωσεν ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ ἐχθροῦ τῶν, καὶ τοὺς ἐσύναξεν ἀπὸ (διαφόρους) χώρας,

3 Ἀπὸ ἀνατολῆς, καὶ δυσμᾶς, καὶ βορρᾶν, καὶ ἀπὸ τὴν (πρὸς νότον) θάλασσαν.

4 Ἐπλανήθησαν εἰς (τόπον) ἐρημον, καὶ εἰς γῆν ἀνυδρον, μὴ εὐρίσκοντες δρόμον διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς πόλιν νὰ κατοικήσωσιν.

5 Ἐπεινῶν καὶ ἐδίψων, καὶ ἡ ψυχὴ τῶν κατήνησεν εἰς λειποθυμίαν διὰ ταῦτα τὰ κακά.

6 Καὶ ἐκέκραξαν πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτούς, καὶ ἐκ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἔρρύσατο αὐτούς.

7 Καὶ ὠδήγησεν αὐτούς εἰς ὁδὸν εὐθείαν, τοῦ πορευθῆναι εἰς πόλιν κατοικητηρίου.

8 Ἐξομολογησάσθωσαν τῷ Κυρίῳ τὰ ἐλέη αὐτοῦ, καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων.

9 Ὅτι ἐχόρτασε ψυχὴν κενὴν, καὶ ψυχὴν πεινῶσαν ἐνέπλησεν ἀγαθῶν.

10 Καθημένους ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου, πεπεδημένους ἐν πτωχείᾳ καὶ σιδήρῳ·

11 Ὅτι παρεπίκραναν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν βουλήν τοῦ Ὑψίστου παρώξυναν.

12 Καὶ ἐταπεινώθη ἐν κόποις ἡ καρδία αὐτῶν, ἡσθένησαν, καὶ οὐκ ἦν ὁ βοηθῶν.

13 Καὶ ἐκέκραξαν πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτούς, καὶ ἐκ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἔσωσεν αὐτούς.

14 Καὶ ἐξήγαγεν αὐτούς ἐκ σκότους καὶ σκιᾶς θανάτου, καὶ τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν διέρρηξεν.

15 Ἐξομολογησάσθωσαν τῷ Κυρίῳ τὰ ἐλέη αὐτοῦ, καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων.

16 Ὅτι συνέτριψε πύλας χαλκᾶς, καὶ μοχλοὺς σιδηροῦς συνέθλασεν.

17 Ἀντελάβετο αὐτῶν ἐξ ὁδοῦ ἀνομίας αὐτῶν, διὰ γὰρ τὰς ἀνομίας αὐτῶν ἐταπεινώθησαν.

18 Πᾶν βρῶμα ἐβδελύξατο ἡ ψυχὴ αὐτῶν, καὶ ἤγγισαν ἕως τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου.

19 Καὶ ἐκέκραξαν πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτούς, καὶ ἐκ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἔσωσεν αὐτούς.

20 Ἀπέστειλε τὸν λόγον αὐτοῦ,

6 Καὶ εἰς ταύτην τὴν θλίψιν των ἐφώνησαν εἰς τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς τοὺς ἔσωσεν ἀπὸ τὰς ἀνάγκας των.

7 Καὶ τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὸν εὐθὺν δρόμον, διὰ νὰ εἰσάγωσιν εἰς πόλιν, ὅπου ἔμελλον νὰ κατοικήσωσι.

8 Ἄς ὁμολογῶσιν εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου τὰ ἐλέη του, καὶ τὰ θαυμάσια, (τὰ ὅποια ἔπραξεν) εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

9 Διότι αὐτὸς ἐχόρτασε τὸν ἐνδεῆ, καὶ τὸν πεινῶντα ἐγέμισεν ἀπὸ ἀγαθῶν.

10 Καὶ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐκάθηντο εἰς τὸ σκότος καὶ εἰς τὴν σκιάν τοῦ θανάτου, στενοχωρούμενοι ἀπὸ δυστυχίαν καὶ ἀλύσεις·

11 Διότι παρεπίκραναν τὸν Θεὸν, (καταφρονοῦντες) τὰ λόγια του, καὶ παρώργισαν τὸν Ὑψίστον, (ἀθετοῦντες) τὴν βουλήν του.

12 Καὶ ἡ καρδία των κατεδαμάσθη ἀπὸ τοὺς κόπους, ἡρρώστησαν, καὶ δὲν ἦτον κανεὶς νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

13 Καὶ εἰς ταύτην τὴν θλίψιν των ἐφώνησαν εἰς τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς τοὺς ἔσωσεν ἀπὸ τὰς ἀνάγκας των.

14 Καὶ τοὺς ἔφερεν ἔξω ἀπὸ τὸ σκότος, καὶ ἀπὸ τὴν σκιάν τοῦ θανάτου, καὶ διέκοψε τοὺς δεσμοὺς των.

15 Ἄς ὁμολογῶσιν εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου τὰ ἐλέη του, καὶ τὰ θαυμάσια, (τὰ ὅποια ἔκαμεν) εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

16 Διότι συνέτριψε πύλας χαλκᾶς, καὶ συνέθλασε σιδηροῦς μοχλοὺς.

17 Ἀνέλαβεν αὐτούς, καὶ τοὺς ἔφερεν ἔξω ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς ἀνομίας των, διότι ἐξ αἰτίας τῶν ἀνομιῶν των κατεδαμάσθησαν.

18 Ἡ ψυχὴ των ἀηδίασε πᾶν εἶδος φαγητοῦ, καὶ ἐπλησίασεν ἕως εἰς τὰς πύλας τοῦ θανάτου.

19 Εἰς ταύτην τὴν στενοχωρίαν των ἐφώνησαν εἰς τὸν Κύριον, καὶ τοὺς ἔσωσεν ἀπὸ τὰς ἀνάγκας των.

20 Ἐστειλε τὸν λόγον του, καὶ

καὶ ἰάσατο αὐτούς, καὶ ἐρρύσατο αὐτούς ἐκ τῶν διαφθορῶν αὐτῶν.

21 Ἐξομολογησάσθωσαν τῷ Κυρίῳ τὰ ἐλέη αὐτοῦ, καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων.

22 Καὶ θυσιάτωσαν αὐτῷ θυσίαν αἰνέσεως, καὶ ἐξαγγελιάτωσαν τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν ἀγγαλλιάσει.

23 Οἱ καταβαίνοντες εἰς θάλασσαν ἐν πλοίοις, ποιῶντες ἐργασίαν ἐν ὕδασι πολλοῖς.

24 Αὐτοὶ εἶδον τὰ ἔργα Κυρίου, καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ ἐν τῷ βυθῷ.

25 Εἶπε, καὶ ἔστη πνεῦμα καταιγίδος, καὶ ὑψώθη τὰ κύματα αὐτῆς.

26 Ἀναβαίνουνσιν ἕως τῶν οὐρανῶν, καὶ καταβαίνουνσιν ἕως τῶν ἀβύσσων· ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἐν κακοῖς ἐτήκετο.

27 Ἐταράχθησαν, ἐσαλεύθησαν ὡς ὁ μεθύων, καὶ πᾶσα ἡ σοφία αὐτῶν κατεπόθη.

28 Καὶ ἐκέκραξαν πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτούς, καὶ ἐκ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἐξήγαγεν αὐτούς.

29 Καὶ ἐπέταξε τῇ καταιγίδι, καὶ ἔστη εἰς αὐραν, καὶ ἐσίγησαν τὰ κύματα αὐτῆς.

30 Καὶ εὐφράνθησαν, ὅτι ἠσύχασαν, καὶ ᾠδήγησεν αὐτούς ἐπὶ λιμένα θελήματος αὐτῶν.

31 Ἐξομολογησάσθωσαν τῷ Κυρίῳ τὰ ἐλέη αὐτοῦ, καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων.

32 Ὑψώσατο αὐτὸν ἐν ἐκκλησίᾳ λαοῦ, καὶ ἐν καθέδρᾳ πρεσβυτέρων αἰνεσάτωσαν αὐτόν.

33 Ἔθετο ποταμούς εἰς ἔρημον, καὶ διεξόδους ὑδάτων εἰς δίψαν·

τοὺς ἰάτρευσε, καὶ τοὺς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τοῦ ναὶ διαφθαρῶσιν.

21 Ἄς ὁμολογήσωσιν εἰς δόξαν Κυρίου τὰ ἐλέη του, καὶ τὰ θαυμάσια, (τὰ ὅποια ἔπραξεν) εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

22 Καὶ ἄς θυσιάσωσιν εἰς αὐτὸν θυσίαν δοξολογίας, κηρύττοντες τὰ ἔργα του μὲ ἀγαλλίασιν.

23 Ὅσοι μὲ πλοῖα καταβαίνουνσιν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐμπορευόμενοι εἰς εὐρύχωρα πελάγη.

24 Οὗτοι εἶδον τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου, καὶ τὰ θαυμάσιά του εἰς τὸ ἀχανὲς πέλαγος.

25 Διότι αὐτὸς εἶπε (λόγον), καὶ ἐσηκώθη ἄνεμος παραχώδης, καὶ ὑψώθησαν τὰ κύματα αὐτῆς (τῆς θαλασσῆς).

26 Ἀναβαίνουνσιν ἕως εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ καταβαίνουνσιν ἕως εἰς τὰ βάθη, καὶ ἡ ψυχὴ των κατετήκετο διὰ τὰ κακά.

27 Ἐταράχθησαν καὶ ἐκλονίσθησαν ὡς ὁ μεθύων, καὶ ὅλη ἡ σοφία των ἠφανίσθη.

28 Καὶ εἰς ταύτην τὴν στενοχωρίαν των ἐφώνησαν εἰς τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς τοὺς ἔσωσεν ἀπὸ τὰς ἀνάγκας των.

29 Καὶ προσέταξε τὴν ἀνεμοζάλην, καὶ ἔγινε γαλήνη, καὶ ἠσύχασαν τὰ κύματά της.

30 Καὶ διότι ἠσύχασαν (τὰ κύματα), ἐκεῖνοι εὐφράνθησαν, καὶ τοὺς ᾠδήγησεν εἰς τὸν ποθούμενον λιμένα.

31 Ἄς ὁμολογήσωσιν εἰς δόξαν Κυρίου τὰ ἐλέη του, καὶ τὰ θαυμάσια (τὰ ὅποια ἐνήργησεν) εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

32 Ἄς τὸν ὑψώσωσιν μέσα εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, καὶ ἄς τὸν αἰνέσωσι μέσα εἰς τὸ συνέδριον τῶν γερόντων.

33 (Διότι αὐτὸς) μετέβαλε τοὺς ποταμούς εἰς ἔρημον, καὶ τὰς βρύσεις τῶν ὑδάτων εἰς δίψαν (γῆν).

34 Γῆν καρποφόρον εἰς ἄλμυρην, ἀπὸ κακίας τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ.

35 Ἔθετο ἔρημον εἰς λίμνας ὑδάτων, καὶ γῆν ἄνυδρον εἰς διεξόδους ὑδάτων.

36 Καὶ κατώκισεν ἐκεῖ πεινῶντας, καὶ συνεστήσαντο πόλεις κατοικεσίας.

37 Καὶ ἔσπειραν ἀγρούς, καὶ ἐφύτευσαν ἀμπελῶνας, καὶ ἐποίησαν καρπὸν γεννήματος.

38 Καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς, καὶ ἐπληθύνθησαν σφόδρα, καὶ τὰ κτήνη αὐτῶν οὐκ ἐσμίκρυνε.

39 Καὶ ὀλιγώθησαν, καὶ ἐκακώθησαν ἀπὸ θλίψεως κακῶν καὶ ὀδύνης.

40 Ἐξεχύθη ἐξουδένωσις ἐπ' ἄρχοντας αὐτῶν, καὶ ἐπλάνησεν αὐτοὺς ἐν ἀβάτῳ καὶ οὐχ ὁδῷ.

41 Καὶ ἐβοήθησε πένητι ἐκ πτωχείας, καὶ ἔθετο ὡς πρόβατα πατριάς.

42 Ὁφονται εὐθεῖς καὶ εὐφρανθήσονται, καὶ πᾶσα ἀνομία ἐμφράξει τὸ στόμα αὐτῆς.

43 Τίς σοφὸς καὶ φυλάξει ταῦτα, καὶ συνήσει τὰ ἐλέη τοῦ Κυρίου;

ΨΑΛ. ρς'. CVII.

Ὡδὴ ψαλμοῦ τῷ Δαβίδ.

ἘΤΟΙΜΗ ἡ καρδία μου, ὁ Θεός, ἐτοίμη ἡ καρδία μου, ἄσομμι καὶ ψαλῶ ἐν τῇ δόξῃ μου.

2 Ἐξεγέρθητι ἡ δόξα μου, ἐξεγέρθητι ψαλτήριον καὶ κιθάρα, ἐξεγερθήσομαι ὄρθρου.

3 Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν λαοῖς,

34 Καρποφόρον γῆν εἰς ἄλμυρὰν (μετέβαλλε) διὰ τὴν κακίαν τῶν κατοίκων της.

35 Μετέβαλλε τὴν ἔρημον εἰς λίμνας ὑδάτων, καὶ τὴν ἄνυδρον γῆν εἰς βρύσεις ὑδάτων.

36 Καὶ κατώκισεν ἐκεῖ πεινῶντας, οἱ ὅποιοι ὠκοδόμησαν πόλεις, διὰ νὰ κατοικίσωσιν.

37 Καὶ ἔσπειραν χωράφια, καὶ ἐφύτευσαν ἀμπελῶνας, καὶ ἔκαμον πλῆθος γεννήματος.

38 Καὶ τοὺς εὐλόγησε, καὶ ἐπληθύνθησαν καθ' ὑπερβολὴν, καὶ δὲν ἀφῆκε νὰ ὀλιγοστεύσωσι τὰ ζῶά των.

39 Ὅμως ἔπειτα ὀλιγώστευσαν, καὶ ἐταλαιπωρήθησαν διὰ τὴν θλίψιν τῶν κακῶν, καὶ διὰ τὴν ὀδύνην.

40 Ἐχύθη καταφρόνησις ἐπάνω εἰς τὰς ἄρχοντάς των, καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ πλανῶνται εἰς ἀδιέξοδον τόπον καὶ ἀδιόδευτον.

41 Τὸν πτωχὸν ὅμως ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν πτωχείαν, καὶ ἐπλήθυνε τὰς γενεάς του ὡς πρόβατα.

42 (Τὸ ὅποιον) θέλουσιν ἴδη οἱ δίκαιοι, καὶ θέλουσιν εὐφρανθῆ, καὶ καθεὶς ἀνομος θέλει φράξῃ τὸ στόμα του.

43 Ποῖος εἶναι σοφός, ὅστις θέλει φυλάξῃ (εἰς τὴν μνήμην του) ταῦτα, καὶ θέλει καταλάβῃ τὰ ἐλέη τοῦ Κυρίου;

ΨΑΛ. ρς'. CVII.

Ὡδὴ ψαλμοῦ τοῦ Δαβίδ.

ἘΤΟΙΜΗ εἶναι ἡ καρδία μου, ὦ Θεέ, ἐτοίμη εἶναι ἡ καρδία μου, καὶ ἐγὼ θέλω σε ὑμνήσῃ καὶ θέλω ἠχήσῃ μὲ ὄργανον (τοὺς λόγους σου) ἐν τῇ μέσῳ τῆς δόξης μου.

2 Κινήθητι εἰς ἐνέργειαν σὺ ἡ ἐνδοξος (σύνεσις) μου, σηκώθητι, ὦ ψαλτήριον καὶ κιθάρα, ἐγὼ θέλω κινηθῆ εἰς ἐργασίαν ἀπὸ πρωΐας.

3 Θέλω σὲ εὐχαριστήσῃ, Κύριε, ἔμ-

Κύριε, ψαλῶ σοι ἐν ἔθνεσιν.

4 Ὅτι μέγα ἐπάνω τῶν οὐρανῶν τὸ ἔλεός σου, καὶ ἕως τῶν νεφελῶν ἡ ἀλήθειά σου.

5 Ὑψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ Θεός, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἡ δόξα σου.

6 Ὅπως ἂν ῥυσθῶσιν οἱ ἀγαπητοί σου, σῶσον τῇ δεξιᾷ σου, καὶ ἐπάκουσόν μου· ὁ Θεὸς ἐλάλησεν ἐν τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ,

7 Ὑψωθήσομαι, καὶ διαμεριῶ Σίκιμα, καὶ τὴν κοιλάδα τῶν σκηνῶν διαμετρήσω.

8 Ἐμός ἐστι Γαλαὰδ, καὶ ἐμός ἐστι Μανασσήs, καὶ Ἐφραΐμ ἀντίληψις τῆs κεφαλῆs μου·

9 Ἰούδας βασιλεὺs μου· Μωὰβ λέβηs τῆs ἐλπίδος μου·

10 Ἐπὶ τὴν Ἰδουμαίαν ἐπιβαλῶ τὸ ὑπόδημά μου, ἐμοὶ ἀλλόφυλοι ὑπετάγησαν.

11 Τίς ἀπάξει με εἰς πόλιν περιουχῆs, ἢ τίς ὀδηγήσει με ἕως τῆs Ἰδουμαίας;

12 Οὐχὶ σὺ ὁ Θεός, ὁ ἀπωσάμενος ἡμᾶs; καὶ οὐκ ἐξελεύσῃ, ὁ Θεός, ἐν ταῖs δυνάμεσιν ἡμῶν;

13 Δὸs ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεωs, καὶ ματαία σωτηρία ἀνθρώπου.

14 Ἐν τῷ Θεῷ ποιήσομεν δύναμιν, καὶ αὐτὸs ἐξουδενώσει τοὺs ἐχθροὺs ἡμῶν.

ΨΑΛ. ρη'. CVIII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸs τῷ Δαβίδ.

Ὁ ΘΕΟΣ, τὴν ἀνεσίμ μου μὴ παρασιωπήσῃς· ὅτι στόμα ἁμαρτωλοῦ καὶ στόμα δολίου ἐπ' ἐμὲ ἠνοιχθη.

προσθεν εἰς τοὺs λαοὺs, καὶ θέλω ψάλλη τὴν δόξαν σου ἔμπροσθεν τῶν ἔθνῶν.

4 Διότι τὸ ἔλεός σου εἶναι ὑψηλότερον ἀπὸ τοὺs οὐρανοὺs, καὶ ἡ ἀλήθειά σου (φθάνει) ἕως εἰς τὰ νέφη.

5 Ὑψώθητι ἐπάνω ἀπὸ τοὺs οὐρανοὺs, ὦ Θεέ, καὶ ἡ δόξα σου (ὡs δειχθῆ) ἐπάνω εἰς ὅλην τὴν γῆν.

6 Διὰ τὸ ἐλευθερωθῶσιν οἱ ἀγαπητοί σου, σῶσον με μετὰ τὴν δεξιάν σου, καὶ ἐπάκουσόν μου· ὁ Θεός ὠμίλησεν εἰς τὸν ἅγιον (τόπον) του,

7 Ἐγὼ θέλω ὑψωθῆ, καὶ θέλω διαμερίσῃ τὴν Σικέμ, καὶ θέλω διαμετρήσῃ τὴν κοιλάδα τῶν σκηνῶν.

8 Ἰδίος μου εἶναι ὁ Γαλαὰδ, ἰδίος μου εἶναι ὁ Μανασσήs, καὶ ὁ Ἐφραΐμ εἶναι δύναμιs τῆs κεφαλῆs μου·

9 Ὁ Ἰούδας εἶναι βασιλεὺs (τῶν τόπων) μου, καὶ ὁ Μωὰβ εἶναι τὸ χωρητικὸν ἀγγεῖον τῆs ἐλπίδος μου·

10 Ἐγὼ θέλω ἐκτανθῆ, καὶ θέλω καταπατήσῃ τὴν Ἰδουμαίαν, εἰς ἐμὲ ὑπετάχθησαν οἱ ἀλλόφυλοι.

11 Τίς θέλει με φέρῃ εἰς τὴν περιτειχισμένην πόλιν, ἢ τίς θέλει με ὀδηγήσῃ ἕως εἰς τὴν Ἰδουμαίαν;

12 Δὲν (θέλεις με ὀδηγήσῃ) σὺ, ὦ Θεέ, ὁ ὁποῖοs μᾶs ἀπέρριψας; καὶ δὲν θέλει γένῃ ὀδηγὸs τῶν στρατευμάτων μας;

13 Δὸs εἰs ἡμᾶs βοήθειαν, (διὰ τὸ ἐλευθερωθῶμεν) ἀπὸ τὴν θλίψιν, ἐπειδὴ ἡ παρὰ τῶν ἀνθρώπων σωτηρία εἶναι ματαία.

14 Μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ θέλομεν κάμῃ δυνατὰ ἔργα, καὶ αὐτὸs θέλει καταπατήσῃ τοὺs πολεμίους μας.

ΨΑΛ. ρη'. CVIII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸs τοῦ Δαβίδ.

ὦ ΘΕΕ, μὴ παρέλθῃs με σιωπὴν τὴν παρακλητικὴν αἰνεσίμ μου· διότι κατ' ἐμοῦ ἠνοιχθη τὸ στόμα τοῦ ἁμαρτωλοῦ, καὶ τὸ στόμα του δολίου.

2 Ἐλάλησαν κατ' ἐμοῦ γλώσση δολία, καὶ λόγοις μίσους ἐκύκλωσάν με, καὶ ἐπολέμησάν με δωρεάν.

3 Ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με, ἐνδιέβαλόν με, ἐγὼ δὲ προσηυχόμην.

4 Καὶ ἔθεντο κατ' ἐμοῦ κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ μῖσος ἀντὶ τῆς ἀγαπήσεώς μου.

5 Κατάστησον ἐπ' αὐτὸν ἀμαρτωλὸν, καὶ διάβολος στήτω ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ.

6 Ἐν τῷ κρίνεσθαι αὐτὸν ἐξέλθοι καταδεδικασμένος, καὶ ἡ προσευχὴ αὐτοῦ γενέσθω εἰς ἀμαρτίαν.

7 Γενηθήτωσαν αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ὀλίγαι, καὶ τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβοι ἕτερος.

8 Γενηθήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ὀρφανοὶ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ χήρα.

9 Σαλευόμενοι μεταναστήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ ἐπαιτησάτωσαν, ἐκβληθήτωσαν ἐκ τῶν οἰκοπέδων αὐτῶν.

10 Ἐξερευνησάτω δανειστῆς πάντα ὅσα ὑπάρχει αὐτῷ, καὶ διαρπασάτωσαν ἀλλότριοι τοὺς πόνους αὐτοῦ.

11 Μὴ ὑπαρξάτω αὐτῷ ἀντιλήπτωρ, μηδὲ γενηθήτω οἰκτίρμων τοῖς ὀρφανοῖς αὐτοῦ.

12 Γενηθήτω τὰ τέκνα αὐτοῦ εἰς ἐξολοθρευσιν, ἐν γενεᾷ μιᾷ ἐξαλειφθεῖ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

13 Ἀναμνησθεῖ ἡ ἀνομία τῶν πατέρων αὐτοῦ ἐναντι Κυρίου, καὶ ἡ ἀμαρτία τῆς μητρὸς αὐτοῦ μὴ ἐξαλειφθεῖ.

14 Γενηθήτωσαν ἐναντίον Κυρίου διαπαντός, καὶ ἐξολοθρευθεῖ ἐκ γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

15 Ἄνθ' ὧν οὐκ ἐμνήσθη ποιῆσαι ἔλεος· καὶ κατεδίωξεν ἄνθρωπον πένητα καὶ πτωχόν, καὶ κατανευγμένον τῇ καρδίᾳ τοῦ θανατῶσαι.

2 Κατ' ἐμοῦ ἐλάλησαν με γλώσσαν δολίαν, με λόγους ἐχθρῖνους με περιεκύκλωσαν, καὶ ἀναιτίως με ἐπολέμησαν.

3 Ἀντὶ τοῦ νὰ με ἀγαπῶσι, με ἐκατηγόρουν ἀδίκως, καὶ ἐγὼ προσηυχόμην.

4 Καὶ ἐνήργησαν κατ' ἐμοῦ κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ μῖσος ἀντὶ τῆς ἀγάπης μου.

5 Κατάστησον ἐπάνω τοῦ ἀμαρτωλοῦ, καὶ ὁ διάβολος ἄς σταθῆ εἰς τὰ δεξιὰ του.

6 Ὄταν κρίνηται, ἄς ἐξέλθῃ καταδεδικασμένος, καὶ ἡ προσευχὴ του ἄς γένηται ὡς ἀμαρτία.

7 Ὁ χρόνος τῆς ζωῆς του ἄς γένηται σύντομος, καὶ ἄλλος ἄς λάβῃ τὴν ἐπιστάσιαν του.

8 Ἄς γένωνται ὀρφανοὶ οἱ υἱοὶ του, καὶ ἡ γυνὴ του χήρα.

9 Οἱ υἱοὶ του ἀστατοῦντες καὶ περιπλανώμενοι, ἄς ψωμοζητῶσι, καὶ ἄς διωχθῶσιν ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῶν οἴκων των.

10 Ἄς παραλάβῃ ἐπ' ἀκριβείας ὁ δανειστῆς ὅλα του τὰ κτήματα, καὶ οἱ ξένοι ἄς ἀρπάσωσι τὰ με κόπον ἀποκτηθέντα.

11 Ἄς μὴ εἶναι κανεῖς βοηθός του, μήτε κανεῖς ἄς εὐσπλαγχνισθῆ τοὺς ὀρφανούς του.

12 Ἄς ἐξολοθρευθῶσι τὰ τέκνα των, εἰς μίαν γενεάν ἄς ἐξαλειφθῆ τὸ ὄνομά του.

13 Ἄς μελετηθῆ ἐξ ὑπαρχῆς τὸ πταῖσμα τῶν πατέρων των ἐμπροσθεν τοῦ Κυρίου, καὶ ἡ ἀμαρτία τῆς μητρὸς του, ἄς μὴ ἐξαλειφθῆ.

14 (Ταῦτα) ἄς εἶναι πρὸ ὀφθαλμῶν τοῦ Κυρίου πάντοτε, καὶ ἄς ἐξολοθρευθῆ ἀπὸ τὴν γῆν ἡ ἐνθύμησίς των.

15 Διότι (ὁ ἀμαρτωλός) δὲν ἐνεθυμήθη νὰ κάμῃ ἔλεος· ἀλλὰ κατέτρεξεν ἕως θανάτου ἄνθρωπον πένητα καὶ πτωχόν, καὶ πληγωμένον κατὰ τὴν καρδίαν.

16 Καὶ ἠγάπησε κατάραν, καὶ ἤξει αὐτῷ, καὶ οὐκ ἠθέλησεν εὐλογίαν, καὶ μακρυνθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.

17 Καὶ ἐνεδύσατο κατάραν ὡς ἱμάτιον, καὶ εἰσῆλθεν ὡσεὶ ὕδωρ εἰς τὰ ἔγκατα αὐτοῦ, καὶ ὡσεὶ ἔλαιον ἐν τοῖς ὀστέοις αὐτοῦ.

18 Γενηθήτω αὐτῷ ὡς ἱμάτιον ὃ περιβάλλεται, καὶ ὡσεὶ ζώνη, ἣν διακπαντὸς περιζώννυται.

19 Τοῦτο τὸ ἔργον τῶν ἐνδιαβαλλόντων με παρὰ Κυρίου, καὶ τῶν λαλούντων πονηρὰ κατὰ τῆς ψυχῆς μου.

20 Καὶ σὺ, Κύριε, Κύριε, ποίησον μετ' ἐμοῦ, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου.

21 Ῥῦσαί με, ὅτι πτωχὸς καὶ πένης εἰμι ἐγὼ, καὶ ἡ καρδία μου τετάρακται ἐντός μου.

22 Ὡσεὶ σκιά ἐν τῷ ἐκκλίνειν αὐτὴν ἀντανηρέθην· ἐξετινάχθην ὡσεὶ ἀκρίδες.

23 Τὰ γόνατά μου ἠσθένησαν ἀπὸ νηστείας, καὶ ἡ σὰρξ μου ἠλλοιώθη δι' ἔλαιον.

24 Καγὼ ἐγενήθην ὄνειδος αὐτοῖς· εἶδοσάν με, ἐσάλευσαν κεφαλὰς αὐτῶν.

25 Βοήθησόν μοι, Κύριε ὁ Θεός μου, καὶ σῶσόν με κατὰ τὸ ἔλεός σου.

26 Καὶ γνώτωσαν ὅτι ἡ χεὶρ σου αὕτη, καὶ σὺ, Κύριε, ἐποίησας αὐτήν.

27 Καταράσσονται αὐτοὶ, καὶ σὺ εὐλογήσεις· οἱ ἐπανιστάμενοί μοι αἰσχυνθήτωσαν, ὁ δὲ δοῦλός σου εὐφρανθήσεται.

28 Ἐνδυσάσθωσαν οἱ ἐνδιαβάλλοντές με ἐντροπήν, καὶ περιβαλέσθωσαν ὡς διπλοῖδα αἰσχύνην αὐτῶν.

29 Ἐξομολογήσομαι τῷ Κυρίῳ σφόδρα ἐν τῷ στόματί μου, καὶ ἐν μέσῳ

16 Ἐπειδὴ ἠγάπησε κατάραν, θέλει τὴν λάβη, δὲν ἠθέλησεν εὐλογίαν, καὶ θέλει μακρυνθῆ ἀπὸ αὐτόν.

17 Ἐνεδύθη τὴν κατάραν ὡς φόρεμα, τὸ ὁποῖον θέλει διαπεράσῃ τὰ ἐντόσθια του ὡς ὕδωρ, καὶ τὰ κοκκαλιά του ὡς ἔλαιον.

18 Ἄς γένηται εἰς αὐτόν ὡς τὸ φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἐνδύεται, καὶ ὡς ἡ ζώνη, τὴν ὁποίαν πάντοτε ζώννυται.

19 Οὗτος εἶναι ὁ μισθὸς (ὁ ὁποῖος θέλει δοθῆ) ἀπὸ τὸν Κύριον εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μὲ κατηγοροῦσιν ἀδίκως, καὶ εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι λαλοῦσι κακὰ κατὰ τῆς ψυχῆς μου.

20 Καὶ σὺ, ὦ Κύριε, φέρε εἰς ἐκβασιν τὸ εἰς ἐμὲ (ἔλεός σου) διὰ τὸ ὄνομά σου, διότι τὸ ἔλεός σου εἶναι ἀγαθοποιόν.

21 Σῶσόν με, διότι πτωχὸς εἶμαι καὶ πένης ἐγὼ, καὶ ἡ καρδία μου εἶναι τεταραγμένη ἐντός μου.

22 Ἠφανίσθην καθὼς ἡ σκιά, ὅταν εἶναι εἰς τὴν ἐκλειψίν της· καὶ ἐτινάχθην (μεταβαίνων) ὡς αἱ ἀκρίδες.

23 Τὰ γόνατά μου ἠδυνατήσαν ἀπὸ τὴν νηστείαν, καὶ τὸ σῶμά μου μετεβλήθη διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ ἐλαίου.

24 Καὶ ἐγὼ ἔγινα εἰς αὐτοὺς ὄνειδος· μὲ εἶδον, καὶ ἐκίνησαν τὰς κεφαλὰς των.

25 Βοήθησόν μοι, Κύριε ὁ Θεός μου, καὶ σῶσόν με καθὼς ἀπαιτεῖ τὸ ἔλεός σου.

26 Καὶ ἄς γνωρίσωσιν ὅτι τοῦτο εἶναι ἔργον τῆς χειρός σου, καὶ σὺ, Κύριε, τὸ ἔκαμες.

27 Αὐτοὶ θέλουσι μὲ καταρῶσθαι, καὶ σὺ θέλεις μὲ εὐλογῆ· ὅσοι κινουῦνται κατ' ἐμοῦ, ἄς ἐντραπῶσιν, ὅμως ὁ δοῦλός σου θέλει εὐφρανθῆ.

28 Ἄς ἐνδυθῶσιν αἰσχύνην, ὅσοι μὲ κατηγοροῦσιν ἀδίκως, ἄς φορέσωσιν ὡς διπλοῦν φόρεμα τὴν ἰδίαν των αἰσχύνην.

29 Ἐγὼ θέλω εὐχαριστήσῃ τὸν Κύριον κατὰ πολλὰ μὲ τὸ στόμα μου,

πολλῶν αἰνέσω αὐτόν.

30 Ὅτι παρέστη ἐκ δεξιῶν πένητος, τοῦ σῶσαι ἐκ τῶν καταδιωκόντων τὴν ψυχὴν μου.

ΨΑΛ. ρθ'. CIX.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΕΙΠΕΝ ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, Κάθου ἐκ δεξιῶν μου,

2 Ἔως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

3 Ῥάβδον δυνάμεως ἐξαποστελεῖ σοι Κύριος ἐκ Σιών· καὶ κατακυρίευσεν ἐν μέσῳ τῶν ἐχθρῶν σου.

4 Μετὰ σοῦ ἡ ἀρχὴ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δυνάμεώς σου, ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν ἁγίων σου.

5 Ἐκ γαστρὸς πρὸ ἑωσφόρου ἐγέννησά σε. Ὡμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται, σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

6 Κύριος ἐκ δεξιῶν σου, συνέθλασεν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς αὐτοῦ βασιλεῖς.

7 Κρινεῖ ἐν τοῖς ἔθνεσι, πληρώσει πτώματα, συνθλάσει κεφαλὰς ἐπὶ τῆς γῆς πολλῶν.

8 Ἐκ χειμάρρου ἐν ὁδῷ πιέται, διὰ τοῦτο ὑψώσει κεφαλὴν.

ΨΑΛ. ρι'. CX.

Ἀλληλουΐα.

Ἐξομολογησώμαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, ἐν βουλῇ εὐθέων καὶ συναγωγῇ.

2 Μεγάλα τὰ ἔργα Κυρίου, ἐξεζητημένα εἰς πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ.

καὶ θέλω τὸν δοξολογήσῃ εἰς τὸ μέσον πολλῶν (ἀνθρώπων).

30 Διότι παρεστάθη εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ πένητος, διὰ τὴν σῶσιν τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ ἐκείνου, οἱ ὅποιοι τὴν ἐδίωκον.

ΨΑΛ. ρθ'. CIX.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΕΙΠΕΝ ὁ Κύριος εἰς τὸν Κύριόν μου, Κάθου εἰς τὰ δεξιὰ μου,

2 Ἔως νὰ βάλω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

3 Ὁ Κύριος θέλει σοὶ στείλῃ ἀπὸ τὴν Σιών τὸ σκήπτρον τῆς δυνάμεώς σου· καὶ κατακυρίευσεν εἰς τὸ μέσον τῶν ἐχθρῶν σου.

4 Σὺ θέλεις δεῖξῃ τὴν βασιλείαν σου, ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς δυνάμεώς σου, ὅταν λαμπρωθῶσιν οἱ ἅγιοί σου.

5 Ἀπὸ τὴν κοιλίαν (μου) σὲ ἐγέννησα πρὸ τοῦ νὰ ὑπάρξῃ ὁ ἑωσφόρος. Ὡμοσεν ὁ Κύριος, καὶ δὲν θέλει μεταβάλλῃ τὸν ὄρκον του, (ὅτι) σὺ εἶσαι ὁ αἰώνιος ἱερεὺς κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μελχισεδέκ.

6 Ὁ Κύριος εἶναι εἰς τὰ δεξιὰ σου, αὐτὸς συνέτριψε βασιλεῖς εἰς λεπτὰ, ὅτε ὠργίσθη.

7 Θέλει κάμῃ κρίσιν εἰς τὰ ἔθνη, θέλει πληρώσῃ τὸ πᾶν μὲ πολλὰ νεκρὰ σώματα, θέλει συντρίψῃ κεφαλὰς πολλῶν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

8 Καὶ εἰς τὸν δρόμον θέλει πῆ ἀπὸ χειμερινὸν ποταμὸν, καὶ διὰ τοῦτο θέλει ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν του.

ΨΑΛ. ρι'. CX.

Ἀλληλουΐα.

Ἐγὼ θέλω σὲ εὐχαριστήσῃ, Κύριε, μὲ ὅλην τὴν καρδίαν μου, εἰς τὸ συμβούλιον τῶν δικαίων, καὶ εἰς τὴν ὁμήγυριν (τοῦ λαοῦ).

2 Μεγάλα εἶναι τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου, ἐξηκριβωμένα καθ' ὅλα τὰ θελήματα αὐτοῦ.

3 Ἐξομολόγησις καὶ μεγαλοπρέπεια τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

4 Μνεΐαν ἐποίησατο τῶν θαυμασίων αὐτοῦ· ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων ὁ Κύριος· τροφήν ἔδωκε τοῖς φοβουμένοις αὐτόν.

5 Μνησθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα διαθήκης αὐτοῦ· ἰσχὺν ἔργων αὐτοῦ ἀνήγγειλε τῷ λαῷ αὐτοῦ·

6 Τοῦ δοῦναι αὐτοῖς κληρονομίαν ἔθνῶν· ἔργα χειρῶν αὐτοῦ ἀλήθεια καὶ κρίσις.

7 Πισταὶ πᾶσαι αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ ἑστηριγμέναι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, πεποιημέναι ἐν ἀληθείᾳ καὶ εὐθύτητι.

8 Λύτρωσιν ἀπέστειλε τῷ λαῷ αὐτοῦ· ἐνετείλατο εἰς τὸν αἰῶνα διαθήκην αὐτοῦ.

9 Ἅγιον καὶ φοβερόν τὸ ὄνομα αὐτοῦ· ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου.

10 Σύνεσις δὲ ἀγαθὴ πᾶσι τοῖς ποιοῦσιν αὐτήν· ἡ αἴνεσις αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛ. ρια΄. CXI.

Ἀλληλούϊα.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

2 Δυνατὸν ἐν τῇ γῇ ἔσται τὸ σπέρμα αὐτοῦ· γενεὰ εὐθέων εὐλογηθήσεται.

3 Δόξα καὶ πλοῦτος ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

4 Ἐξανέτειλεν ἐν σκότει φῶς τοῖς εὐθέσιν· ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων καὶ δίκαιος.

5 Χρηστὸς ἀνὴρ ὁ οἰκτεῖρων καὶ κισχρῶν, οἰκονομήσει τοὺς λόγους αὐ-

3 Ἐνδοξότατον καὶ μεγαλοπρεπέστατον εἶναι τὸ ἔργον του, καὶ ἡ δικαιοσύνη του μένει αἰωνίως.

4 Αἰώνιον ἔκαμε τὴν ἐνθύμησιν τῶν θαυμασίων του· ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος εἶναι ὁ Κύριος· τροφήν ἔδωκεν εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὸν φοβοῦνται.

5 Θέλει ἐνθυμῆται πάντοτε τὴν διαθήκην του, καὶ ἐνήργησε νὰ ἐννοήσῃ ὁ λαός του τὴν δύναμιν τῶν ἔργων του·

6 Ἐπειδὴ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς κληρονομίαν τῶν ἔθνῶν· ἀληθῆ καὶ δίκαια εἶναι τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του.

7 Πισταὶ εἶναι ὅλαι αἱ ἐντολαὶ του· αἰωνίως στερεαὶ, διατεταγμέναι μὲ ἀλήθειαν καὶ εὐθύτητα.

8 Λύτρωσιν ἀπέστειλεν εἰς τὸν λαόν του· προσέταξε (νὰ φυλάττωσιν) εἰς τὸν αἰῶνα τὴν διαθήκην του.

9 Τὸ ὄνομά του εἶναι ἅγιον καὶ φοβερόν· ἀρχὴ τῆς σοφίας εἶναι ὁ φόβος τοῦ Κυρίου.

10 Ὁρθῶς φρονοῦσιν, ὅσοι τὴν βιάλουσιν εἰς πράξιν· ὁ ἔπαινός του μένει εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας.

ΨΑΛ. ρια΄. CXI.

Ἀλληλούϊα.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὁ ὅποιος φοβεῖται τὸν Κύριον, καὶ κατὰ πολλὰ ἠδύνεται εἰς τὰς ἐντολάς του.

2 Οἱ ἀπόγονοί του θέλουσιν εἶναι δυνατοὶ εἰς τὴν γῆν· διότι ἡ γενεὴ δικαίων θέλει εὐλογηθῆ.

3 Δόξα καὶ πλοῦτος θέλουσιν εἶναι εἰς τὸν οἶκόν του, καὶ ἡ δικαιοσύνη του μένει αἰωνίως.

4 Ἀνατέλλει φῶς εἰς τὸ σκότος διὰ τοὺς εὐθεῖς· (ὁ Κύριος εἶναι) ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων καὶ δίκαιος.

5 Καλὸς ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος εὐσπλαγχνίζεται καὶ διανεῖζει,

τοῦ ἐν κρίσει· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα οὐ σαλευθήσεται.

6 Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος· ἀπὸ ἀκοῆς πονηρᾶς οὐ φοβηθήσεται.

7 Ἐτοιμή ἡ καρδία αὐτοῦ ἐλπίζει ἐπὶ Κύριον· ἐστήρικται ἡ καρδία αὐτοῦ, οὐ μὴ φοβηθῆ, ἕως οὗ ἐπίδη ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ.

8 Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν, ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· τὸ κέρας αὐτοῦ ὑψωθήσεται ἐν δόξῃ.

9 Ἀμαρτωλὸς ὄψεται καὶ ὀργισθήσεται, τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ βρύξει καὶ τακήσεται· ἐπιθυμία ἀμαρτωλοῦ ἀπολεῖται.

ΨΑΛ. ριβ'. CXII.

Ἀλληλούϊα.

ΑΙΝΕΙΤΕ παῖδες Κυρίου, αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου.

2 Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

3 Ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν, αἰνετὸν τὸ ὄνομα Κυρίου.

4 Ὑψηλὸς ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη ὁ Κύριος, ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς ἡ δόξα αὐτοῦ.

5 Τίς ὡς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν; ὁ ἐν ὑψηλοῖς κατοικῶν, καὶ τὰ ταπεινὰ ἐφορῶν, ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῆ.

6 Ὁ ἐγείρων ἀπὸ γῆς πτωχὸν, καὶ ἀπὸ κοπρίας ἀνυψῶν πένητα·

7 Τοῦ καθίσει αὐτὸν μετὰ ἀρχόντων, μετὰ ἀρχόντων λαοῦ αὐτοῦ.

αὐτὸς θέλει κάμη εὐπροσδέκτους τοὺς λόγους του εἰς τὴν κρίσιν· διότι πότε δὲν θέλει κλονισθῆ.

6 Τοῦ δικαίου ἀνθρώπου αἰώνιος εἶναι ἡ ἐνθύμησις, καὶ δὲν θέλει φοβηθῆ ἀπὸ κακῆν ἀκοήν.

7 Ἡ καρδία του εἶναι πρόθυμος εἰς τὸ νὰ ἐλπίσῃ εἰς τὸν Κύριον· καὶ αὐτὸς ἔχει στερεὰν τὴν καρδίαν, τίποτε δὲν θέλει φοβηθῆ, ἕως νὰ ἴδῃ τὰς ποινὰς τῶν ἐχθρῶν του.

8 Σκορπίζει, καὶ δίδει εἰς τοὺς πένητας, καὶ ἡ δικαιοσύνη του μένει αἰώνιος, καὶ ἡ δύναμις του θέλει ὑψωθῆ ἐνδόξως.

9 Τὸ ὁποῖον θέλει ἴδῃ ὁ ἀμαρτωλὸς, καὶ θέλει ὀργισθῆ, καὶ θέλει τρίξῃ τὰ ὀδόντιά του, καὶ θέλει διαλυθῆ· καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀμαρτωλοῦ θέλει ἀφανισθῆ.

ΨΑΛ. ριβ'. CXII.

Ἀλληλούϊα.

ΑΙΝΕΙΤΕ, ὦ δοῦλοι (Κυρίου), τὸν Κύριον, ἐπαινεῖτε τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

2 Ἄς εἶναι εὐλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸν αἰῶνα.

3 Ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἕως εἰς τὴν δύσιν, ἄς εἶναι ἐπαινετὸν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

4 Ὑψηλότερος εἶναι ὁ Κύριος ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη, καὶ ἡ δόξα του εἶναι ὑψηλοτέρα ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς.

5 Τίς θέλει συγκοιθῆ μετὰ τὸν Κύριον τὸν Θεὸν μας; ὁ ὁποῖος εἰς τὰ ὑψηλὰ κατοικῶν βλέπει τὰ ταπεινὰ, (αὐτὸς εἶναι ἐν ταυτῷ) καὶ ἐπάνω εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

6 Ὁ ὁποῖος σηκώνει τὸν πτωχὸν ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ ὑψώνει τὸν πένητα ἀπὸ τὴν κοπρίαν·

7 Διὰ νὰ τὸν συγκαθίσῃ μετὰ τῶν ἀρχόντων, μετὰ τῶν ἀρχόντων τοῦ λαοῦ του.

8 Ὁ κατοικίζων στεῖραν ἐν οἴκῳ,
μητέρα ἐπὶ τέκνοις εὐφραينوμένην.

8 Ὁ ὁποῖος ἀποκαθιστᾷ τὴν στεῖραν
μητέρα εἰς τὸν οἶκόν της, διὰ τὴν
χαίρη διὰ τὰ τέκνα της.

ΨΑΛ. ριγ'. CXIII.

Ἀλληλούϊα.

ἘΝ ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου,
οἴκου Ἰακώβ ἐκ λαοῦ βαρβάρου.

2 Ἐγενήθη Ἰουδαία ἀγίασμα αὐτοῦ,
Ἰσραὴλ ἐξουσία αὐτοῦ.

3 Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν· ὁ
Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω.

4 Τὰ ὄρη ἐσκίρτησαν ὡσεὶ κριοὶ,
καὶ οἱ βουνοὶ ὡς ἀρνία προβάτων.

5 Τί σοί ἐστι θάλασσα ὅτι ἔφυγες;
καὶ σὺ Ἰορδάνη, ὅτι ἐστράφης εἰς τὰ
ὀπίσω;

6 Τὰ ὄρη ὅτι ἐσκιρτήσατε ὡσεὶ
κριοὶ, καὶ οἱ βουνοὶ ὡς ἀρνία προβά-
των;

7 Ἀπὸ προσώπου Κυρίου ἐσαλεύθη
ἡ γῆ, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

8 Τοῦ στρέψαντος τὴν πέτραν εἰς
λίμνας ὑδάτων, καὶ τὴν ἀκρότομον
εἰς πηγὰς ὑδάτων.

9 Μὴ ἡμῖν, Κύριε, μὴ ἡμῖν, ἀλλ' ἡ
τῷ ὀνόματί σου δὸς δόξαν,

10 Ἐπὶ τῷ ἐλέει σου καὶ τῇ ἀλη-
θείᾳ σου· μήποτε εἴπωσι τὰ ἔθνη,
Ποῦ ἐστὶν ὁ Θεὸς αὐτῶν;

11 Ὁ δὲ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ,
καὶ ἐν τῇ γῇ· πάντα ὅσα ἠθέλησεν,
ἐποίησε.

12 Τὰ εἰδῶλα τῶν ἐθνῶν ἀργύριον
καὶ χρυσίον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων.

13 Στόμα ἔχουσι, καὶ οὐ λαλήσου-
σιν· ὀφθαλμοὺς ἔχουσι, καὶ οὐκ
ὄψονται.

14 ὼτια ἔχουσι, καὶ οὐκ ἀκούσου-
νται· ῥίνας ἔχουσι, καὶ οὐκ ὀσφρανθή-
σονται.

ΨΑΛ. ριγ'. CXIII.

Ἀλληλούϊα.

ὍΤΕ οἱ Ἰσραηλῖται μετωκίζοντο
ἀπὸ τὴν Αἰγύπτον, καὶ ἡ οἰκογένεια
τοῦ Ἰακώβ ἀπὸ τὸν βάρβαρον λαόν.

2 Ἡ Ἰουδαία ἀφιερῶθη εἰς αὐτὸν
(τὸν Θεόν), καὶ ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς
ὑπετάγη εἰς αὐτόν.

3 Τὸν ὁποῖον εἶδεν ἡ θάλασσα καὶ
ἔφυγε, καὶ ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς
τὰ ὀπίσω.

4 Τὰ βουνὰ ἐπήδησαν ὡς κριάρια,
καὶ οἱ λόφοι ὡς ἀρνία τῶν προβάτων.

5 Τί ἔπαθες, ὦ θάλασσα καὶ ἔφυ-
γες; καὶ σὺ Ἰορδάνη, τί ἔπαθες καὶ
ἐστράφης εἰς τὰ ὀπίσω;

6 Τί ἐπάθετε σεῖς, ὦ βουνὰ καὶ
ἐπήδησατε ὡς τὰ κριάρια, καὶ οἱ
λόφοι ὡς τὰ ἀρνία τῶν προβάτων;

7 Ἡ γῆ ἐσαλεύθη διὰ τὴν παρου-
σίαν τοῦ Κυρίου, διὰ τὴν παρουσίαν
τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰακώβ.

8 Ὁ ὁποῖος μετέβαλε τὴν πέτραν
εἰς λίμνας ὑδάτων, καὶ τὸν σκληρὸν
βράχον εἰς βρύσεις ὑδάτων.

9 Οὐχὶ εἰς ἡμᾶς, Κύριε, οὐχὶ εἰς
ἡμᾶς, ἀλλ' εἰς τὸ ὄνομά σου δὸς δόξαν,

10 Διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου καὶ
τὴν ἀλήθειάν σου· διὰ τὴν μὴ εἴπωσι
τὰ ἔθνη, Ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς τῶν;

11 Ὁ δὲ Θεὸς ἡμῶν εἶναι εἰς τὸν
οὐρανόν, καὶ εἰς τὴν γῆν· καὶ κάμνει,
ὅ, τι εἶναι ἀρεστὸν εἰς αὐτόν.

12 Τὰ εἰδῶλα τῶν ἐθνῶν εἶναι
ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργα τῶν
ἀνθρωπίνων χειρῶν.

13 Στόμα ἔχουσι, καὶ δὲν λαλοῦ-
σιν· ὀμμάτια ἔχουσι, καὶ δὲν βλέπου-
σιν.

14 ὼτια ἔχουσι, καὶ δὲν ἀκούουσι·
ῥίνας ἔχουσι, καὶ δὲν ὀσφραίνονται.

15 Χεῖρας ἔχουσι, καὶ οὐ ψηλαφήσουσι· πόδας ἔχουσι, καὶ οὐ περιπατήσουσιν· οὐ φωνήσουσιν ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν.

16 Ὅμοιοι αὐτοῖς γένοιτο οἱ ποιῶντες αὐτὰ, καὶ πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτοῖς.

17 Οἶκος Ἰσραὴλ ἠλπισεν ἐπὶ Κύριον, βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἐστίν.

18 Οἶκος Ἀαρῶν ἠλπισεν ἐπὶ Κύριον, βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἐστίν.

19 Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, ἠλπισαν ἐπὶ Κύριον· βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἐστίν.

20 Κύριος μνησθεὶς ἡμῶν, εὐλόγησεν ἡμᾶς·

21 Εὐλόγησε τὸν οἶκον Ἰσραὴλ, εὐλόγησε τὸν οἶκον Ἀαρῶν.

22 Εὐλόγησε τοὺς φοβουμένους τὸν Κύριον, τοὺς μικροὺς μετὰ τῶν μεγάλων.

23 Προσθεῖη Κύριος ἐφ' ὑμᾶς, ἐφ' ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς ὑμῶν.

24 Εὐλογημένοι ὑμεῖς τῷ Κυρίῳ, τῷ ποιήσαντι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

25 Ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ τῷ Κυρίῳ, τὴν δὲ γῆν ἔδωκε τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων.

26 Οὐχ οἱ νεκροὶ αἰνέσουσί σε, Κύριε, οὐδὲ πάντες οἱ καταβαίνοντες εἰς ᾄδου· ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ζῶντες εὐλογήσομεν τὸν Κύριον, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος. Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛ. ριδ'. CXIV.

Ἀλληλούϊα.

ἨΓΑΠΗΣΑ, ὅτι εἰσακούσεται Κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.

2 Ὅτι ἐκλινε τὸ οὖς αὐτοῦ ἐμοί,

15 Χεῖρας ἔχουσι, καὶ δὲν ψηλαφῶσι· πόδας ἔχουσι, καὶ δὲν περιπατοῦσι· δὲν ἐκβάλλουσι φωνὴν ἀπὸ τὴν λάρυγγά των.

16 Ὅμοιοι μὲ αὐτὰ ἄς γένωνται, ὅσοι τὰ κατασκευάζουσι, καὶ ὅσοι ἐλπίζουσιν εἰς αὐτὰ.

17 Ὁ οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ ἠλπισεν εἰς τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς εἶναι βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς των.

18 Ὁ οἶκος τοῦ Ἀαρῶν ἠλπισεν εἰς τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς εἶναι βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς των.

19 Ὅσοι φοβοῦνται τὸν Κύριον, ἠλπισαν εἰς τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς εἶναι βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς των.

20 Ὁ Κύριος ἐνθυμηθεὶς ἡμᾶς, μᾶς εὐλόγησεν·

21 Εὐλόγησε τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἰσραὴλ, εὐλόγησε τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἀαρῶν.

22 Εὐλόγησεν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι φοβοῦνται τὸν Κύριον, τοὺς μικροὺς ὁμοῦ μὲ τοὺς μεγάλους.

23 Εἴθε νὰ σᾶς αὐξήσῃ ὁ Κύριος, σᾶς καὶ τοὺς υἱοὺς σας.

24 Εὐλογημένοι εἰσθε σεῖς ἀπὸ τὸν Κύριον, τὸν ποιητὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

25 Ὁ ἀνώτερος οὐρανὸς ἀπὸ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν εἶναι διὰ τὸν Κύριον, καὶ τὴν γῆν ἔδωκεν εἰς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

26 Κύριε, οὐχὶ οἱ νεκροὶ οὐδὲ ὅσοι καταβαίνουσιν εἰς τὸν ᾄδην, θέλουσι σε δοξολογήσῃ· ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ζῶντες θέλομεν εὐλογήσῃ τὸν Κύριον, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος. Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛ. ριδ'. CXIV.

Ἀλληλούϊα.

ἘΓΩ εὐχαριστήθην, διότι ὁ Κύριος θέλει ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

2 Διότι ἐκλινε τὸ ὠτίον του εἰς

καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις μου ἐπικαλέσομαι.

3 Περιέσχον με ὠδῖνες θανάτου· κίνδυνοι ἄδου εἵροσάν με.

4 Θλίψιν καὶ ὀδύνην εὔρον, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπεκαλεσάμην.

5 ὦ Κύριε, ρῦσαι τὴν ψυχὴν μου. Ἐλεήμων ὁ Κύριος καὶ δίκαιος, καὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλεεῖ. Φυλάσσω τὰ νήπια ὁ Κύριος· ἐταπεινώθην καὶ ἔσωσέ με.

6 Ἐπίστρεψον ψυχὴ μου εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, ὅτι Κύριος εὐηργέτησέ σε.

7 Ὅτι ἐξείλετο τὴν ψυχὴν μου ἐκ θανάτου, τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀπὸ δακρύων, καὶ τοὺς πόδας μου ἀπὸ ὀλισθήματος.

8 Εὐαρεστήσω ἐνώπιον Κυρίου ἐν χώρᾳ ζώντων.

ΨΑΛ. ριέ'. CXV.

Ἀλληλούϊα.

ἘΠΙΣΤΕΥΣΑ, διὸ ἐλάλησα· ἐγὼ δὲ ἐταπεινώθην σφόδρα.

2 Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει μου, Πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης.

3 Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ, περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;

4 Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

5 Τὰς εὐχὰς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ· τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ.

6 ὦ Κύριε, ἐγὼ δοῦλος σὸς, ἐγὼ δοῦλος σὸς, καὶ υἱὸς τῆς παιδείας σου.

7 Διέρρηξας τοὺς δεσμούς μου· σοὶ

ἐμέ, καὶ θέλω τὸν ἐπικαλεσθῆ εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν.

3 Αἱ λύπαι τοῦ θανάτου μὲ περιεκύκλωσαν, καὶ οἱ κίνδυνοι τοῦ ἄδου μὲ κατέλαβον.

4 Εἰς θλίψιν καὶ πόνον περιέπεσον, καὶ ἐπεκαλέσθην τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

5 ὦ Κύριε, λύτρωσαι τὴν ψυχὴν μου. Εὐσπλαγχνος καὶ δίκαιος εἶναι ὁ Κύριος, καὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλεεῖ. Φυλάττει τὰ βρέφη ὁ Κύριος· ἐγὼ κατεδαμάσθην, καὶ αὐτὸς μὲ ἔσωσεν.

6 Ἐπίστρεψον, ὦ ψυχὴ μου, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, διότι ὁ Κύριος σὲ εὐηργέτησεν.

7 Ἐπειδὴ αὐτὸς ἔσωσε τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ τὰ ὀμμάτιά μου ἀπὸ τὰ δάκρυα, καὶ τοὺς πόδας μου ἀπὸ τὸ ὀλισθήμα.

8 Ἐγὼ θέλω εὐαρεστήσῃ ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου εἰς τὴν γῆν τῶν ζώντων.

ΨΑΛ. ριέ'. CXV.

Ἀλληλούϊα.

ἘΓΩ ἐπίστευσα, διὰ τοῦτο ἐλάλησα· ὅμως ἐγὼ καταπολλὰ κατεδαμάσθην.

2 Καὶ εἰς ταύτην μου τὴν ἐκπληξίν εἶπα, Ὅτι καθεὶς ἄνθρωπος εἶναι ψεύστης.

3 Τί πρέπει νὰ ἀνταποδώσω εἰς τὸν Κύριον, διὰ ὅσας ἔδωκεν εἰς ἐμέ (εὐεργεσίας);

4 Ποτήριον σωτηρίου θέλω λάβῃ, καὶ θέλω ἐπικαλεσθῆ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

5 Θέλω πληρώσῃ τὰς ὑποσχέσεις μου εἰς τὸν Κύριον ἔμπροσθεν ὅλου τοῦ λαοῦ του· τίμιος εἶναι ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ἀφιερωμένων εἰς αὐτόν.

6 ὦ Κύριε, ἐγὼ εἶμαι δοῦλός σου, καὶ υἱὸς τῆς ταπεινῆς δούλης σου.

7 Συνέτριψας τοὺς δεσμούς μου· εἰς

θύσω θυσίαν αινέσεως, καὶ ἐν ὀνόματι Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

8 Τὰς εὐχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀπόδωσω ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ· ἐν αὐλαῖς οἴκου Κυρίου, ἐν μέσῳ σου, Ἱερουσαλήμ. Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛ. ρις'. CXVI.

Ἀλληλούϊα.

ΛΙΝΕΙΤΕ τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη, ἐπαινέσατε αὐτὸν πάντες οἱ λαοί.

2 Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα. Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛ. ριζ'. CXVII.

Ἀλληλούϊα.

ἘΞΟΜΟΛΟΓΕΙΣΘΕ τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθὸς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

2 Εἰπάτω δὴ ὁ οἶκος Ἰσραὴλ, ὅτι ἀγαθὸς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

3 Εἰπάτω δὴ ὁ οἶκος Ἀαρῶν, ὅτι ἀγαθὸς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

4 Εἰπάτωσαν δὴ πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθὸς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

5 Ἐκ θλίψεως ἐπεκαλεσάμην τὸν Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου εἰς πλατυσμόν.

6 Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος.

7 Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ γὰρ ἐπόψομαι τοὺς ἐχθρούς μου.

8 Ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ Κύριον, ἢ πεποιθέναι ἐπ' ἄνθρωπον.

σὲ θέλω προσφέρει θυσίαν αινέσεως, καὶ θέλω ἐπικαλεσθῆ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

8 Θέλω πληρώσῃ τὰς ὑποσχέσεις μου εἰς τὸν Κύριον ἔμπροσθεν ὄλου τοῦ λαοῦ του· μέσα εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ ναοῦ τοῦ Κυρίου, εἰς τὸ μέσον σου, ὦ Ἱερουσαλήμ. Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛ. ρις'. CXVI.

Ἀλληλούϊα.

ὍΛΑ τὰ ἔθνη δοξολογεῖτε τὸν Κύριον, δοξολογήσατέ τον ὅλοι οἱ λαοί.

2 Διότι τὸ ἔλεός του ἔγινε κραταιὸν εἰς ἡμᾶς, καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει αἰώνιος. Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛ. ριζ'. CXVII.

Ἀλληλούϊα.

ἘΞΟΜΟΛΟΓΕΙΣΘΕ εἰς τὸν Κύριον, διότι εἶναι ἀγαθός, καὶ διότι εἶναι αἰώνιον τὸ ἔλεός του.

2 Ἄς εἴπῃ ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἰσραὴλ, ὅτι εἶναι ἀγαθός, καὶ ὅτι εἶναι αἰώνιον τὸ ἔλεός του.

3 Ἄς εἴπῃ ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἀαρῶν, ὅτι εἶναι ἀγαθός, καὶ ὅτι εἶναι αἰώνιον τὸ ἔλεός του.

4 Ἄς εἴπωσιν ὅλοι, ὅσοι φοβοῦνται τὸν Κύριον, ὅτι εἶναι ἀγαθός, καὶ ὅτι εἶναι αἰώνιον τὸ ἔλεός του.

5 Ἐν ᾧ ἤμην εἰς θλίψιν, ἐπεκαλέσθην τὸν Κύριον, καὶ ὁ Κύριος εἰσακούσας με ἔφερεν εἰς πλατείαν αἰνεσιν.

6 Ὁ Κύριος εἶναι βοηθός μου, καὶ δὲν θέλω φοβηθῆ, ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃ εἰς ἐμὲ ὁ ἄνθρωπος.

7 Ὁ Κύριος εἶναι βοηθός μου, καὶ ἐγὼ θέλω ἰδῆ καταφρονητικῶς τοὺς ἐχθρούς μου.

8 Καλὸν εἶναι νὰ ἀφοσιωθῆ τις εἰς τὸν Κύριον, καὶ οὐχὶ νὰ ἀφοσιωθῆ εἰς ἄνθρωπον.

9 Ἀγαθὸν ἐλπίζειν ἐπὶ Κύριον, ἢ ἐλπίζειν ἐπ' ἄρχουσι.

10 Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.

11 Κυκλώσαντες ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.

12 Ἐκύκλωσάν με ὡσεὶ μέλισσαι κηρίον, καὶ ἐξεκαύθησαν ὡς πῦρ ἐν ἀκάνθαις, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.

13 Ὡσθεὶς ἀνετράπην τοῦ πεσεῖν, καὶ ὁ Κύριος ἀντελάβετό μου.

14 Ἰσχύς μου καὶ ὑμνησίς μου ὁ Κύριος, καὶ ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν.

15 Φωνὴ ἀγαλλιᾶσεως καὶ σωτηρίας ἐν σκηναῖς δικαίων.

16 Δεξιὰ Κυρίου ἐποίησε δύναμιν, δεξιὰ Κυρίου ὑψώσέ με, δεξιὰ Κυρίου ἐποίησε δύναμιν.

17 Οὐκ ἀποθανοῦμαι, ἀλλὰ ζήσομαι, καὶ διηγῆσομαι τὰ ἔργα Κυρίου.

18 Παιδεύων ἐπαίδευσέ με ὁ Κύριος, καὶ τῷ θανάτῳ οὐ παρέδωκέ με.

19 Ἀνοίξατέ μοι πύλας δικαιοσύνης, εἰσελθὼν ἐν αὐταῖς ἐξομολογήσομαι τῷ Κυρίῳ· αὕτη ἡ πύλη τοῦ Κυρίου, δίκαιοι εἰσελεύσονται ἐν αὐτῇ.

20 Ἐξομολογήσομαί σοι, ὅτι ἐπήκουσάς μου, καὶ ἐγένου μοι εἰς σωτηρίαν.

21 Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας.

22 Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

9 Καλὸν εἶναι νὰ ἐλπίζῃ τις εἰς τὸν Κύριον, καὶ οὐχὶ νὰ ἐλπίζῃ εἰς ἄρχοντας.

10 Ὅλα τὰ ἔθνη μὲ περιεκύκλωσαν, τὰ ἐξεδικήθην ὅμως μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

11 Μὲ ἐκύκλωσαν καὶ μὲ πολιώρκισαν, ὅμως τὰ ἐξεδικήθην μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

12 Μὲ ἐκύκλωσαν ὡς αἱ μέλισσαι τὴν κηρόπιτταν, καὶ ἀνήφθησαν καθὼς ἀνάπτεται τὸ πῦρ μέσα εἰς τὰς ἀκάνθας, καὶ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου τὰ ἐξεδικήθην.

13 Μὲ ἀπόθνησαν καὶ ἦλθον εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ πέσω, ἀλλ' ὁ Κύριος μοι ἔδωκε χεῖρα βοηθείας.

14 Ὁ Κύριος εἶναι ἡ δύναμις καὶ ἡ δοξολογία μου, καὶ (τοῦτο) ἐγένετο εἰς ἐμὲ σωτηρία.

15 Φωνὴ χαρμόσυνος καὶ σωτήριος (ἀκούεται) μέσα εἰς τὰς σκηνὰς τῶν δικαίων.

16 Ἡ δεξιὰ τοῦ Κυρίου ἐνήργησε δύναμιν, ἡ δεξιὰ τοῦ Κυρίου μὲ ὑψώσεν, ἡ δεξιὰ τοῦ Κυρίου ἐνήργησε δύναμιν.

17 Δὲν θέλω ἀποθάνη, ἀλλὰ θέλω ζῆσθαι, καὶ θέλω διηγῆσθαι τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου.

18 Μὲ ἐπαίδευσεν τῷ ὄντι ὁ Κύριος, ἀλλ' εἰς τὸν θάνατον δὲν μὲ παρέδωκεν.

19 Ἀνοίξατε εἰς ἐμὲ τὰς πύλας τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐμβὰς εἰς αὐτὰς θέλω εὐχαριστήσῃ τὸν Κύριον· αὕτη εἶναι ἡ πύλη τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θέλουσιν ἐμβῆ οἱ δίκαιοι.

20 Ἐγὼ θέλω σὲ εὐχαριστῆ, διότι μοῦ ἐπήκουσας, καὶ ἔγινες σωτήρ μου.

21 Ὁ λίθος, τὸν ὁποῖον δὲν ἔκριναν καλὸν οἱ οἰκοδόμοι, ἐγένετο κεφαλὴ γωνίας.

22 Τοῦτο ἐνηργήθη ἀπὸ τὸν Κύριον, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται εἰς τὰ ὄμματά μας θαυμαστόν.

23 Αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

24 Ὡ Κύριε, σῶσον δὴ· ὦ Κύριε, εὐόδωσον δὴ· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

25 Εὐλογήκαμεν ὑμᾶς ἐξ οἴκου Κυρίου· Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν.

26 Συστήσασθε ἑορτὴν ἐν τοῖς πυκάζουσιν, ἕως τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου.

27 Θεὸς μου εἶ σὺ, καὶ ἐξομολογήσομαί σοι· Θεὸς μου εἶ σὺ, καὶ ὑψώσω σε.

28 Ἐξομολογήσομαί σοι, ὅτι ἐπήκουσάς μου, καὶ ἐγένου μοι εἰς σωτήριον.

29 Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθὸς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ριη'. CXVIII.

Ἀλληλούϊα.

ΜΑΚΑΡΙΟΙ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ, οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου.

2 Μακάριοι οἱ ἐξερευνῶντες τὰ μαρτύρια αὐτοῦ, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ ἐκζητήσουσιν αὐτόν.

3 Οὐ γὰρ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν, ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ ἐπορεύθησαν.

4 Σὺ ἐνετείλω τὰς ἐντολάς σου, τοῦ φυλάξασθαι σφόδρα.

5 Ὅφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου, τοῦ φυλάξασθαι τὰ δικαιώματά σου.

6 Τότε οὐ μὴ αἰσχυρθῶ, ἐν τῷ με ἐπιβλέπειν ἐπὶ πάσας τὰς ἐντολάς σου.

7 Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν εὐθύτητι

23 Αὕτη εἶναι ἡ ἡμέρα, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Κύριος, καὶ εἰς αὐτὴν ἄς ἀγαλλώμεθα καὶ ἄς εὐφραινώμεθα.

24 Ὡ Κύριε, ἀμέσως σῶσον· ὦ Κύριε, ἀμέσως εὐόδωσον· εὐλογημένος ἄς εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐρχεται μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

25 Ἡμεῖς σᾶς εὐλογήσαμεν ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου· ὁ Κύριος εἶναι (ἀληθῆς) Θεὸς, καὶ αὐτὸς ἔδειξε τὸ φῶς τοῦ εἰς ἡμᾶς.

26 Συστήσατε ἑορτὴν σκεπάζοντες με κλάδους χλωροῦς (τὸν ναόν), ἕως εἰς τὰ κέρατα τοῦ θυσιαστηρίου.

27 Σὺ εἶσαι Θεὸς μου, καὶ θέλω σὲ εὐχαριστῆ· σὺ εἶσαι ὁ Θεὸς μου, καὶ θέλω σὲ ὑψῶνῃ.

28 Ἐγὼ θέλω σὲ εὐχαριστῆ, διότι μοῦ ἐπήκουσας, καὶ ἐγίνες σωτὴρ μου.

29 Εὐχαριστεῖτε τὸν Κύριον, διότι εἶναι ἀγαθὸς, καὶ διότι εἶναι αἰῶνιον τὸ ἔλεός του.

ΨΑΛ. ριη'. CXVIII.

Ἀλληλούϊα.

ΜΑΚΑΡΙΟΙ εἶναι ὅσοι εἶναι ἄμεμπτοι εἰς τὸ διάστημα τῆς ζωῆς των, καὶ περιπατοῦσι κατὰ τὸν νόμον τοῦ Κυρίου.

2 Μακάριοι, ὅσοι ἐξετάζουσι τὰ ἀψευδῆ λόγια του, αὐτοὶ μὲ ὅλην των τὴν καρδίαν θέλουσι τὰ ζητήσῃ.

3 Διότι, ὅσοι ἐργάζονται τὴν ἀνομίαν, δὲν ἐπεριπάτησαν εἰς τοὺς δρόμους του.

4 Σὺ παρέδωκας τὰς ἐντολάς σου, διὰ νὰ τὰς φυλάττωσιν ἐπιμελῶς.

5 Εἴθε νὰ κατευθυνθῶσιν οἱ δρόμοι μου, ὥστε νὰ φυλάττω τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

6 Τότε δὲν θέλω καταισχυρθῆ, ὅταν ἀποβλέπω εἰς ὅλας τὰς ἐντολάς σου.

7 Θέλω σὲ εὐχαριστήσῃ με εἰλι-

καρδίας, ἐν τῷ μεμαθηκέναι με τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

8 Τὰ δικαιώματά σου φυλάξω, μὴ με ἐγκαταλίπῃς ἕως σφόδρα.

9 Ἐν τίνι κατορθώσῃ νεώτερος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ; ἐν τῷ φυλάξασθαι τοὺς λόγους σου.

10 Ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐξεζήτησά σε, μὴ ἀπόσῃ με ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου.

11 Ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἔκρυψα τὰ λόγια σου, ὅπως ἂν μὴ ἀμάρτω σοι.

12 Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

13 Ἐν τοῖς χεῖλεσί μου ἐξήγγειλα πάντα τὰ κρίματα τοῦ στόματός σου.

14 Ἐν τῇ ὁδῷ τῶν μαρτυρίων σου ἐτέρφθην, ὡς ἐπὶ παντὶ πλούτῳ.

15 Ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου ἀδολεσχῆσω, καὶ κατανοήσω τὰς ὁδοὺς σου.

16 Ἐν τοῖς δικαιώμασί σου μελετήσω, οὐκ ἐπιλήσομαι τῶν λόγων σου.

17 Ἀνταπόδος τῷ δούλῳ σου, ζῆσόν με, καὶ φυλάξω τοὺς λόγους σου.

18 Ἀποκάλυψον τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ κατανοήσω τὰ θαυμάσια ἐκ τοῦ νόμου σου.

19 Πάροικος ἐγὼ εἶμι ἐν τῇ γῆ, μὴ ἀποκρύψῃς ἀπ' ἐμοῦ τὰς ἐντολάς σου.

20 Ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου, τοῦ ἐπιθυμῆσαι τὰ κρίματά σου ἐν παντὶ καιρῷ.

21 Ἐπετίμησας ὑπερηφάνοις, ἐπικατάρατοι οἱ ἐκκλίνοντες ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου.

22 Περίελε ἀπ' ἐμοῦ ὄνειδος καὶ ἐξουδένωσιν, ὅτι τὰ μαρτύριά σου ἐξεζήτητα.

23 Καὶ γὰρ ἐκίθισαν ἄρχοντες,

κρίνειαν καρδίας, διότι ἔμαθον τὰς δικαίας σου κρίσεις.

8 Θέλω φυλάξῃ τὰς δικαίας διαταγὰς σου, μὴ μὲ ἐγκαταλίπῃς διόλου.

9 (Διότι) μὲ τί θέλει κατορθώσῃ ὁ νέος τὴν ὁδὸν του; (βέβαια) μὲ τὸ νὰ φυλάξῃ τοὺς λόγους σου.

10 Ἐζήτησά σε μὲ ὅλην τὴν καρδίαν μου, μὴ μὲ ἀποβάλλῃς ἀπὸ τὰς ἐντολάς σου.

11 Εἰς τὴν καρδίαν μου ἔχω κεκρυμμένα τὰ λόγια σου, διὰ νὰ μὴ ἀμαρτήσω εἰς σέ.

12 Εὐλογητὸς εἶσαι, ὦ Κύριε, δίδαξόν με τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

13 Μὲ τὰ χεῖλη μου ἐκήρυξα ὅλας τὰς δικαίας ἀποφάσεις τοῦ στόματός σου.

14 Ἠδύνθην εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ἐντολῶν σου παρομοίως, ὡσὰν εἰς ὅλα τὰ εἶδη τοῦ πλούτου.

15 Τὰς ἐντολάς σου θέλω μελετᾶ, καὶ θέλω κατανοήσῃ τὰς ὁδοὺς σου.

16 Θέλω μελετήσῃ τὰς δικαίας διαταγὰς σου, καὶ δὲν θέλω λησμονήσῃ τοὺς λόγους σου.

17 Δὸς τὰς ἀμοιβὰς εἰς ἐμὲ τὸν δούλόν σου, χάρισαί μοι ζῶην, καὶ θέλω φυλάξῃ τοὺς λόγους σου.

18 Ἐκσκέπασον τὰ ὀμμάτιά μου, διὰ νὰ ἴδω τὰ θαυμάσια, (τὰ ὅποια προέρχονται) ἀπὸ τὸν νόμον σου.

19 Προσωρινὸς εἶμαι ἐγὼ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, μὴ κρύψῃς ἀπὸ ἐμὲ τὰς ἐντολάς σου.

20 Ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου μὲ παντοτεινὴν ἐπιθυμίαν τὰς δικαίας ἀποφάσεις σου.

21 Ἐπέπληξας μὲ ὀργὴν τοὺς ὑπερηφάνους, ἐπικατάρατοι εἶναι ὅσοι ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὰς ἐντολάς σου.

22 Ἀφαίρεσον ἀπὸ ἐμὲ τὸ ὄνειδος καὶ τὴν καταφρόνησιν (αὐτῶν), διότι ἐζήτησα ἐπιμελῶς τὰ ἀψευδῆ λόγια σου.

23 Βέβαια ἐκάθησαν οἱ ἄρχοντες,

καὶ κατ' ἐμοῦ κατελάλουν, ὁ δὲ δοῦ-
λός σου ἠδολέσχει ἐν τοῖς δικαίω-
μασί σου.

24 Καὶ γὰρ τὰ μαρτύριά σου με-
λέτη μου ἐστὶ, καὶ αἱ συμβουλίαι
μου τὰ δικαιώματά σου.

25 Ἐκολλήθη τῷ ἐδάφει ἡ ψυχὴ
μου, ζῆσόν με κατὰ τὸν λόγον σου.

26 Τὰς ὁδοὺς μου ἐξήγγειλα, καὶ
ἐπήκουσάς μου, δίδαξόν με τὰ δικαίω-
ματά σου.

27 Ὅδον δικαιομάτων σου συνέτι-
σόν με, καὶ ἀδολεσχήσω ἐν τοῖς θαυ-
μασίοις σου.

28 Ἐνύσταξεν ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ
ἀκηδίας, βεβαίωσόν με ἐν τοῖς λόγοις
σου.

29 Ὅδον ἀδικίας ἀπόστησον ἀπ'
ἐμοῦ, καὶ τῷ νόμῳ σου ἐλέησόν με.

30 Ὅδον ἀληθείας ἠρετισάμην, καὶ
τὰ κρίματά σου οὐκ ἐπελαθόμην.

31 Ἐκολλήθην τοῖς μαρτυρίοις σου,
Κύριε, μὴ με καταισχύνῃς.

32 Ὅδον ἐντολῶν σου ἔδραμον, ὅταν
ἐπλάτυνας τὴν καρδίαν μου.

33 Νομοθέτησόν με, Κύριε, τὴν ὁδὸν
τῶν δικαιομάτων σου, καὶ ἐκζητήσω
αὐτὴν διαπαντός.

34 Συνέτισόν με, καὶ ἐξερευνήσω
τὸν νόμον σου, καὶ φυλάξω αὐτὸν
ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

35 Ὁδήγησόν με ἐν τῇ τρίβῳ τῶν
ἐντολῶν σου, ὅτι αὐτὴν ἠθέλησα.

36 Κλῖνον τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ
μαρτύριά σου, καὶ μὴ εἰς πλεονεξίαν.

37 Ἀπόστρεψον τοὺς ὀφθαλμούς
μου τοῦ μὴ ἰδεῖν ματαιότητα, ἐν τῇ
ὕδῳ σου ζῆσόν με.

καὶ κατελάλουν κατ' ἐμοῦ, ὅμως ὁ
δοῦλός σου ἐμελέτα συνεχῶς τὰς
δικαίας διαταγὰς σου.

24 Διότι τὰ ἀψευδῆ λόγια σου
εἶναι ἡ μελέτη μου, καὶ αἱ δίκαιαι
διαταγαί σου εἶναι αἱ συμβουλαί μου.

27 Εἰς τὸ ἔδαφος ἐκόλλησεν ἡ
ψυχὴ μου, φύλαξόν μου τὴν ζωὴν
κατὰ τὸν λόγον σου.

26 Ἐπαρρησίασά σοι τὰ διαβή-
ματά μου, καὶ μοῦ ἐπήκουσας, δί-
δαξόν με τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

27 Φώτισόν με διὰ τὴν ἐννοήσω τὸν
δρόμον τῶν δικαίων διαταγῶν σου,
καὶ θέλω μελετήσῃ συνεχῶς τὰ θαυ-
μάσιά σου.

28 Ἡ ψυχὴ μου ἐνύσταξεν ἀπὸ
μικροψυχίαν, στερέωσόν με με τοὺς
λόγους σου.

29 Ἀπομάκρυνον ἀπὸ ἐμὲ δρόμον
ἀδικίας, καὶ ἐλέησόν με με τὸν νόμον
σου.

30 Προετίμησα τὸν δρόμον τῆς ἀλη-
θείας, καὶ δὲν ἐλησμόνησα τὰς δι-
καίας ἀποφάσεις σου.

31 Προσεκολλήθην εἰς τὰ ἀψευδῆ
λόγια σου, Κύριε, μὴ με καταισχύνῃς.

32 Ἐγὼ ἔτρεξα τὸν δρόμον τῶν
ἐντολῶν σου, ὅταν ἐπλάτυνας τὴν
καρδίαν μου.

33 Δεῖξόν μοι ὡς νόμον, Κύριε,
τὸν δρόμον τῶν δικαίων διαταγῶν
σου, καὶ θέλω τὸν φυλάττει πάντοτε.

34 Δὸς γινῶσιν εἰς ἐμὲ, καὶ θέλω
ἐξερευνήσῃ τὸν νόμον σου, καὶ θέλω
τὸν φυλάξῃ με ὅλην τὴν καρδίαν
μου.

35 Ὁδήγησόν με εἰς τὸν δρόμον
τῶν ἐντολῶν σου, διότι τοῦτο εἰς
ἐμὲ ἀρέσκει.

36 Κλίμε τὴν καρδίαν μου νὰ κλῖνῃ
εἰς τὰ ἀψευδῆ λόγια σου, καὶ οὐχὶ
εἰς πλεονεξίαν.

37 Ἀπόστρεψον τὰ ὀμμάτιά μου
ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπωσι ματαιότητα,
φυλάττων τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν δι-
δασκαλίαν σου.

38 Στήσον τῷ δούλω σου τὸ λόγιόν σου, εἰς τὸν φόβον σου.

39 Περίελε τὸν ὄνειδισμόν μου ὃν ὑπώπτευσαι, ὅτι τὰ κρίματά σου χρηστά.

40 Ἴδου, ἐπεθύμησα τὰς ἐντολάς σου, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ζῆσόν με.

41 Καὶ ἔλθοι ἐπ' ἐμὲ τὸ ἔλεός σου, Κύριε, τὸ σωτήριόν σου κατὰ τὸν λόγον σου.

42 Καὶ ἀποκριθήσομαι τοῖς ὄνειδίζουσί μοι λόγον, ὅτι ἠλπισα ἐπὶ τοῖς λόγοις σου.

43 Καὶ μὴ περιέλῃς ἐκ τοῦ στόματός μου λόγον ἀληθείας ἕως σφόδρα, ὅτι ἐπὶ τοῖς κρίμασί σου ἐπήλπισα.

44 Καὶ φυλάξω τὸν νόμον σου διαπαντός, εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

45 Καὶ ἐπορευόμην ἐν πλατυσμῷ, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἐξεζήτησα.

46 Καὶ ἐλάλουν ἐν τοῖς μαρτυρίοις σου ἐναντίον βασιλέων, καὶ οὐκ ἠσχυρόμην.

47 Καὶ ἐμελέτων ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου, αἷς ἠγάπησα σφόδρα.

48 Καὶ ἦρα τὰς χεῖράς μου πρὸς τὰς ἐντολάς σου ἃς ἠγάπησα, καὶ ἠδολέσχουν ἐν τοῖς δικαίωμασί σου.

49 Μνήσθητι τῶν λόγων σου τῷ δούλω σου, ὧν ἐπήλπισάς με.

50 Αὕτη με παρεκάλεσεν ἐν τῇ ταπεινώσει μου, ὅτι τὸ λόγιόν σου ἐζήσέ με.

51 Ὑπερήφανοι παρηνόμουν ἕως σφόδρα, ἀπὸ δὲ τοῦ νόμου σου οὐκ ἐξέκλινα.

52 Ἐμνήσθην τῶν κριμάτων σου

38 Στερέωσον τὸ λόγιόν σου εἰς τὸν δούλόν σου, διὰ (να ἔχω) τὸν φόβον σου.

39 Σήκωσον τὸν ὄνειδισμόν μου, τὸν ὅποιον φοβοῦμαι, διότι αἱ δίκαιαι ἀποφάσεις σου εἶναι καλάι.

40 Ἰξεύρεις, ὅτι ἐπεθύμησα τὰς ἐντολάς σου, φύλαξον τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν δικαιοσύνην σου.

41 Καὶ εἴθε να ἔλθῃ εἰς ἐμὲ τὸ ἔλεός σου, Κύριε, καὶ ἡ σωτηρία σου κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν σου.

42 Καὶ θέλω ἀποκριθῆ λόγον εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μὲ ὄνειδίζουσιν, ὅτι (δηλαδή) εἰς τοὺς λόγους σου ἐλπίζω.

43 Καὶ μὴ ἀφαιρέσης ποτὲ ἀπὸ τοῦ στόμα μου ἀληθινὸν λόγον, διότι ἐγὼ εἰς τὰς δικαίας ἀποφάσεις σου ἠλπισα.

44 Καὶ θέλω φυλάξῃ τὸν νόμον σου διαπαντός, καὶ εἰς τοῦτον τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν μέλλοντα.

45 Ἐγὼ περιεπάτουν μὲ μεγάλην ἐλευθερίαν, διότι ἐζήτησα τὰς ἐντολάς σου.

46 Καὶ ὠμίλουν ἔμπροσθεν βασιλέων διὰ τὰ ἀψευδῆ λόγια σου, καὶ δὲν ἠσχυρόμην.

47 Καὶ κατεγινόμην εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁποίας ἠγάπησα καταπολλά.

48 Καὶ ὑψωσα τὰς χεῖράς μου (διὰ να πράξω) τὰς ἐντολάς σου, τὰς ὁποίας ἠγάπησα, καὶ ἔκαμνον συνεχῆ μελέτην εἰς τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

49 Ἐνθυμήθητι τοὺς ὑπὲρ τοῦ δούλου σου λόγους σου, μὲ τοὺς ὁποίους μὲ ἔκαμες να ἔχω καλὰς ἐλπίδας.

50 Τοῦτο ἔγινε παρηγορία μου εἰς τὸν καταδασμασμόν μου, διότι τὸ λόγιόν σου μοὶ ἔδωκε ζωὴν.

51 Οἱ ὑπερήφανοι ἔκαμνον πολλὰς παρανομίας, ἐγὼ ὅμως δὲν ἀπεμακρύνθην ἀπὸ τὸν νόμον σου.

52 Ἐνεθυμήθην τὰς ἐπ' αἰῶνος δι-

ἀπ' αἰῶνος, Κύριε, καὶ παρεκλήθην.

53 Ἀθυμία κατέσχε με, ἀπὸ ἀμαρτωλῶν τῶν ἐγκαταλιμπανόντων τὸν νόμον σου.

54 Ψαλτὰ ἦσάν μοι τὰ δικαιώματά σου, ἐν τόπῳ παροικίας μου.

55 Ἐμνήσθην ἐν νυκτὶ τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, καὶ ἐφύλαξα τὸν νόμον σου.

56 Αὕτη ἐγενήθη μοι, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐξεζήτησα.

57 Μερὶς μου εἶ, Κύριε, εἶπα τοῦ φυλάξασθαι τὸν νόμον σου.

58 Ἐδεήθην τοῦ προσώπου σου ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, ἐλέησόν με κατὰ τὸ λόγιόν σου.

59 Διελογισάμην τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἐπέστρεψα τοὺς πόδας μου εἰς τὰ μαρτύριά σου.

60 Ἰστομάσθην, καὶ οὐκ ἐταράχθην τοῦ φυλάξασθαι τὰς ἐντολάς σου.

61 Σχοινία ἀμαρτωλῶν περιεπλάκησάν μοι, καὶ τοῦ νόμου σου οὐκ ἐπελαθόμην.

62 Μεσονύκτιον ἐξεγειρόμην, τοῦ ἐξομολογεῖσθαί σοι ἐπὶ τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

63 Μέτοχος ἐγὼ εἰμι πάντων τῶν φοβουμένων σε, καὶ τῶν φυλασσόντων τὰς ἐντολάς σου.

64 Τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, πλήρης ἡ γῆ, τὰ δικαιώματά σου δίδαξόν με.

65 Χρηστότητα ἐποίησας μετὰ τοῦ δούλου σου, Κύριε, κατὰ τὸν λόγον σου.

66 Χρηστότητα καὶ παιδείαν καὶ γνῶσιν δίδαξόν με, ὅτι ταῖς ἐντολαῖς σου ἐπίστευσα.

67 Πρὸ τοῦ με ταπεινωθῆναι, ἐγὼ ἐπλημμέλησα, διὰ τοῦτο τὸ λόγιόν σου ἐφύλαξα.

καίας ἀποφάσεις σου, καὶ παρεκλήθην.

53 Ἀπὸ ἄκραν λύπην ἐκυριεύθην διὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς, οἱ ὅποιοι παρήτησαν τὸν νόμον σου.

54 Αἱ δίκαιαι διαταγαί σου ἦσαν ψαλμῳδαί μου, εἰς τὸν τόπον τῆς παροικίας μου.

55 Τὴν νύκτα ἐνεθυμήθην τὸ ὄνομά σου, Κύριε, καὶ ἐφύλαξα τὸν νόμον σου.

56 Τοῦτο μοὶ συνέβη, διότι ἐζήτησα νὰ φυλάξω τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

57 Τὸ μόνον καταφύγιόν μου εἶσαι, Κύριε, καὶ ἀπεφάσισα νὰ φυλάξω τὸν νόμον σου.

58 Μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν προσεύχομαι ἔμπροσθέν μου, ἐλέησόν με κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν σου.

59 Διελογισάμην τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἐρρύθμισα τοὺς πόδας μου εἰς τὰ ἀψευδῆ λόγια σου.

60 Ἐσπούδασα χωρὶς νὰ ταραχθῶ, διὰ νὰ φυλάξω τὰς ἐντολάς σου.

61 Σχοινία τῶν ἀμαρτωλῶν μὲ περιέπλεξαν, ὅμως δὲν ἐλησμόνησα τὸν νόμον σου.

62 Περὶ τὸ μέσον τῆς νυκτὸς ἐσηκωνόμην, διὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσω διὰ τὰς δικαίας σου κρίσεις.

63 Ἠνωμένος εἶμαι μὲ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σὲ φοβοῦνται, καὶ φυλάττουσι τὰς ἐντολάς σου.

64 Γέμει, Κύριε, ἡ γῆ ἀπὸ τοῦ ἐλεός σου, δίδαξόν με τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

65 Εὐηργέτησας ἐμὲ τὸν δούλόν σου, Κύριε, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν σου.

66 Δίδαξόν με ἀγαθότητα καὶ παιδείαν καὶ γνῶσιν, διότι ἐπίστευσα εἰς τὰς ἐντολάς σου.

67 Πρὶν νὰ δαμασθῶ, ἤμαρτον, διὰ τοῦτο ἐφύλαξα τὸ λόγιόν σου.

68 Χρηστὸς εἶ σὺ, Κύριε, καὶ ἐν τῇ χρηστότητί σου δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

69 Ἐπληθύνθη ἐπ' ἐμὲ ἀδικία ὑπερηφάνων, ἐγὼ δὲ ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐξερευνήσω τὰς ἐντολάς σου.

70 Ἐτυρώθη ὡς γάλα ἡ καρδία αὐτῶν, ἐγὼ δὲ τὸν νόμον σου ἐμελέτησα.

71 Ἀγαθὸν μοι ὅτι ἔταπείνωσάς με, ὅπως ἂν μάθω τὰ δικαιώματά σου.

72 Ἀγαθὸς μοι ὁ νόμος τοῦ στόματός σου ὑπὲρ χιλιάδας χρυσίου καὶ ἀργυρίου.

73 Αἱ χεῖρές σου ἐποίησάν με, καὶ ἔπλασάν με· συνέτισόν με, καὶ μαθήσομαι τὰς ἐντολάς σου.

74 Οἱ φοβούμενοί σε ὄψονται με, καὶ εὐφρανθήσονται, ὅτι εἰς τοὺς λόγους σου ἐπήλπισα.

75 Ἔγνων, Κύριε, ὅτι δικαιοσύνη τὰ κρίματά σου, καὶ ἀληθεία ἔταπείνωσάς με.

76 Γενηθήτω δὴ τὸ ἔλεός σου τοῦ παρακαλέσαι με, κατὰ τὸ λόγιόν σου τῷ δούλῳ σου.

77 Ἐλθέτωσάν μοι οἱ οἰκτιρμοί σου, καὶ ζήσομαι, ὅτι ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστίν.

78 Αἰσχυνθήτωσαν ὑπερήφανοι, ὅτι ἀδίκως ἠνόμησαν εἰς ἐμὲ, ἐγὼ δὲ ἀδολεσχῆσω ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου.

79 Ἐπιστρεψάτωσάν με οἱ φοβούμενοί σε, καὶ οἱ γινώσκοντες τὰ μαρτύριά σου.

80 Γενηθήτω ἡ καρδία μου ἄμωμος ἐν τοῖς δικαιώμασί σου, ὅπως ἂν μὴ αἰσχυθῶ.

81 Ἐκλείπει εἰς τὸ σωτήριόν σου ἡ ψυχὴ μου, εἰς τοὺς λόγους σου ἐπήλπισα.

82 Ἐξέλιπον οἱ ὀφθαλμοί μου εἰς τὸ λόγιόν σου, λέγοντες, Πότε παρα-

68 Ἀγαθὸς εἶσαι, Κύριε, καὶ κατὰ τὴν ἀγαθότητά σου δίδαξόν μου τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

69 Ἡ ἀδικία τῶν ὑπερηφάνων ἐπληθύνθη κατ' ἐμοῦ, ἐγὼ ὅμως μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν θέλω ἐξερευνήσῃ τὰς ἐντολάς σου.

70 Ἡ καρδία των ἐσκληρύνθη ὡς τὸ τυρίον ἀπὸ γάλα, ἀλλ' ἐγὼ ἐμελέτησα τὸν νόμον σου.

71 Συμφέρον μοι ἔγινε τὸ ὅτι μὲ ἔταπείνωσας, διὰ νὰ μάθω τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

72 Ὁφελιμώτερος εἶναι εἰς ἐμὲ ὁ νόμος τοῦ στόματός σου ἀπὸ χιλιάδας χρυσίου καὶ ἀργυρίου.

73 Αἱ χεῖρές σου μὲ ἐδημιούργησαν, καὶ μὲ ἔπλασαν· δός μοι σύνεσιν διὰ νὰ μάθω τὰς ἐντολάς σου.

74 Ὅσοι σὲ φοβοῦνται, ἰδόντες με, θέλουσιν εὐφρανθῆ, διότι ἤλπισα εἰς τοὺς λόγους σου.

75 Ἰξεύρω, Κύριε, ὅτι αἱ κρίσεις σου εἶναι δίκαιαι, καὶ κατὰ τὴν ἀλήθειάν σου μὲ ἔταπείνωσας.

76 Ἄς γένηται εἰς ἐμὲ ἡ εὐσπλαγχνία σου παρηγορία, κατὰ τὴν πρὸς τὸν δούλόν σου ὑπόσχεσίν σου.

77 Ἄς ἔλθωσιν εἰς ἐμὲ οἱ οἰκτιρμοί σου, καὶ θέλω ζήσῃ, διότι ὁ νόμος σου εἶναι ἡ μελέτη μου.

78 Ἄς αἰσχυθῶσιν οἱ ὑπερήφανοι, διότι ἀδίκως ἔπραξαν ἄνομον κίνημα κατ' ἐμοῦ, ἐγὼ ὅμως θέλω μελετᾶ συνεχῶς τὰς ἐντολάς σου.

79 Ὅσοι σὲ φοβοῦνται καὶ ἰξεύρουσι τὰ ἀψευδῆ λόγια σου, ἄς διαλλαγῶσιν ὁμοῦ μὲ ἐμέ.

80 Ἄς εἶναι ἡ καρδία μου ἄμεμπτος εἰς τὰς δικαίας διαταγὰς σου, διὰ νὰ μὴ αἰσχυθῶ.

81 Ἡ ψυχὴ μου ἐλειποθύμησε σχεδὸν (περιμένουσα) τὴν σωτηρίαν σου, καὶ ἐγὼ ἤλπισα εἰς τοὺς λόγους σου.

82 Ἡσθένησαν τὰ ὀμμάτιά μου (περιμένοντα) τὴν ὑπόσχεσίν σου, ἐπειδὴ

καλέσεις με;

83 Ὅτι ἐγενήθην ὡς ἄσκος ἐν πάχνῃ, τὰ δικαίωμάτά σου οὐκ ἐπελαθόμην.

84 Πόσαι εἰσὶν αἱ ἡμέραι τοῦ δούλου σου; πότε ποιήσεις μοι ἐκ τῶν καταδιωκόντων με κρίσιν;

85 Διηγῆσαντό μοι παράνομοι ἀδολεσχίας, ἀλλ' οὐχ ὡς ὁ νόμος σου, Κύριε.

86 Πᾶσαι αἱ ἐντολαί σου ἀλήθεια· ἀδίκως κατεδίωξάν με, βοήθησόν μοι.

87 Παρὰ βραχὺ συνετέλεσάν με ἐν τῇ γῆ, ἐγὼ δὲ οὐκ ἐγκατέλιπον τὰς ἐντολάς σου.

88 Κατὰ τὸ ἔλεός σου ζῆσόν με, καὶ φυλάξω τὰ μαρτύρια τοῦ στόματός σου.

89 Εἰς τὸν αἰῶνα, Κύριε, ὁ λόγος σου διαμένει ἐν τῷ οὐρανῷ.

90 Εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν ἡ ἀλήθειά σου· ἐθεμελίωσας τὴν γῆν, καὶ διαμένει.

91 Τῇ διατάξει σου διαμένει ἡμέρα, ὅτι τὰ σύμπαντα δοῦλα σά.

92 Εἰ μὴ ὅτι ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστὶ, τότε ἂν ἀπωλόμην ἐν τῇ ταπεινώσει μου.

93 Εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ ἐπιλάβωμαι τῶν δικαιοματίων σου, ὅτι ἐν αὐτοῖς ἔζησάς με.

94 Σὸς εἶμι ἐγὼ, σῶσόν με, ὅτι δικαίωμάτά σου ἐξεζήτησα.

95 Ἐμὲ ὑπέμειναν ἁμαρτωλοὶ, τοῦ ἀπολέσαι με· τὰ μαρτύριά σου συνῆκα.

96 Πάσης συντελείας εἶδον πέρας, πλατεῖα ἢ ἐντολή σου σφόδρα.

97 Ὡς ἠγάπησα τὸν νόμον σου, Κύριε; ὅλην τὴν ἡμέραν μελέτη μου ἐστὶ.

ἔλεγον, Πότε θέλεις με παρηγορήσει;

83 Διότι ἔγινα ὡς ὁ ἄσκος εἰς τὴν πάχνην, ὅμως δὲν ἐλησμόνησα τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

84 Πόσον εἶναι τὸ διωρισμένον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς τοῦ δούλου σου; καὶ πότε θέλεις κάμη δι' ἐμὲ κρίσιν κατ' ἐκείνων, ὅσοι μὲ κατατρέχουσι;

85 Διηγῆθησαν εἰς ἐμὲ οἱ παράνομοι ματαιολογίας, οὐχὶ ὅμως, Κύριε, κατὰ τὸν νόμον σου.

86 Ὅλαι αἱ ἐντολαί σου εἶναι ἀληθεῖς· βοήθησόν μοι, διότι μὲ κατατρέχουσι ἀδίκως.

87 Παρ' ὀλίγον μὲ ἐτελείωσαν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἀφῆκα τὰς ἐντολάς σου.

88 Ζῆσόν με διὰ τὸ ἔλεός σου, καὶ θέλω φυλάξῃ τὰ ἀψευδῆ λόγια τοῦ στόματός σου.

89 Ὁ λόγος σου, Κύριε, αἰωνίως διαμένει εἰς τὸν οὐρανόν.

90 Ἡ ἀλήθειά σου διαμένει εἰς ἀπείρους γενεάς· σὺ ἐθεμελίωσας τὴν γῆν, καὶ διαμένει.

91 Καὶ κατὰ τὴν διαταγὴν σου διαμένει ἡ ἡμέρα, διότι ὅλα τὰ ὄντα σοὶ δουλεύουσιν.

92 Ἐὰν δὲν ἦτον μελέτη μου ὁ νόμος σου, βέβαια ἤθελον ἀφανισθῆ εἰς τὸν καταδικασμὸν μου.

93 Δὲν θέλω λησμονήσῃ αἰωνίως τὰς δικαίας διαταγὰς σου, διότι μὲ αὐτὰς μοὶ ἔδωκας τὴν ζωὴν.

94 Ἰδιός σου εἶμαι ἐγὼ, σῶσόν με, διότι ἐζήτησα ἐπιμελῶς τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

95 Ἐπέμειναν οἱ ἁμαρτωλοὶ διὰ νὰ μὲ ἀφανίσωσιν, ἐγὼ ὅμως ἀκριβῶς ἐνόησα τὰ ἀψευδῆ λόγια σου.

96 Ἐγὼ εἶδον τὸ τέλος παντὸς τετελειωμένου πράγματος, ἢ ἐντολή σου ὅμως εἶναι πλατυτάτη.

97 Τόσον πολλὰ ἠγάπησα τὸν νόμον σου, Κύριε, (ὥστε) εἶναι ἡ καθημερινή μου μελέτη.

98 Ὑπὲρ τοὺς ἐχθροὺς μου ἐσόφισάς με τὴν ἐντολήν σου, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα ἐμὴ ἐστίν.

99 Ὑπὲρ πάντας τοὺς διδάσκοντάς με συνῆκα, ὅτι τὰ μαρτύριά σου μελέτη μου ἐστίν.

100 Ὑπὲρ πρεσβυτέρους συνῆκα, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἐξέζητησα.

101 Ἐκ πάσης ὁδοῦ πονηρᾶς ἐκώλυσα τοὺς πόδας μου, ὅπως ἂν φυλάξω τοὺς λόγους σου.

102 Ἀπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινα, ὅτι σὺ ἐνομοθέτησάς με ὡς γλυκέα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγια σου, ὑπὲρ μέλι τῷ στόματί μου.

103 Ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου συνῆκα, διὰ τοῦτο ἐμίσησα πᾶσαν ὁδὸν ἀδικίας.

104 Λύχνος τοῖς ποσὶ μου ὁ νόμος σου, καὶ φῶς ταῖς τρίβοις μου.

105 Ὡμοσα καὶ ἔστησα, τοῦ φυλάξασθαι τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

106 Ἐταπεινώθην ἕως σφόδρα, Κύριε, ζῆσόν με κατὰ τὸν λόγον σου.

107 Τὰ ἐκούσια τοῦ στόματός μου εὐδόκησον δὴ, Κύριε, καὶ τὰ κρίματά σου δίδαξόν με.

108 Ἡ ψυχὴ μου ἐν ταῖς χερσί σου διαπαντός, καὶ τοῦ νόμου σου οὐκ ἐπελαθόμην.

109 Ἔθεντο ἁμαρτωλοὶ παγίδα μοι, καὶ ἐκ τῶν ἐντολῶν σου οὐκ ἐπλανήθην.

110 Ἐκληρονόμησα τὰ μαρτύριά σου εἰς τὸν αἰῶνα, ὅτι ἀγαλλίαμα τῆς καρδίας μου εἰσίν.

111 Ἐκλίνα τὴν καρδίαν μου, τοῦ ποιῆσαι τὰ δικαιώματά σου εἰς τὸν αἰῶνα δι' ἀντάμειψιν.

98 Σοφώτερον ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μου μὲ ἔκαμες μὲ τὴν ἐντολήν σου, διότι (πρὸ ὀφθαλμῶν) τὴν ἔχω αἰωνίως.

99 Περισσότερον ἐννοῶ ἀπὸ ὅλους τοὺς διδασκάλους μου, διότι τὰ ἀψευδῆ λόγια σου εἶναι μελέτη μου.

100 Ὑπερβαίνω τοὺς γέροντας εἰς τὴν γνῶσιν, διότι ἐζήτησα τὰς ἐντολάς σου.

101 Ἀπὸ καθένα κακὸν δρόμον ἐμποδίζω τοὺς πόδας μου, διὰ νὰ φυλάξω τοὺς λόγους σου.

102 Δὲν ἀπεμακρύνθην ἀπὸ τὰς δικαίας ἀποφάσεις σου, διότι ἔδωκας νόμον εἰς ἐμέ· πολὺ γλυκύτερα εἰς τὸν οὐρανίσκον καὶ εἰς τὸ στόμα μου εἶναι τὰ λόγια σου παρὰ τὸ μέλι.

103 Ἀπὸ τὰς ἐντολάς σου ἔλαβον σύνεσιν, διὰ τοῦτο ἐμίσησα καθένα ἄδικον δρόμον.

104 Λύχνος εἰς τοὺς πόδας μου εἶναι ὁ νόμος σου, καὶ φῶς εἰς τοὺς δρόμους μου.

105 Ὡμοσα καὶ ἀπεφάσισα, νὰ φυλάξω τὰς δικαίας σου κρίσεις.

106 Καθ' ὑπερβολὴν κατεδαμάσθην, Κύριε, χάρισαί μοι ζωὴν κατὰ τὸν λόγον σου.

107 Εὐαρεστήθητι, Κύριε, εἰς ὅσα οἰκειοθελῶς ἐλάλησε τὸ στόμα μου, καὶ δίδαξόν με τὰς δικαίας ἀποφάσεις σου.

108 Ἡ ψυχὴ μου εἶναι πάντοτε εἰς τὰς χεῖράς σου, καὶ ἐγὼ δὲν ἐλησμόνησα τὸν νόμον σου.

109 Παγίδα ἔστησαν δι' ἐμέ οἱ ἁμαρτωλοὶ, δὲν ἀπεπλανήθην ὅμως ἀπὸ τὰς ἐντολάς σου.

110 Αἰωνίως ἐκράτησα ὡς κληρονομίαν τὰ ἀψευδῆ λόγια σου, διότι εἶναι τῆς καρδίας μου εὐφροσύνη.

111 Προσήρμωσα τὴν καρδίαν μου εἰς τὴν παντελῆ ἐκτέλεσιν τῶν δικαίων διαταγῶν σου αἰωνίως διὰ τὴν (ἐξ αὐτῶν προερχομένην) ἀνταμοιβήν.

112 Παρανόμους ἐμίσησα, τὸν δὲ νόμον σου ἠγάπησα.

113 Βοηθός μου, καὶ ἀντιλήπτωρ μου εἶ σὺ, εἰς τοὺς λόγους σου ἐπ-
ήλπισα.

114 Ἐκκλίνετε ἀπ' ἐμοῦ, πονηρευόμενοι, καὶ ἐξερευνήσω τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ μου.

115 Ἀντιλαβοῦ μου κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ ζῆσόν με, καὶ μὴ καταισχύνῃς με ἀπὸ τῆς προσδοκίας μου.

116 Βοήθησόν μοι, καὶ σωθήσομαι· καὶ μελετήσω ἐν τοῖς δικαίωμασί σου διαπαντός.

117 Ἐξουδένωσας πάντας τοὺς ἀποστατοῦντας ἀπὸ τῶν δικαιώματων σου, ὅτι ἄδικον τὸ ἐνθύμημα αὐτῶν.

118 Παραβαίνοντας ἐλογισάμην πάντας τοὺς ἁμαρτωλοὺς τῆς γῆς, διὰ τοῦτο ἠγάπησα τὰ μαρτύριά σου.

119 Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας μου, ἀπὸ γὰρ τῶν κριμάτων σου ἐφοβήθην.

120 Ἐποίησα κρίμα καὶ δικαιοσύνην, μὴ παραδῶς με τοῖς ἀδικοῦσί με.

121 Ἐκδεξαι τὸν δούλόν σου εἰς ἀγαθόν, μὴ συκοφαντησάτωσάν με ὑπερήφανοι.

122 Οἱ ὀφθαλμοί μου ἐξέλιπον εἰς τὸ σωτήριόν σου, καὶ εἰς τὸ λόγιον τῆς δικαιοσύνης σου.

123 Ποίησον μετὰ τοῦ δούλου σου κατὰ τὸ ἔλεός σου, καὶ τὰ δικαιώματά σου δίδαξόν με.

124 Δούλός σου εἰμι ἐγώ· συνέτισόν με, καὶ γνώσομαι τὰ μαρτύριά σου.

125 Καιρὸς τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ, διεσκέδασαν τὸν νόμον σου.

126 Διὰ τοῦτο ἠγάπησα τὰς ἐντο-

112 Ἐμίσησα τοὺς παρανόμους, τὸν νόμον σου ὅμως ἠγάπησα.

113 Σὺ εἶσαι βοηθός μου, καὶ ἀντιλήπτωρ μου, καὶ εἰς τοὺς λόγους σου ἔχω τὰς ἐλπίδας μου.

114 Φύγετε ἀπὸ ἐμὲ, ὦ κακοποιοί, καὶ ἐγὼ θέλω ἐξετάσῃ ἀκριβῶς τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ μου.

115 Λάβε με εἰς τὴν προστασίαν σου κατὰ τὸν λόγον σου, καὶ δός μοι ζωὴν, καὶ μὴ μὲ κόμῃς νὰ ἀποτύχω ἀπὸ τὴν ἐλπίδα μου.

116 Βοήθησόν μοι, καὶ θέλω σωθῆ· καὶ θέλω κόμῃ μελέτην πάντοτε εἰς τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

117 Κατεφρόνησας ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μακρύνονται ἀπὸ τὰς δικαίας διαταγὰς σου, διότι ὁ σκοπὸς τῶν εἶναι ἄδικος.

118 Ὡς παραβάτας ἐστοχάσθην ὅλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς τῆς γῆς, διὰ τοῦτο ἠγάπησα τὰ ἀψευδῆ λόγια σου.

119 Προσῆλωσον εἰς τὸν φόβον σου τὸ σῶμά μου, διότι ἀπὸ τὰς δικαίας ἀποφάσεις σου ἐφοβήθην.

120 Κρίσιν ἐνήργησα καὶ δικαιοσύνην, μὴ μὲ πικραδῶσης εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μὲ ἀδικοῦσιν.

121 Δεῖξον στερεὸν ἐμὲ τὸν δούλόν σου εἰς τὸ ἀγαθόν, ἄς μὴ μὲ συκοφαντήσωσιν οἱ ὑπερήφανοι.

122 Τὰ ὀμμάτιά μου ἠσθένησαν (ἀπεκδεχόμενα) τὴν παρὰ σοῦ σωτηρίαν, καὶ τὴν δικαίαν ὑπόσχεσίν σου.

123 Μεταχειρίσθητι τὸν δούλόν σου, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἔλεός σου, καὶ δίδαξόν με τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

124 Δούλός σου εἶμαι ἐγώ· δός εἰς ἐμὲ σύνεσιν, καὶ θέλω μάθῃ τὰ ἀψευδῆ λόγια σου.

125 Καιρὸς εἶναι εἰς σὲ, Κύριε, νὰ ἐνεργήσῃς, ἐπειδὴ ἠθέτησαν τὸν νόμον σου.

126 Διὰ τοῦτο ἠγάπησα τὰς ἐντο-

λάς σου ὑπὲρ χρυσίον καὶ τοπάζιον.

127 Διὰ τοῦτο πρὸς πάσας τὰς ἐντολάς σου κατωρθούμην, πᾶσαν ὁδὸν ἄδικον ἐμίσησα.

128 Θαυμαστὰ τὰ μαρτύριά σου, διὰ τοῦτο ἐξερεύνησεν αὐτὰ ἡ ψυχὴ μου.

129 Ἡ δῆλωσις τῶν λόγων σου φωτιεῖ καὶ συνετιεῖ νηπίους.

130 Τὸ στόμα μου ἤνοιξα καὶ εἴλκυσα πνεῦμα, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἐπεπόθουν.

131 Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ καὶ ἐλέησόν με, κατὰ τὸ κρίμα τῶν ἀγαπώντων τὸ ὄνομά σου.

132 Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ μὴ κατακυριεύσάτω μου πᾶσα ἀνομία.

133 Λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καὶ φυλάξω τὰς ἐντολάς σου.

134 Τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου, καὶ δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

135 Διεξόδους ὑδάτων κατέβησαν οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐπεὶ οὐκ ἐφύλαξα τὸν νόμον σου.

136 Δίκαιος εἶ, Κύριε, καὶ εὐθειᾶ αἱ κρίσεις σου.

137 Ἐνετείλω δικαιοσύνην τὰ μαρτύριά σου, καὶ ἀλήθειαν σφόδρα.

138 Ἐξέτηξέ με ὁ ζῆλός σου, ὅτι ἐπελάθοντο τῶν λόγων σου οἱ ἐχθροί μου.

139 Πεπυρωμένον τὸ λόγιόν σου σφόδρα, καὶ ὁ δοῦλός σου ἠγάπησεν αὐτό.

140 Νεώτερος ἐγὼ εἶμι, καὶ ἐξουδενωμένος, τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην.

141 Ἡ δικαιοσύνη σου δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ νόμος σου ἀλήθεια.

142 Θλίψεις καὶ ἀνάγκαι εὔροσάν

λάς σου περισσότερο ἀπὸ τὸ χρυσίον καὶ ἀπὸ τὸ τοπάζιον.

127 Διὰ τοῦτο προέκοπτον εἰς ὅλας τὰς ἐντολάς σου, καὶ ἐμίσησα πᾶσαν ὁδὸν ἀδικίας.

128 Θαυμαστὰ εἶναι τὰ ἀψευδῆ λόγια σου, διὰ τοῦτο ἀκριβῶς τὰ ἐξέτασεν ἡ ψυχὴ μου.

129 Ἡ φανέρωσις τῶν λόγων σου φωτίζει καὶ συνετίζει τοὺς νηπίους.

130 Ἦνοιξα τὸ στόμα μου καὶ ἀνέπνευσα, διότι κατὰ πολὺ ἠγάπησα τὰς ἐντολάς σου.

131 Ἐπίβλεψον εἰς ἐμέ καὶ ἐλέησόν με, κατὰ τὴν (δικαίαν) κρίσιν, (τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεσαι) εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἀγαπῶσι τὸ ὄνομά σου.

132 Τὰ ἴχνη μου ἐξίσασον κατὰ τὸν λόγον σου, καὶ ἄς μὴ με κυριεύσῃ καμμία ἀνομία.

133 Λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καὶ θέλω φυλάξῃ τὰς ἐντολάς σου.

134 Φώτισον τὸν δοῦλόν σου μὲ τὴν ἐπιφάνειάν σου, καὶ δίδαξόν με τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

135 Τὰ ὀμμάτιά μου κατεβίβασαν ρεύματα δακρύων, ἐπειδὴ δὲν ἐφύλαξα τὸν νόμον σου.

136 Δίκαιος εἶσαι, Κύριε, καὶ ὀρθαὶ εἶναι αἱ κρίσεις σου.

137 Τὰ ἀψευδῆ λόγια σου, τὰ ὁποῖα παρήγγειλας εἰς ἡμᾶς, εἶναι δικαιοτάτα, καὶ ἀληθέστατα.

138 Τήκομαι ἀπὸ τὸν πρὸς σὲ ζῆλον, διότι οἱ ἐχθροί σου ἐλησμόνησαν τοὺς λόγους σου.

139 Ὡς μὲ πῦρ εἶναι δεδοκιμασμένος ἐπ' ἀκριβὲς ὁ λόγος σου, διὰ τοῦτο ὁ δοῦλός σου τὸν ἠγάπησε.

140 Ἐγὼ εἶμαι νεώτερος καὶ ἐξουδενωμένος, ὅμως δὲν ἐλησμόνησα τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

141 Ἡ δικαιοσύνη σου εἶναι αἰώνιος δικαιοσύνη, καὶ ὁ νόμος σου ἀλήθεια.

142 Θλίψεις καὶ ἀνάγκαι μὲ κατ-

με, αἱ ἐντολαί σου μελέτη μου.

143 Δικαιοσύνη τὰ μαρτύριά σου εἰς τὸν αἰῶνα, συνέτισόν με, καὶ ζήσομαι.

144 Ἐκέκραξα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου· ἐπάκουσόν μου, Κύριε, τὰ δικαίωματά σου ἐκζητήσω.

145 Ἐκέκραξά σοι, σῶσόν με, καὶ φυλάξω τὰ μαρτύριά σου.

146 Προέφθασα ἐν ἀωρίᾳ, καὶ ἐκέκραξα, εἰς τοὺς λόγους σου ἐπήλπισα.

147 Προέφθασαν οἱ ὀφθαλμοί μου πρὸς ὄρθρον, τοῦ μελετᾶν τὰ λόγια σου.

148 Τῆς φωνῆς μου ἄκουσον, Κύριε, κατὰ τὸ ἔλεός σου, κατὰ τὸ κρίμα σου ζῆσόν με.

149 Προσῆγγισαν οἱ καταδιώκοντές με ἀνομία, ἀπὸ δὲ τοῦ νόμου σου ἐμακρύνθησαν.

150 Ἐγγὺς εἶ, Κύριε, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοί σου ἀλήθεια.

151 Καταρχαῖς ἔγνων ἐκ τῶν μαρτυρίων σου, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα ἐθεμελίωσας αὐτά.

152 Ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου, καὶ ἐξελοῦ με, ὅτι τοῦ νόμου σου οὐκ ἐπελαθόμην.

153 Κρίνον τὴν κρίσιν μου, καὶ λύτρωσαί με, διὰ τὸν λόγον σου ζῆσόν με.

154 Μακρὰν ἀπὸ ἀμαρτωλῶν σωτηρία, ὅτι τὰ δικαίωματά σου οὐκ ἐξεζήτησαν.

155 Οἱ οἰκτιρμοί σου πολλοί, Κύριε· κατὰ τὸ κρίμα σου ζῆσόν με.

156 Πολλοὶ οἱ ἐκδιώκοντές με καὶ θλίβοντές με, ἐκ τῶν μαρτυρίων σου οὐκ ἐξέκλινα.

157 Εἶδον ἀσυνετοῦντας, καὶ ἐξετη-

έλαβον, ὅμως αἱ ἐντολαί σου εἶναι μελέτη μου.

143 Τὰ ἀψευδῆ λόγια σου εἶναι δικαιοσύνη αἰώνιος, δός μοι σύνεσιν, καὶ θέλω ζῆση.

144 Μὲ ὅλην τὴν καρδίαν μου ἐφώνησα· ἐπάκουσόν μου, Κύριε, καὶ θέλω ζητήση ἀκριβῶς τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

145 Ἐφώνησα εἰς σέ, σῶσόν με, καὶ θέλω φυλάξῃ τὰ ἀψευδῆ λόγια σου.

146 Πρὸ ὥρας ἐφθασα, καὶ ἐφώνησα, (διότι) εἰς τοὺς λόγους σου ἤλπισα.

147 Τὰ ὀμμάτιά μου προλαμβάνουσι τὴν αὐγὴν, διὰ νὰ μελετήσω τὰ λόγια σου.

148 Ἄκουσον, Κύριε, τὴν φωνὴν μου κατὰ τὸ ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὴν δικαίαν ἀπόφασίν σου χάρισαί μοι τὴν ζωὴν μου.

149 Ἐπλησίασαν εἰς τὴν ἀνομίαν, ὅσοι μὲ κατατρέχουσι, καὶ ἐμακρύνθησαν ἀπὸ τὸν νόμον σου.

150 Παρὼν εἶσαι, Κύριε, καὶ ὅλαι αἱ ὁδοί σου εἶναι ἀληθέσταται.

151 Ἐξ ἀρχῆς ἐνόησα ἀπὸ τὰ ἀψευδῆ λόγια σου, ὅτι σὺ τὰ ἐθεμελίωσας εἰς τὸν αἰῶνα.

152 Ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου, καὶ λύτρωσαί με, διότι δὲν ἐλησμόνησα τὸν νόμον σου.

153 Θεώρησον τὴν κρίσιν μου, καὶ λύτρωσαί με, καὶ φύλαξον τὴν ζωὴν μου κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν σου.

154 Μακρὰν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἡ σωτηρία, διότι δὲν ἐζήτησαν ἀκριβῶς τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

155 Οἱ οἰκτιρμοί σου εἶναι πολλοί, Κύριε· κατὰ τὴν δικαίαν ἀπόφασίν σου φύλαξον τὴν ζωὴν μου.

156 Πολλοί με κατατρέχουσι καὶ μὲ θλίβουσι, δὲν ἐξέκλινα ὅμως ἀπὸ τὰ ἀψευδῆ λόγια σου.

157 Εἶδον τοὺς ἀσυνέτους καὶ ἐτη-

κόμην, ὅτι τὰ λόγια σου οὐκ ἐφύλαξαντο.

158 Ἴδε, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἠγάπησα, Κύριε, ἐν τῷ ἐλέει σου ζῆσόν με.

159 Ἀρχὴ τῶν λόγων σου ἀλήθεια, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα πάντα τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

160 Ἄρχοντες κατεδίωξαν με δωρεάν, καὶ ἀπὸ τῶν λόγων σου ἐδειλίασεν ἡ καρδιά μου.

161 Ἀγαλλιᾶσμαι ἐγὼ ἐπὶ τὰ λόγια σου, ὡς ὁ εὐρίσκων σκῦλα πολλά.

162 Ἀδικίαν ἐμίσησα καὶ ἐβδελυξάμην, τὸν δὲ νόμον σου ἠγάπησα.

163 Ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἤνεσά σε, ἐπὶ τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

164 Εἰρήνη πολλὴ τοῖς ἀγαπῶσι τὸν νόμον σου, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς σκάνδαλον.

165 Προσεδόκων τὸ σωτήριόν σου, Κύριε, καὶ τὰς ἐντολάς σου ἠγάπησα.

166 Ἐφύλαξεν ἡ ψυχὴ μου τὰ μαρτύριά σου, καὶ ἠγάπησεν αὐτὰ σφόδρα.

167 Ἐφύλαξα τὰς ἐντολάς σου, καὶ τὰ μαρτύριά σου, ὅτι πᾶσαι αἱ ὁδοί μου ἐναντίον σου, Κύριε.

168 Ἐγγισάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου, Κύριε, κατὰ τὸ λόγιόν σου συνέτισόν με.

169 Εἰσέλθοι τὸ ἀξίωμα μου ἐνώπιόν σου, Κύριε, κατὰ τὸ λόγιόν σου ῥῦσαί με.

170 Ἐξερεύξαιτο τὰ χεῖλη μου ὕμνον, ὅταν διδάξης με τὰ δικαιώματά σου.

171 Φθέγγεται ἡ γλῶσσά μου τὰ λόγια σου, ὅτι πᾶσαι αἱ ἐντολαί σου δικαιοσύνη.

172 Γενέσθω ἡ χεὶρ σου τοῦ σῶσαί

κόμην, διότι δὲν ἐφύλαξαν τοὺς λόγους σου.

158 Ἴδε, ὅτι ἠγάπησα τὰς ἐντολάς σου, Κύριε, διὰ τὸ ἐλεός σου φύλαξον τὴν ζωὴν μου.

159 Ἡ ἀρχὴ τῶν λόγων σου εἶναι ἡ ἀλήθεια, καὶ ὅλαι αἱ δίκαιαι κρίσεις σου εἶναι αἰῶνιοι.

160 Μὲ κατέτρεξαν ἀναίτιως οἱ ἄρχοντες, ἀλλ' ἡ καρδιά μου ἐδειλίασε (μόνον) διὰ τοὺς λόγους σου.

161 Ἐγὼ θέλω εὐχαριστηθῆ με χαρὰν εἰς τοὺς λόγους σου, καθὼς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εὐρίσκει πολλὰ λάφυρα.

162 Ἐμίσησα τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ἀπεστράφην, ὅμως ἠγάπησα τὸν νόμον σου.

163 Ἐπτάκις καθ' ἡμέραν σὲ ὕμνω, διὰ τὰς δικαίας σου κρίσεις.

164 Εἰρήνη πολλὴ εἶναι εἰς ἐκείνους, ὅσοι ἀγαπῶσι τὸν νόμον σου, καὶ δὲν εὐρίσκεται εἰς αὐτοὺς σκάνδαλον.

165 Ἐγὼ ἠλπιζον πάντοτε τὴν παρὰ σοῦ σωτηρίαν, Κύριε, καὶ ἠγάπησα τὰς ἐντολάς σου.

166 Ἡ ψυχὴ μου ἐφύλαξε τὰ ἀψευδῆ λόγια σου, καὶ κατὰ πολλὰ τὰ ἠγάπησεν.

167 Ἐφύλαξα τὰς ἐντολάς σου, καὶ τὰ ἀψευδῆ λόγια σου, διότι ὅλαι αἱ ὁδοί μου εἶναι ἔμπροσθέν σου, Κύριε.

168 Ἡ προσευχή μου ἄς πλησιάσῃ ἔμπροσθέν σου, Κύριε, δός μοι σύνεσιν κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν σου.

169 Εἴθε νὰ ἔλθῃ ἔμπροσθέν σου ἡ αἴτησίς μου, Κύριε, σῶσόν με, ὡς ὑπεσχέθης.

170 Τὰ χεῖλη μου θέλουσιν ἐκφωνήσῃ δοξολογίαν, ὅταν μὲ διδάξης τὰς δικαίας διαταγὰς σου.

171 Θέλει λαλήσῃ ἡ γλῶσσά μου τοὺς λόγους σου, διότι ὅλαι αἱ ἐντολαί σου εἶναι δικαιοσύνη.

172 Ἄς ἐκταυθῆ ἡ χεὶρ σου εἰς τὸ

με, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἠρετισάμην.

173 Ἐπεπόθησα τὸ σωτήριόν σου, Κύριε, καὶ ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστί.

174 Ζήσεται ἡ ψυχὴ μου, καὶ αἰνέσει σε, καὶ τὰ κρίματά σου βοηθήσει μοι.

175 Ἐπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλὸς, ζήτησον τὸν δούλόν σου, ὅτι τὰς ἐντολάς σου οὐκ ἐπελαθόμην.

ΨΑΛ. ριθ'. CXIX.

ᾠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΠΡΟΣ Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαί με ἐκέκραξα, καὶ εἰσήκουσέ μου.

2 Κύριε, ρῦσαι τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ χειλέων ἀδίκων, καὶ ἀπὸ γλώσσης δολίας.

3 Τί δοθείῃ σοι, καὶ τί προστεθείῃ σοι πρὸς γλώσσαν δολίαν;

4 Τὰ βέλη τοῦ δυνατοῦ ἠκονημένα, σὺν τοῖς ἄνθραξι τοῖς ἐρημικοῖς.

5 Οἴμοι, ὅτι ἡ παροικία μου ἐμακρύνθη, κατεσχένησα μετὰ τῶν σκηνωμάτων Κηδάρ· πολλὰ παρώκησεν ἡ ψυχὴ μου.

6 Μετὰ τῶν μισούντων τὴν εἰρήνην ἤμην εἰρηνικός· ὅταν ἐλάλουν αὐτοῖς, ἐπολέμου με δωρεάν.

ΨΑΛ. ρι'. CXX.

ᾠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ἮΡΑ τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὰ ὄρη, ὅθεν ἕξει ἡ βοήθειά μου.

2 Ἡ βοήθειά μου παρὰ Κυρίου, τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

να μὲ σώσῃ, διότι προετίμησα τὰς ἐντολάς σου.

173 Ὑπερεπιθύμησα τὴν παρὰ σοῦ σωτηρίαν, Κύριε, καὶ ὁ νόμος σου εἶναι μελέτη μου.

174 Θέλει ζήσῃ ἡ ψυχὴ μου, καὶ θέλει σὲ δοξολογῆ, καὶ αἱ δίκαιαι ἀποφάσεις σου θέλουσι μοι βοηθῆ.

175 Ἐπλανήθην ὡς πρόβατον χαμένον, ζήτησον τὸν δούλόν σου, διότι δὲν ἀπέβαλον τὴν ἐνθύμησιν τῶν ἐντολῶν σου.

ΨΑΛ. ριθ'. CXIX.

ᾠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ἘΓΩ ἐφώνησα εἰς τὸν Κύριον ἐν ᾧ ἐθλιβόμην, καὶ μου ἤκουσε.

2 Κύριε, λύτρωσαι τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ ἀδίκων χειλῶν, καὶ ἀπὸ γλώσσαν δολίαν.

3 Τί (ὄφελος) θέλει δώσῃ εἰς σὲ, καὶ τί θέλει σοὶ προσθέσῃ ἢ δολία γλώσσα;

4 (Αὐτὴ ὁμοιάζει) μὲ τὰ ἠκονημένα βέλη (τὰ ὅποια ρίπτονται) ἀπὸ τὸν δυνατὸν, ὁμοῦ μὲ τοὺς ἐρημωτικούς ἄνθρακας.

5 Οἴμοι, ὅτι ἡ κατοικία μου ἐγίνε διεξοδική, κατώκησα ὁμοῦ μὲ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι κατοικοῦσι (τὴν πόλιν) Κηδάρ· πολὺν καιρὸν κατώκησεν εἰς ξένην γῆν ἡ ψυχὴ μου.

6 Ἐγὼ ἤμην εἰρηνικός ὁμοῦ μὲ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μισοῦσι τὴν εἰρήνην· ὅτε ἐγὼ τοῖς ἀμίλουν, αὐτοὶ μὲ ἐπολέμου ἀναίτιως.

ΨΑΛ. ρκ'. CXX.

ᾠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ἮΨΩΣΑ τὰ ὀμμάτιά μου εἰς τὰ ὄρη, ἀπὸ τὰ ὅποια θέλει ἔλθῃ ἡ βοήθειά μου.

2 Ἡ βοήθειά μου (θέλει ἔλθῃ) ἀπὸ τὸν Κύριον, τὸν ποιητὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

3 Μὴ δάψῃς εἰς σάλον τὸν πόδα σου,
μηδὲ νυστάξῃ ὁ φυλάσσων σε.

4 Ἴδου, οὐ νυστάξει, οὐδὲ ὑπνώσει
ὁ φυλάσσων τὸν Ἰσραήλ.

5 Κύριος φυλάξει σε, Κύριος σκέπη
σοι ἐπὶ χεῖρα δεξιάν σου.

6 Ἡμέραις ὁ ἥλιος οὐ συγκαύσει σε,
οὐδὲ ἡ σελήνη τὴν νύκτα.

7 Κύριος φυλάξει σε ἀπὸ παντὸς
κακοῦ, φυλάξει τὴν ψυχὴν σου ὁ
Κύριος.

8 Κύριος φυλάξει τὴν εἴσοδόν σου,
καὶ τὴν ἐξοδόν σου, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ
ἕως τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛ. ρκκ'. CXXI.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΕΥΦΡΑΝΘΗΝ ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι,
εἰς οἶκον Κυρίου πορευσώμεθα.

2 Ἐστῶτες ἦσαν οἱ πόδες ἡμῶν ἐν
ταῖς αὐλαῖς σου, Ἱερουσαλήμ· Ἱερου-
σαλήμ οἰκοδομουμένη ὡς πόλις, ἧς ἡ
μετοχὴ αὐτῆς ἐπὶ τὸ αὐτό.

3 Ἐκεῖ γὰρ ἀνέβησαν αἱ φυλαὶ,
φυλαὶ Κυρίου, μαρτύριον τοῦ Ἰσραήλ·

4 Τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματι
Κυρίου.

5 Ὅτι ἐκεῖ ἐκάθισαν θρόνοι εἰς κρί-
σιν, θρόνοι ἐπὶ οἶκον Δαβίδ.

6 Ἐρωτήσατε δὴ τὰ εἰς εἰρήνην τὴν
Ἱερουσαλήμ, καὶ εὐθηνία τοῖς ἀγα-
πῶσί σε.

7 Γενέσθω δὴ εἰρήνη ἐν τῇ δυνάμει
σου, καὶ εὐθηνία ἐν ταῖς πύργοις σου.

8 Ἐνεκα τῶν ἀδελφῶν μου καὶ τῶν

3 Μὴ ἀφήσῃς νὰ κλονισθῇ ὁ ποὺς
σου, διὰ νὰ μὴ νυστάξῃ ἐκεῖνος, ὁ
ὁποῖος σὲ φυλάττει.

4 Βεβαίως δὲν θέλει νυστάξῃ,
οὔτε θέλει κοιμηθῇ ὁ φύλαξ τῶν
Ἰσραηλιτῶν.

5 Ὁ Κύριος θέλει σὲ φυλάξῃ, ὁ
Κύριος εἶναι σκέπη σου (ἰστάμενος)
πλησίον εἰς τὴν δεξιάν σου χεῖρα.

6 Τὴν ἡμέραν ὁ ἥλιος δὲν θέλει
σὲ καύσῃ, οὔτε ἡ σελήνη τὴν νύκτα.

7 Ὁ Κύριος θέλει σὲ φυλάξῃ ἀπὸ
καθὲν κακόν, ὁ Κύριος θέλει φυλάξῃ
τὴν ψυχὴν σου.

8 Ὁ Κύριος θέλει σὲ φυλάξῃ εἰς τὸ
ἕξῃς αἰωνίως, καὶ ὅταν ἐμβαίνῃς, καὶ
ὅταν ἐκβαίνῃς.

ΨΑΛ. ρκκ'. CXXI.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΕΥΦΡΑΝΘΗΝ δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι
μοὶ εἶπον, Ἡμεῖς θέλομεν ὑπάγῃ εἰς
τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου.

2 (Ἐνόμισα, ὅτι) ἐστάθησαν οἱ
πόδες μας μέσα εἰς τὰς αὐλάς σου,
ὦ Ἱερουσαλήμ· Ἱερουσαλήμ οἰκοδο-
μουμένη ὡς πόλις, τῆς ὁποίας ὅλα
καθεξῆς τὰ μέρη εἶναι ἐπίσης ἠνωμένα.

3 Διότι εἰς αὐτὴν ἀναβαίνουνσιν αἱ
φυλκί, αἱ φυλαὶ τοῦ Κυρίου, κατὰ
τὸ δοθὲν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας ἀψευδὲς
λόγιον·

4 Διὰ νὰ εὐχαριστήσωσι τὸ ὄνομα
τοῦ Κυρίου.

5 Διότι ἐκεῖ εἶναι τεθειμένοι θρόνοι
δικαστικοί, (κείμενοι) εἰς τὸν οἶκον
τοῦ Δαβίδ.

6 Ζητήσατε παρὰ Θεοῦ, ὅσα ἀν-
ήκουσιν εἰς εἰρήνην τῆς Ἱερουσαλήμ,
καὶ εἶθε νὰ εἶναι εὐδαίμονες (ὦ πόλις),
ὅσοι σὲ ἀγαπῶσιν.

7 Ἐστω εἰρήνη εἰς τὴν δυνάμιν σου,
καὶ ἀφθονία καλῶν εἰς τοὺς μεγα-
λοπρεπεῖς πύργους σου.

8 Ἐγὼ ἐλάλησα, καὶ σοὶ εὐχήθην

πλησίον μου, ἐλάλουν δὴ εἰρήνην
περὶ σοῦ.

9 Ἐνεκα τοῦ οἴκου Κυρίου τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν, ἐξεζήτησα ἀγαθὰ σοι.

ΨΑΛ. ρκβ'. CXXII.

Ἦδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΠΡΟΣ σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου,
τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ.

2 Ἴδου, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς
χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν.

3 Ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας
τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλ-
μοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν,
ἕως οὗ οἰκτειρήσαι ἡμᾶς.

4 Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον
ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξου-
δενώσεως.

5 Ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ
ἡμῶν, τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ
ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

ΨΑΛ. ρκγ'. CXXIII.

Ἦδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, εἰπάτω
δὴ Ἰσραὴλ, Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν
ἡμῖν,

2 Ἐν τῷ ἐπαναστῆναι ἀνθρώπους
ἐφ' ἡμᾶς, ἄρα ζῶντας ἂν κατέπιον
ἡμᾶς.

3 Ἐν τῷ ὀργισθῆναι τὸν θυμὸν αὐ-
τῶν ἐφ' ἡμᾶς, ἄρα τὸ ὕδωρ ἂν κατε-
πόντισεν ἡμᾶς.

4 Χεῖμαρρον διήλθεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν.
ἄρα διήλθεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν τὸ ὕδωρ
τὸ ἀνυπόστατον.

5 Εὐλογητὸς Κύριος, ὃς οὐκ ἔδωκεν
ἡμᾶς εἰς θήραν τοῖς ὀδοῦσιν αὐτῶν.

εἰρήνην, διὰ τοὺς ἀδελφούς μου, καὶ
διὰ τοὺς πλησίον μου.

9 Ἐγὼ παρεκάλεσα νὰ σοὶ δοθῶσιν
ἀγαθὰ, διὰ τὸν οἶκον Κυρίου τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν.

ΨΑΛ. ρκβ'. CXXII.

Ἦδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

Εἰς σὲ ὕψωσα τὰ ὀμμάτιά μου, ὁ
ὁποῖος κατοικεῖς εἰς τὸν οὐρανόν.

2 Καὶ ὄντως καθὼς τὰ ὀμμάτια
τῶν δούλων (ἀποβλέπουσιν) εἰς τὰς
χεῖρας τῶν ἰδίων κυρίων.

3 Ὡς τὰ ὀμμάτια τῆς δούλης ἀπο-
βλέπουσιν εἰς τὰς χεῖρας τῆς κυρίας
τῆς, οὕτω τὰ ὀμμάτιά μας ἀποβλέ-
πουσιν εἰς τὸν Κύριον τὸν Θεὸν
ἡμῶν, ἕως νὰ μᾶς ἐλεήσῃ.

4 Ἐλέησόν μας, Κύριε, ἐλεησόν μας,
διότι πολὺ ἐγεμίσθημεν ἀπὸ κατα-
φρόνησιν.

5 Καθ' ὑπερβολὴν ἐγεμίσθη ἡ ψυχὴ
μας, (ἐπειδὴ ἐγενήθημεν) τὸ ὄνειδος
τῶν εὐτυχῶν, καὶ ἡ καταφρόνησις
τῶν ὑπερηφάνων.

ΨΑΛ. ρκγ'. CXXIII.

Ἦδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ἘΑΝ ὁ Κύριος δὲν ἦτον ὁμοῦ μὲ
ἡμᾶς, ἄς τὸ εἴπωσιν οἱ Ἰσραηλίται,
Ἐὰν ὁ Κύριος δὲν ἦτον ὁμοῦ μὲ ἡμᾶς,

2 Ὅτε ἐπανέστησαν οἱ ἄνθρωποι
ἐναντίον μας, βέβαια ἤθελον μᾶς
καταπίη ζωντανούς.

3 Ὅτε ἀνήπτετο ἡ ὀργὴ τῶν ἐναν-
τίον μας, βέβαια ἤθελον μᾶς κατα-
ποντίσῃ ὡς ἂν ὕδωρ.

4 Καὶ ἡ ψυχὴ μας ἤθελε διέλθῃ
χειμερινὸν ποταμόν· καὶ ἴσως ἤθελε
διέλθῃ νερὸν ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐδύνατο
νὰ ἀποσπασθῇ.

5 Ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ Κύριος, ὁ
ὁποῖος δὲν μᾶς ἔδωκεν ὡς κυνήγιον
εἰς τοὺς ὀδόντας τῶν.

6 Ἡ ψυχὴ ἡμῶν ὡς στρουθίον ἐρ-
 ρύσθη ἐκ τῆς παγίδος τῶν θηρευόντων·

7 Ἡ παγὶς συνετρίβη, καὶ ἡμεῖς ἐρ-
 ρύσθημεν.

8 Ἡ βοήθεια ἡμῶν ἐν ὀνόματι Κυ-
 ρίου, τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ
 τὴν γῆν.

ΨΑΛ. ρκδ'. CXXIV.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΟΙ πεποισότες ἐπὶ Κύριον, ὡς ὄρος
 Σιών, οὐ σαλευθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα
 ὁ κατοικῶν Ἱερουσαλήμ.

2 Ὁρη κύκλω αὐτῆς, καὶ ὁ Κύριος
 κύκλω τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ νῦν
 καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

3 Ὅτι οὐκ ἀφήσει Κύριος τὴν ράβ-
 δον τῶν ἀμαρτωλῶν ἐπὶ τὸν κληρὸν
 τῶν δικαίων, ὅπως ἂν μὴ ἐκτείνωσιν
 οἱ δίκαιοι ἐν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν.

4 Ἀγάθυνον, Κύριε, τοῖς ἀγαθοῖς,
 καὶ τοῖς εὐθέσι τῆ καρδία.

5 Τοὺς δὲ ἐκκλίνοντας εἰς τὰς
 στραγγαλίας ἀπάξει Κύριος μετὰ
 τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν· εἰ-
 ρῆνη ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ.

ΨΑΛ. ρκε'. CXXV.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ἘΝ τῷ ἐπιστρέψαι Κύριον τὴν αἰχ-
 μαλωσίαν Σιών, ἐγενήθημεν ὡσεὶ πα-
 ρακεκλημένοι.

2 Τότε ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα
 ἡμῶν, καὶ ἡ γλῶσσα ἡμῶν ἀγαλ-
 λιάσεως.

3 Τότε ἐροῦσιν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, Ἐμε-
 γάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μετ' αὐ-
 τῶν.

4 Ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι
 μεθ' ἡμῶν, ἐγενήθημεν εὐφραϊνόμενοι.

6 Ἡ ψυχὴ μας ἐξέφυγεν ὡς πουλίον
 ἀπὸ τὴν παγίδα τῶν κυνηγῶν·

7 Ἡ παγὶς συνετρίβη, καὶ ἡμεῖς
 ἠλευθερώθημεν.

8 Ἡ βοήθειά μας εἶναι εἰς τὸ ὄνομα
 τοῦ Κυρίου, τοῦ ποιητοῦ τοῦ οὐρα-
 νοῦ καὶ τῆς γῆς.

ΨΑΛ. ρκδ'. CXXIV.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ὍΣΟΙ ἐλπίζουν εἰς τὸν Κύριον,
 (εἶναι ἀσάλευτοι) ὡς τὸ βουνὸν τῆς
 Σιών, ὅποιος κατοικεῖ εἰς τὴν Ἱερου-
 σαλήμ, μένει ἀσάλευτος αἰωνίως.

2 Τὰ βουνὰ τὴν περικυκλοῦσι, καὶ
 ὁ Κύριος περικυκλώνει τὸν λαόν του
 ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως εἰς τὸν αἰῶνα.

3 Διότι ὁ Κύριος δὲν θέλει ἀφήσῃ
 τὴν ράβδον τῶν ἀμαρτωλῶν (διὰ νὰ
 ἐκτείνηται) ἐναντίον εἰς τὸν κληρὸν
 τῶν δικαίων, διὰ νὰ μὴ ἐξαπλώσω-
 σιν οἱ δίκαιοι τὰς χεῖράς των εἰς
 ἀνομίας.

4 Εὐεργέτησον, Κύριε, τοὺς καλοὺς,
 καὶ τοὺς ἔχοντας ὀρθὴν τὴν καρδίαν.

5 Ὅσοι ὅμως κλίνουσιν εἰς τὰς
 διεστραμμένας ὁδοὺς, τούτους ὁ Κύ-
 ριος θέλει καταδικάσῃ ὁμοῦ μετὰ τοὺς
 παρανόμους· εἴθε νὰ εἶναι εἰρήνη εἰς
 τὸν Ἰσραήλ.

ΨΑΛ. ρκε'. CXXV.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ὍΤΕ ὁ Κύριος ἀνεκάλει τοὺς αἰχ-
 μαλώτους τῆς Σιών, ἡμεῖς φανερώς
 ἐπαρηγορήθημεν.

2 Τότε καὶ τὸ στόμα μας ἐγένισεν
 ἀπὸ (ὑμνους) χαρᾶς, καὶ ἡ γλῶσσά
 μας ἀπὸ (ᾠδῆν) εὐφροσύνης.

3 Τότε θέλουσιν εἶπῃ μετὰ τῶν
 ἐθνῶν, Μεγάλα θαύματα ἔκαμεν ὁ
 Κύριος εἰς βοήθειαν αὐτῶν.

4 Μεγάλα θαύματα ἔκαμεν ὁ Κύ-
 ριος εἰς βοήθειαν ἡμῶν, καὶ (διὰ
 τοῦτο) εὐφραϊνόμεθα.

5 Ἐπιστρέψον, Κύριε, τὴν αἰχμαλωσίαν ἡμῶν, ὡς χειμάρρους ἐν τῷ νότῳ.

6 Οἱ σπείροντες ἐν δάκρυσιν, ἐν ἀγαλλιάσει θεριοῦσι.

7 Πορευόμενοι ἐπορεύοντο, καὶ ἔκλαιον βάλλοντες τὰ σπέρματα αὐτῶν.

8 Ἐρχόμενοι δὲ ἤξουσιν ἐν ἀγαλλιάσει, αἶροντες τὰ δράγματα αὐτῶν.

ΨΑΛ. ρκς'. CXXVI.

ᾠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ἘΑΝ μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες.

2 Ἐὰν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσω· εἰς μάτην ὑμῖν ἐστι τὸ ὀρθρίζειν.

3 Ἐγείρεσθε μετὰ τὸ καθῆσθαι, οἱ ἐσθίοντες ἄρτον ὀδύνης.

4 Ὅταν δῶ τοῖς ἀγαπητοῖς αὐτοῦ ὕπνον, ἰδοὺ, ἡ κληρονομία Κυρίου, υἱοί, ὁ μισθὸς τοῦ καρποῦ τῆς γαστροῦς.

5 Ὡσεὶ βέλη ἐν χειρὶ δυνατοῦ, οὕτως οἱ υἱοὶ τῶν ἐκτετιναγμένων.

6 Μακάριος ὃς πληρώσει τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ἐξ αὐτῶν· οὐ καταισχυνηθήσονται, ὅταν λαλῶσι τοῖς ἐχθροῖς αὐτῶν ἐν πύλαις.

ΨΑΛ. ρκζ'. CXXVII.

ᾠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΜΑΚΑΡΙΟΙ πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, οἱ πορευόμενοι ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ.

2 Τοὺς πόνους τῶν καρπῶν σου φάγεσαι, μακάριος εἶ, καὶ καλῶς σοι ἔσται.

5 Ἀνακάλεσον, Κύριε, τοὺς αἰχμαλώτους μας, ὡς τοὺς χειμερινοὺς ποταμοὺς εἰς τὰ νότια μέρη.

6 Ὅσοι μὲ δάκρυα σπείρουσι, μὲ χαρὰν θέλουσι θερίσει.

7 Αὐτοὶ ὑπήγαινον δρομαίως, καὶ κλαίοντες ἔρριπτον τὰ σπέρματά των.

8 Ὅταν ὁμως ἐπιστρέψωσι, θέλουσιν ἔλθῃ μὲ πολλὴν χαρὰν, βαστάζοντες καὶ τὰ χειρόβολά των.

ΨΑΛ. ρκς'. CXXVI.

ᾠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ἘΑΝ δὲν οἰκοδομήσῃ ὁ Κύριος οἶκον, ματαίως κοπιάζουσιν οἱ οἰκοδόμοι.

2 Ἐὰν ὁ Κύριος δὲν φυλάξῃ πόλιν, ματαίως ἀγρυπνεῖ ὁ φύλαξ· εἰς μάτην εἶναι τὸ νὰ σηκῶνησθε πολλὰ πρωΐ.

3 Σηκώθητε, ἀφ' οὗ ἀναπαυθῆτε, σεῖς, ὅσοι τρώγετε ὀδυνηρὸν ἄρτον.

4 Ὅταν αὐτὸς δώσῃ ὕπνον εἰς τοὺς ἀγαπητούς του, τότε θέλουσι λάβῃ τὴν κληρονομίαν τοῦ Κυρίου πρὸς ἀμοιβὴν, (δηλαδὴ) υἱοὺς, (οἱ ὅποιοι εἶναι) ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας των.

5 Ὅποια εἶναι τὰ βέλη εἰς τὴν χεῖρα τοῦ δυνατοῦ, τοιοῦτοι εἶναι οἱ υἱοὶ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐδοκίμασαν θλίψεις.

6 Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος ἤθελε πληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του μὲ τοιαῦτα (ἀγαθὰ)· (οἱ τοιοῦτοι) δὲν θέλουσι καταισχυνηθῆ, ὅταν διαλέγωνται μὲ τοὺς ἐχθροὺς των εἰς τὰς θύρας τῆς πόλεως.

ΨΑΛ. ρκζ'. CXXVII.

ᾠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΜΑΚΑΡΙΟΙ εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι φοβοῦνται τὸν Κύριον, καὶ οἱ ὅποιοι περιπατοῦσιν εἰς τὰς ὁδοὺς του.

2 Καὶ σὺ (ὁ τοιοῦτος) θέλεις φάγῃ τοὺς κόπους τῶν χειρῶν σου, μακάριος εἶσαι, καὶ τοιοῦτος θέλεις εἶσθαι εἰς τὸ ἐξῆς.

3 Ἡ γυνή σου ὡς ἄμπελος εὐθηνούσα ἐν ταῖς κλίσεσι τῆς οἰκίας σου.

4 Οἱ υἱοί σου ὡς νεόφυτα ἐλαιῶν κύκλω τῆς τραπέζης σου.

5 Ἴδου, οὕτως εὐλογηθήσεται ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

6 Εὐλογῆσαί σε Κύριος ἐκ Σιών, καὶ ἴδοις τὰ ἀγαθὰ Ἱερουσαλήμ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου.

7 Καὶ ἴδοις υἱοὺς τῶν υἱῶν σου εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ.

ΨΑΛ. ρκη'. CXXVIII.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΠΛΕΟΝΑΚΙΣ ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητός μου, εἰπάτω δὴ Ἰσραήλ·

2 Πλεονάκις ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητός μου, καὶ γὰρ οὐκ ἠδυνήθησάν μοι.

3 Ἐπὶ τὸν νῶτόν μου ἐτέκταινον οἱ ἁμαρτωλοὶ, ἐμάκρυναν τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.

4 Κύριος δίκαιος συνέκοψεν αὐχένας ἁμαρτωλῶν· αἰσχυνήτωσαν, καὶ ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω πάντες οἱ μισοῦντες Σιών.

5 Γενηθήτωσαν ὡσεὶ χόρτος δωμάτων, ὃς πρὸ τοῦ ἐκσπασθῆναι ἐξηράνθη·

6 Οὐ οὐκ ἐπλήρωσε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὁ θεριζῶν, καὶ τὸν κόλπον αὐτοῦ ὁ τὰ δράγματα συλλέγων.

7 Καὶ οὐκ εἶπαν οἱ παράγοντες, Εὐλογία Κυρίου ἐφ' ὑμᾶς, εὐλογῆκαμεν ὑμᾶς ἐν ὀνόματι Κυρίου.

3 Ἡ γυνή σου θέλει εἶναι ὁμοία μὲ καρποφόρον ἄμπελον εἰς τὰς πλευρὰς τῆς οἰκίας σου.

4 Οἱ υἱοί σου θέλουσιν εἶναι ὡς τὰ νέα φυτὰ τῶν ἐλαιῶν ὀλόγυρα εἰς τὴν τράπεζάν σου.

5 Οὕτως βέβαια θέλει εὐλογηθῆ ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος φοβεῖται τὸν Κύριον.

6 Εἴθε νὰ σὲ εὐλογήσῃ ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς τὴν Σιών, καὶ εἴθε νὰ ἴδῃς τὰ καλὰ τῆς Ἱερουσαλήμ εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου.

7 Καὶ εἴθε νὰ ἴδῃς υἱοὺς τῶν υἱῶν σου ὡς εἶναι εἰρήνη εἰς τὸν Ἰσραήλ.

ΨΑΛ. ρκη'. CXXVIII.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ἌΠΟ τὴν νεότητά μου πολλάκις μὲ ἐπολέμησαν, ὡς τὸ εἶπη ὁ Ἰσραηλίτης·

2 Ἀπὸ τὴν νεότητά μου πολλάκις μὲ ἐπολέμησαν, ὅμως δὲν ὑπερίσχυσαν κατ' ἐμοῦ.

3 Εἰς τὴν ῥάχην μου ἐμηχανῶντο (κακὰ) οἱ ἁμαρτωλοὶ, καὶ εἰς πολὺν καιρὸν ἐνήργουν τὴν ἀνομίαν των.

4 Ὁ δίκαιος Κύριος ἔκοψε τοὺς λαίμους τῶν ἁμαρτωλῶν· ὡς καταισχυθῶσι, καὶ ὡς στραφῶσιν εἰς τὰ ὀπίσω ὅσοι μισοῦσι τὴν Σιών.

5 Ἄς γένωνται ὡς ὁ χόρτος τῶν δωμάτων, ὁ ὁποῖος πρὶν νὰ ἀνασπασθῆ, ξηραίνεται·

6 Ἀπὸ τὸν ὁποῖον οὔτε ὁ θεριστής ἐγέμισε τὴν χεῖρά του, οὔτε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος συνάγει τὰ χειρόβολα, (ἐγέμισε) τὸν κόλπον του.

7 Καὶ δὲν εἶπον οἱ διαβάται, Εὐλογία Κυρίου νὰ εἶναι εἰς σᾶς, εὐτυχίαν σᾶς εὐχόμεθα μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

ΨΑΛ. ρκθ'. CXXIX.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε·
Κύριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου.

2 Γενηθήτω τὰ ὠτά σου προσ-
έχοντα εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς
μου.

3 Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσης, Κύ-
ριε, Κύριε, τίς ὑποστήσεται;

4 Ὅτι παρὰ σοὶ ὁ ἰλασμός ἐστιν,
ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά
σε, Κύριε.

5 Ὑπέμεινεν ἡ ψυχὴ μου, εἰς τὸν
λόγον σου ἤλπισεν ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ
τὸν Κύριον.

6 Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκ-
τός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας, ἐλπισάτω
Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον·

7 Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος,
καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ λύτρωσις.

8 Καὶ αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσ-
ραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ρλ'. CXXX.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΚΥΡΙΕ, οὐχ ὑψώθη ἡ καρδία μου,
οὐδὲ ἐμετεωρίσθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου.

2 Οὐδὲ ἐπορεύθην ἐν μεγάλοις, οὐδὲ
ἐν θαυμασίοις ὑπὲρ ἐμέ.

3 Εἰ μὴ ἐταπεινοφρόνουν, ἀλλὰ
ὑψωσα τὴν ψυχὴν μου, ὡς τὸ ἀπο-
γεγαλακτισμένον ἐπὶ τὴν μητέρα
αὐτοῦ, ὡς ἀνταποδώσεις ἐπὶ τὴν ψυ-
χὴν μου.

4 Ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύ-
ριον, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛ. ρκθ'. CXXIX.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ἌΠΟ τὰ βάθη (τῆς καρδίας μου)
σοὶ ἐφώνηξα, Κύριε· Κύριε, ἄκουσον
τὴν φωνὴν μου.

2 Ἄς γένωνται τὰ ὠτία σου προσ-
εκτικὰ εἰς τὴν φωνὴν τῆς προσευχῆς
μου.

3 Ἐὰν παρατηρήσης τὰς ἀνομίας
(μας) Κύριε, Κύριε, τίς θέλει ὑπο-
μείνη;

4 Ἀλλ' εἰς σὲ εἶναι ἡ τελεία ἐξ-
ιλέωσις, καὶ διὰ τὸ ὄνομά σου σὲ
ὑπέμεινα (Κύριε).

5 Ὑπέμεινεν ἡ ψυχὴ μου, καὶ κατὰ
τὴν ὑπόσχεσίν σου ἤλπισεν ἡ ψυχὴ
μου εἰς (σὲ) τὸν Κύριον.

6 Ἀπὸ τὴν πρωϊνὴν φυλακὴν ἕως
(τέλους) τῆς νυκτός, καὶ (πάλιν) ἀπὸ
τὴν (ἄλλην) πρωϊνὴν φυλακὴν, ἃς
ἐλπίζῃ ὁ Ἰσραὴλ εἰς τὸν Κύριον·

7 Διότι εἰς τὸν Κύριον εἶναι τὸ
(καθ' αὐτὸ) ἔλεος, καὶ εἰς αὐτὸν (εὐ-
ρίσκει καθείς) πολυειδῆ σωτηρίαν.

8 Καὶ αὐτὸς θέλει σῶσῃ τὸν Ἰσ-
ραὴλ ἀπὸ ὅλας του τὰς ἀνομιίας.

ΨΑΛ. ρλ'. CXXX.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΚΥΡΙΕ, οὔτε ἡ καρδία μου ὑψώθη,
οὔτε τὰ ὀμμάτιά μου ἀπέβλεψαν
ὑψηλά.

2 Δὲν ἐμβῆκεν εἰς μεγάλα (φρονή-
ματα), οὔτε ὑψηλότερα ἀπὸ (τὴν δύ-
ναμίν) μου.

3 Ἐὰν δὲν ἐφρόνουν ταπεινὰ, ὡς
τὸ ἀποκεκομμένον ἀπὸ γάλα παιδίον
(φρονεῖ ταπεινὰ) πρὸς τὴν μητέρα
του, ἀλλὰ ὑψωσα τὴν ψυχὴν μου,
κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὸς τὰς ἀμοι-
βὰς εἰς τὴν ψυχὴν μου.

4 Ἄς ἐλπίζῃ ὁ Ἰσραὴλ εἰς τὸν Κύ-
ριον, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛ. ρλα΄. CXXXI.

ᾠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΜΝΗΣΘΗΤΙ, Κύριε, τοῦ Δαβὶδ,
καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ·

2 Ὡς ᾤμοσε τῷ Κυρίῳ, ἤξαστο τῷ
Θεῷ Ἰακώβ·

3 Εἰ εἰσελεύσομαι εἰς σκηνώμα οἴκου
μου, εἰ ἀναβήσομαι ἐπὶ κλίνης στρωμ-
νῆς μου,

4 Εἰ δώσω ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς
μου, καὶ τοῖς βλεφάροις μου νυσταγ-
μὸν, καὶ ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις
μου,

5 Ἔως οὗ εὕρω τόπον τῷ Κυρίῳ,
σκηνώμα τῷ Θεῷ Ἰακώβ.

6 Ἴδου, ἠκούσαμεν αὐτὴν ἐν Εὐ-
φραθᾶ, εὔρομεν αὐτὴν ἐν τοῖς πεδίοις
τοῦ δρυμοῦ.

7 Εἰσελευσώμεθα εἰς τὰ σκηνώματα
αὐτοῦ, προσκυνήσωμεν εἰς τὸν τόπον,
οὗ ἔστησαν οἱ πόδες αὐτοῦ.

8 Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνά-
παυσίν σου, σὺ, καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ
ἀγιάσματός σου.

9 Οἱ ἱερεῖς σου ἐνδύσονται δικαιο-
σύνην, καὶ οἱ ὅσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

10 Ἐνεκεν Δαβὶδ τοῦ δούλου σου,
μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπον τοῦ
χριστοῦ σου.

11 Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαβὶδ ἀλή-
θειαν, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν·
Ἐκ καρποῦ τῆς κοιλίας σου θήσομαι
ἐπὶ τοῦ θρόνου σου.

12 Ἐὰν φυλάξωνται οἱ υἱοὶ σου
τὴν διαθήκην μου, καὶ τὰ μαρτύριά
μου ταῦτα, ἃ διδάξω αὐτούς,

13 Καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν ἕως τοῦ αἰ-
ῶνος καθιοῦνται ἐπὶ τοῦ θρόνου σου.

ΨΑΛ. ρλα΄. CXXXI.

ᾠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ἘΝΘΥΜΗΘΗΤΙ, Κύριε, τὸν Δαβὶδ,
καὶ ὅλην του τὴν πραότητα·

2 Ὅτι (δηλαδὴ) ᾤμοσεν εἰς τὸν
Κύριον, καὶ ὑπεσχέθη εἰς τὸν Θεὸν
τοῦ Ἰακώβ·

3 Δὲν θέλω ἔμβη ὑποκάτω εἰς τὴν
στέγην τοῦ οἴκου μου, δὲν θέλω
ἀναβῆ εἰς τὴν κλίνην τοῦ στρώματός
μου,

4 Δὲν θέλω συγχωρήσῃ ὕπνον εἰς
τὰ ὀμμάτιά μου, καὶ νυσταγμὸν εἰς
τὰ βλέφαρά μου, μήτε ἀνάπαυσιν
εἰς τὰ μελίγγιά μου,

5 Ἔως νὰ εὕρω τόπον διὰ τὸν Κύ-
ριον, καὶ ναὸν διὰ τὴν σκηνὴν τοῦ
Θεοῦ τοῦ Ἰακώβ.

6 Ἡμεῖς βέβαια ἠκούσαμεν (ὅτι
εὕρισκετο) εἰς τὸν Εὐφραθᾶ, καὶ τὴν
εὐρήκαμεν εἰς δασώδεις πεδιάδας.

7 Ἡμεῖς θέλομεν ἔμβη εἰς τὰς αὐ-
λὰς τῆς σκηνῆς του, θέλομεν προσ-
κυνήσῃ εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἔστάθησαν
οἱ πόδες του.

8 Σηκώθητι, Κύριε, (διὰ νὰ ἔμβῃς)
εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ, καὶ ἡ
κιβωτὸς, (ὅπου κατοικεῖ) ἡ ἀγιότης
σου.

9 Οἱ ἱερεῖς σου θέλουσιν ἐνδυθῆ
δικαιοσύνην, καὶ ὅσοι ἀφιερώθησαν εἰς
σὲ, θέλουσι χαρῆ καθ' ὑπερβολήν.

10 Διὰ τὸν δούλόν σου Δαβὶδ, μὴ
ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπον ἐκείνου, τὸν
ὁποῖον ἔχρισας.

11 Ὁ Κύριος μεθ' ὄρκου ἐβεβαίωσεν
εἰς τὸν Δαβὶδ ἀλήθειαν, καὶ δὲν θέλει
τὴν ἀθετήσῃ· Ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον
σου θέλω βάλλῃ ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς
κοιλίας σου.

12 Ἐὰν οἱ υἱοὶ σου φυλάξωσι τὴν
διαθήκην μου, καὶ αὐτὰ τὰ ἀψευδῆ
λόγιά μου, τὰ ὅποια θέλω τοὺς δι-
δάξῃ,

13 Καὶ οἱ υἱοὶ των θέλουσι καθῆσθαι
ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον σου αἰωνίως.

14 Ὅτι ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών, ἤρετίσατο αὐτὴν εἰς κατοικίαν ἑαυτοῦ.

15 Αὕτη ἡ κατάπαυσις μου εἰς αἰῶνα αἰῶνος, ὧδε κατοικήσω, ὅτι ἤρετισάμην αὐτήν.

16 Τὴν θήραν αὐτῆς εὐλογῶν εὐλογήσω, τοὺς πτωχοὺς αὐτῆς χορτάσω ἄρτων.

17 Τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς ἐνδύσω σωτηρίαν, καὶ οἱ ὅσιοι αὐτῆς ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται.

18 Ἐκεῖ ἐξανατελῶ κέρας τῷ Δαβὶδ, ἠτοίμασα λύχνον τῷ χριστῷ μου.

19 Τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ ἐνδύσω αἰσχύνην, ἐπὶ δὲ αὐτὸν ἐξανθήσει τὸ ἀγίασμά μου.

ΨΑΛ. ρλβ'. CXXXII.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ἸΔΟΥ δὴ τί καλὸν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό;

2 Ὡς μῦρον ἐπὶ κεφαλῆς, τὸ καταβαῖνον ἐπὶ πάγωνα, τὸν πάγωνα τὸν Ἀαρῶν,

3 Τὸ καταβαῖνον ἐπὶ τὴν ὠαν τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ.

4 Ὡς δρόσος Ἀερμῶν, ἡ καταβαίνουσα ἐπὶ τὰ ὄρη Σιών.

5 Ὅτι ἐκεῖ ἐνετείλατο Κύριος τὴν εὐλογίαν, ζωὴν ἕως τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛ. ρλγ'. CXXXIII.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ἸΔΟΥ δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πάντες οἱ δούλοι Κυρίου.

2 Οἱ ἐστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν.

14 Διότι ὁ Κύριος ἐδιάλεξε τὴν Σιών, καὶ τὴν προετίμησεν ὡς κατοικίαν διὰ τὸν ἑαυτόν του.

15 Αὐτὸς εἶναι ὁ τόπος τῆς αἰωνίου ἀναπαύσεώς μου, εἰς αὐτὸν θέλω κατοικήσει, διότι αὐτὸν ἔκλεξα.

16 Θέλω ὑπερευλογῆσαι τὰ προϊόντα του, καὶ τοὺς πτωχοὺς του θέλω χορτάσει με ἄρτον.

17 Καὶ τοὺς ἱερεῖς του θέλω ἐνδύσει σωτηρίαν, καὶ οἱ ὅσιοί του θέλουσιν εὐφρανθῆ καθ' ὑπερβολήν.

18 Ἐκεῖ θέλω κάμῃ νὰ λάμψη ἡ δύναμις τοῦ Δαβὶδ, ἐκεῖ ἠτοίμασα λύχνον διὰ τὸν χριστὸν μου.

19 Τοὺς ἐχθροὺς του θέλω σκεπάσει με αἰσχύνην, εἰς αὐτὸν ὅμως θέλει ἀναφανῆ ὡς ἄνθος ἡ ἀγιότης (τοῦ νόμου) μου.

ΨΑΛ. ρλβ'. CXXXII.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΠΟΣΟΝ καλὸν, καὶ πόσον ἡδονικὸν εἶναι τὸ νὰ κατοικῶσιν ὁμοῦ σύμφωνοι οἱ ἀδελφοί;

2 (Τοῦτο εἶναι) ὡς τὸ μῦρον, τὸ ὁποῖον χύνεται ἀπὸ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν πάγωνα, τὸν πάγωνα (λέγει) τοῦ Ἀαρῶν,

3 Καὶ τὸ ὁποῖον καταβαίνει ἕως εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἐνδύματός του.

4 Καὶ ὡς ἡ δρόσος τοῦ Ἑρμῶνος, ἡ ὁποία χύνεται εἰς τὰ βουνὰ τῆς Σιών.

5 Διότι ἐκεῖ διώρισεν ὁ Κύριος (νὰ δοθῆ) εὐλογία, καὶ ζωὴ αἰωνίως.

ΨΑΛ. ρλγ'. CXXXIII.

Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

ΕΥΛΟΓΕΙΤΕ ἀδιακόπως τὸν Κύριον ὅλοι οἱ δούλοι τοῦ Κυρίου.

2 Ὅσοι στέκεσθε εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου, καὶ μέσα εἰς τὰς αὐλαῖς τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

3 Ἐν ταῖς νυξίν ἐπάρατε τὰς χεῖρας ὑμῶν εἰς τὰ ἅγια, καὶ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

4 Εὐλογήσαι σε Κύριος ἐκ Σιών, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

ΨΑΛ. ρλδ'. CXXXIV.

Ἀλληλούϊα.

ΑΙΝΕΙΤΕ τὸ ὄνομα Κυρίου· αἰνεῖτε, δούλοι, Κύριον·

2 Οἱ ἐστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν.

3 Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθὸς Κύριος· ψάλατε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, ὅτι καλόν.

4 Ὅτι τὸν Ἰακώβ ἐξελέξατο ἑαυτῷ ὁ Κύριος, Ἰσραὴλ ὡς περιουσιασμὸν ἑαυτῷ.

5 Ὅτι ἐγὼ ἐγνώκα, ὅτι μέγας ὁ Κύριος, καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν παρὰ πάντας τοὺς θεούς.

6 Πάντα ὅσα ἠθέλησεν ὁ Κύριος, ἐποίησεν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ, ἐν ταῖς θαλάσσαις καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἀβύσσοις.

7 Ἀνάγων νεφέλας ἐξ ἐσχάτου τῆς γῆς, ἀστραπὰς εἰς ὑετὸν ἐποίησεν.

8 Ὁ ἐξάγων ἀνέμους ἐκ θησαυρῶν αὐτοῦ· ὃς ἐπάταξε τὰ πρωτότοκα Αἰγύπτου, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους.

9 Ἐξαπέστειλε σημεῖα καὶ τέρατα ἐν μέσῳ σου, Αἴγυπτε, ἐν Φαραῶ, καὶ ἐν πᾶσι τοῖς δούλοις αὐτοῦ.

10 Ὅς ἐπάταξεν ἔθνη πολλὰ, καὶ ἀπέκτεινε βασιλεῖς κραταιούς·

11 Τὸν Σηὸν βασιλέα τῶν Ἀμορραίων, καὶ τὸν Ὠγ βασιλέα γῆς Βασάν, καὶ πάσας τὰς βασιλείας Χαναάν.

12 Καὶ ἔδωκε τὴν γῆν αὐτῶν κληρονομίαν Ἰσραὴλ λαῷ αὐτοῦ.

3 Ἐν τῷ καιρῷ τῆς νυκτὸς ὑψώσατε τὰς χεῖρας εἰς τὸ ἱερόν (θυσιαστήριον), καὶ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

4 Εἶθε νὰ σὲ εὐλογήσῃ ὁ Κύριος ἀπὸ τὴν Σιών, ὁ ποιητὴς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

ΨΑΛ. ρλδ'. CXXXIV.

Ἀλληλούϊα.

ΕΠΑΙΝΕΙΤΕ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου· ἐπαινεῖτε, ὧ δούλοι, τὸν Κύριον·

2 Οἱ ὅποιοι στέκεσθε εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου, καὶ εἰς τὰς αὐλάς τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

3 Ἐπαινεῖτε τὸν Κύριον, διότι εἶναι ἀγαθὸς ὁ Κύριος· ψάλατε (ὑμνους) εἰς τὸ ὄνομά του, διότι εἶναι καλόν.

4 Διότι ὁ Κύριος ἐδιάλεξε διὰ τὸν ἑαυτόν του τὸν Ἰακώβ, καὶ τὸν Ἰσραὴλ ὡς ἰδίον του κτῆμα.

5 Ἐπειδὴ ἐγὼ ἐνόησα, ὅτι μέγας εἶναι ὁ Κύριος, καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς θεούς.

6 Ὁ Κύριος ἔκαμεν ὅλα ὅσα ἠθέλησεν, εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς τὴν γῆν, εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς ὅλας τὰς ἀβύσσους.

7 Σηκῶνει σύννεφα ἀπὸ τὰ ἄκρα τῆς γῆς, καὶ μεταβάλλει τὰς ἀστραπὰς εἰς βροχήν.

8 Ὁ ὅποιος ἐκβάλλει τοὺς ἀνέμους ἀπὸ τὰ ταμεῖά του· καὶ ὁ ὅποιος ἐφόνευσε τὰ πρωτότοκα τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν.

9 Καὶ ἔστειλε σημεῖα καὶ τέρατα εἰς τὸ μέσον σου, Αἴγυπτε, εἰς τὸν Φαραῶ, καὶ εἰς ὅλους τοὺς δούλους του.

10 Ὁ ὅποιος ἐκτύπησεν ἔθνη πολλὰ, καὶ ἐφόνευσε βασιλεῖς δυνατούς·

11 Τὸν Σηὸν τὸν βασιλέα τῶν Ἀμορραίων, καὶ τὸν Ὠγ τὸν βασιλέα τῆς Βασάν, καὶ (ἠφάνισεν) ὅλα τὰ βασίλεια τοῦ Χαναάν.

12 Καὶ ἔδωκε τὴν γῆν των κληρονομίαν εἰς τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαόν του.

13 Κύριε, τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ τὸ μνημόσυνόν σου εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

14 Ὅτι κρινεῖ Κύριος τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοῖς δούλοις αὐτοῦ παρακληθήσεται.

15 Τὰ εἰδῶλα τῶν ἐθνῶν ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων.

16 Στόμα ἔχουσι καὶ οὐ λαλήσουσιν, ὀφθαλμοὺς ἔχουσι καὶ οὐκ ὄψονται·

17 Ὦτα ἔχουσι καὶ οὐκ ἐνωτισθῆσονται, οὐδὲ γάρ ἐστι πνεῦμα ἐν τῷ στόματι αὐτῶν.

18 Ὅμοιοι αὐτοῖς γένοιντο οἱ ποιῶντες αὐτὰ, καὶ πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτοῖς.

19 Οἶκος Ἰσραὴλ, εὐλογήσατε τὸν Κύριον· οἶκος Ἀαρῶν, εὐλογήσατε τὸν Κύριον· οἶκος Λευὶ, εὐλογήσατε τὸν Κύριον.

20 Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, εὐλογήσατε τὸν Κύριον.

21 Εὐλογητὸς Κύριος ἐκ Σιών, ὁ κατοικῶν Ἱερουσαλήμ.

ΨΑΛ. ρλέ'. CXXXV.

Ἀλληλουΐα.

ἘΞΟΜΟΛΟΓΕΙΣΘΕ τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

2 Ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τῶν Θεῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

3 Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ τῶν κυρίων, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

4 Τῷ ποιήσαντι θαυμάσια μεγάλα μόνῳ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

5 Τῷ ποιήσαντι τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

13 Κύριε, τὸ ὄνομά σου εἶναι αἰώνιον, καὶ ἡ ἐνθύμησίς σου (διαδίδονται) εἰς πᾶσαν γενεάν.

14 Διότι ὁ Κύριος θέλει κρίνη δίκαιως τὸν λαόν του, καὶ ἴλεως θέλει εἶναι εἰς τοὺς δούλους του.

15 Τὰ εἰδῶλα τῶν ἐθνῶν εἶναι ἀργύριον καὶ χρυσίον, καὶ ἔργα ἀνθρώπων χειρῶν.

16 Στόμα ἔχουσι καὶ δὲν λαλοῦσιν, ὀμμάτια ἔχουσι καὶ δὲν βλέπουσιν·

17 Ὦτία ἔχουσι καὶ δὲν ἀκούουσι, διότι οὔτε εὐρίσκεται πνεῦμα (ζωῆς) εἰς τὸ στόμα των.

18 Εἴθε νὰ γένωνται ὅμοιοί των, ὅσοι τὰ κατασκευάζουσι, καὶ ὅσοι ἐλπίζουσιν εἰς αὐτά.

19 Ὡ οἰκογένεια τοῦ Ἰσραὴλ, εὐλογήσατε τὸν Κύριον· ὦ οἰκογένεια τοῦ Ἀαρῶν, εὐλογήσατε τὸν Κύριον· ὦ οἰκογένεια τοῦ Λευὶ, εὐλογήσατε τὸν Κύριον.

20 Ὅσοι φοβεῖσθε τὸν Κύριον, εὐλογήσατε τὸν Κύριον.

21 Ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ Κύριος ἐν Σιών, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς Ἱερουσαλήμ.

ΨΑΛ. ρλέ'. CXXXV.

Ἀλληλουΐα.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙΤΕ τὸν Κύριον, διότι εἶναι ἀγαθός, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

2 Εὐχαριστεῖτε τὸν Θεὸν τῶν Θεῶν, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

3 Εὐχαριστεῖτε τὸν Κύριον τῶν κυρίων, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

4 Ὁ ὁποῖος μόνος κάμνει θαυμάσια, διότι εἶναι αἰώνιος ἡ εὐσπλαγχνία του.

5 Ὁ ὁποῖος ἔκαμε τοὺς οὐρανοὺς με σοφίαν, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

6 Τῷ στερεώσαντι τὴν γῆν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

7 Τῷ ποιήσαντι φῶτα μεγάλα μόνω, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

8 Τὸν ἥλιον εἰς ἐξουσίαν τῆς ἡμέρας, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

9 Τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας εἰς ἐξουσίαν τῆς νυκτὸς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

10 Τῷ πατάξαντι Αἴγυπτον σὺν τοῖς πρωτοτόκοις αὐτῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

11 Καὶ ἐξαγαγόντι τὸν Ἰσραὴλ ἐκ μέσου αὐτῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

12 Ἐν χειρὶ κραταιᾶ καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

13 Τῷ καταδιελόντι τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν εἰς διαίρεσεις, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

14 Καὶ διαγαγόντι τὸν Ἰσραὴλ διὰ μέσου αὐτῆς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

15 Καὶ ἐκτινάξαντι Φαραὼ καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ εἰς θάλασσαν ἐρυθρὰν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

16 Τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

17 Τῷ πατάξαντι βασιλεῖς μεγάλους, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

18 Καὶ ἀποκτείναντι βασιλεῖς κραταιοὺς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

19 Τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμορραίων, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

20 Καὶ τὸν Ὠγ βασιλέα τῆς Βασάν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

6 Ὁ ὁποῖος ἐστερέωσε τὴν γῆν ἐπάνω εἰς τὰ ὕδατα, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

7 Ὁ ὁποῖος μόνος ἔκαμε τοὺς μεγάλους φωστῆρας, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

8 Τὸν ἥλιον εἰς ἐξουσίαν τῆς ἡμέρας, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

9 Τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας εἰς ἐξουσίαν τῆς νυκτὸς, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

10 Ὁ ὁποῖος ἐκτύπησε τοὺς Αἰγυπτίους ὁμοῦ μὲ τὰ πρωτότοκά των, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

11 Καὶ ἔφερεν ἔξω τοὺς Ἰσραηλίτας ἀπὸ τὸ μέσον των, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

12 Μὲ δυνατὴν χεῖρα καὶ μὲ ὑψηλὸν βραχίονα, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

13 Ὁ ὁποῖος διεχώρισε τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν εἰς δύο μέρη, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

14 Καὶ διεπέρασε τοὺς Ἰσραηλίτας διὰ μέσου της, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

15 Καὶ ἐξετίναξε τὸν Φαραὼ καὶ τὰ στρατεύματά του εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

16 Ὁ ὁποῖος ὠδήγησε τὸν λαὸν του εἰς τόπους ἐρήμους, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

17 Ὁ ὁποῖος ἐκτύπησε μεγάλους βασιλεῖς, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

18 Καὶ ἐφόνευσε δυνατοὺς βασιλεῖς, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

19 Τὸν Σηὼν τὸν βασιλέα τῶν Ἀμορραίων, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

20 Καὶ τὸν Ὠγ τὸν βασιλέα τῆς Βασάν, διότι αἰώνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

21 Καὶ δόντι τὴν γῆν αὐτῶν κληρονομίαν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

22 Κληρονομίαν Ἰσραὴλ δούλω αὐτοῦ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

23 Ὅτι ἐν τῇ ταπεινώσει ἡμῶν ἐμνήσθη ἡμῶν ὁ Κύριος, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

24 Καὶ ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

25 Ὁ δίδους τροφήν πάσῃ σαρκί, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

26 Ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ρλς'. CXXXVI.

Τῷ Δαβὶδ, διὰ Ἱερεμίου.

ἘΠΙ τῶν ποταμῶν Βαβυλῶνος, ἐκεῖ ἐκαθήσαμεν, καὶ ἐκλαύσαμεν, ἐν τῷ μνησθῆναι ἡμᾶς τῆς Σιών.

2 Ἐπὶ ταῖς ἰτέαις ἐν μέσῳ αὐτῆς ἐκρεμάσαμεν τὰ ὄργανα ἡμῶν.

3 Ὅτι ἐκεῖ ἐπηρώτησαν ἡμᾶς οἱ αἰχμαλωτεύσαντες ἡμᾶς, λόγους ψῶδων.

4 Καὶ οἱ ἀπαγαγόντες ἡμᾶς, ὕμνον ἄσατε ἡμῖν ἐκ τῶν ᾠδῶν Σιών.

5 Πῶς ἄσωμεν τὴν ᾠδὴν Κυρίου ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίας;

6 Ἐὰν ἐπιλάβωμαί σου, Ἱερουσαλήμ, ἐπιλησθεῖ ἡ δεξιὰ μου.

7 Κολληθεῖ ἡ γλῶσσά μου τῷ λάρυγγί μου, εἰ μὴ σου μνησθῶ.

8 Ἐὰν μὴ προανατάξωμαι τὴν Ἱερουσαλήμ, ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς εὐφροσύνης μου.

21 Καὶ τὴν γῆν ἔδωκε κληρονομίαν, διότι αἰῶνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

22 Κληρονομίαν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας τοὺς ἰδίους τοῦ δούλου, διότι αἰῶνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

23 Ἐπειδὴ ἐκεῖνος μᾶς ἀνεθυμήθη εἰς τὴν στενοχωρίαν μας, διότι αἰῶνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

24 Καὶ μᾶς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μας, διότι αἰῶνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

25 Ὁ ὁποῖος δίδει τροφήν εἰς ὅλα τὰ ζῶα, διότι αἰῶνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

26 Εὐχαριστεῖτε τὸν οὐράνιον Θεόν, διότι αἰῶνιος εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία του.

ΨΑΛ. ρλς'. CXXXVI.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ, διὰ Ἱερεμίου.

ΠΛΗΣΙΟΝ εἰς τοὺς ποταμοὺς τῆς Βαβυλῶνος ἐκαθήσαμεν, καὶ ἐκεῖ ἐκλαύσαμεν, ἐπειδὴ ἐνεθυμήθημεν τὴν Σιών.

2 Ἡμεῖς ἐκρεμάσαμεν εἰς τὰς ἰτέας, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς (τῆς Βαβυλῶνος) τὰ (μουσικὰ) ὄργανά μας.

3 Διότι ἐκεῖ οἱ αὐτουργοὶ τῆς αἰχμαλωσίας μας ἐζήτουν ἀπὸ ἡμᾶς, νὰ εἴπωμεν τινὰς ᾠδὰς.

4 Καὶ ὅσοι μᾶς ἔφερον ἐκεῖ, (ἐζήτουν νὰ ψάλωμεν) κἀνένα ὕμνον, (λέγοντες) Ψάλατε εἰς ἡμᾶς (κἀνένα) ἀπὸ τὰ ᾠσματα τῆς Σιών.

5 Πῶς νὰ ψάλωμεν τὸ ᾠσμα τοῦ Κυρίου εἰς ξένην γῆν;

6 Ἐὰν σὲ λησμονήσω, ὦ Ἱερουσαλήμ, εἴθε νὰ λησμονηθῇ ἡ δεξιὰ μου.

7 Εἴθε νὰ κολληθῇ ἡ γλῶσσά μου εἰς τὸν λάρυγγά μου, εἰ μὴ σὲ ἐνεθυμηθῶ.

8 Ἐὰν δὲν βάλω πρὸ πάντων τὴν Ἱερουσαλήμ, ὡς πρώτην ἀρχὴν τῆς εὐφροσύνης μου.

9 Μνήσθητι, Κύριε, τῶν υἱῶν Ἰδὼμ, τὴν ἡμέραν Ἱερουσαλήμ,

10 Τῶν λεγόντων, Ἐκκενοῦτε, ἐκκενοῦτε ἕως τῶν θεμελίων αὐτῆς.

11 Θυγάτηρ Βαβυλῶνος ἡ ταλαίπωρος, μακάριος ὃς ἀνταποδώσει σοι τὸ ἀνταπόδομά σου, ὃ ἀνταπέδωκας ἡμῖν.

12 Μακάριος ὃς κρατήσῃ, καὶ ἐδαφιεῖ τὰ νήπιά σου πρὸς τὴν πέτραν.

ΨΑΛ. ρλζ'. CXXXVII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβὶδ, Ἀγγαίου καὶ Ζαχαρίου.

ἘΞΟΜΟΛΟΓΗΣΟΜΑΙ σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου· καὶ ἐναντίον ἀγγέλων ψαλῶ σοι, ὅτι ἤκουσας πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου.

2 Προσκυνήσω πρὸς ναὸν ἁγίόν σου, καὶ ἐξομολογήσομαι τῷ ὀνόματί σου,

3 Ἐπὶ τῷ ἐλέει σου, καὶ τῇ ἀληθείᾳ σου· ὅτι ἐμεγάλυνας ἐπὶ πᾶν τὸ ὄνομα τὸ ἁγίόν σου.

4 Ἐν ἧ ἂν ἡμέρᾳ ἐπικαλέσωμαί σε, ταχὺ ἐπάκουσόν μου, πολυωρήσεις με ἐν ψυχῇ μου δυνάμει σου.

5 Ἐξομολογησάσθωσάν σοι, Κύριε, πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, ὅτι ἤκουσαν πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός σου.

6 Καὶ ἀσάτωσαν ἐν ταῖς φθῆσιν Κυρίου, ὅτι μεγάλη ἡ δόξα Κυρίου.

7 Ὅτι ὑψηλὸς Κύριος, καὶ τὰ ταπεινὰ ἐφορᾷ, καὶ τὰ ὑψηλὰ ἀπὸ μακρόθεν γινώσκει.

8 Ἐὰν πορευθῶ ἐν μέσῳ θλίψεως,

9 Ἐνθυμήθητι, Κύριε, τοὺς Ἰδουμαίους, (τί ἔκαμνον) εἰς τὴν ἡμέραν (τῆς καταστροφῆς) τῆς Ἱερουσαλήμ,

10 Οἱ ὅποιοι ἐφώναζον, Κατασκάψατε, κατασκάψατε αὐτὴν ἕως εἰς τὰ θεμέλια.

11 Ὡς θυγάτηρ Βαβυλῶνος ταλαίπωρε, μακάριος εἶναι ἐκεῖνος, ὃ ὅποιος ἤθελεν ἀνταποδώσῃ εἰς σὲ τὴν ἀμοιβὴν τῶν κακῶν, ὅσα ἔκαμες εἰς ἡμᾶς.

12 Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος, ὃ ὅποιος ἤθελε ρίψῃ κάτω εἰς τὴν πέτραν τὰ νήπιά σου.

ΨΑΛ. ρλζ'. CXXXVII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβὶδ, Ἀγγαίου καὶ Ζαχαρίου.

ΘΕΛΩ σὲ εὐχαριστήσῃ, Κύριε, μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν· καὶ θέλω ψάλλῃ εἰς σὲ ἐμπροσθεν τῶν ἀγγέλων, διότι ἤκουσας ὅλα τὰ λόγια τοῦ στόματός μου.

2 Θέλω προσκυνήσῃ εἰς τὸν ἁγίόν σου ναὸν, καὶ θέλω εὐχαριστήσῃ τὸ ὄνομά σου,

3 Διὰ τὸ ἐλεός σου, καὶ τὴν ἀληθειάν σου· διότι ἀπέδειξας ὑψηλότερον ἀπὸ καθὲν πρᾶγμα τὸ ἁγίόν σου ὄνομα.

4 Εἰς ὁποίαν ἡμέραν ἤθελον σὲ ἐπικαλεσθῆ, ταχέως ἀκουσόν μου, λάβε πολλὴν πρόνοιαν περὶ τῆς ψυχῆς μου μὲ τὴν δυνάμιν σου.

5 Ὡς σὲ εὐχαριστήσωσι, Κύριε, ὅλοι οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, διότι ἤκουσα ὅλους τοὺς λόγους τοῦ στόματός σου.

6 Καὶ ὡς ψάλλωσι κατὰ τὰς φθῆσιν τοῦ Κυρίου, διότι μεγάλη εἶναι ἡ δόξα τοῦ Κυρίου.

7 Διότι ὑψηλὸς ὢν ὁ Κύριος βλέπει τὰ ταπεινὰ, καὶ ἀπὸ μακρὰν καταλαμβάνει καὶ τὰ ὑψηλὰ.

8 Ἐὰν καταντήσω εἰς τὸ μέσον

ζήσεις με·

9 Ἐπ' ὀργὴν ἐχθρῶν μου ἐξέτεινας χεῖράς σου, καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιὰ σου. Κύριος ἀνταποδώσει ὑπὲρ ἐμοῦ, Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα, τὰ ἔργα χειρῶν σου μὴ παρίδης.

ΨΑΛ. ρλη'. CXXXVIII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, ἐδοκίμασάς με, καὶ ἔγνωσ με· σὺ ἔγνωσ τὴν καθέδραν μου, καὶ τὴν ἔγερσίν μου.

2 Σὺ συνῆκας τοὺς διαλογισμοὺς μου ἀπὸ μακρόθεν· τὴν τρίβον μου καὶ τὴν σχοῖνόν μου σὺ ἐξιχνίασας·

3 Καὶ πάσας τὰς ὁδοὺς μου προεῖδες, ὅτι οὐκ ἔστι δόλος ἐν γλώσσῃ μου.

4 Ἴδου, Κύριε, σὺ ἔγνωσ πάντα τὰ ἔσχατα καὶ τὰ ἀρχαῖα, σὺ ἐπλασάς με, καὶ ἔθηκας ἐπ' ἐμὲ τὴν χεῖρά σου.

5 Ἐθαυμαστώθη ἡ γνῶσις σου ἐξ ἐμοῦ, ἐκρῆκταιώθη, οὐ μὴ δύναμαι πρὸς αὐτήν.

6 Ποῦ πορευθῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός σου; καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου ποῦ φύγω;

7 Ἐὰν ἀναβῶ εἰς τὸν οὐρανόν, σὺ ἐκεῖ εἶ· ἐὰν καταβῶ εἰς τὸν ἄδην, πάρει.

8 Ἐὰν ἀναλάβοιμι τὰς πτέρυγας μου κατ' ὄρθρον, καὶ κατασκηνώσω εἰς τὰ ἔσχατα τῆς θαλάσσης,

9 Καὶ γὰρ ἐκεῖ ἡ χεῖρ σου ὀδηγήσει με, καὶ καθέξει με ἡ δεξιὰ σου.

10 Καὶ εἶπα, "Ἄρα σκότος καταπατήσει με, καὶ νύξ φωτισμὸς ἐν τῇ τρυφῇ μου.

τῆς θλίψεως, σὺ θέλεις φυλάξῃ τὴν ζωὴν μου.

9 Σὺ ἤπλωσας τὰς χεῖράς σου ἐναντίον εἰς τὴν ὀργὴν τῶν ἐχθρῶν μου, καὶ μὲ ἔσωσεν ἡ δεξιὰ σου. Ὁ Κύριος θέλει κάμῃ ἐκδίκησιν δι' ἐμὲ, Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἶναι αἰώνιον, μὴ παραβλέψῃς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου.

ΨΑΛ. ρλη'. CXXXVIII.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, σὺ μὲ ἐδοκίμασας, καὶ μὲ ἐγνώρισας· σὺ μὲ γνωρίζεις, καὶ ὅταν κάθωμαι, καὶ ὅταν σηκώνωμαι.

2 Σὺ ἐννοεῖς τοὺς διαλογισμοὺς μου ἀπὸ μακρὰν· τὸ βᾶδισμά μου καὶ τὴν σειρὰν τῆς ζωῆς μου σὺ ἐξιχνίασας·

3 Καὶ ὅλα τὰ διανοήματά μου ἰξεύρεις κάλλιστα, ὅτι δὲν εἶναι δόλος εἰς τὴν γλώσσάν μου.

4 Βέβαια, Κύριε, σὺ ἰξεύρεις καὶ τὰ μέλλοντα καὶ τὰ πεπερασμένα, σὺ μὲ ἐπλασας, καὶ ἔβαλες ἐπάνω μου τὴν χεῖρά σου.

5 Ἡ κατάληψίς σου εἶναι καθ' ὑπερβολὴν θαυμαστή, καὶ πολὺ ἀνωτέρα ἀπὸ ἐμὲ, καὶ δὲν δύναμαι (να εἰσχωρήσω) εἰς αὐτήν.

6 Ποῦ να ὑπάγω διὰ να μακρυνθῶ ἀπὸ τὸ πνεῦμά σου; καὶ ποῦ να δράμω διὰ να φύγω ἀπὸ τὴν παρουσίαν σου;

7 Εἴτε εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβῶ, σὺ ἐκεῖ εἶσαι· εἴτε καταβῶ εἰς τὸν ἄδην, σὺ εἶσαι παρών.

8 Εἴτε λάβω πτέρυγας κατὰ τὴν αὐγὴν, καὶ κατοικήσω εἰς τὰ ἔσχατα τῆς θαλάσσης,

9 Καὶ ἐκεῖ βέβαια ἡ χεῖρ σου θέλει μὲ ὀδηγήσῃ, καὶ ἡ δεξιὰ σου θέλει μὲ βαστάσῃ.

10 Καὶ εἶπα, "Ἴσως θέλει μὲ κρύψῃ διόλου τὸ σκότος, ὅμως καὶ ἡ νύξ αὐτὴ γίνεται φῶς, (διὰ να μοὶ δεικνύῃ) τὴν τρυφήν μου.

11 Ὅτι σκότος οὐ σκοτισθήσεται ἀπὸ σοῦ, καὶ νύξ ὡς ἡμέρα φωτισθήσεται· ὡς τὸ σκότος αὐτῆς, οὕτως καὶ τὸ φῶς αὐτῆς.

12 Ὅτι σὺ ἐκθήσω τοὺς νεφρούς μου, ἀντελάβου μου ἐκ γαστρὸς μητρὸς μου.

13 Ἐξομολογήσομαί σοι, ὅτι φοβερῶς ἐθαυμαστώθης· θαυμάσια τὰ ἔργα σου, καὶ ἡ ψυχὴ μου γινώσκει σφόδρα.

14 Οὐκ ἐκρύβη τὸ ὄστοῦν μου ἀπὸ σοῦ, ὃ ἐποίησας ἐν κρυφῇ, καὶ ἡ ὑπόστασις μου ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.

15 Τὸ ἀκατέργαστόν μου εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου, καὶ ἐπὶ τὸ βιβλίον σου πάντες γραφήσονται· ἡμέρας πλασθήσονται, καὶ οὐθεὶς ἐν αὐτοῖς.

16 Ἐμοὶ δὲ λίαν ἐτιμήθησαν οἱ φίλοι σου, ὁ Θεὸς, λίαν ἐκραταιώθησαν αἱ ἀρχαὶ αὐτῶν.

17 Ἐξαριθμήσομαι αὐτούς, καὶ ὑπὲρ ἄμμον πληθυνθήσονται· ἐξηγέρθη καὶ ἔτι εἰμὶ μετὰ σοῦ.

18 Ἐὰν ἀποκτείνης ἀμαρτωλοὺς, ὁ Θεός· ἄνδρες αἱμάτων ἐκκλίνατε ἀπ' ἐμοῦ.

19 Ὅτι ἐρισταὶ ἐστε εἰς δικλογισμούς· λήφονται εἰς ματαιότητα τὰς πόλεις σου.

20 Οὐχὶ τοὺς μισοῦντάς σε, Κύριε, ἐμίσησα; καὶ ἐπὶ τοὺς ἐχθρούς σου ἐξετηκόμην;

21 Τέλειον μῖσος ἐμίσειν αὐτούς,

11 Διότι αὐτὸ τὸ σκότος δὲν θέλει φανῆ σκότος, ὅπου εἶσαι σὺ, καὶ αὐτὴ ἡ νύξ θέλει λάμπη ὡς ἡμέρα· ἐπειδὴ (ὡς πρὸς τὴν παρουσίαν σου) τὸ σκότος τῆς εἶναι τοιοῦτον, ὅποιον εἶναι τὸ φῶς τῆς.

12 Διότι σὺ κρατεῖς εἰς τὴν ἐξουσίαν σου τοὺς νεφρούς μου, σὺ μὲ ἔλαβες εἰς τὴν προστασίαν σου ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς μου.

13 Σὲ εὐχαριστῶ, διότι ἔδειξας ὅτι εἶσαι θαυμαστός, μὲ τρόπον φοβερὸν· θαυμαστὰ εἶναι τὰ ἔργα σου, καὶ ἡ ψυχὴ μου (τὸ) γνωρίζει ἀκριβῶς.

14 Τὰ μέλη μου δὲν εἶναι κεκρυμμένα ἀπὸ σέ, διότι σὺ τὰ ἐδημιούργησας εἰς τόπον κρύφιον, καὶ ὅλη ἡ ὑπαρξίς μου, (τὴν ὁποίαν ἐπλασας, ὡσάν) μέσα εἰς τὰ κατώτατα μέρη τῆς γῆς.

15 Οἱ ὀφθαλμοί σου εἶδον καὶ τὰ μόριά μου πρὸ τοῦ νὰ μορφωθῶσι, καὶ ὅλα εἶναι γεγραμμένα εἰς τὸ βιβλίον σου· καθ' ἡμέραν λαμβάνει πρόοδον ἡ μόρφωσις των, καὶ κἀνὲν δὲν μένει ἀμόρφωτον μετὰ αὐτῶν.

16 Κατ' ἐμὲ δὲ, ὦ Θεέ, οἱ φίλοι σου τιμῶνται καθ' ὑπερβολὴν, καὶ τὰ ἀξιώματά των εἶναι πολλὰ δυνατὰ καὶ στερεά.

17 Ἐὰν ἐπιχειρισθῶ νὰ τοὺς μετρήσω, θέλουσιν εὐρεθῆ περισσότεροι ἀπὸ τὴν ἄμμον· ὅταν σηκωθῶ, (πάλιν) εὐρίσκομαι ὁμοῦ μὲ σὲ εἰς τὸ αὐτό.

18 Ἴσως θέλεις φονεῦσθαι τοὺς ἀμαρτωλοὺς, ὦ Θεέ· φύγετε ἀπὸ ἐμὲ, ὦ ἄνθρωποι φονεῖς.

19 Διότι σεῖς εἶσθε φιλόνεικοι, ὅταν δικλογίζεσθε αὐτοῖς, (λέγετε,) θέλουσι λάβη, (ὦ Θεέ,) τὰς πόλεις σου ματαιίως.

20 Δὲν ἐμίσησα τάχα, Κύριε, ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σὲ μισοῦσι; καὶ δὲν ἐφθειρόμην ἐξ αἰτίας τῶν ἐχθρῶν σου;

21 Μὲ τέλειον μῖσος τοὺς ἐμίσησα,

εἰς ἐχθρούς ἐγένοντό μοι.

22 Δοκίμασόν με, ὁ Θεός, καὶ γνῶθι τὴν καρδίαν μου· ἔτασόν με, καὶ γνῶθι τὰς τρίβους μου·

23 Καὶ ἴδε εἰ ὁδὸς ἀνομίας ἐν ἐμοί, καὶ ὁδήγησόν με ἐν ὁδῷ αἰωνία.

ΨΑΛ. ρλθ'. CXXXIX.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ἘΞΕΛΟΥ με, Κύριε, ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ, ἀπὸ ἀνδρὸς ἀδίκου ρῦσαί με.

2 Οἵτινες ἐλογίσαντο ἀδικίαν ἐν καρδίᾳ, ὅλην τὴν ἡμέραν παρετάσσοντο πολέμους.

3 Ἠκόνησαν γλῶσσαν αὐτῶν ὡσεὶ ὄφεως, ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χεῖλη αὐτῶν.

4 Φύλαξόν με, Κύριε, ἐκ χειρὸς ἀμαρτωλοῦ, ἀπὸ ἀνθρώπων ἀδίκων ἐξελοῦ με.

5 Οἵτινες διελογίσαντο τοῦ ὑποσκελίσαι τὰ διαβήματά μου.

6 Ἐκρυψαν ὑπερήφανοι παγίδα μοι, καὶ σχοινίοις διέτειναν παγίδα τοῖς ποσὶ μου, ἐχόμενα τρίβου σκάνδαλα ἔθεντό μοι.

7 Εἶπα τῷ Κυρίῳ, Θεός μου εἰ σύ· ἐνώτισαι, Κύριε, τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

8 Κύριε Κύριε, δύναμις τῆς σωτηρίας μου, ἐπεσκίασας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου ἐν ἡμέρᾳ πολέμου.

9 Μὴ παραδῶς με, Κύριε, ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας μου ἀμαρτωλῷ· διελογίσαντο κατ' ἐμοῦ, μὴ ἐγκαταλίπης με, μήποτε ὑψωθῶσιν.

10 Ἡ κεφαλὴ τοῦ κυκλώματος αὐτῶν, κόπος τῶν χειλέων αὐτῶν καλύψει αὐτούς.

καὶ μὲ τοὺς ἐχθρούς μου τοὺς συνηρίθμησα.

22 Δοκίμασόν με, ὦ Θεὲ, καὶ γνώρισον τὴν καρδίαν μου· ἐρεῦνησόν με, καὶ μάθε τὰ διαβήματά μου·

23 Καὶ ἴδε ἂν εὐρίσκεται εἰς ἐμὲ ὁδὸς ἀνομίας, καὶ ὁδήγησόν με εἰς δρόμον αἰώνιον.

ΨΑΛ. ρλθ'. CXXXIX.

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

ΛΥΤΡΩΣΑΙ με, Κύριε, ἀπὸ κακὸν ἄνθρωπον, ἐλευθέρωσόν με ἀπὸ ἄνθρωπον ἀδικον.

2 Οἱ ὅποιοι διαλογιζόμενοι ἄδικα εἰς τὴν καρδίαν των, ὅλην τὴν ἡμέραν πολέμους ἐπεχείρουν.

3 Ἠκόνησαν τὴν γλῶσσάν των ὡς (γλῶσσαν) ὄφεως, ὑποκάτω εἰς τὰ χεῖλη των εἶναι φαρμάκιον τῆς ἀσπίδος.

4 Φύλαξόν με, Κύριε, ἀπὸ χεῖρα ἀμαρτωλοῦ, λύτρωσαί με ἀπὸ ἀδίκους ἀνθρώπους.

5 Οἱ ὅποιοι διελογίσθησαν νὰ ὑποσκελίσωσι τὰ διαβήματά μου.

6 Οἱ ὑπερήφανοι ἔστησαν κρυφίως κατ' ἐμοῦ παγίδα, καὶ μὲ σχοινία ἤπλωσαν δίκτυα διὰ τοὺς πόδας μου, καὶ ἔβαλον πλησίον τοῦ δρόμου μου προσκόμματα διὰ νὰ πέσω.

7 Εἶπα εἰς τὸν Κύριον, Σὺ εἶσαι ὁ Θεός μου· ἄκουσον, Κύριε, τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

8 Κύριε Κύριε, (ὅστις εἶσαι) ἡ δύναμις τῆς σωτηρίας μου, σὺ ἔβαλες ὑπὸ τὴν σκιάν σου τὴν κεφαλὴν μου εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ πολέμου.

9 Μὴ μὲ παραδώσης, Κύριε, εἰς τὸν ἀμαρτωλὸν διὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου· ἐμελέτησαν κακὰ κατ' ἐμοῦ, μὴ μὲ ἐγκαταλίπης, διὰ νὰ μὴ ἀλαζονευθῶσιν.

10 Ὁλόκληρος ἡ κακία τῶν διαλογισμῶν των, καὶ ὅ, τι κακὸν πάσχουσι νὰ μὲ κάμωσι μὲ τὰ χεῖλη των, αὐτὰ θέλουσι τοὺς σκεπάσῃ.

11 Πεσοῦνται ἐπ' αὐτοὺς ἄνθρακες, ἐν πυρὶ καταβαλεῖς αὐτούς· ἐν τάλαιπωρίαῖς οὐ μὴ ὑποστῶσιν.

12 Ἄνῆρ γλωσσώδης οὐ κατευθυνθήσεται ἐπὶ τῆς γῆς, ἄνδρα ἄδικον κακὰ θηρεύσει εἰς διαφθοράν.

13 Ἔγνω ὅτι ποιήσει Κύριος τὴν κρίσιν τῶν πτωχῶν, καὶ τὴν δίκην τῶν πενήτων.

14 Πλὴν δίκαιοι ἐξομολογήσονται τῷ ὀνόματί σου, καὶ κατοικήσουσιν εὐθεῖς σὺν τῷ προσώπῳ σου.

ΨΑΛ. ρμ'. CXL.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΚΥΡΙΕ, ἐκέκραξα πρὸς σέ, εἰσάκουσόν μου· πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου, ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς σέ.

2 Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου θυσία ἑσπερινή.

3 Θεοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου, καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χεῖλη μου.

4 Μὴ ἐκκλίνῃς τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηρίας, τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις,

5 Σὺν ἀνθρώποις ἐργαζομένοις τὴν ἀνομίαν, καὶ οὐ μὴ συνδυάσω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν.

6 Παιδεύσει με δίκαιος ἐν ἐλέει καὶ ἐλέγξει με, ἔλαιον δὲ ἁμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου·

7 Ὅτι ἔτι καὶ ἡ προσευχή μου ἐν ταῖς εὐδοκίαις αὐτῶν· κατεπόθησαν ἐχόμενα πέτρας οἱ κριταὶ αὐτῶν.

11 Ἄνθρακες θέλουσι πέσῃ ἐπάνω των, καὶ σὺ θέλεις τοὺς ρίψῃ εἰς τὸ πῦρ· αὐτοὶ δὲν θέλουσι δυνηθῆναι νὰ βαστάσωσι τὰς τάλαιπωρίας (εἰς τὰς ὁποίας θέλουσι πέσῃ).

12 Ἄνῆρ γλωσσώδης δὲν θέλει κατευοδωθῆναι ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, δυστυχίαί θέλουσι καταδιώξῃ τὸν ἄδικον ἄνθρωπον, ὥστε νὰ τὸν ἀφανίσωσι.

13 Ἰξεύρω ὅτι ὁ Κύριος θέλει κάμῃ τὴν κρίσιν τῶν πτωχῶν, καὶ τὴν ἐκδίκησιν τῶν πενήτων.

14 Καὶ οἱ δίκαιοι θέλουσιν εὐχαριστήσῃ τὸ ὄνομά σου, καὶ οἱ εὐθεῖς θέλουσι κατοικήσῃ ἔμπροσθέν σου.

ΨΑΛ. ρμ'. CXL.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ.

Εἰς σέ, Κύριε, ἐφώνησα, εἰσάκουσόν μου· βάλε προσοχὴν εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου, ὅταν σέ ἐπικαλῶμαι κράζων.

2 Εἶθε νὰ ἀναβῇ κατ' εὐθείαν ἔμπροσθέν σου ἡ προσευχή μου, ὡς θυμίαμα, εἶθε νὰ γένη δεκτὴ ἡ ὑψωσις τῶν χειρῶν μου ὡς ἡ ἑσπερινὴ θυσία.

3 Βάλε, Κύριε, φύλαξιν εἰς τὸ στόμα μου, καὶ θύραν εἰς τὰ χεῖλη μου νὰ τὰ περιορίσῃ.

4 Μὴ τρέψῃς τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηρῶν, ὥστε νὰ ἐφευρίσκω προφάσεις, ὅταν πράττω ἁμαρτίας,

5 Καθὼς κάμνουσιν, ὅσοι ἐργάζονται τὴν ἀνομίαν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω συμφωνήσῃ μὴτε με τοὺς ἐκλεκτοὺς των.

6 Ἄς με παιδεύσῃ καὶ ἄς με ἐλέγξῃ με ἔλεος ὁ δίκαιος, τὸ ἔλαιον ὅμως τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἄς μὴ παχύνῃ τὴν κεφαλὴν μου·

7 Διότι ἐγὼ θέλω ἀντιτάξῃ μάλιστα τὴν προσευχήν μου εἰς τὰς κακὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν (τῶν ἁμαρτωλῶν)· καὶ θέλουσι καταποθῆναι οἱ κριταὶ των πλησίον τῆς πέτρας.

8 Ἀκούσονται τὰ ῥήματά μου, ὅτι ἠδύνθησαν ὡσεὶ πάχος γῆς ἐρράγη ἐπὶ τῆς γῆς, διεσκορπίσθη τὰ ὄστα αὐτῶν παρὰ τὸν ἄδην.

9 Ὅτι πρὸς σέ, Κύριε Κύριε, οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐπὶ σοὶ ἤλπισα, μὴ ἀντανέλης τὴν ψυχὴν μου.

10 Φύλαξόν με ἀπὸ παγίδος ἧς συνεστήσαντό μοι, καὶ ἀπὸ σκανδάλων τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν.

11 Πεσοῦνται ἐν ἀμφιβλήστρω αὐτῶν οἱ ἁμαρτωλοὶ, καταμόνας εἰμὶ ἐγὼ ἕως οὗ παρέλθω.

ΨΑΛ. ρμα'. CXLII.

Συνέσεως τῷ Δαβίδ, ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν ἐν τῷ σπηλαίῳ προσευχόμενον.

ΦΩΝΗ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐδεήθην.

2 Ἐκχεῶ ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν δέησίν μου, τὴν θλίψιν μου ἐνώπιον αὐτοῦ ἀπαγγελῶ.

3 Ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ τὸ πνεῦμά μου, καὶ σὺ ἔγνωσ τὰς τρίβους μου.

4 Ἐν ὁδῷ ταύτῃ, ἧ ἐπορευόμην, ἔκρυψαν παγίδα μοι.

5 Κατενόουν εἰς τὰ δεξιὰ, καὶ ἐπέβλεπον, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐπιγινώσκων με.

6 Ἀπόλετο φυγὴ ἀπ' ἐμοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὴν ψυχὴν μου.

7 Ἐκέκραξα πρὸς σέ, Κύριε· εἶπα, Σὺ εἶ ἡ ἐλπίς μου, μερίς μου εἶ ἐν γῆ ζώντων.

8 Πρόσχεσ πρὸς τὴν δέησίν μου, ὅτι ἐταπεινώθην σφόδρα.

9 Ῥῦσαί με ἐκ τῶν καταδιωκόντων

8 Οἱ λόγοι μου θέλουσιν ἀκουσθῆ, διότι εἶναι γλυκεῖς· καθὼς τὸ πάχος τῆς γῆς διασχίζεται καὶ διασκορπίζεται ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν γῆν, (οὕτω) θέλουσι διασκορπισθῆ τὰ κοκκαλάτων εἰς τὸν ἄδην.

9 Ἐπειδὴ ὅμως εἰς σέ, Κύριε Κύριε, ἀποβλέπουσι τὰ ὀμμάτιά μου, καὶ εἰς σέ ἐλπίζω, μὴ μοῦ σηκώσης τὴν ζωὴν.

10 Φύλαξόν με ἀπὸ τὴν παγίδα, τὴν ὁποίαν ἔστησαν ὅλοι ὁμοῦ δι' ἐμέ, καὶ ἀπὸ τὰ σκάνδαλα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι πράττουσι τὴν ἀνομίαν.

11 Θέλουσιν ἐμπέση εἰς τὰ ἰδιά των δίκτυα οἱ ἁμαρτωλοὶ, ἐγὼ δὲ μένω καταμόνας ἕως νὰ περάσω.

ΨΑΛ. ρμα'. CXLII.

Περὶ συνέσεως τοῦ Δαβίδ, ὅτε ἦτον κεκρυμμένος εἰς τὸ σπήλαιον καὶ προσήχετο.

ΜΕ τὴν φωνὴν μου κράζων ἐπικαλοῦμαι τὸν Κύριον, με τὴν φωνὴν μου παρακαλῶ τὸν Κύριον.

2 Ἐμπροσθέν του χύνω τὴν προσευχήν μου, καὶ ἔμπροσθέν του παρρησιάζω τὴν θλίψιν μου.

3 Ὅταν κινδυνεύῃ νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ ἐμέ ἡ ψυχὴ μου, σὺ γνωρίζεις τὰ διαβήματά μου.

4 Εἰς ἐκείνον τὸν δρόμον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔμελλον νὰ ὑπάγω, ἔστησαν κρυφίως παγίδας δι' ἐμέ.

5 Παρετήρησα εἰς τὰ δεξιὰ, καὶ εἶδον, ὅτι κἀνεὶς δὲν με γνωρίζει.

6 Τρόπος δὲν εἶναι νὰ ἀποφύγω, καὶ κἀνεὶς δὲν φροντίζει νὰ φυλάξῃ τὴν ζωὴν μου.

7 Εἰς σέ, Κύριε, φωνάζω, καὶ λέγω, Σὺ εἶσαι ἡ ἐλπίς μου, σὺ εἶσαι ἡ μερίς μου εἰς τὴν γῆν τῶν ζώντων.

8 Πρόσεξον εἰς τὴν δέησίν μου, διότι πολλὰ κατεδάμασθην.

9 Λύτρωσαί με ἀπὸ ἐκείνους, οἱ

με, ὅτι ἐκραταιώθησαν ὑπὲρ ἐμέ.

10 Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχὴν μου, τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματί σου.

11 Ἐμὲ ὑπομενοῦσι δίκαιοι, ἕως οὗ ἀνταποδῶς μοι.

ΨΑΛ. ρμβ'. CXLII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ, ὅποτε κατεδίωκεν αὐτὸν Ἀβεσσαλώμ υἱὸς αὐτοῦ.

ΚΥΡΙΕ, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου.

2 Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

3 Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου·

4 Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς, ὡς νεκροὺς αἰῶνος, καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου.

5 Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων.

6 Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρος σοι.

7 Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου·

8 Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθῆσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

9 Ἀκουστὸν ποιήσον μοι τὸ πρῶτ' ἐλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἠλπισα.

10 Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἤρα τὴν ψυχὴν μου.

ὅποιοι μὲ κατατρέχουσι, διότι ἔγιναν πολλὰ ἰσχυτερότεροί μου.

10 Ἐκβαλε τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὴν φυλακὴν, διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸ ὄνομά σου.

11 Οἱ δίκαιοι θέλουσιν ὑπομείνῃ δι' ἐμὲ, ἕως (νὰ ἴδωσιν) ὁποῖαν ἀνταπόδοσιν θέλεις μοὶ κάμῃ.

ΨΑΛ. ρμβ'. CXLII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ, ὅποτε κατεδίωκεν αὐτὸν Ἀβεσσαλώμ ὁ υἱὸς του.

ΚΥΡΙΕ, εἰσάκουσον τὴν προσευχὴν μου, βάλε εἰς τὰ ὠτία σου τὴν παράκλησίν μου κατὰ τὴν ἀλήθειάν σου· ἄκουσόν μου κατὰ τὴν δικαιοσύνην σου.

2 Καὶ μὴ ἔμβῃς εἰς κρίσιν ὁμοῦ μετὸν δούλόν σου, διότι ἔμπροσθέν σου κἀνεὶς ζωντανὸς δὲν θέλει δικαιωθῆ.

3 Διότι κατέτρεξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἔρριψε κάτω εἰς τὴν γῆν τὴν ζωὴν μου·

4 Μὲ ἔβαλεν εἰς τὸ σκότος, ὡς τοὺς πεπαλαιωμένους νεκροὺς, καὶ ἐλειποθύμησε σχεδὸν εἰς ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, καὶ ἡ καρδία μου ἐταράχθη ἐντός μου.

5 Ἐνεθυμήθην τοὺς παρελθόντας χρόνους, ἐμελέτησα ὅλα σου τὰ ἔργα, καὶ τὰ ποιήματα τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων.

6 Εἰς σὲ ἐξήπλωσα τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχὴ μου εἶναι ἔμπροσθέν σου ὡς γῆ ἄνυδρος.

7 Ταχέως ἄκουσόν μου, Κύριε, τὸ πνεῦμά μου ἔχασε τὰς δυνάμεις του·

8 Μὴ ἀποστρέψῃς ἀπὸ ἐμὲ τὸ πρόσωπόν σου, διὰ νὰ μὴ γένωμαι ὅμοιος ἐκείνων, οἱ ὅποιοι καταβαίνουσιν εἰς τὸν λάκκον.

9 Ταχέως κάμε με νὰ αἰσθανθῶ τὸ ἐλεός σου, διότι εἰς σὲ ἐλπίζω.

10 Φανέρωσον εἰς ἐμὲ, Κύριε, τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ περιπατήσω, διότι εἰς σὲ ὕψωσα τὴν ψυχὴν μου

11 Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε· πρὸς σὲ κατέφυγον. Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

12 Τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὀδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ· ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με.

13 Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐν τῷ ἔλεει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου·

14 Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δούλος σου εἰμί.

ΨΑΛ. ρμγ'. CXLIII.

Ψαλμὸς τῷ Δαβὶδ πρὸς τὸν Γολιάθ.

ΕΥΛΟΓΗΤΟΣ Κύριος ὁ Θεός μου, ὁ διδάσκων τὰς χεῖράς μου εἰς παράταξιν, τοὺς δακτύλους μου εἰς πόλεμον.

2 Ἐλεός μου καὶ καταφυγή μου, ἀντιλήπτωρ μου καὶ ῥύστης μου,

3 Ὑπερασπιστής μου, καὶ ἐπ' αὐτῷ ἠλπισα, ὁ ὑποτάσων τὸν λαόν μου ὑπ' ἐμέ.

4 Κύριε, τί ἐστὶν ἄνθρωπος, ὅτι ἐγνώσθης αὐτῷ; ἢ υἱὸς ἀνθρώπου, ὅτι λογιζῆται αὐτῷ;

5 Ἄνθρωπος ματαιότητι ὁμοιώθη, αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ὡσεὶ σκιά παράγουσι.

6 Κύριε, κλῖνον οὐρανοὺς, καὶ κατάβηθι· ἄψαι τῶν ὀρέων, καὶ καπνισθῶσονται.

7 Ἀστραψον ἀστραπὴν, καὶ σκορπίεις αὐτούς, ἐξαπόστειλον τὰ βέλη σου, καὶ συνταράξεις αὐτούς.

8 Ἐξαπόστειλον τὴν χεῖρά σου ἐξ ὕψους· ἐξελοῦ με καὶ ῥῦσαί με ἐξ

11 Λύτρωσαί με ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου, Κύριε· διότι εἰς σὲ κατέφυγον. Δίδαξόν με, ὥστε νὰ πράττω τὸ θέλημά σου, διότι σὺ εἶσαι ὁ Θεός μου.

12 Ἄς μὲ ὀδηγήσῃ τὸ ἀγαθὸν σου πνεῦμα εἰς τὸν ἴσον δρόμον· διὰ τὸ ὄνομά σου, Κύριε, φύλαξον τὴν ζωὴν μου.

13 Διὰ τὴν δικαιοσύνην σου ἔκβαλε ἀπὸ θλίψιν τὴν ψυχὴν μου, καὶ διὰ τὸ ἔλεός σου ἐξολόθρευσον τοὺς ἐχθρούς μου·

14 Καὶ ἀφάνισον ἐκείνους ὅλους, ὅσοι θλίβουσι τὴν ψυχὴν μου, διότι ἐγὼ εἶμαι δούλος σου.

ΨΑΛ. ρμγ'. CXLIII.

Ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ κατὰ τοῦ Γολιάθ.

Ἄς εἶναι εὐλογημένος Κύριος ὁ Θεός μου, ὁ ὁποῖος διδάσκει τὰς χεῖράς μου εἰς μάχην, καὶ τοὺς δακτύλους μου εἰς πόλεμον.

2 Αὐτὸς εἶναι τὸ εἰς ἐμὲ ἔλεος, τὸ καταφύγιόν μου, ὁ βοηθός μου καὶ ὁ σωτήρ μου,

3 Ὁ ὑπερασπιστής μου, καὶ εἰς αὐτὸν ἠλπισα, διότι αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὑποτάσσει τὸν λαόν μου εἰς ἐμέ.

4 Κύριε, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὥστε σὺ νὰ γένης εἰς αὐτὸν γνωστός; ἢ τί εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε σὺ νὰ ἔχῃς φροντίδα δι' αὐτόν;

5 Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὅμοιος μὲ τὸ οὐδὲν, καὶ ἡ ἡλικία του ὡς ἡ σκιά παρέρχεται.

6 Κύριε, χαμήλωσον τοὺς οὐρανοὺς, καὶ κατάβα· ἐγγισον τὰ βουνά, καὶ θέλουσι καπνισθῆ.

7 Ἀστραψον τὴν ἀστραπὴν σου, (κατὰ τῶν ἐχθρῶν μου,) καὶ θέλεις τοὺς σκορπίσῃ, ἀπόστειλον τὰ βέλη σου, καὶ θέλεις τοὺς ταράξῃ ὅλους ὁμοῦ.

8 Ἀπόστειλον τὴν χεῖρά σου ἀπὸ τοῦ ὕψους· λύτρωσαί με καὶ σῶσόν με

υδάτων πολλῶν, ἐκ χειρὸς υἱῶν ἀλλοτριῶν·

9 Ὡν τὸ στόμα ἐλάλησε ματαιότητα, καὶ ἡ δεξιὰ αὐτῶν δεξιὰ ἀδικίας.

10 Ὁ Θεὸς, ᾧδὴν καινὴν ἄτομαί σοι, ἐν ψαλτηρίῳ δεκαχόρδῳ ψαλῶ σοι.

11 Τῷ δίδόντι τὴν σωτηρίαν τοῖς βασιλεῦσι, τῷ λυτρομένῳ Δαβὶδ τὸν δούλον σου ἐκ ῥομφαίας πονηρᾶς.

12 Ῥῦσαί με καὶ ἐξελοῦ με ἐκ χειρὸς υἱῶν ἀλλοτριῶν, ὧν τὸ στόμα ἐλάλησε ματαιότητα, καὶ ἡ δεξιὰ αὐτῶν δεξιὰ ἀδικίας.

13 Ὡν οἱ υἱοὶ αὐτῶν ὡς νεόφυτα, ἰδρυμένα ἐν τῇ νεότητι αὐτῶν.

14 Αἱ θυγατέρες αὐτῶν κεκαλλωπισμένοι, περικεκοσμημένοι ὡς ὁμοίωμα ναοῦ.

15 Τὰ ταμιεῖα αὐτῶν πλήρη, ἐξερευγόμενα ἐκ τούτου εἰς τοῦτο·

16 Τὰ πρόβατα αὐτῶν πολύτοκα, πληθύνοντα ἐν ταῖς ἐξόδοις αὐτῶν· οἱ βόες αὐτῶν παχεῖς·

17 Οὐκ ἔστι κατάπτωμα φραγμοῦ, οὐδὲ διέξοδος, οὐδὲ κραυγὴ ἐν ταῖς πλατείαις αὐτῶν.

18 Ἐμακάρισαν τὸν λαὸν ᾧ ταῦτά ἐστι· μακάριος ὁ λαὸς οὗ Κύριος ὁ Θεὸς αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ρμδ'. CXLIV.

Αἰνέσεως τῷ Δαβίδ.

ΥΨΩΣΩ σε ὁ Θεὸς μου, ὁ βασιλεὺς μου, καὶ εὐλογήσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

2 Καθ' ἐκάστην ἡμέραν εὐλογήσω

ὡς ἀπὸ πολλὰ ὕδατα, ἀπὸ τὴν χεῖρα υἱῶν ξένων·

9 Τῶν ὁποίων τὸ στόμα λαλεῖ μάταια, καὶ ἡ δεξιὰ των εἶναι δεξιὰ ἄδικος.

10 Ὡ Θεὲ, ἐγὼ θέλω μελωδήσῃ νέον μελωδήμα, θέλω ψάλλῃ εἰς σὲ μὲ δεκάχορδον ψαλτήριον.

11 Ὁ ὁποῖος σὺ δίδεις εἰς τοὺς βασιλεῖς σωτηρίαν, καὶ σώζεις τὸν δούλον σου Δαβὶδ ἀπὸ πονηρὸν σπαθίον.

12 Λύτρωσαί με καὶ σῶσόν με ἀπὸ τὴν χεῖρα υἱῶν ξένων, τῶν ὁποίων τὸ στόμα λαλεῖ μάταια, καὶ ἡ δεξιὰ των εἶναι δεξιὰ ἄδικος.

13 Τῶν ὁποίων αὐτῶν οἱ υἱοὶ εἶναι ὅμοιοι μὲ νέα φυτὰ, τὰ ὅποια ἀκμάζουσιν εἰς τὴν νεότητά των.

14 Αἱ θυγατέρες των εἶναι ἐστολισμένοι καὶ κεκοσμημένοι παρομοίως μὲ ναόν.

15 Τὰ ταμιεῖα των εἶναι γεμάτα, καὶ χύνονται ἀπὸ τοῦτο τὸ (ταμιεῖον) εἰς ἐκεῖνο (τὸ ἄλλο)·

16 Τὰ πρόβατά των γεννῶσι πολλὰ, καὶ ἡ πληθὺς των φαίνεται, ὅταν ἐκβαίνωσιν ἔξω· τὰ βώδιά των εἶναι παχεῖα·

17 Οὐδὲ τὰ περιφράγματά των δὲν πίπτουσιν, οὐδὲ εὐρίσκει κανεῖς τόπον νὰ περάσῃ, οὐδὲ κραυγὴ (ἀκούεται) μέσα εἰς τοὺς πλατεῖς δρόμους των.

18 Ἐμακάρισαν (τινὲς) τὸν λαόν, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκονται αὐτὰ (τὰ καλά)· πλην μακάριος εἶναι ὁ λαός, τοῦ ὁποῖου ὁ Κύριος εἶναι Θεός.

ΨΑΛ. ρμδ'. CXLIV.

Αἰνεσις τοῦ Δαβίδ.

ΘΕΛΩ σὲ ὑψώσῃ, Θεέ μου, ὁ (ὁποῖος εἶσαι) βασιλεὺς μου, καὶ θέλω εὐλογῇ τὸ ὄνομά σου καὶ εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα καὶ εἰς τὸν μέλλοντα.

2 Θέλω σὲ εὐλογῇ καθ' ἐκάστην

σε, καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

3 Μέγας Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα, καὶ τῆς μεγαλοσύνης αὐτοῦ οὐκ ἔστι πέρας.

4 Γενεὰ καὶ γενεὰ ἐπαινέσει τὰ ἔργα σου, καὶ τὴν δυνάμιν σου ἀπαγγελοῦσι.

5 Τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς δόξης τῆς ἁγιοσύνης σου λαλήσουσι, καὶ τὰ θαυμάσιά σου διηγῶνται.

6 Καὶ τὴν δυνάμιν τῶν φοβερῶν σου ἐροῦσι, καὶ τὴν μεγαλοσύνην σου διηγῶνται.

7 Μνήμην τοῦ πλήθους τῆς χρηστότητός σου ἐξερεύξονται, καὶ τῆ δικαιοσύνη σου ἀγαλλιάσονται.

8 Οἰκτίρων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος.

9 Χρηστὸς Κύριος τοῖς σύμπασι, καὶ οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ.

10 Ἐξομολογησάσθωσάν σοι, Κύριε, πάντα τὰ ἔργα σου, καὶ οἱ ὅσιοί σου εὐλογησάτωσάν σε.

11 Δόξαν τῆς βασιλείας σου ἐροῦσι, καὶ τὴν δυναστείαν σου λαλήσουσι.

12 Τοῦ γνωρίσαι τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὴν δόξαν τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς βασιλείας σου.

13 Ἡ βασιλεία σου βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων, καὶ ἡ δεσποτεία σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

14 Πιστὸς Κύριος ἐν πᾶσι τοῖς λόγοις αὐτοῦ, καὶ ὅσιος ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ.

15 Ὑποστηρίζει Κύριος πάντας τοὺς καταπίπτοντας, καὶ ἀνορθοῖ πάντας τοὺς κατερραγμένους.

16 Οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων εἰς σέ

ἡμέραν, καὶ θέλω ἐπαινῆ τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα καὶ εἰς τὸν μέλλοντα.

3 Κατὰ πολλὰ μέγας καὶ αἰνετὸς εἶναι ὁ Κύριος, ὥστε τέλος δὲν εὐρίσκεται τῆς μεγαλοσύνης του.

4 Ὅλαι αἱ γενεαὶ θέλουσιν ἐπαινῆ τὰ ἔργα σου, καὶ θέλουσι κηρύττει τὴν δυνάμιν σου.

5 Θέλουσι λαλῆ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς δόξης τῆς ἁγιοσύνης σου, καὶ τὰ θαυμάσιά σου θέλουσι διηγῆσθαι.

6 Καὶ θέλουσι κηρύττει τὴν δυνάμιν τῶν φοβερῶν σου (κατορθωμάτων), καὶ θέλουσι διηγηθῆ τὴν μεγαλοσύνην σου.

7 Θέλουσιν ἀναφέρει πάντοτε τὴν ἐνθύμησιν τῆς πολλῆς σου ἀγαθότητος, καὶ θέλουσι χαίρει μεγάλως διὰ τὴν δικαιοσύνην σου.

8 Εὐσπλαγχνος καὶ ἐλεήμων εἶναι ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος.

9 Εἰς ὅλους κοινῶς εἶναι ἀγαθὸς ὁ Κύριος, καὶ εἰς ὅλα του τὰ ἔργα (φαίνονται) οἱ οἰκτιρμοὶ του.

10 Ἄς σὲ εὐχαριστήσωσι, Κύριε, ὅλα τὰ ἔργα σου, καὶ οἱ ἀφιερωμένοι εἰς σέ, ἄς σὲ εὐλογήσωσι.

11 Τὴν δόξαν τῆς βασιλείας σου θέλουσι διηγηθῆ, καὶ θέλουσι λαλήσει τὴν μεγάλην δυνάμιν σου.

12 Διὰ νὰ φανερώσωσι τὴν μεγάλην δυνάμιν σου εἰς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὴν ἐνδοξον μεγαλειότητα τῆς βασιλείας σου.

13 Ἡ βασιλεία σου εἶναι βασιλεία ὅλων τῶν αἰώνων, καὶ ἡ ἐξουσία σου (διαμένει) εἰς ὅλας τὰς γενεάς.

14 Ὁ Κύριος εἶναι ἀληθὴς εἰς ὅλους τοὺς λόγους του, καὶ ἀμεμπτος εἰς ὅλα τὰ ἔργα του.

15 Ὁ Κύριος ὑποστηρίζει ὅλους τοὺς κινδυνεύοντας νὰ πέσωσι, καὶ ἀνορθώνει ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔπεσον κατὰ γῆς.

16 Ὅλων τὰ ὀμμάτια εἰς σέ (ἀπο-

ἐλπίζουσι, καὶ σὺ δίδως τὴν τροφήν αὐτῶν ἐν εὐκαιρίᾳ.

17 Ἀνοίγεις σὺ τὴν χεῖρά σου, καὶ ἐμπιπλῆς πᾶν ζῶον εὐδοκίας.

18 Δίκαιος Κύριος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, καὶ ὅσιος ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ.

19 Ἐγγὺς Κύριος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτὸν, πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτὸν ἐν ἀληθείᾳ.

20 Θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ποιήσει, καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν εἰσακούσεται, καὶ σώσει αὐτούς.

21 Φυλάσσει Κύριος πάντας τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν, καὶ πάντας τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐξολοθρεύσει.

22 Αἶνεσιν Κυρίου λαλήσει τὸ στόμα μου, καὶ εὐλογεῖτω πᾶσα σὰρξ τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ, εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛ. ρμέ'. CXLV.

Ἀλληλούϊα· Ἀγγαίου καὶ Ζαχαρίου.

ΑΙΝΕΙ ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον· αἰνέσω Κύριον ἐν τῇ ζωῇ μου· ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

2 Μὴ πεποιθατε ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία.

3 Ἐξελεύσεται τὸ πνεῦμα αὐτῶν, καὶ ἐπιστρέψουσιν εἰς τὴν γῆν αὐτῶν· ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀπολοῦνται πάντες οἱ διαλογισμοὶ αὐτῶν.

4 Μακάριος οὗ ὁ Θεὸς Ἰακώβ βοηθὸς αὐτοῦ, ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ, τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν

βλέποντα) ἐλπίζουσι, καὶ σὺ δίδεις εἰς αὐτοὺς τὴν τροφήν εἰς τὸν ἀρμόδιον καιρὸν.

17 Σὺ ἀνοίγεις τὴν χεῖρά σου, καὶ γεμίζεις ὅλα τὰ ζῶα ἀπὸ τὴν ἐνεργειαν τῆς ἀγαθότητός σου.

18 Δίκαιος εἶναι ὁ Κύριος εἰς ὅλας τὰς ὁδοὺς του, καὶ ἄμεμπτος εἰς ὅλα τὰ ἔργα του.

19 Παρὼν εἶναι ὁ Κύριος εἰς ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὸν ἐπικαλοῦνται, εἰς ὅλους, ὅσοι κατὰ ἀλήθειαν τὸν ἐπικαλοῦνται.

20 Κάμνει τὴν θέλησιν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τὸν φοβοῦνται, καὶ εἰσακούει τὴν προσευχὴν των, καὶ τοὺς σώζει.

21 Ὁ Κύριος φυλάττει ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὸν ἀγαπῶσι, καὶ θέλει ἐξολοθρεύσῃ ὅλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς.

22 Τὸ στόμα μου θέλει λαλήσῃ τὸν ἔπαινον τοῦ Κυρίου, καὶ πᾶσα σὰρξ ἃς εὐλογῇ τὸ ἅγιόν του ὄνομα, καὶ εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα καὶ εἰς τὸν μέλλοντα.

ΨΑΛ. ρμέ'. CXLV.

Ἀλληλούϊα· Ἀγγαίου καὶ Ζαχαρίου.

ἘΠΑΙΝΕΙ, ὧ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον· θέλω ἐπαινῆ τὸν Κύριον ἐν ὅσῳ ζῶ· θέλω ψάλλῃ διὰ τὸν Θεόν μου ἐν ὅσῳ εἶμαι.

2 Μὴ ἐλπίζετε εἰς ἄρχοντας, καὶ εἰς υἱοὺς ἀνθρώπων, διότι ἀπὸ αὐτοὺς δὲν προέρχεται σωτηρία.

3 Ὅταν ἡ ψυχὴ των ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ σῶμά των, αὐτοὶ θέλουσιν ἐπιστραφῆ εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔγιναν· καὶ εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν θέλουσιν ἀφανισθῆ ὅλοι οἱ διαλογισμοὶ των.

4 Μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου εἶναι βοηθὸς ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ, καὶ ἡ ἐλπίς του εἶναι εἰς Κύριον τὸν Θεόν του, τὸν ποιητὴν

καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς·

5 Τὸν φυλάσσουντα ἀλήθειαν εἰς τὸν αἰῶνα, ποιοῦντα κρίμα τοῖς ἀδικουμένοις, δίδόντα τροφήν τοῖς πεινῶσι.

6 Κύριος λύει πεπεδημένους· Κύριος σοφοῖ τυφλοῦς.

7 Κύριος ἀνορθοῖ κατερραγμένους· Κύριος ἀγαπᾷ δικαίους· Κύριος φυλάσσει τοὺς προσηλύτους.

8 Ὁρφανὸν καὶ χήραν ἀναλήψεται, καὶ ὁδὸν ἀμαρτωλῶν ἀφανιεῖ.

9 Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεός σου, Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

ΨΑΛ. ρμς'. CXLVI.

Ἀλληλουΐα.

ΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθὸν ψαλμὸς τῷ Θεῷ ἡμῶν, ἠδυνθείη ἡ αἴνεσις.

2 Οἰκοδομῶν Ἱερουσαλὴμ ὁ Κύριος, τὰς διασπορὰς τοῦ Ἰσραὴλ ἐπισυνάξει.

3 Ὁ ἰώμενος τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, καὶ δεσμεύων τὰ συντρίμματα αὐτῶν.

4 Ὁ ἀριθμῶν πλήθη ἀστρῶν, καὶ πᾶσιν αὐτοῖς ὀνόματα καλῶν.

5 Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ, καὶ τῆς συνέσεως αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

6 Ἀναλαμβάνων πραεῖς ὁ Κύριος, ταπεινῶν δὲ ἀμαρτωλοὺς ἕως γῆς.

7 Ἐξάρξατε τῷ Κυρίῳ ἐν ἑξομολογήσει· ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν ἐν κιθάρα.

8 Ἐπεριβάλλοντι τὸν οὐρανὸν

τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τῆς θαλάσσης καὶ ὅλων ἐκείνων, τὰ ὅποια εὐρίσκονται εἰς αὐτά·

5 Ὁ ὅποιος φυλάττει αἰωνίως ἀλήθειαν, κάμνει κρίσιν εἰς τοὺς ἀδικουμένους, καὶ δίδει τροφήν εἰς τοὺς πεινῶντας.

6 Ὁ Κύριος λύει τοὺς δεδεμένους· ὁ Κύριος φωτίζει τοὺς τυφλοῦς.

7 Ὁ Κύριος ἀνορθώνει τοὺς πεσόντας εἰς τὴν γῆν· ὁ Κύριος ἀγαπᾷ τοὺς δικαίους· ὁ Κύριος φυλάττει τοὺς προσηλύτους.

8 Λαμβάνει εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ὀρφανὸν καὶ τὴν χήραν, καὶ ἀφανίζει τῶν ἀμαρτωλῶν τὰς ὁδοὺς.

9 Θέλει βασιλεύη αἰωνίως ὁ Κύριος, ὁ Θεός σου, ὦ Σιών (θέλει βασιλεύη), εἰς ὅλας τὰς γενεάς.

ΨΑΛ. ρμς'. CXLVI.

Ἀλληλουΐα.

ΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Κύριον, διότι καλὸν εἶναι τὸ νὰ ψάλλωμεν εἰς τὸν Θεὸν μας, εἴθε νὰ φανῆ εὐάρεστος ἢ πρὸς αὐτὸν αἴνεσις (μας).

2 Ὁ Κύριος οἰκοδομεῖ τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ θέλει συνάξῃ τοὺς διεσκορπισμένους Ἰσραηλίτας.

3 Οὗτος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος ἰατρεύει τοὺς πεπληγωμένους κατὰ τὴν καρδίαν, καὶ δένει τὰς πληγὰς των.

4 Ὁ ὅποιος μετρεῖ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀστρῶν, καὶ καλεῖ ὅλα ταῦτα μὲ τὰ (οἰκεῖα) ὀνόματα.

5 Μέγας εἶναι ὁ Κύριός μας, καὶ μεγάλη εἶναι ἡ δύναμίς του, καὶ ἡ σύνεσίς του εἶναι ἄπειρος.

6 Ὁ Κύριος ὑψώνει τοὺς ταπεινοὺς, καὶ ταπεινώνει ἕως εἰς τὴν γῆν τοὺς ἀμαρτωλοὺς.

7 Κάμνετε ἀρχὴν τῶν ὕμνων τοῦ Κυρίου μὲ εὐχαριστίαν· ψάλατε εἰς τὸν Θεὸν μας μὲ κιθάραν.

8 Ὁ ὅποιος ἐνδύει τὸν οὐρανὸν μὲ

ἐν νεφέλαις, τῷ ἐτοιμάζοντι τῇ γῆ
ὑετόν·

9 Τῷ ἐξανκτέλλοντι ἐν ὄρεσι χόρ-
τον, καὶ χλόην τῇ δουλείᾳ τῶν ἀν-
θρώπων.

10 Διδόντι τοῖς κτήνεσι τροφήν αὐ-
τῶν, καὶ τοῖς νεοσσοῖς τῶν κοράκων
τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν.

11 Οὐκ ἐν τῇ δυναστείᾳ τοῦ ἵππου
θελήσει, οὐδὲ ἐν ταῖς κνήμας τοῦ
ἀνδρὸς εὐδοκεῖ.

12 Εὐδοκεῖ Κύριος ἐν τοῖς φοβου-
μένοις αὐτόν, καὶ ἐν τοῖς ἐλπίζουσιν
ἐπὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ρμζ'. CXLVII.

Ἀλληλούϊα· Ἀγγαίου καὶ Ζαχαρίου.
ἘΠΑΙΝΕΙ Ἱερουσαλήμ τὸν Κύριον·
αἶνει τὸν Θεόν σου, Σιών.

2 Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν
πυλῶν σου, εὐλόγησε τοὺς υἱούς σου
ἐν σοί.

3 Ὁ τιθεὶς τὰ ὄριά σου εἰρήνην, καὶ
στέαρ πυροῦ ἐμπιπλῶν σε.

4 Ὁ ἀποστέλλων τὸ λόγιον αὐ-
τοῦ τῇ γῆ, ἕως τάχους δραμεῖται ὁ
λόγος αὐτοῦ.

5 Διδόντος χιόνα αὐτοῦ ὡσεὶ ἔριον,
πάχνην ὡσεὶ σποδὸν πάσσοντος.

6 Βάλλοντος κρύσταλλον αὐτοῦ
ὡσεὶ ψωμούς, κατὰ πρόσωπον ψύ-
χους αὐτοῦ τίς ὑποστήσεται;

7 Ἐξαποστελεῖ τὸν λόγον αὐτοῦ,
καὶ τήξει αὐτά· πνεύσει τὸ πνεῦμα
αὐτοῦ, καὶ ῥυήσεται ὕδατα.

8 Ὁ ἀπαγγέλλων τὸ λόγιον αὐτοῦ
τῷ Ἰακώβ, δικαιώματα καὶ κρίματα
αὐτοῦ τῷ Ἰσραήλ.

9 Οὐκ ἐποίησεν οὕτως παντὶ ἔθνει,

σύννεφα, καὶ ἐτοιμάζει βροχὴν διὰ
τὴν γῆν·

9 Ὁ ὁποῖος κάμνει νὰ βλαστάνη
χόρτος ἐπάνω εἰς τὰ βουνά, καὶ
χλόη διὰ χρῆσιν τῶν ἀνθρώπων.

10 Καὶ ὁ ὁποῖος δίδει εἰς τὰ κτήνη
τὴν τροφήν των, καὶ εἰς τὰ πουλῖα
τῶν κοράκων, τὰ ὁποῖα τὸν ἐπικα-
λοῦνται.

11 Δὲν εὐχαριστεῖται εἰς τὴν ἀν-
δρίαν τοῦ ἵππου, οὔτε ἀρέσκεται εἰς
τὰς κνήμας τοῦ ἀνδρός.

12 Ὁ Κύριος ἀρέσκεται εἰς ἐκείνους,
οἱ ὁποῖοι τὸν φοβοῦνται, καὶ εἰς ἐκεί-
νους, οἱ ὁποῖοι ἐλπίζουσιν εἰς τὴν
εὐσπλαγχνίαν του.

ΨΑΛ. ρμζ'. CXLVII.

Ἀλληλούϊα· Ἀγγαίου καὶ Ζαχαρίου.
ἘΠΑΙΝΕΙ, ὦ Ἱερουσαλήμ, τὸν Κύ-
ριον· αἶνει τὸν Θεόν σου, ὦ Σιών.

2 Διότι ἔστερέωσε τοὺς μοχλοὺς
τῶν πυλῶν σου, εὐλόγησεν ἐν τῷ μέσῳ
σου τοὺς υἱούς σου.

3 Ὁ ὁποῖος ἔφερεν εἰρήνην εἰς τὰ
σύνορά σου, καὶ σὲ ἐχόρτασεν ἀπὸ
σεμίδαλιν σιταρίου.

4 Ὁ ὁποῖος ἀποστέλλει τὸν λόγον
του εἰς τὴν γῆν, καὶ ὁ λόγος του
τρέχει καὶ διαδίδεται ταχύτατα.

5 Ὁ ὁποῖος δίδει τὴν χιόνα του ὡς
μαλλίον, καὶ πασσίζει τὴν δρόσον ὡς
στάκτην.

6 Ῥίπτει τὸν κρύσταλλον ὡς ψωμία,
τοῦ ὁποίου τὸ ψύχος εἶναι ἀφόρητον.

7 Ὅταν ὅμως ἀποστείλῃ τὴν προσ-
ταγὴν του, τὰ διαλύει· καὶ ὅταν
φυσῆσῃ τὸ πνεῦμά του, ἐκχύνονται
καὶ γίνονται ὕδατα.

8 Αὐτὸς ἐφάνέρωσε τὸν λόγον του
εἰς τὸν Ἰακώβ, καὶ τὰς δικαίας
διαταγὰς του καὶ δικαίας ἀποφάσεις
του εἰς τὸν Ἰσραήλ.

9 Δὲν ἔπραξε κατ' αὐτόν τὸν τρό-

καὶ τὰ κρίματα αὐτοῦ οὐκ ἐδήλωσεν αὐτοῖς.

ΨΑΛ. ρμη'. CXLVIII.

Ἀλληλούϊα· Ἀγγαίου καὶ Ζαχαρίου.
ΛΙΝΕΙΤΕ τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς ὑψίστοις.

2 Αἰνεῖτε αὐτὸν, πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ· αἰνεῖτε αὐτὸν, πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ.

3 Αἰνεῖτε αὐτὸν, ἥλιος καὶ σελήνη· αἰνεῖτε αὐτὸν, πάντα τὰ ἄστρα καὶ τὸ φῶς.

4 Αἰνεῖτε αὐτὸν, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν.

5 Αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα Κυρίου, ὅτι αὐτὸς εἶπε, καὶ ἐγενήθησαν, αὐτὸς ἐνετείλατο καὶ ἐκτίσθησαν.

6 Ἐστησεν αὐτὰ εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· πρόσταγμα ἔθετο, καὶ οὐ παρελεύσεται.

7 Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῆς γῆς, δράκοντες, καὶ πᾶσαι ἄβυσσοι·

8 Πῦρ, χάλαζα, χιῶν, κρύσταλλος, πνεῦμα καταιγίδος, τὰ ποιοῦντα τὸν λόγον αὐτοῦ·

9 Τὰ ὄρη καὶ πάντες οἱ βουνοὶ, ξύλα καρποφόρα, καὶ πᾶσαι κέδροι·

10 Τὰ θηρία καὶ πάντα τὰ κτήνη, ἔρπετά καὶ πετεινὰ πτερωτά·

11 Βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ πάντες λαοὶ, ἄρχοντες καὶ πάντες κριταὶ τῆς γῆς·

12 Νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων, αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα Κυρίου, ὅτι ὑψώθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ μόνου.

13 Ἡ ἐξομολόγησις αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ οὐρανοῦ, καὶ ὑψώσει κέρας λαοῦ αὐτοῦ.

πον εἰς κἀνὲν ἄλλο ἔθνος, οὔτε ἐφάνερωσεν εἰς αὐτὰ τὰς δικαίας ἀποφάσεις του.

ΨΑΛ. ρμη'. CXLVIII.

Ἀλληλούϊα· Ἀγγαίου καὶ Ζαχαρίου.
ἘΠΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Κύριον, ὅσοι εὐρίσκεσθε εἰς τοὺς οὐρανοὺς· ἐπαινεῖτε αὐτὸν ἐπάνω εἰς τὰ ἀνώτερα ὕψη.

2 Ἐπαινεῖτε αὐτὸν, ὅλοι οἱ ἄγγελοί του· ἐπαινεῖτε αὐτὸν, ὅλα τὰ στρατεύματά του.

3 Ἐπαινεῖτε αὐτὸν, ὧ ἥλιε καὶ σελήνη· ἐπαινεῖτε αὐτὸν, ὅλα τὰ ἄστρα καὶ τὸ φῶς.

4 Ἐπαινεῖτε αὐτὸν, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, καὶ τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς.

5 (Ταῦτα ὅλα) ἄς ἐπαινέσωσι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, διότι αὐτὸς εἶπε, καὶ ἔγιναν, αὐτὸς προσέταξε καὶ ἐκτίσθησαν.

6 Αὐτὸς τὰ διώρισεν νὰ διαμένωσιν αἰωνίως· καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὰ πρόσταγην, ἣ ὁποία δὲν θέλει ἀθετηθῆ.

7 Ἐπαινεῖτε τὸν Κύριον, ὅσοι κατοικεῖτε εἰς τὴν γῆν, οἱ δράκοντες, καὶ ὅλαι αἱ ἄβυσσοι·

8 Πῦρ, καὶ χάλαζα, χιῶν, καὶ κρύσταλλος, καὶ ἀνεμοζάλη, τὰ ὁποία κάμνετε τὴν πρόσταγην του·

9 Τὰ ὄρη καὶ ὅλα τὰ βουνὰ, τὰ κάρπιμα δένδρα, καὶ ὅλαι αἱ κέδροι·

10 Τὰ θηρία καὶ ὅλα τὰ κτήνη, τὰ ἔρπετά καὶ τὰ πτερωτά πουλία·

11 Οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ, ἄρχοντες καὶ ὅλοι οἱ κριταὶ τῆς γῆς·

12 Νεανίσκοι ὁμοῦ καὶ παρθένοι, γέροντες ἐπίσης καὶ νέοι, ἄς ἐπαινέσωσι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, διότι αὐτοῦ μόνου τὸ ὄνομα ὑψώθη.

13 Ὁ εὐχαριστήριος ὕμνος του γίνεται καὶ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν καὶ ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ θέλει ὑψώσῃ τὴν δύναμιν τοῦ ἰδίου του λαοῦ.

14 Ὕμνος πᾶσι τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, λαῶ ἐγγίζοντι αὐτῷ. Ἀλληλούϊα.

ΨΑΛ. ρμθ'. CXLIX.

Ἀλληλούϊα.

ἌΣΑΤΕ τῷ Κυρίῳ ᾄσμα καινόν, ἢ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ ὁσίων.

2 Εὐφρανθήτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τῷ ποιήσαντι αὐτὸν, καὶ υἱοὶ Σιών ἀγαλλιάσθωσαν ἐπὶ τῷ βασιλεῖ αὐτῶν.

3 Αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν χορῷ, ἐν τυμπάνῳ καὶ ψαλτηρίῳ ψαλάτωσαν αὐτῷ.

4 Ὅτι εὐδοκεῖ Κύριος ἐν τῷ λαῷ αὐτοῦ, καὶ ὑψώσει πρᾶεῖς ἐν σωτηρίᾳ.

5 Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ, καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

6 Αἱ ὑψώσεις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν, καὶ ῥομφαῖαι δίστομοι ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν.

7 Τοῦ ποιῆσαι ἐκδίκησιν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἐλεγμούς ἐν τοῖς λαοῖς.

8 Τοῦ δῆσαι τοὺς βασιλεῖς αὐτῶν ἐν πέδαις, καὶ τοὺς ἐνδόξους αὐτῶν ἐν χειροπέδαις σιδηραῖς.

9 Τοῦ ποιῆσαι ἐν αὐτοῖς κρίμα ἔγγραπτον· δόξα αὕτη ἔσται πᾶσι τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ρν'. CL.

Ἀλληλούϊα.

ΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Θεὸν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν στερεώματι δυνάμεως αὐτοῦ.

2 Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυνα-

14 Ὁ ὕμνος τοῦ Κυρίου ἀνήκει εἰς ὅλους τοὺς ἀφιερωμένους εἰς αὐτὸν, εἰς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, εἰς τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος εἶναι πλησίον αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ρμθ'. CXLIX.

Ἀλληλούϊα.

ΜΕΛΩΔΗΣΑΤΕ εἰς τὸν Κύριον μελώδημα νέον, καὶ ἡ αἴνεσις τοῦ ἅς γένῃ μέσα εἰς τὴν συνέλευσιν τῶν ὁσίων.

2 Ἄς εὐφραίνωνται οἱ Ἰσραηλίται διὰ τὸν ποιητὴν των, καὶ οἱ υἱοὶ τῆς Σιών ἅς ἀγάλλωνται διὰ τὸν βασιλέα των.

3 Ἄς ἐπαιnéσωσι τὸ ὄνομα του με χορὸν, καὶ ἅς ψάλλωσιν εἰς αὐτὸν με τύμπανον καὶ με ψαλτήριον.

4 Διότι ὁ Κύριος εὐνοεῖ τὸν λαόν του, καὶ θέλει ὑψώσῃ τοὺς πρᾶους, διαφυλάττων αὐτούς.

5 Θέλουσι καυχῆθῃ με δόξαν οἱ ὅσοι, καὶ θέλουσιν ἀγαλλιασθῆ εἰς τὰ κραββάτιά των.

6 Οἱ ὑψηλοὶ ὕμνοι του εἶναι πάντοτε εἰς τὸν λάρυγγά των, καὶ (διὰ τοῦτο ἔχουσιν) εἰς τὰς χεῖράς των δίκοπα σπαθία.

7 Διὰ τὰ κάμωσιν ἐκδίκησιν εἰς τὰ ἔθνη, καὶ τιμωρητικούς ἐλέγχους εἰς τοὺς λαούς.

8 Διὰ τὰ δῆσωσι τοὺς βασιλεῖς των με ἀλύσεις, καὶ τοὺς ἐνδόξους των με σιδηρὰ δεσμὰ χειρῶν.

9 Διὰ τὰ κάμωσιν εἰς αὐτούς τὴν γεγραμμένην κρίσιν· τοιαύτη εἶναι ἡ δόξα, ἡ ὁποία δίδεται εἰς ὅλους τοὺς ὁσίους αὐτοῦ.

ΨΑΛ. ρν'. CL.

Ἀλληλούϊα.

ΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Θεὸν μέσα εἰς τὸ ἱερόν του· αἰνεῖτε αὐτὸν εἰς τὸ στερεώμα (ὅπου φαίνεται) ἡ δυνάμις του.

2 Αἰνεῖτε αὐτὸν διὰ τὰ ἔργα τῆς

στείαις αὐτοῦ· αἰνεῖτε αὐτὸν κατὰ τὸ πλῆθος τῆς μεγαλοσύνης αὐτοῦ.

3 Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρα.

4 Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῶ· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανῳ.

5 Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ.

6 Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον.

δυνάμεώς του· αἰνεῖτε αὐτὸν διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς μεγαλοσύνης του.

3 Αἰνεῖτε αὐτὸν μὲ ἤχον σάλπιγγος· αἰνεῖτε αὐτὸν μὲ ψαλτήριον καὶ κιθάραν.

4 Αἰνεῖτε αὐτὸν μὲ τύμπανον καὶ χορόν· αἰνεῖτε αὐτὸν μὲ χορδὰς καὶ ὄργανα.

5 Αἰνεῖτε αὐτὸν μὲ κύμβαλα ἀρμονικά· αἰνεῖτε αὐτὸν μὲ κύμβαλα χαρμοσύνου φωνῆς.

6 Ὅλα τὰ ἔμψυχα ἃς αἰνέσωσι τὸν Κύριον.

ΤΕΛΟΣ.